

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

ULUSLARARASI BESTSELLER

BITTEN

Kelley Armstrong



Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

BİTİLEN



BITTEN





Ben koştukça kan omuzlarımdan aşağı akmaya başladı, ama acı henüz katlanılabilir bir seviyedeydi; bir sıyrığın vereceği acıdan daha kötü değildi. Sol omzum olmalıydı, sol omzumun on beş santim aşağısında, tam kalbimin olduğu yerde. Asıl amacı kalbime ulaşmakmış demek ki diye düşündüm, ama beynimde kendine giderek yer bulan bu düşünceyi ve paniği atmaya çalıştım. Onun peşimden gelen ayak seslerini duyabiliyordum. İlk köşeden döndüm, sonra bir diğerinden ve bir diğerinden... Aralıksız süren bu kaçıışı kısa tutmaya çalışıyordum ki bir el daha ateş etmeye fırsatı olmasın. Bu yöntem yaklaşık beş dakika boyunca işe yaradı, en sonunda, sonundan başka hiçbir çıkışı olmayan uzun bir sokağa geldim. Öne doğru eğildim ve bütün hızımla koşmaya başladım.

Yeterince hızlı değildim...

Bittem

Kelley Armstrong

Çevirmen

Demet Balyemez



Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Bitten

Kelley Armstrong

Yayın Yönetmeni: Sibel Özcan Hakyemez

Editör: Ayşe Gültekin

Çevirmen: Demet Balyemez

Kapak Tasarım: Moira Tasarım

Mizanpaj: Serkan İlhan

Agapi Yayın No: 48

1. Baskı Aralık 2016, Ankara

İSBN: 978-605-9817-57-8

Yayınevi Sertifika No: 14164

© Agapi Yayınları, 2015

Copyright © 2001, by Kelley Armstrong

Bu eserin Türkçe yayın hakları Kalem Ajans aracılığı ile alınmıştır.

Bu kitabın tüm yayın hakları Agapi Yayınları'na aittir.

Yayıncının izni olmaksızın alıntı yapılamaz, çoğaltılamaz.

© Agapi Yayınları™ Gizem Yayıncılık tescilli markasıdır.

Agapi Yayınları

Kültür Mahallesi Becerikli Sokak No: 20/12

Kızılay - Çankaya / Ankara

Telefon: 0 312 - 425 20 26

Web: www.agapiyayinlari.com

Baskı ve Cilt

Kalkan Matbaacılık

Büyük Sanayi 1. Cadde Alibey İşhanı No: 99/32 İskitler / Ankara

Telefon: 0 312 - 342 16 56

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Bitten

Kelley Armstrong

Çevirmen

Demet Balyemez



Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Başarabileceğime her daim inanan Jeff'e



GİRİŞ

Bunu yapmak zorundayım. Bütün gece boyunca buna karşı savaştım ama kaybedeceğim. Verdiğim savaş, doğum sancıları başlamış ve doğurmak üzere olan bir kadının, şimdi doğurmak için uygun zaman olmadığını düşünmesi kadar nafil. Doğa ana kazanır. Her zaman o kazanmıştır.

Saat sabahın ikisi ve bu saçmalıklar için çok geç. Uyumam gerek. Teslim tarihine yetişebilmek için didinip durmak beni çok yordu ama bunun bir önemi yok. Dizlerimin ve dirseklerimin arkasındaki deri parçaları sızlamaya çoktan başladı, şimdi de yanıyor. Kalbim o kadar hızlı atıyor ki derin derin nefes almak zorunda kalıyorum. Bu hissin geçmesi için gözlerimi sımsıkı kapatıyorum ama hiçbir işe yaramıyor.

Philip hemen yanımda uyuyor. Gecenin bir yarısında gizlice evden çıktıktan sonra, acınası bahanelerle yeniden eve dönmem için bir diğer sebep de o. Yarın erken saatlerde işte olması

gerek. Bir gün daha bekleyebilsem... Damarlarım şakaklarımda atmaya başlıyor. Dizlerimdeki ve dirseklerimdeki yanma hissi, ayak ve el bileklerime doğru ilerliyor. İçimdeki hiddet bağırsaklarımda adeta bir top halini alıp beni tehdit etmeye başlıyor.

Buradan çıkmam lazım. Artık vaktim kalmadı.

Ben yataktan yavaşça kalkarken Philip kımıldamıyor bile. Çekmeceleri açarken gıcırdamasın diye şifonyerin altında bir kıyafet yığını var. Anahtarlarımı alırken ses çıkarmasınlar diye avucumun içinde tutuyorum, mümkün olan en yavaş şekilde kapıyı açıyorum ve koridora yöneliyorum.

Her şey çok sessiz... Lambalar sanki boşluğa yenik düşmüş gibi loş bir ışık veriyor. Asansörün düğmesine basıyorum, sanki böyle olmayacak bir vakitte rahatsız edildiği için kapı gıcırdayarak açılıyor. Birinci kat da, lobi de aynı derecede boş. Aşağı Toronto'ya bu kadar yakın bir bölgede ev kiralayacak kadar parası olan insanların hepsi bu saatte uyuyormuş gibi görünüyor.

Bacaklarım şimdi sadece kaşınmakla kalmıyor, acıyor da; kaşıntı ve acı duracak mı acaba diye ayak parmaklarımı kıvırıyorum ama işe yaramıyor. Elimdeki araba anahtarlarına bakmak için başımı aşağı eğiyorum. Güvenli bir yere gitmek için artık çok geç; kaşıntı sert bir yangıya dönmüş durumda. Yürüdükçe sırtımdaki o hissin giderek kollarıma ve enseme doğru yayıldığını hissediyorum. Birazdan. Birazdan. Kafa derim de kaşınmaya başladıktan sonra, bir ara sokak bulmak için yeterince arandığımı anlıyorum. Bulduğum ilk sokak, büyük ekran bir televizyonun paramparça olmuş kartonunda yatan iki adam tarafından işgal edilmiş durumda. Bir sonrakiyse boş. Sokağın sonuna kadar hızlıca gittikten sonra aceleyle kıyafetlerimi çıkartıp çöp kovalarının arkasına saklıyorum ve bulduğum bir gazete kâğıdıyla üzerlerini örtüyorum.

Cildim geriliyor. O his giderek artmaya başlıyor ve acıyı elimden geldiğince önlemeye çalışıyorum. Acı; ne yetersiz bir kelime, ızdırap daha doğru olur. Bir insanın derisi canlı canlı yüzülürken hissettiği şeye acı denmez. Derin derin nefes alıp tüm dikkatimi Dönüşüm'e vermeye çalışıyorum. İki büküm

olup, daha fazla zorlanmadan yerde buluyorum kendimi. Hiç kolay olmuyor bu Dönüşüm'ler. Belki de hâlâ fazlasıyla insanımdır. Düşüncelerimi tek bir noktada odaklayabilmek asıl zor olan. Her bir aşamayı öncelikle aklımda yaşamaya ve vücudumu tek bir pozisyonda tutmaya çalışıyorum; başım aşağıda, dört ayak üzerinde, kollar ve bacaklar gergin, eller ve ayaklar rahat ve belim dikleşmiş bir şekilde. Bacak kaslarım düğümleiyor ve şiddetle sarsılıyor. Nefes nefese kaldığımdan, rahatlamak için çok çabalıyorum. Vücudumdan ter boşanıyor ve damlalar sicim gibi aşağı iniyor. Ama en sonunda kaslarım hâlime acıyor ve içine girdikleri düğümünden kurtarıyorlar kendilerini. Ondan sonra, daha önce böyle bir şeye bir daha katlanmaktansa ölmek istememe neden olacak kadar berbat, on saniyelik bir acı geliyor. Sonra her şey sona eriyor.

Dönüşüyorum.

Geriliyorum ve gözlerimi kırpyorum. Çevreme baktığımda dünya insan gözüne görünmez olan bir dizi renge dönüşmüş oluyor. Kahverengiler, siyahlar ve ince ton farklılıklarıyla griler. Gözlerim bu renkleri hâlâ mavilere, kırmızılara ve yeşillere dönüştürüyor. Burnumu yukarı kaldırıp havayı içime çekiyorum. Zaten keskin olan algılarım Dönüşüm'le birlikte daha da bir keskinleşiyor. Burnuma, yeni dökülmüş asfalt, çürüyen domates, pencerede duran kasımpatı, bir günlük insan teri ve milyonlarca başka şeyin kokusu geliyor ve tüm bunlar birleşip o kadar yıldırcı bir koku hâline geliyor ki, öksürüp başımı sallamak zorunda kalıyorum. Arkamı dönüp baktığımda bir çöp kovasının yüzeyinde eciş bücüş olan yansımanın kırılmalarını görüyorum. Yansımadaki gözlerim bana bakıyor. Dudaklarımı geriye doğru çekip kendime hırlıyorum. Beyaz köpek dişlerim metalin üzerinde parılıyor.

Soluk sarı renkli postu olan, altmış kiloluk bir kurdum ben. Benden geriye kalan tek şey soğuk bir zekâ ve içten içe artan bir canavarlık besleyen gözlerim ve bu gözler şu anda, bir insan gözünden başka hiçbir şeyle karıştırılamayacak kadar insani duruyorlar kurt bedenimde.

Şehrin kokusunu içime çekerek etrafıma bakıyorum yeniden. Burada çok gerginim. Burası merkeze çok yakın ve çevrelenmiş durumda. Her yer insan izlerinin kokusuyla dolu. Dikkatli olmam gerek. Eğer görülürsem, labradorla husky melezi büyük bir köpek zannedilebilirim. Ama benim büyüklüğümde bir köpeğin, gecenin bir yarısı serbest bir şekilde sokaklarda koşması insanların panik yapmasına neden olabilir. Sokağın başına geri dönüyorum ve beni şehrin daha sakin yerlerine götürecek olan sokakları aramaya başlıyorum.

Beynim düğülenmiş durumda. Vücudumun yaşadığı şekil değişikliğinden değil, etrafımın doğaya uzak oluşu yüzünden. Yönümü seçemiyorum ve döndüğüm ilk sokak, iki adamın parçalanmış kutunun üzerinde uyuduğu, insan hâlimdeyken uğradığım ilk sokak oluyor. Adamlardan biri şimdi uyanık. Sanki bu soğuk ekim akşamında kendisini soğuktan yeterince koruyabilirmiş gibi, pislikten artık rengi dahi seçilemeyen battaniyeyi kendi üzerine çekmeye çalışıyor. Başımı kaldırıncı beni görüyor. Gözleri olabildiğince açılıyor. Geriye doğru çekilmeye başladıktan sonra duruyor. Bir şeyler söylüyor kendince. Sesi, insanların küçük çocuklarla ya da hayvanlarla konuşurken kullandığı o abartılı tona dönüşüyor. Eğer yeterince dikkat edersem söylediği kelimeleri seçebilirim ama bunun bir anlamı yok. Ne dediğini biliyorum zaten. ‘İyi köpek, güzel köpek’ gibi kelimelerin farklı tonlamalardaki değişik varyasyonları işte. Avuç içleri bana dönük, kolları gergin. Vücut dili, sözleriyle aynı şeyi ifade etmeye çalışıyor; *uzak dur köpekçik, uzak dur*. İnsanlar, hayvanların onları anlamadıklarını düşünür bir de.

Vücudundan yükselen boşvermişliğin ve tükenmişliğin kokusunu alabiliyorum. Tıpkı, kurtlara yem olsun diye sürünün kenarına doğru itilmiş yaşlı bir geyik gibi çaresizlik kokuyor. Eğer aç olsaydım kokusu burnuma akşam yemeği gibi gelirdi. Neyse ki henüz aç olmadığımdan, bu cazibeyle, içsel hesaplaşmayla ve tikslenme duygusuyla baş etmem gerekmiyor. Burumdan soluyorum, nefesim hafif bir buhar oluşturuyor. Dönüp arka sokaklara karışıyorum.

İleride bir Vietnam lokantası var. Yemeğin kokusu binanın tabelasına işlemiş adeta. Arka ek üzerinde duran bir egzoz fanının her bir metal parçası parlayarak yavaşça dönüyor. Fanın altında açık bir pencere var. Ayçiçeği desenli, renkleri solmuş bir perde gece esintisiyle birlikte hafif hafif dalgalanıyor. İçeride homurdanan ve fısıldayan bir grup insanın sesini duyabiliyorum. Onları görmek istiyorum. Burnumu pencereden içeri uzatıp onlara bakmak istiyorum. Bir dişi kurt, tamamen korumasız olan bir oda dolusu insanla çok eğlenceli vakit geçirebilir.

Öne doğru eğilip gizlice yürümeye başlıyorum, ama ani bir çatırtı ve tıslama durmama neden oluyor. Tıslama sesi yumuşuyor ve daha sonra keskin bir erkek sesi tarafından tamamen sona erdiriliyor. Adamın sözleri buz saçakları gibi kopuyor. Başımı etrafımda çeviriyor, sesin geldiği yeri anlamaya çalışıyorum. Sokağın hemen aşağısında duruyor adam. Restorana bakmaktan vazgeçip adamın yanına gitmeye karar veriyorum. Merak bizim doğamızda var.

Adam binaların arasında sıkışıp kalmış, üç arabanın park etmiş olduğu bir park alanında duruyor. Kulağına doğru bir telsiz tutmuş durumda ve bir dirseğiyle duvara dayanıyor. Rahat bir pozisyondaymış gibi duruyor ama dinleniyor sayılmaz. Omuzları serbest. Gözleri sanki hiçbir yere bakmıyor. Durduğu yerde bütün öz güveniyle bulunuyor, burada olmak doğal hakkıymış ve gecenin karanlığından hiç korkmuyormuş gibi. Bu duruşunda, belinden sarkan silahın da büyük payı var belli ki. Susuyor, bir düğmeye basıyor ve telsizi kılıfına sokuyor. Gözleri otoparkta geziniyor, ne var ne yok diye bakıyor, ama dikkate değer bir şey bulamıyor. Daha sonra arka sokaklardan oluşan o labirente doğru yöneliyor. Bu eğlenceli olabilir diye düşünüyor ve adamın peşinden gidiyorum.

Yürürken tırnaklarımın kaldırımın üzerinde çıkardığı sesleri duyuyorum. O bunu fark etmiyor. Etraftaki çöp poşetlerini ve boş kutuları dağıttığımı umursamadan hızlanarak adamın peşinden gidiyorum. En sonunda yeterince yaklaşıyorum. Adam arkasından gelen tekdüze tırnak seslerini duyuyor ve birden

duruyor. Bir çöp kovasının arkasına saklanıp köşesinden izliyorum. Adam arkasını dönüp gözlerini kısarak karanlığın içine bakıyor. Bir saniye bekledikten sonra ilerlemeye devam ediyor. Birkaç adım uzaklaşmasına izin verdikten sonra takip etmeye devam ediyorum. Durduğunda, bu sefer fazladan birkaç saniye bekledikten sonra köşeye saklanıyorum. Sessizce küfrediyor. Bir şeyler gördü, bir hareket, karanlıkta hareket eden bir gölge belki de. Sağ eli silahına uzanıyor, metal kısmında elini gezdiriyor ve silahın hâlâ orada olduğundan emin olduktan sonra elini geri çekiyor. Duraksıyor, sokağın başıyla sonuna bakıyor ve tamamen yalnız olduğunu anladıktan sonra, ne yapacağına karar verememiş bir hâlde bekliyor. Bir şeyler mırıldanıyor ve biraz daha hızlı bir şekilde yürümeye devam ediyor.

Yürürken gözleriyle sağı solu kontrol ediyor; her an bir şey olacaktı gibi tetikte. Derin derin nefes alıyorum, korkunun kokusu burnuma sadece bir tutam geliyor. Bu, kalbimin hızlı hızlı artmasına neden oluyor, ama henüz beynimin deli gibi dönmesine yetecek kadar fazla değil. Bu takip oyununda henüz güvende. Kaçmayacak. İçgüdülerimin çoğunu bastırabiliyorum. Onu öldürmeden takip edebilirim. Açlığın ilk safhalarını onu öldürmeden atlatabilirim. Silahını çekişini onu öldürmeden izleyebilirim. Ama koşmaya başlarsa, kendimi durdurmak için gerekli olan gücü bulamam. Bu benim bile karşı koyamayacağım çekicilikte bir hareket olur. Kaçarsa, *kovalarım*. Eğer kovalarsam da bu işin sonu ya onun beni öldürmesi, ya da benim onu öldürmem olur.

Onu başka bir sokağa bağlayan köşeden döndükten sonra rahatlıyor. Arkasında olan biten ne varsa sessizlik içinde şimdi. Saklandığım yerden çıkıyorum, tırnaklarımın çıkardığı sesi bastırmak için ağırlığımı arkaya veriyorum. Biraz daha ilerledikten sonra ondan yalnızca birkaç metre uzaklıkta olacağım. Adamın tıraş kolonyasının kokusunu alabiliyorum; uzun bir günün ardından bütün vücudunu kaplamış olan ter kokusunu neredeyse maskeleyecek. Ayakkabılarının ve paçalarının arasından ara ara görünen beyaz renkli çoraplarını seçebiliyorum.

Normalden daha hızlı yürümek zorunda kaldığı gerçeğini henüz kabullenmemiş vücudunun tepkisi olan hızlı nefes alışlarını duyabiliyorum. Eğer istersem, daha silahına davranamadan onu yere serebileceğim bir mesafeye geliyorum. Başını kaldırıyor. Orada olduğumun farkında. Orada bir şeyler olduğunun farkında. Kaçmaya başlayacak mı diye merak ediyorum. Göremediği, duymadığı, yalnızca hissedebildiği bir şeye bakma cesareti var mı? Eli yine silahına gidiyor ama arkasını henüz dönmüyor. Daha hızlı yürüyor. Sonra da sokağın güvenli kollarına bırakıyor kendini.

Sokağın sonuna kadar gidiyorum peşinden, karanlıkta gözetliyorum onu. Elinde anahtarla, büyük adımlarla arabasına doğru ilerliyor, kilidini açıyor ve arabaya atlıyor. Motoru çalışsan araba hırlıyor ve ince bir lastik sesi çıkarıyor. Arabanın gittikçe uzaklaşan far ışıklarını izliyorum ve iç geçiriyorum. Oyun bitti. Ben kazandım.

Bu küçük macera eğlenceliydi ama beni tatmin etmenin yakınından bile geçmedi. Bu şehrin arka sokakları hapsediyor beni. Daha harcayamadığım bir sürü heyecan duygusuyla kalbim hızlı hızlı çarpıyor. Bacaklarım enerjiyle dolup taşıyor. Koşmam lazım.

Ontario Gölü'nün kokusunu buralara kadar getiren bir rüzgâr esiyor güneyden. Sahile gitmek, açık kumlarda koşmak nasıl olurdu diye düşünüyorum. Buz gibi suyun patilerime çarptığını hayal ediyorum, ama bu güvenli değil. Eğer koşmak istiyorsam vadiye gitmem gerek. Yol uzun, ama gecenin geri kalanını insan kokularıyla dolup taşan bu sokaklarda harcamak istemiyorsam başka bir seçeneğim yok. Kuzeydoğuya yöneliyorum ve yolculuğuma başlıyorum.

Neredeyse yarım saat sonra bir tepenin zirvesinde duruyorum. Burnuma, yakın bir açıklıkta içten içe yanan, yasa dışı bir yaprak yangınının kalıntılarının kokusu geliyor. Rüzgâr kürkümü tarayarak geçiyor adeta. Soğuk kendime getiriyor beni. Başımın üzerinde, trafik gürültüsünün boylu boyunca devam ettiği bir üst geçit var. Aşağıda ise benim için bir sığınak görevi

gören, şehrin tam ortasında bir vaha olan alan. Öne doğru sıçırıyorum. Özgürce koşabileceğim yerdeyim en sonunda.

Daha vadinin ortasına varmadan bacaklarım ritmini buluyor. Gözlerimi bir saniyelğine kapatıyorum ve rüzgârın burnumdan içeri girmesine izin veriyorum. Patilerim sert zemine değdikçe küçük taşlar canımı acıtıyor, bu acı bacaklarıma kadar ulaşıyor ve kendimi daha canlı hissetmemi sağlıyor. Uzun bir uykudan daha yeni uyanmış gibiyim. Kaslarım mükemmel bir ahenkle kasılıp gevşiyor. Her bir kasılma, bir ağrıya neden oluyor ve bu ağrıyla beraber büyük bir zevk duyuyorum. Bedenim bu egzersizden ötürü bana teşekkür ediyor ve beni neredeyse uyuşturucu denebilecek bir adrenalin bombasıyla ödüllendiriyor. Koştukça kendimi daha hafif hissediyorum, sanki patilerim yere değmiyormuş gibi. Vadinin sonuna vardığım hâlde kendimi hâlâ tepeden aşağı iniyormuşum gibi hissediyorum. Sanki enerji harcamıyormuş da, aksine üretiyormuş gibiyim. Şimdinin algısı dışında her şey bedenimde eriyip gidene kadar koşmak istiyorum. İstesem de duramam artık ve zaten istemiyorum.

Patilerimin altında ölü yapraklar hışırdıyor. Ormanın bir yerlerinde bir baykuş uğulduyor; avını yeni bitirmiş, kendinden memnun bir şekilde, etrafındakileri umursamadan dinleniyor. Çalılıklardan bir tavşan fırlıyor ve yolun yarısına geldiğinde beni fark edip, yaptığı hatanın farkına vararak geldiği yere geri dönüyor. Koşmaya devam ediyorum. Kalbim hızla atıyor. Vücudumun giderek artan sıcaklığının aksine buz gibi soğuk olan hava, burun deliklerimi ısırarak akciğerlerime kadar ulaşıyor. Ta içime kadar işleyen soğuğun tadını çıkarıyorum. Hiçbir şeyin kokusunu alamayacak kadar hızlı koşuyorum şimdi. Burnuma oradan buradan kokular geliyor, ama genel olarak beynim tüm bu kokuları özgürlüğün kokusuymuş gibi algılıyor. Daha fazla dayanamayıp ayaklarımı durduruyor, başımı geriye doğru yatırıyor ve uluyorum. Ulumanın müziği andıran tınısı göğsümden boşalıyor ve neredeyse görülebilir bir zevk işareti olarak gökyüzüne karışıyor. Vadide yankılanıyor, aysız gecenin sakin-

liğini bozuyor ve herkese benim burada olduğumu söylüyor. Buranın sahibi benim. Ulumam bittiğinde başımı eğip bitkinlikle nefes nefese kalıyorum. Orada durmuş, kendi varlığımın içine gömülmüş bir hâlde, sarı kırmızı akçağaç yapraklarına bakarken bir ses sessizliğimi bölüyor. Bir hırıltı, yumuşak ama tehditkâr bir hırıltı... Tahtıma göz koyan biri daha var.

Başımı kaldırıncı, kahverengiye çalan sarı renkte bir köpeğin birkaç metre ötede durduğunu görüyorum. Hayır, bu bir köpek değil. Karşımdaki hayvanın ne olduğu anlamam için birkaç saniye geçmesi gerekiyor, ama en sonunda onun ne olduğunu anlıyorum. Bir çakal. Onu anlamam birkaç saniyemi aldı, çünkü beklediğim bir şey değildi. Şehirde çakalların dolaştığını duymuştum ama daha önce hiç görmemiştım. Çakalın aklı da en az benimki kadar karışmış durumda. Hayvanlar genelde benimle karşılaştıklarında ne yapacaklarını bilemezler. İnsan kokusu alırlar ama gördükleri bir kurttur. En sonunda burunlarının onları kandırdığına karar verirler. Ama gözlerime baktıklarında onların insan gözleri olduğunu düşünürler yeniden. Köpeklerle karşılaştığımda bana ya saldırırlar, ya da kuyruklarını arka bacaklarının arasına alıp kaçarlar. Çakal bunlardan hiçbirini yapmıyor. Burnunu kaldırıp havayı kokladıktan sonra tüylerini kabartıyor ve sessiz bir şekilde hırıldıyor. Benim boyumun yarısı kadar ve dikkate değer bir tarafı yok. Bunu ona anlatmak için ben de hırıldıyor ve başımı sallıyorum. Bu aynı zamanda ‘kaybol gözümün önünden’ de demek. Çakal kımıldamıyor. Gözümü dikerek bakıyorum. Bakışlarını ilk kaçıran o oluyor.

Burnumdan soluyor, başımı sallıyor ve yavaşça arkamı dönüyorum. Daha tam dönmemişken bir gölge omzuma doğru sıcıyor. Yana doğru bir hareket yapıp yolundan çekiliyorum ve ayaklarımın üzerine düşüyorum. Çakal bana doğru hırıldıyor. ‘Şimdi beni kızdırdın işte’ anlamında karşılık veriyorum. Çakal vazgeçmiyor. Canı kavga etmek istiyor belli ki. Öyle olsun madem.

Kürkümün arka kısımları kabarıyor. Başımı omuz kemiklerimin arasında, yere doğru eğiyorum ve kulaklarımı düzleş-

tiriyorum. Dudaklarım geriliyor ve ağızımdan çıkan hırıltının akciğerlerimi titrettiğini hissediyorum. Çakal geri çekilmiyor. Çömeliyorum, tam saldırmak üzereyken bir şeyler omzuma çarpıyor ve dengemi bozuyor. Sendeliyorum ve bana saldıranın ne olduğunu görmek için yüzümü ona dönüyorum. Bir çakal daha. Grimsi kahverengi renkteki bu çakal omzumdan sarkıyor, dişleri kemiklerime kadar geçmiş durumda. Büyük bir öfke ve acıyla kendimi toparlıyorum ve bedenimi bütün ağırlığımla bir tarafa doğru savuruyorum.

Sonradan gelen çakal bir tarafa doğru uçarken, ilki yüzüme saldırıyor. Tam bana değmek üzereyken başımı eğiyorum ve onu boğazından yakalıyorum. Ama dişlerim ete girmek yerine kürküne saplanıyor ve onu elimden geçiriyorum. Çakal bir kere daha saldırmak için geri çekiliyor, ama önce davranan ben oluyorum. Onu bir ağaç gövdesine kadar sürüklüyorum. Benden kurtulmak için çabalıyor, boynuna saldırıyorum. Bu sefer dişlerim olması gerektiği yeri buluyor. Isırdığım yerden ağızıma kan fışkırıyor. Yoğun ve tuzlu. Diğer çakal sırtıma atlıyor. Bacaklarım bükülüyor. Çakalın dişleri ensemdeki gevşek deriye geçiyor. Bu taze acı bütün vücudumun kıvrılmasına neden oluyor. Elimden geldiğince odaklanarak dişlerimi ilk çakalın boğazında tutmaya çalışıyorum. Duruşumu koruyor ve ısırdığım deride derin bir yırtık oluşturmak için dişlerimi biraz serbest bırakıyorum. Geri çekildiğimde kan fışkırıyor. Çakalın boynunu parçalayarak başımı sertçe yana çekiyorum. Çakalın hareketsiz kaldığını hissettikten sonra onu bir kenara fırlatıyorum, kendimi yere atıyor ve yuvarlanıyorum. Hâlâ sırtımda olan çakal şaşırmış hâlde tiz bir sisle bağılıyor ve beni serbest bırakıyor. Bu ikinci hayvanı da oyun dışı etmek için aynı hareketi tekrarlıyorum, ama bir anda kendine gelip çalılıkların arasına atlıyor. En son kuyruğunu görüyorum ve hayvan yok oluyor. Ölmüş olan çakala takılıyor gözlerim. Kan boğazından kalın sicimler hâlinde akıyor ve susuz kalmış toprak, akan kanı büyük bir ıstahla emiyor. Tatmin edilmiş bir arzunun son ürpertileri gibi, vücuduma bir ürperti geliyor. Gözlerimi kapatıp bu ürpertinin beni ele geçirmesine izin veriyorum. Bu benim suçum değildi.

Bana ilk onlar saldırdı. Vadideki bütün sesler kesiliyor, sessizlik içime işliyor. Cırcır böceklerinden başka ses yok. Tüm dünya karanlık, sessiz ve uykuda.

Yaralarımın ne derece derin olduğunu anlamak ve onları temizlemek için uğraşıyorum, ama ulaşabileceğim bir yerde değiller. Gerilip hesaplamaya çalışıyorum. İki derin kesik, ama yalnızca kürkümün üzerinde sertleşecek kadar kanamış. Dönüp vadiden uzaklaşmaya başlıyorum.

Arka sokağa girip dönüşüyorum ve kıyafetlerimi üzerime aceleyle geçiriyorum. Kaldırıma çıktıktan sonra, gölgede vurulmuş bir eroinman gibi koşmaya başlıyorum. Yorgunluktan ölüyorum adeta. Böyle bitmemeli, böyle çirkin ve kaçamak bir şekilde, şehrin ortasında, çöp poşetlerinin arasında bitmemeli. Vadinin ortasında bir açıklıkta, kıyafetlerimi bir çalılığın içinde unutmuş, çırlıçıplak yerde yatıyorken bitmeli. Toprağın serinliğini hemen altımda, rüzgârın esintisini tenim de hissetmeliyim. Yorgunlukla beraber çimenler üzerinde uykuya dalmalıyım, aklımda sadece doygunluğun vermiş olduğu o mükemmel his olmalı. Ve yalnız olmamam gerekiyor. Düşününce diğerlerini çimlerde yatarken görebiliyorum. Kulağa tanıdık gelen homurdanmaları, gelişigüzel ısıkları ve kahkahaları duyabiliyorum. Tenime değen sıcak teni hissedebiliyorum, çıplak bir ayağın baldırına değdiğini, bir rüyada birlikte koştuğumuzu... Onların kokusunu alabiliyorum; ter kokularını, avladıkları bir geyikten gelen hafif kan kokusunu. Gördüklerim bir anda paramparça oluyor ve bir dükkânın penceresinde kendi yansımama bakıyorum. Göğsüm yalnızlıkla daralıyor ve bu yalnızlık o kadar derinleşiyor ki, nefes bile alamaz hâle geliyorum.

Arkamı dönüp en yakınımdaki objeye saldırıyorum. Eski bir sokak lâmbası bu. Aldığı darbeye birlikte sallanıp titriyor. Acı, elimden koluma doğru yayılıyor. *Gerçekliğe hoş geldin* acısı bu. Sokak arkalarında üzerimi giyip daireme doğru yol

alıyorum. Bu iki dünya arasında yaşamak için lanetlendim ben. Bir tarafta normalliğin dünyası var, öteki tarafta ise intikam korkusundan korkmadan, ne isem o olabildiğim bambaşka bir dünya. İstedğim gibi cinayet işleyebileceğim ve etrafımdakilerin bu eylemimden dolayı bir kaşlarının bile kalkmayacağı, hatta o dünyanın kutsallığının korunması için cinayete teşvik edildiğim bir dünya... Ama o dünyayı terk ettim ve geri dönmem. Dönmeyeceğim.

Eve dönerken öfkem her adımında biraz daha artıyor. Kirli battaniyelere sarınmış bir kadın, ben yanından geçerken başını uzatıyor, ama uzatır uzatmaz içgüdüsel olarak hemen geri çekiyor kendini. Köşeyi döndükten sonra iki adamla karşılaşıyorum. Adamlar büyüklüğümü tartıp av olup olamayacağıma karar vermeye çalışıyorlar. Onlara hırlamamak için kendimi zor tutuyorum. Daha hızlı yürümeye başlıyorum ve onlar da benim peşinden gitmeye değer olmadığıma karar veriyorlar. Burada olmamam gerekiyor, yatağında olmalıyım. Sabahın dördünde, Toronto'nun arka sokaklarında tek başıma dolaşmak benim gibi biri için uygun değil. Normal bir kadın sokaklarda böyle dolaşmazdı. Bu aynı zamanda normal olmadığımı hatırlatıyor bana. *Normal değil*. Karanlık gecede karşıma bakıp, on beş metre ötedeki bir telefon kulübesinin üzerindeki telefon numarasını okuyabilmek normal değil. Kilometrelerce ötede, güne yeni başlayan bir fırının pişirmeye başladığı ekmeklerin kokusunu alabilmek normal değil. Bir dükkânın ön tarafında duruyor, parmaklıklardan birine tutunuyor ve kol kaslarımı kasıyorum. Demir elimde bükülüyor; bu da normal değil. Kelimeleri beynimde döndürüp duruyorum. Bu öfkemi artırmaktan başka bir işe yaramıyor.

Dairenin kapısına geldiğimde duruyorum ve derin derin nefes alıyorum. Philip'i uyandırmamam gerek. Uyanırsa da beni bu hâlde görmemeli. Nasıl göründüğümü bilmem için bir aynaya ihtiyacım yok; derim gerilmiş, rengim atmış ve gözlerimde Dönüşüm'ün hemen ardından gelen parlama. Bu da normal değil.

En sonunda eve girdiğimde onun tekdüze nefes alışını duyabiliyordum; hâlâ uykudaydı. Nefes alış düzeni bozulduğunda neredeyse banyoya varmak üzereydim.

“Elena?” Sesi uykudan yeni uyandığı için çatallı çıkmıştı.

“Banyoya gidiyordum.”

Ben tam kapıdan geçmek üzereyken, yatakta oturur pozisyona gelip kısık gözlerle bana baktı. Surat astığının farkındaydım.

“Tamamen giyinik bir hâlde mi?”

“Dışarı çıkmıştım.”

Bir anlığına sessizlik hâkim oldu odaya. Elini koyu renkli saçlarına götürdü ve iç geçirdi. “Bu güvenli değil. Lanet olsun, Elena! Bunu daha önce konuşmuştuk. Beni uyandırırsan ben de seninle gelirim.”

“Düşünmek için yalnız olmam gerek.”

“Hiç güvenli değil,” diye tekrar etti.

“Biliyorum, özür dilerim.”

Sakince banyoya gittim ve kalmam gerekenden daha uzun kaldım. Tuvaleti kullanıyormuşum gibi yaparak, bir jakuziyi doldurabilecek kadar fazla su kullandım. Daha sonra, ilgiye ihtiyaç duyduğunu düşündüğüm bir tırnağıma gereğinden de fazla bir ilgi göstermeye başladım. En sonunda Philip’in uyuduğuna karar vererek yatak odasına doğru yürüdüm. Komodinin üzerinde duran gece lâmbasının ışığı odayı aydınlatıyordu. Yastığına yaslanmıştı ve gözlükleri hâlâ gözlerindeydi. Kapı aralığında tereddüt ettim, eşiği geçip onun yanına sokulmak için gerekli cesareti kendimde bir türlü bulamıyordum. Bu yüzden kendimden nefret ediyordum ama yapamıyordum işte. Gecenin hatıraları hâlâ beynimde dolaşıyordu. Burada değildim sanki.

Ben hareket etmeyince Philip ayaklarını yataktan indirdi ve oturur pozisyona geçti.

“Uyuyakalmak istememiştım,” dedi. “Özür dilerim. Biliyorum, yalnız kalmaya ihtiyacın var ve ben de...”

Sustu ve eliyle ağzını sıvazladı. Sözleri beni delip geçiyordu. Biliyordum, amacı beni azarlamak değildi, ama bu sözler aynı zamanda bu ilişkiyi elime yüzüme bulaştırdığımı ve onun gibi sabırlı ve anlayışlı birini bulabildiğim için ne kadar şanslı olduğumu hatırlatıyordu bana. Ama onun sabrını sonuna kadar kullandığının farkındaydım. Orada durup sözlerini dinlerken, elimden gelen tek şey öylece durmak ve gelecek olan son darbeyi beklemekti.

“Biliyorum, yalnız kalmaya ihtiyacın var,” dedi yeniden. “Ama bunun başka bir yolu olmalı. Sabahın erken saatlerinde gitsen olmaz mı? Eğer gece gitmen gerekiyorsa birlikte göle gidebiliriz. Etrafta dolaşabilirsin. Arabada oturup sana göz kulak olabilirim. Belki ben de seninle yürürüm. Yirmi adım falan arkandan yürürüm işte.” Yüzüne bir gülümseme kondurmayı başardı. “Belki de yürümem. Orta yaşlı bir adam, genç, güzel bir sarışını takip ediyor diye tutuklanabilirim çünkü.” Sözlerine ara verdikten sonra öne eğildi. “Şimdi senin sıran, Elena. Kırk bir yaşın, orta yaş olmaktan çok uzak olduğunu söylemen gerekiyordu burada.”

“Bir çaresine bakarız,” dedim.

Bunun başka bir çaresi yoktu elbette. Benim tek başıma çıkıp, gecenin karanlığında halletmem gerekiyordu bu işi. Kendimden ödün veremezdim.

Philip orada, yatağın kenarında otururken sonumuzun iyi olmadığını biliyordum. Bu ilişkiyi kurtarmak istiyorsam, Philip’in tekrar tekrar dönüp baktığı bu *tek* sorunun üstesinden gelmek zorunda olduğumu da biliyordum. Bunu yapmanın yolu da, onun yanına gitmemden, yatağa sokulmamdan ve onu öpüp, seni seviyorum dememden geçiyordu. Ama yapamıyordum bunu. Bu gece değil. Bu gece onun bilmediği ve anlayamadığı bir şeye dönüşmüştüm. Onun yanına bu hâldeyken gitmek istemiyordum.

Bana baktı ve bakışlarında bir şeylerin değiştiğini görünce beceremediğimin farkına vardım. Ama o bir şey söylememeye devam etti. Sonra yüzündeki gülümseme kayboldu. “Hadi dı-

şarı çıkalım. Şehirde bir yerlerde, bu saatte açık bir yer vardır mutlaka. Bulana kadar ararız. Beş bardak kahve içtikten sonra güneşin doğuşunu seyrederez, olur mu?”

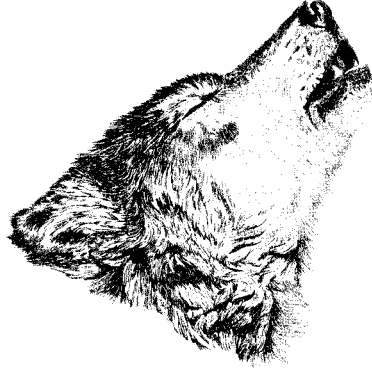
Başımla onayladım, konuşacak gücü henüz bulamıyordum kendimde.

“Duşa ilk önce ben girerim,” dedi. “Yoksa yazı tura mı atalım?”

“Sen gir.”

Yanımdan geçip giderken yanağıma bir öpücük kondurdu. Suyun sesini duyana kadar bekledikten sonra mutfağa gittim.

Bazen o kadar aç oluyordum ki.



İNSAN

Bugün anneler günüydü ve ben elimde bir hediyeyle, zili çalmadan önce kapının önünde duruyordum. Hediye için annem için alsaydım çok normal olurdu elbette. Ama benim annem öleli çok oldu ve hediye götürmek şöyle dursun, bakıcı annelerimin hiçbiriyle iletişim hâlinde kalmadım bile. Aldığım hediye Philip'in annesi içindi. Yine de, Philip şu anda burada, benimle birlikte olsaydı bu daha normal olurdu. Ama yanımda değildi. Beni bir saat önce ofisinden arayıp, gelemeyeceğini haber vermişti. Ben yalnız gitmek istiyor muydum peki? Yoksa onu beklemek mi isterdim? Oyumu gitmekten yana kullandım ve şimdi de burada, kapının önünde durmuş, yaptığım seçimin iyi olup olmadığını merak ediyordum. Bir kadın, erkek arkadaşını yanında olmadan, anneler gününde elinde hediyeyle, erkek arkadaşının annesinin evine çıkagelir miydi? Belki de çok fazla çabalıyorumdur. Öyleyse bile bu ilk olmazdı benim için.

İnsan kuralları benim kafamı karıştırıyordu. Bir mağarada

falan büyümüş değildim elbette. Bir kurtkadın olmadan önce, bilmem gereken temel şeyleri öğrenmiştim çoktan; taksiye nasıl el kaldırılır, bir asansör nasıl kullanılır, banka hesabı için nereye başvurmak gerekir. İnsan hayatının önemsiz mekanik detayları işte. Bunları yapmakta bir sorun yaşamıyordum. Asıl sorun, insanlarla iletişim kurmaya çalıştığımda başlıyordu. Çocukluğum oldukça berbat geçti. Tam bir yetişkin olmanın eşliğindeydim ki, ısırıldım. Hayatımın sonraki dokuz yılını diğer kurtadamlarla birlikte geçirdim. Ama o zaman diliminde bile insanların dünyasından tamamen kopmuş değildim. Üniversiteye gittim, diğer insanlarla seyahat ettim ve hatta farklı işlere bile girdim. Ama onlar her zaman benim yanımda olup bana destek verdiler. Durum böyle olunca hiçbir zaman yeni arkadaşlar edinmek zorunda kalmadım. Sevgili edinmek ya da ögle yemeğinde diğer iş arkadaşlarımla buluşmak gibi dertlerim olmadı hiç. Ben de bunların hiçbirini yapmadım doğal olarak. Geçen sene Sürü'den ayrılıp tek başıma Toronto'ya geldiğimde, ortama uyum sağlamanın bir sorun teşkil edeceği hiç aklıma bile gelmezdi. Ne kadar zor olabilir ki diye düşünmüştüm. Çocukluğumdan öğrendiğim temel bilgileri alacak, diğerleriyle öğreniğim yetişkin konuşma yöntemlerine karıştıracaktım. Karışıma biraz da ihtiyatlılık ekledikten sonra; tamam! Göz açıp kapayıncaya kadar bir sürü arkadaşım olacaktı bile. Tabii!

Geri dönmek için çok geç sayılır mıydı? Bunu düşündüm ama gitmek istemedim. Derin bir nefes aldıktan sonra zili çaldım. Saniyeler sonra kapının ardında ayak sesleri belirmeye başladı. Kapıyı, beyazlaşmaya başlayan kahverengi saçları olan yuvarlak yüzlü bir kadın açtı.

“Elena!” dedi Diane. “Anne, Elena gelmiş! Philip arabayı mı park ediyor? Sokağın bu kadar dolu olduğuna inanamıyorum. Herkes birilerini ziyaret ediyor anlaşılan.”

“Aslında, Philip... Benimle gelmedi. Çalışması gerekiyor ama yakında burada olur.”

“Çalışıyor mu? Pazar günü mü? Onunla bir oturup konuş

istersen, tatlım.” Diane kapıyı ardına kadar açtı. “Gel, gel. Herkes burada.”

Philip’in annesi Anne, Diane’in arkasında belirdi. Anne, boyu benim çeneme zar zor ulaşacak kadar uzun olan, kısa saçları grileşmiş küçücük bir kadındı.

“Hâlâ zili çalmakla mı meşgulsün yoksa, tatlım?” dedi ve bana sarılmak için parmak uçlarında yükseldi. “Sadece bir şeyler satmak için gelen adamlar kapıyı çalar. Aileden olanların sormadan içeri girmesi beklenir.”

“Philip geç gelecekmiş. İsteymiş,” dedi Diane.

Anne boğazından memnuniyetsiz bir ses çıkardı ve aceleyle beni içeri soktu. Philip’in babası Larry mutfakta hamur işi dolu tepsilerin birinden kurabiye aşırırmaktaydı.

“Onları tatlı diye hazırladık,” dedi Anne kocasını kışkırtarak. Larry tek koluyla sarılarak karşıladı beni. Diğeriyse hâlâ brovnilere ulaşmaya çalışıyordu. “E, peki...” diye devam etti Anne.

“Geç gelecekmiş,” diye açıkladı Diane. “Çalışıyormuş. Oturma odasına geçelim, Elena. Annem komşuları çağırdı. Öğle yemeğinde Sally ve Juan da var,” sesini bir fısıltı seviyesine indirdi, “çocukların hepsi West’te,” dedi ve Fransız tarzı kapıları açtı. “Sen buraya gelmeden önce annem onlara *Focus Toronto*’da yazdığın birkaç makaleyi gösteriyordu.”

“Hadi ya, peki bu iyi haber mi, kötü haber mi?”

“Merak etme. Çok koyu liberal bir aile. Yazdıklarına bayıldılar. Hadi bakalım. Sally, Juan; bu Philip’in kız arkadaşı Elena Michael.”

Philip’in kız arkadaşı. Bu tanım kulağıma her zaman garip gelmiştir. Birinin kız arkadaşı, partneri olmaya, ya da politik açıdan doğru olan herhangi bir şeye karşı çıktığım için değil.

Bana garip geliyordu, çünkü birilerinin kız arkadaşı olarak adlandırılmayalı yıllar olmuştu. Ben romantik ilişkilerden vazgeçmiştim. Benim için bir ilişki, eğer hafta sonunu çıkarabilirse fazla ciddi hâle gelmiş oluyordu. Uzun sayılabilecek tek ilişkim büyük bir talihsizlikle sonuçlanmıştı. Talihsizlik hafif kaçır; felaket demek daha doğru.

Ama Philip başkaydı.

Toronto'ya geri taşındıktan birkaç hafta sonra tanıştım Philip'le. Benim yaşadığım yerden birkaç blok ötede oturuyordu. İkimizin de oturduğu apartmanların yöneticileri aynı olunca, bölgenin kiracıları benim oturduğum apartmanın sağlık tesisini kullanabiliyordu. Gecenin bir yarısı yüzme havuzunda beni yalnız başıma yüzerken bulunca, havuzu kullanmasının beni rahatsız edip etmeyeceğini sormuştu. Sanki havuz bana aitmiş gibi. Ondan sonraki bir ay boyunca gece yarıları kendimizi sağlık tesisinde yalnız bulur olmuştuk. Her seferinde benim orada, o vakitte, onunla birlikte yalnız olmamın beni rahatsız edip etmediğini sormuştu. En sonunda ben de ona, oraya geç vakitlerde gidiyor oluşumun, normal vakitlerde yabancı insanların bana saldırmamasından korkuyor olmam olduğunu söylemiştim. Orada onunla birlikte olmamın tüm bu amaca ters düştüğünü de eklemiştim. Philip buna gülmüştü ve o gün kendi egzersizini yaptıktan sonra normalden biraz daha uzun kalıp, içecek makinesinden bana meyve suyu getirmişti. Egzersiz sonrası meyve suları bir alışkanlık hâlini almaya başlayınca, bu alışkanlığı kahve içmeye, öğle yemeğine, öğle yemeğinden akşam yemeğine çevirmeyi başardı. İş kahvaltıya kadar geldiğindeyse, havuzda tanıştığımız o günün üzerinden altı ay geçmişti. Onunla işleri bu kadar ilerletmeme izin vermiş olma nedenlerimden biri de budur belki de; birilerinin beni tanımak için bu kadar zaman harcamış ve çaba göstermiş olması. Philip beni, tıpkı yarı vahşi bir hayvanı evcilleştirmiş gibi alıştırmıştı kendine. Ben de farkına bile varmadan, karşı koymayı bile düşünmeden, onun istediği yola yine onun tarafından getirilmiştim.

O bana birlikte yaşamayı teklif edene kadar her şey yolunda

gidiyordu. Ona hayır demeliydim ama demedim. Bir tarafım bu işi nereye kadar yürütebileceğimi merak etmiyor da değildi. Öbür tarafımsa reddedersem onu kaybetmekten korkmuştu. İlk bir ay felaket gibi geçti. Ben tam içinde bulunduğumuz balon patlayacak diye düşünürken, basınç artık o kadar da kuvvetli gelmemeye başladı. Kendimi, Dönüşüm'lerimi daha geç ertelemeye zorladım. Philip gece geç saatlere kadar çalışırken, ya da iş için şehir dışına çıkmışken. İlişkinin kurtarılmasının bütün payını kendime çıkaramam elbette. Yarisını bile alsam fazla almış olurum hatta.

Philip biz birlikte yaşamıyorken bile sabırlı davrandı bana karşı. Çoğu insanın şüpheyle karşılayacağı bir şey yaptığımda, buna şakayla karşılık verip gülüp geçti. Yaşadığım hayata uyum sağlamakta sıkıntılar çektiğimde, aklımı sorunlardan alıkoymak için beni yemeğe ya da tiyatroya götürdü; eğer konuşmak istersem her zaman orada olacağını ve konuşmak istemezsem de bunu anlayışla karşılayacağını söyleyerek. En başta bunun gerçek olamayacak kadar güzel olduğunu düşünmüştüm. İşten geldiğimde hemen hemen her gün kapının önünde birkaç saniyelğine durur ve onun artık evde olmayacağını, beni terk etmiş olduğunu düşünürdüm. Ama o bunu hiçbir zaman yapmadı. Birkaç hafta önce, onun kira sözleşmesinin süresi dolduğunda daha büyük bir eve taşınmaktan, hatta daha geniş, her şeyi olan bir apartman dairesine taşınmanın iyi bir yatırım olacağından bahsetti. Geniş bir daire! İnanamamıştım. Bir hafta geçtikten sonra da hâlâ inanamıyordum. Şoktaydım adeta. Ama bu iyi türden bir şoktu.

Öğleden sonra komşular gitti, Diane'in kocası Ken de, en küçük çocuklarını işe götürmek için erken ayrılmak zorunda kaldı. Philip'in diğer kız kardeşi Judith İngiltere'de yaşadığından, anneler gününü bir telefon konuşmasıyla kutlamakla yetindi. Öğle yemeğinden sonra aradı ve ben de dahil olmak

üzere herkesle konuştu. Ailenin diğer üyeleri gibi o da, sanki Philip'in o sıradaki kız arkadaşı değilmişim de, çoktan ailenin gelini olmuşum gibi davrandı. Hepsi o kadar arkadaş canlısı davranıyor, herkes beni o kadar kolay kabulleniyordu ki, bunu sırf nazik oldukları için yapmadıklarına emin olmakta güçlük çekiyordum. Beni sevmiş olmaları onlar açısından mümkündü elbette, ama aile bakımından şansım hiç yaver gitmediği için, böyle bir şeyin olabileceğine inanmak zor geliyordu. Çünkü böyle bir aileye sahip olmayı çok uzun süredir istiyordum.

Biz bulaşıkları yıkarken telefon çaldı. Telefonu o sırada oturma odasında bulunan Anne açtı. Birkaç dakika sonra mutfığa gelip telefonu elime tutuşturdu. Arayan Philip'ti.

“Özür dilerim, tatlım,” dedi ben cevapladıktan sonra. “Annem çok kızdı mı?”

“Pek sanmıyorum.”

“Güzel. Kendimi affettirmek için onu yemeğe çıkaracağım söz verdim.”

“E, peki geliyor musun?”

Telefonun diğer ucunda iç geçirdi. “Gelebileceğimi sanmıyorum. Diane seni eve bırakır.”

“Ah, hiç sorun değil. Ben taksi tutarım ya da...”

“Çok geç,” dedi sözümü keserek. “Annemden Diane’e sormasını rica ettim bile. Artık seni o evden yanında biri olmadan çıkarmazlar.” Kısa bir an için sustu. “Niyetim seni yalnız göndermek değildi. Hâlâ hayatta mısın?”

“Oldukça. Herkes bana çok iyi davranıyor. Sen merak etme.”

“İyi. Ben yedide evde olurum. Yemek yapma, gelirken bir şeyler alırım. Ne yemek istersin? Hint yemeği uyar mı?”

“Sen Hint yemeğinden nefret edersin.”

“Kefaret ödüyorum diyelim o zaman. Yedide görüşürüz. Seni seviyorum. Hoşça kal.”

Onu daha onaylamama fırsat bile vermeden telefonu kapattı.

“Elbiseyi görmeliydin,” dedi Diane daireden çıkarken. “Aman Tanrım, berbattı. Bir çantaya kol delikleri açtığını düşün. Bütün tasarımcılar, insanların düğün yaklaştıkça neyi seçtiklerini umursamadıklarını fark ettikleri için elbiselere önem vermiyorlar herhâlde. Şahane bir lacivert elbise buldum. Gerçi gelinin annesinden çok, damadın babasının *yeni* karısının giyebileceği türden bir elbiseydi. Beli dar gelince acilen diyeteye girsem mi acaba diye düşündüm, ama bunu yapmamaya karar verdim. Prensip meselesi. Üç çocuğum var benim! Bu göbeği hak ettim.”

“Daha iyi bir şeyler vardır mutlaka,” dedim. “Gelin elbisesi satan dükkânlar dışında başka bir yere baktın mı?”

“Bir sonraki adımım o olacak. Aslına bakarsan ben de sana sormayı düşünüyordum. Arkadaşlarımda neredeyse hepsi kol delikleri olan çanta elbiselere bayılıyor. Orta yaş maskesi işte. Öte yandan da kızlarım var. Onlar da göbek deliğini göstermeyen hiçbir şeyin güzel olmadığı kanısında. Gelmek ister misin? Sana yemek de ısmarlarım. Üç adet martiniden oluşan bir yemek.”

Güldüm. “Üç martiniden sonra bütün elbiseler güzel gelmeye başlar.”

Diane sinsi sinsi sırıttı. “Benim niyetim de bu ya. Bu evet demek mi oluyor şimdi?”

“Evet.”

“Mükemmel. Ben seni ararım, yeri ve zamanı ayarlarız.”

Evin önündeki kavşakta durdu. Kapıyı açtım, sonra böyle durumlarda ne yapılması gerektiğini hatırladım. “Kahve içmeye yukarı gelmek ister misin?”

Kibar bir şekilde reddedeceğinden neredeyse emindim ama bunu yapmadı. Reddetmek yerine, “Olur tabii,” dedi. “Siperlere geri dönmeden önce kafamı dinleyebileceğim bir saat daha.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Ayrıca bugün seni köpek balıklarının önüne attığı için kardeşi-
mi de adamakıllı haşlamak istiyordum.”

Güldüm ve onu misafir otoparkına doğru yönlendirdim.



ÇAĞRILAR

Belki de insanların dünyasında yaşamak için bu kadar çaba harcadığımı göstererek yanlış bir izlenim yaratmış olabilirim. Sanki kurtadamlar, insanların dünyasından kendilerini tamamen soyutlamışlar gibi. Öyle bir şey yok. İhtiyaçtan dolayı çoğu kurtadam, insanların dünyasında hayatını devam ettiriyor. New Mexico'da bir halk oluşturmuş olan grup dışında kalanların pek bir şansı yok zaten. İnsan dünyası onların sığınacak yer, yemek, seks gibi ihtiyaçlarını karşılıyor. Ama bu dünyada yaşıyor olmalarına karşın hiçbiri kendini o dünyanın bir parçası olarak görmüyor. İnsanlara olan ihtiyaçlarına, gizlemeye pek de gerek duymadıkları bir şekilde alay ederek, zorunda oldukları bir seçenek gözüyle bakıyorlar. Kurtadamlar, insan dünyasında gerektiğinde kendi rollerini oynayan, sıra onlara geldiğinde sahnede olmanın tadını çıkaran, ama sahneden inme vakti geldiği için de rahatlayan canlılar. Ben öyle olmak istemiyordum. Ben insan dünyasında yaşamak ve yaşarken de aynı

zamanda elimden geldiği kadar kendim olmak istiyordum. Bu hayatı ben seçmedim ve sahip olduğum tek hayatı, geleceğe dair bütün umutlarımı, sıradan, ortalama bir kariyere, yuvaya ve hepsinden öte durağan bir hayata dair umutlarımı kaybetmeye de niyetim yoktu.

Çocukluğum koruyucu ailelerde geçti. Çok da iyi olmayan koruyucu ailelerde. Çocukken doğru düzgün bir ailem olmadığı için, ileride kendime ait bir aile kurma hayallerim vardı. Bir dişi kurt olmak tüm bu hayallerimi suya düşürdü elbette. Şimdi bir eş ve çocuk hayali artık benim için söz konusu değilse bile, bu hayalin bir kısmının peşinden hâlâ gidebilirim. Gazetecilikte bir kariyer yapıyorum. Toronto’da bir yuva kuruyorum. Geleneksel aile anlayışından uzak da olsa, Philip’le bir yuva kurmaya başlıyorum. Durağanlığın az da olsa hayatımda mümkün olabileceğine inanabileceğim kadar uzun zamandır Philip’le birlikteyiz. Onun gibi normal ve iyi birini bulabilecek kadar şanslı olduğuma inanamıyorum. Nasıl biri olduğumun farkındayım. Çabuk kızan zor bir insanım. Philip gibi bir insanın âşık olamayacağı türden bir kadın yani. Ama elbette onun yanında öyle değilim. Onun yanında dişi kurt tarafımı gizli tutuyorum ve gün gelir, belki de deri değiştirir gibi bundan kurtulurum diye umuyorum. Philip’le birlikte kendimi yeniden bulabiliyor ve o düşündüğüm insan olabiliyorum. Ki bu insan da hep hayalini kurduğum insan...

Sürü benim neden insanların arasında yaşamak istediğimi bir türlü anlamadı. Anlayamadılar, çünkü onlar benim gibi degillerdi. Ben bir kurt olarak doğmadım. Çoğu kurtadam doğuştan öyledir, ya da kanlarında en azından kurtadam geni taşırlar ve yetişkinliğe erdiklerinde Dönüşüm’ü tecrübe ederler. Kurtadam olmanın diğer yolu da bir kurtadam tarafından ısırılmaktır. Bundan sağ çıkanların sayısı oldukça azdır, çünkü bir kurtadam birini ısırışsa niyeti öldürmektir. Eğer ısırılmış ve öldürememişlerse kurbanlarının peşine düşer ve başladıkları işi mutlaka bitirirler. Hayatta kalmanın basit kuralları bunlar. Eğer bir şekilde, bir şehirde ya da kasabada asimile olmuş bir kurtadamsam, isteyeceğiniz son şey, aklını neredeyse kaybetmiş bir yenidoğa-

nın, etrafta dolaşması, insanları katletmesi ve bütün dikkatleri üzerine çekmesi olacaktır, emin olun. Birileri ısırlıldığı hâlde kaçmayı başarsa dahi hayatta kalma şansı neredeyse sıfırdır. İlk birkaç Dönüşüm hem bedensel, hem de zihinsel olarak katlanılacak şey değildir. Kalıtsal olarak bütün kurtadamlar hayattaki görevlerini bilirler, onları yönlendirmesi ve akıl vermesi için de yanlarında babaları vardır. Isırılanlar ise kendi başının çaresine bakmak zorundadır. Fiziksel zorluğa katlansalar bile zihinsel zorluk o kadar zordur ki, ya kendilerini öldürmeye gidecek kadar delirirler, ya da bunu yaparken yeterince dikkat çekecekleri için Sürü onları bulur ve işlerini bitirir. O yüzden de etrafta pek ısırlmış kurt göremezsiniz. Son sayımda, bütün dünya üzerinde tam olarak otuz beş kurtadam vardı ve ben de dahil olmak üzere sadece üç tanesi kalıtsal olarak kurtadam değildi.

Ben. Şimdiye kadar gelmiş geçmiş tek dişi kurt. Kurtadam geni yalnızca babadan oğula eril genler tarafından taşınır ve bir dişi kurt olmanın tek yolu ısırıldıktan sonra hayatta kalmaktır, ki daha önce de söylediğim gibi, bu oldukça nadir bir olaydır. Bütün bunlar göz önünde bulundurulunca, dünyadaki tek dişi kurdun ben olması pek de şaşılacak bir şey değil. Bilerek ısırlıdım ve bir dişi kurda bilerek dönüştürüldüm. Hayatta kalmış olmam gerçekten olağanüstü. Ne de olsa üç düzine erkeğin olduğu ve hiç kadının olmadığı bir türe aitseniz, dişi bir kurt olmak başınıza talih kuşu konmuş olmakla eş değer oluyor. Ve kurtadamlar savaşlarını zekice kurgulanmış bir satranç oyunu gibi vermezler. Kadına saygı konusunda pek şanlı bir geçmişleri olduğu da söylenemez. Kurtadamlar için kadın kelimesi iki şey ifade eder; yemek ve seks. Bazen seksin ardından *yemek* de gelebilir. Hiçbir kurtadamin benimle beslenebileceğine ihtimal vermesem de, ikinci seçenek için karşı konulmaz bir seçim ifade ediyor olabilirim. Tek başıma olsaydım hayatta kalamazdım. Neyse ki yalnız değildim. Isırıldığımdan beri Sürü'nün güvenesi altındaydım.

Her toplumun kendine ait bir yönetici grubu vardır. Kurtadamlar dünyasındaki yönetici grupsa Sürü'dür. Benimle hiçbir alakası olmayan, beni ısırarak kurtadamin alakasından dolayı

dahil olduğum Sürü. Bir yıl önce Sürü'yü terk ettim. Kendimi onlardan soyutladım ve geri dönmek gibi bir niyetim yok. Dişı kurt olmakla insan olmak arasında bir seçim yapmam gerekiyorsa eğer, ben insan olmayı seçiyorum.

Ertesi gün, yani salı akşamı Philip'in geç vakitlere kadar çalışması gerekiyordu. Geç kalacağına dair bir telefon beklerken, elinde akşam yemeğıyle çıkageldi. "Umarım açsındır," dedi kese kâğıdındaki Hint yemeğini sallarken.

İşten eve gelirken yol üstündeki satıcıdan iki sosisli almış olmama rağmen açtım. Yemek öncesi atıştırması etkisini kaybettiğine göre, şimdi asıl yemek için yeterince yer açılmıştı. İnsan hayatına uyum sağlamak için öğrendiğim birkaç numara-dan yalnızca biriydi bu.

Philip kutuları kese kâğıdından çıkarıp masayı hazırlarken işinden ayaküstü bahsetti. O masayı hazırlamaya çalışırken, bütün iyi niyetimle çalışma kâğıtlarımı bir kenara ayırdım. Bazen böyle çok *yardımcı* olabiliyorum işte. Önümdeki tabağa yemek konduğunda bile, üzerinde çalışmakta olduğum makalenin son satırlarını karalamak için açılığımı direnmeyi başardım. Sonra bir dizi kâğıdı yan tarafa bırakarak yemeye koyuldum.

"İşteyken annem aradı," dedi Philip. Dün, sana Becky'nin evlilik partisi için ona yardım eder misin diye sormayı unutmuş."

"Gerçekten mi?"

Sesimdeki memnuniyeti fark edip şaşırdım. Evlilik partisi düzenlemenin heyecanlanacak bir tarafı olduğu pek söylene-mezdi. Ama daha önce hiç kimse bir evlilik partisine yardım etmemi rica etmemişti. Hatta kimse beni bu türden bir partiye davet etmiş bile değildi. Ofisteki Sarah dışında tabii, ama o zaten bütün iş arkadaşlarını davet ettiğinden sayılmazdı.

Philip gülümsedi. "Bunu evet sayıyorum. Güzel. Annem

sevinecek. Annem böyle planlamalı, koşturmalı şeylere bayılır.”

“Benim evlilik partisi düzenlemekle ilgili pek tecrübem yok ama.”

“Hiç sorun değil. Asıl evlilik partisini Becky’nin nedimele-ri veriyor, yani bu sadece ailenin dahil olduğu küçük bir parti olacak. Pek de küçük sayılmaz gerçi. Sanırım annem Ontario’daki bütün uzak akrabaları bile davet etme niyetinde. Bütün sülaleyle tanışacaksın. Annem onlara seni çok anlatmıştır. Umarım bütün bunlar seni bıktırmaz.”

“Hayır,” dedim. “Hiç sorun değil.”

“Şimdi böyle diyorsun tabii. Sen bir de onlarla tanıştıktan sonra gör.”

Philip yemekten sonra biraz ağırlık çalışmak için aşağıdaki sağlık tesisine gitti. Çalışma saatleri normal olduğunda egzersizlerini erken saatlerde yapmak ve erkenden yatmak istemez. Yine de günde beş saat uykuyla yetinemeyecek kadar yaşlı olduğundan dem vurur alaycı bir şekilde. Birlikte yaşamaya başladığımızın ilk ayında, bu erken saatli egzersizlere ben de katıldım. Gerçekte bunun beş katını çok rahat kaldırabiliyorken, kırk beş kilo göğüs ağırlığı kaldırmakta zorlanıyormuş numarası yapmak çok da kolay değildi. En sonunda, bir komşumuzla konuşmaya öyle dalmıştım ki, tek kolumla yirmi beş kiloyu pencere panjuru açar gibi kaldırmıştım. Komşunun gözlerinin sürekli ağırlık ibresine gittiğini fark edince ne yaptığımın farkına varıp, suçu makineye atmış ve makinenin ayarlarının bozuk olduğuna dair bir sürü saçmalık gevelemiştim. O olaydan sonra egzersizlerimi ağırlık odası boşken, gece yarısıyla ve saat altı civarıyla sınırlamak sorunda kaldım. Philip’e de gece yarısı çalışmanın bana daha iyi geldiğine dair bir yalan söyledim ve o da diğer bütün aşırılıklarına inandığı için buna da inandı. Şimdi,

koşma ve yüzme gibi etkinliklerimizi birlikte yapıyoruz, onun dışında çalışmak için tek başına iniyor.

Philip evden çıktıktan sonra televizyonu açtım. Pek televizyon izlemem ama izlediğim zamanlarda, talk showların ve ardı arkası kesilmeyen dramatik, *boyalı* televizyon programlarının arasında bulurum kendimi. Neden mi? Çünkü dünyada benden daha kötü durumda olan insanları görmek kendimi iyi hissettiriyor. Hayatımda kötü giden ne olursa olsun, televizyonu açıp, karısına, kızıyla yattığını söyleyen bir geri zekâlıya bakarak, “Neyse, en azından benim durumum bunun kadar kötü değil,” diyebilirim. Beş para etmez televizyonculuk kadar rahatlatan başka bir şey daha yok.

Yakın Temas programı bugün, birkaç ay önce Kuzey Carolina Hapishanesi’nden kaçan bir ruh hastasını konu ediyordu. Reytingler için bire bir. Adam, hiç tanımadığı bir adamın evine girmiş, elini kollunu bağladıktan sonra da sırf nasıl bir şey olduğunu anlamak için onu vurmıştı. Programın yazarları araya ‘vahşi, acımasız ve hayvan’ gibi kelimeleri serpiştirerek izleyenlerin merakını daha da artırmaya çalışıyordu. Saçmalık. Bir şeyleri öldürmenin nasıl bir his olduğunu görmek için, bir canlının hayatına son vermek isteyen tek bir hayvan gösterin bana? ‘Hayvani katiller’ tiplemesi neden hâlâ var, hiçbir anlam veremiyorum. Ama bu, insanların hoşuna gidiyor. İnsanlara kendilerini evrim piramidinin en tepesine koymak ve katilleri de mitolojik yaratıklarmış gibi görmek için gerekli sebebi sunuyor.

Açık konuşmak gerekirse, bir kurtadam böyle bir psikopatlık yaparsa bunun sebebi bir tarafı kurt olduğu için değil, diğer tarafı insan olduğu için olur. Dünyada spor olsun diye öldüren tek canlı insandır.

Philip geldiğinde program bitmek üzereydi. “İyi geçti mi?” diye sordum.

“Hiç iyi geçmez ki,” dedi suratını asarak. “Egzersiz yapmanın yerine geçebilecek bir hap yapacakları günü bekliyorum. Sen ne izliyorsun?” Başımın üzerinden eğilerek televizyona

baktı. “Bu gece iyi bir dövüş var mı?”

“O Jerry Springer. Ben Springer’ı izleyemiyorum. Bir kere denedim. On dakika izledim ve o on dakika da, küfürlerin arasından ne söylediklerini anlamaya çalışmakla geçti. Güreş gösterilerinin arasındaki molada bakmıştım. Gündüz kuşağının WWF¹’ı diyeceğim ama, WWF’in en azından bir konusu var.”

Philip gülüp saçlarını karıştırdı. “Yürüyüşe ne dersin? Senin program bitene kadar duştan çıkmış olurum.”

“Olur.”

Philip banyoya gitti. Ben de buzdolabından sebzelerin arasına gizlenmiş bir İtalyan peyniri aşındım. Telefon çaldığında duymazdan geldim. Şu anda yemek daha önemliydi ve Philip de duşu açtığına göre telefonu duymadığından, cevap verip vermediğimi anlamazdı. Ya da ben öyle sandım. Suyun sesi kesilince peyniri buzdolabının derinliklerine sıkıştırıp telefona hücum ettim. Philip biri arıyorsa eğer telesekretere yönlendirmekten, akşam yemeği sırasında bile kalkıp telefonu açan o insanlardan biriydi. Ben de onun gibi davranmaya çalışıyordum, en azından yanımda o varken. Telefonun sesi kesildiğinde, oturma odasının yarısına kadar gelmişim. Ama daha yolu tamamlayamadan, telefona kaydettiğim neşeli sesim arayan kişiyi mesaj bırakmaya davet etmeye başlamıştı bile. Arayan kişi de tam olarak bunu yaptı.

“Elena. Benim, Jeremy.” Olduğum yerde durdum. “Lütfen beni ara. Önemli.”

Sesi canlılığını yitirdi. Telefonda derin bir iç çekiş sesi geldi. ‘Beni tekrar ara, yoksa kötü olur,’ ultimatomunu vermek için sözüne devam etmek istediğini biliyordum, ama devam etmedi. Aramızda bir anlaşma vardı. Buraya gelemez ya da birilerini gönderemezdi. Telesekretere dilimi çıkarmamak için kendimi zor tuttum. “Bana ulaşamazsın kiii!” demek geçti içimden. İnsanlar olgun olmayı çok büyütüyor bazen.

“Acil bir durum var, Elena,” diye devam etti Jeremy. “Olmasaydı seni aramayacağımı biliyorsun.”

1 Dünya Güreş Federasyonu.

Philip telefona uzandı ama Jeremy çoktan kapatmıştı. Ahizeyi kaldırdı ve bana doğru uzattı. Yüzümü başka yöne çevirip koltuğa doğru yürüdüm.

“Aramayacak mısın?” diye sordu.

“Numara bırakmadı.”

“Numarası sende zaten varmış gibi geliyordu sesi. Kimdi bu?”

“Hımm... İkinci dereceden kuzenim.”

“Yani benim yetim sevgilimin ailesi mi varmış? Bu akra-bayla bir gün tanışsam iyi olur.”

“Tanışmak istemezsin, emin ol.”

Gülümsedi. “Turnaboutların son hamlesi; ailemi sana karşı zehirledim. Şimdi intikam sırası sende. Betsy’nin evlilik partisinden sonra benden intikam almak için elinden geleni ardına koyma. Yıllardır tavan arasında duran deli kuzenler iyi olabilir. Akşam yemeklerinin vazgeçilmez eğlencesi onlar. Sen uyuyana kadar, çocukluğundan beri anlattığı aynı hikâyeleri anlatan annenin halasından daha iyidir.”

Gözlerimi devirerek baktım. “Hazırlanmadın mı sen hâlâ?”

“İlk önce duşumu bitireyim. Bilinmeyen numaralar servisini aramak ister misin?”

“Sonra da faturalar boyumuzu aşsın, öyle mi? Numarayı bulup bulmayacakları kesin bile değil.”

“Bir dolar bile tutmaz. Sanırım altından kalkabiliriz. Eğer numarasını bulamazsan, belki sana numarasını verecek birilerini bulabilirsin. Bu uzak kuzenlerden birkaç tane daha olması gerek, öyle değil mi?”

“O tavan aralarında telefon hattı var mı sanıyorsun? Elektirik varsa bunun için dua etmeleri gerek.”

“Ara, Elena,” dedi Philip ve banyoya doğru ilerledi.

Philip odadan çıktıktan sonra gözümü telefona diktim. Aramamı şakayla karışık söylemiş olsa da gerçekten aramamı istediğini biliyordum. Neden istemesin ki? Normal ahlak kuralları

olan herhangi bir insanın yapacağı bir şeydi bu. Philip mesajı duymuştu, Jeremy'nin sesindeki aciliyeti duymuştu. Böylesine önemli olan bir mesaja geri cevap vermemek beni umursamaz ve duygusuz bir insan gibi gösterirdi. Normal bir kadın arardı. Benim olmak isteyeceğim türden bir kadın arardı.

Aramış gibi yapabildim. Çok da kötü bir seçenek gibi görünmedi gözüme. Ama bu, Jeremy'yi tekrar tekrar aramaktan alıkoymazdı. Bu arama son birkaç gün içinde benimle iletişime geçmeye çalışmalarının ilki değildi. Kurtadamlar belli bir seviyeye kadar aralarında telepatik iletişim kurabilirler. Çoğu kurtadam, daha insani olan iletişim yöntemlerini tercih ettiğinden, böyle mistik iletişim yöntemlerini görmezden gelir. Jeremy bu iletişim şeklinde adeta uzmanlaşıp onu bir sanat haline getirmişti, çünkü bu ona istediği zaman bize ulaşma ve bizi buyruğu altına alma imkânı sağlıyordu. Benimle iletişime geçmeye çalıştığı bunca zaman boyunca onu engelledim. Bu yüzden de telefonla aramaya başladı. Birilerinin beynini bombalamak kadar etkili bir yöntem değil, ama telesekreterin hafızası dolduktan sonra sırf ondan kurtulmak için pes edeceğimi biliyor.

Telefonun yanında durdum, gözlerimi kapattım ve iç çektim. Bunu yapabilirim diye düşündüm. Arayabilirim ve Jeremy'nin benden ne istediğini öğrenebilirim. Haber verdiği için ona teşekkür eder, benim bir şey yapmamı isteyeceğinden yüzde yüz emin olduğumdan dolayı onu nazikçe reddederim. O, Sürü'nün Alfa'sı da olsa, benim onun kurallarına uymam gerektiği konusunda anlaşmış da olsak, artık bunu yapmak zorunda değildim. Ben artık Sürü'den biri değilim. Benim üzerimde hiçbir gücü yok artık.

Ahizeyi kaldırdım ve numarayı hatırladığım için hızla tuşladım. Telefon dört kere çaldıktan sonra telesekretere yönlendirildim. Kaydedilen ses Jeremy'nin o derin sesi değildi. Kuzeyli birinin ağır ağır konuşma sesi idi, bu da mesajın sonunu daha dinlemeden kapatmak istememe neden oldu. Alnım terlemeye başladı. Odadaki oksijen seviyesi bir anda yarıya indi ve sıcaklık da on derece birden arttı sanki. Alnımdaki teri sildim,

sert bir şekilde yüzümü salladım ve Philip’le birlikte yürüyüşe gitmek için ayakkabılarımı aramaya koyuldum.

Ertesi gün kahvaltıdan önce Philip, Jeremy’nin neden aradığımı sordu. Ona ulaşamadığımı itiraf ettim ve daha sonra yeniden arayacağımı söyledim. Kahvaltımızı bitirdikten sonra Philip gazete almak için aşağı indi. Ben de Jeremy’yi yeniden aradım ama ulaşabildiğim tek şey yine telesekreter oldu.

Bunu itiraf etmekten her ne kadar nefret etsem de endişelenmeye başlamıştım. Ama bu bana bağlı bir şey değildi. Dahil olduğum eski Sürü’deki kurt kardeşlerim için endişelenmek benim tercih edebileceğim bir şey değil, içgüdüsel bir şeydi. En azından, üçüncü kez aradığımda da cevap alamadığım için kalbim atmaya başlayınca kendime söylediğim şey buydu.

Jeremy’nin orada olması gerekirdi. İnsanları tahtından yönetir, kendi pis işlerini halletmesi için başkalarını gönderir ve Stonehaven’dan çok nadir ayrılırdı. Tamam, böyle söyleyerek Jeremy’nin yönetim şeklini biraz fazla eleştirmiş olabilirim, ama şu anda övgüler yağdıracak hâlde de değildim. Bana aramamı söylemişti ve aradığım zaman da – kahretsin ki – orada olması gerekirdi.

Philip geri döndüğünde telefonun tepesinde dikiliyor, sanki Jeremy’nin açmasını zihinsel olarak sağlayabilirmişim gibi telefona bakıyordum.

“Hâlâ açmıyor mu?”

Başımı hayır anlamında salladım. Yüzüme çok yakından bakıyordu. Dönüp gittiğimde peşimden geldi ve elini omzuma koydu.

“Endişelenmişsin sen.”

“Pek sayılmaz, sadece...”

“Sorun değil, tatlım. Eğer aileden biri olsaydı ben de endi-

şelenirdim. Oraya git istersen, yolunda gitmeyenin ne olduğunu öğrenirsin. Sesi çok önemli bir şey varmış gibi geliyordu.”

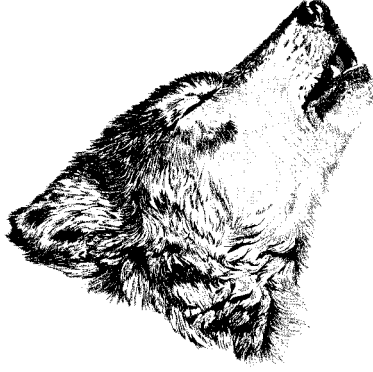
“Hayır, hiç gerek yok. Ben aramaya devam ederim...”

“Aileden biriymiş, tatlım,” dedi, sanki bu, benim üretebileceğim her türden bahaneyi alt edebilirmiş gibi. Onun için alt edebilirdi ama. Bu konu benim hemfikir olmadığım tek konuydu. İlişkimiz ciddileşmeye başladığı zamanlarda beni annesiyle, babasıyla, kız kardeşleriyle tanıştırdı ve onlarla ne kadar iç içe olduğuna şahit oldum. Ailesiyle ne kadar ayrılmaz bir bütün olduğunu gördüm.

Şimdi de benden, benim için aileden biri olduğunu düşündüğü kişinin yanına gitmemi bekliyordu. Eğer bunu reddedersem, onun isteyeceği türden bir insan olmadığım anlamına mı gelirdi bu? Bunu göze alamazdım. Jeremy’yi aramaya devam edeceğime dair söz verdim. Eğer öğlene kadar bir cevap alamazsam, ne olup bittiğini anlamak için New York’a gideceğimi de sözüme ekledim.

Ondan sonra aradığım her seferde birilerinin cevap vermesi için dua ettim içimden. Her seferinde de telesekreter karşıladı beni.

Öğle yemeğinden sonra Philip beni havaalanına bıraktı.



TUTUMSUZ

Uçak Syracuse-Hancock'a indikten sonra Jeremy'nin telefonuna yeniden ulaşmayı denedim, ama ulaşabildiğim tek şey yine telesekreter oldu. Artık endişelenmekten çok sinir olmaya başlamıştım. Aramızdaki mesafe azalınca, anılarım da gittikçe canlanmaya başladı, Jeremy'nin boyunduruğu altında yaşamamın nasıl bir şey olduğunu hatırladım.

Stonehaven'da iki kişi yaşıyordu, biri Jeremy, diğeri Jeremy'nin koruyucu aileliğini üstlendiği, ama daha sonra kendi koruması hâline getirdiği oğlu Calyton. Beş yatak odası olan evde toplamda iki tane telefon vardı. Clay'in odasındakine telesekreter bağlıydı, ama telefon iki gece üst üste çalıp onu rahatsız edince telefonu odanın bir ucundan diğerine fırlattığı için telefon artık çalma yeteneğini kaybetmişti. Çalışma odasında da bir telefon vardı, ama Clay interneti kullanmak için bağlantıyı keser ve bazen sorumsuzluk edip günlerce geri takmazdı. Evde şans eseri çalışan bir telefon bulunsa dahi, evdeki iki adam da

bir buçuk metre uzağında durmalarına rağmen telefonu açma zahmetine katlanmıyor olabilirlerdi. Philip bir de benim telefon açma huyuma kötü der.

Bunun üzerine düşündükçe daha da sinirlendim. Sinirlendikçe, birileri telefonu açana kadar havaalanını terk etmemeye daha da kararlı hâle geldim. Eğer beni çağırıyorlarsa, havaalanından da almaları gerekiyordu. En azından kendim için uydurduğum bahane böyleydi. İşin doğrusuysa havaalanını terk etmeye istekli olmayışımı. Biliyorum, bu kulağa pek de mantıklı gelmiyor. Çoğu insan bir uçuşun kalitesini, uçağın havaalanında ne kadar az süre kaldığına bakarak değerlendirir. Ama ben burada oturup, neredeyse tamamen boş olan terminali görüp kokusunu içime çektikçe, buranın insaniliğinden zevk alıyorum. Burada, havaalanında ben normal bir yüzüm sadece, isimsiz onca normal yüzün arasında diğerlerinden farkım yok. Bu bakış açısıyla beraber, benden daha büyük bir şeyin merkezinde olmadan onun bir parçası olmanın zevki var benim için. Havaalanından dışarı adımımı atıp, Stonehaven'a gittiğim anda tüm bunların da dışına çıkmış olacağım.

İki saat geçtikten sonra bunu artık daha fazla erteleyemeyeceğimin farkına vardım. Stonahaven'a son bir kez daha telefon edip, tek bir kelimeden oluşan bir mesaj bıraktım; "Geliyorum." Bu kadarı işe yarardı.

Stonehaven'a gitmek o kadar da kolay değildi. New York'un yukarı taraflarında, Bear Valley adında küçük bir kasabanın yanındaydı. Bindığım taksi havaalanından ayrılırken çoktan akşam olmuştu bile. Syracuse'ın ışıkları uzaktan parıldamaya başladığında taksici 81. Otoban'a yöneldi. Kuzey Syracuse'ın ışıkları tam sol tarafımda ışıldamaya başlamıştı ama karanlığa karışması çok uzun sürmedi. Yirmi kilometre gittikten sonra şoför otobandan çıktı, çevreye artık karanlık hâkimdi. Akşam olup da taşraya vardığımızda rahatlamaya başladım. Kurtadamlar şehir hayatı için yaratılmış varlıklar değil. Koşmak için hiç uygun bir yer yok ve insanların cezbediciliği de avantajdan çok dezavantaj sunuyor. Bazen aşağı Toronto'da yaşamak iste-

memin nedenini sırf doğama karşı olduğu için seçmiş olmama bağlıyorum. Karşı gelmem gereken bir içgüdü daha.

Camdan dışarı baktığımda zamanı, gördüğüm manzaralarla eşleştirdim. Gördüğüm her manzarayla karnımda bir şeyler kıpırdadı. Endişelendiğim için oluyor dedim kendime, heyecandan ya da bu anı beklediğimden değil. Stonehaven’da güzel günler geçirmiş olsam bile buraya evim gözüyle bakmam. Ev kavramı benim için biraz karışık. Gerçek tecrübelerden ziyade, hayallerden ve duyduğum hikâyelerden edindiğim uçuk bir kurgu. Elbette benim de bir zamanlar bir evim, bir ailem – hem de güzel bir ailem – vardı, ama şimdi uçuk kaçık anılardan başka bir şey değil benim için.

Annemle babam ben beş yaşındayken öldüler. Bir gün fuardan dönerken, annem bana yakınlarda gördüğü bir çiftlikteki midillinin doğurduğunu söylemişti. Bunun üzerine babamın kahkahalarla güldüğünü ve anneme öyle bir yerde o küçük midilliye karanlıkta nasıl görebileceğimizi sorduğunu, başını koltuktan uzatıp bana gülümserken annemle alay ettiğini hatırlıyorum. Ondan sonra ne olduğu yok aklımda. Ne fırlayan tekerleklerin sesi, ne arabanın kontrolden çıkışı, ne de çığlıklar... Koyu bir karanlık sadece.

Yolun diğer tarafına nasıl geldiğimi bilmiyorum. Emniyet kemeri takılıydı ama kaza sırasında bir şekilde kemerden kurtulmuş olmalıydım. Bildiğim tek şey, yolun çakıllı kısmında yatan babamın kanlar içindeki vücudunun yanında olduğumdu. Babamı sarstım, onunla konuştum, bana cevap vermesi için yalvardım ve cevap vermemesine hiçbir anlam veremedim, çünkü o zamana kadar babam beni hiçbir zaman görmezden gelmemişti. Ama şimdi ben onunla konuşurken yaptığı tek şey gözleri açık bir hâlde, hiç kırpmadan önümde yatmaktı. Hıçkırarak ağlamaya başladığımı hatırlıyorum. Beş yaşındaydım ve gecenin bir yarısı karanlıkta, babamın boşluğa bakan gözlerine bakıyordum. Ağlıyordum, çünkü annem enkaz olmuş arabanın arkasında hareket etmiyorken, babam kanlar içinde yatıyor ve ne bana cevap veriyor, ne de annemin yanına gidip ona yardım

etmeye çalışıyordu. Her yanı kırmızıya boyayacak kadar çok kan vardı ve etrafa cam kırıkları saçılmıştı. O kadar karanlıktı ve o kadar soğuktu ki... Ve kimse bizi kurtarmaya gelmiyordu. Hiç kimse...

Başka akrabalarım vardıysa da onlardan hiç haber almadım. Annemle babam öldükten sonra bana bakmak için gönüllü olan tek kişi annemin en yakın arkadaşıydı. Onun da, evli olmadığı için bana bakmasına izin vermediler. Yetimhanede yalnızca birkaç hafta geçirdikten sonra beni gören ilk evli çift tarafından *kapıldım*. Gözlerimi kapattığımda, onların önümde diz çöktüklerini, ağladıklarını ve ne kadar güzel bir çocuk olduğumu söylediklerini hâlâ görebiliyorum. Sapsarı saçlarım ve mavi gözlerimle ne kadar küçük ve ne kadar da güzeldim. Porselen bebek gibi demişlerdi bana. Porselen bebeklerini de aldılar ve o mükemmel hayatlarına başladılar. Ama o hayat pek de güzel olmadı. O değerli oyuncak bebekleri bütün gün boyunca ağzını bile açmadan bir koltukta oturuyor ve gece olunca da şafak sökene kadar çığlık atıyordu. Üç hafta dayandıktan sonra beni geri verdiler. Ondan sonra bir bakıcı aileden diğerine taşınıp durdum. Beni, yüzümden büyülenmiş dönenler ama akli durumumla baş etmeyi bilmeyenler aldı hep.

Yetişkin biri olmaya başladıkça, beni yetimhaneden alan insanlar da değişmeye başladı. Beni seçen çiftlerde karar veren taraf kadın değildi. Güzelliğimden ve korkumdan etkilenen adamlar tarafından seçildim. Özel türde bir çocuk isteyen erkek avcılarının gözdesi konumuna geldim. Kaderin cilvesidir ki, şimdi bu kadar güçlü olmamı o canavarlara borçluyum. Yaşım büyüdükçe, onların korkulması gereken güçlü *öcü adamlar* olmadıklarını, teşhir edilmekten ve reddedilmekten korkan zavallı yaratıklar olduklarını öğrendim. Bunu fark ettikten sonra korkum kalmadı. Bana dokunabilirlerdi, ama vücudumun ötesindeki asıl *ben'e* dokunamazlardı. Korkumu yendikten sonra öfkemi de yenmeye başladım. Onlardan korkup, onlara kızıp enerjimi boş yere harcayamazdım. Eğer bu hayattan kurtulacaksam bunu kendi başıma yapmam gerekiyordu. Bu kaçıp gitmek demek değildi. Kalıp savaşmak demekti. Sıkı çalışıp, okul

değiştirmeden bir yıl bile geçirmedığım hâlde, o okulun onur listesinde yer almak demekti. Okulda başarılı olmak, benim için üniversite kapılarını açacak, daha sonra da hayalini kurduğum kariyeri inşa edebilmem için fırsat tanıyacaktı. Sosyal hizmetlerdeki ve bakıcı ailelerimden hiçbiri bunu yapabileceğime inanmasa da... Bu sırada başka bir güç kaynağı daha keşfettim; vücudumun sahip olduğu güç. Boyum uzun olduğundan, bir öğretmen diğer çocuklarla yakınlaşmamı umarak beni atletizme yazdırdı. Umduğu gibi olmadı, ama koşmayı öğrenip kendi gücümün ve hızımın farkına vardım. Lise ikiye geldiğimde ağırlık kaldırabiliyor ve günlük olarak egzersiz yapıyordum. Bana bakan ailenin babası artık bana dokunmuyordu. Artık kimsenin kurbanı değildim.

“Burası mı, hanımefendi?” diye sordu şoför.

Arabanın durduğunu fark etmemiştim, ama başımı kaldırıp camdan baktığımda Stonehaven’ın ön kapısının önünde durduğumuzu gördüm. Bir gölge sırtını bahçe duvarına yaslamış, bacaklarını çaprazlayarak uzatmış hâlde oturuyordu. Clayton’dı bu.

Şoför kapıda duran pirinç isim tabelasına ve Clay’in gölgesine gözlerini kısarak bakıyor, ne olduğunu anlamaya çalışıyordu. Ay bulutların arkasına gizlenince verdiği ışık da gitti, sokak lâmbasının ışığı da yanmıyordu.

“Ben burada ineyim,” dedim.

“Hayır, hayatta olmaz, hanımefendi. Hiç güvenli değil. Orada bir şeyler var.”

Clay’i kastediyor sandım. ‘Bir şeyler’ diyerek çok da uygunsuz bir tarifte bulunmuş değildi. ‘Bir şey’ diye kastettiğinin maalesef tanıdığım biri olduğunu söyleyecektim ki tekrar konuşmaya başladı.

“Geçen gün bu ormanda sorun çıktı, hanımefendi. Vahşi

köpekler olduğunu düşünüyoruz. Kasabadan bir kızımız, buradan çok da uzak olmayan bir yerde, köpekler tarafından katledilmiş bir hâlde bulundu. Kızı bir tanıdığım buldu. Söylediğine göre... Neyse, ne söylediğini duymak istemeyebilirsiniz. Siz oturduğunuz yerde kalın, ben sizi güvenli bir yere bırakırım.”

“Vahşi köpekler mi?” diye sordum, yanlış duyduğuma emin bir şekilde.

“Aynen öyle. Köpeğin izlerini bulmuşlar. İzler kocamanmış. Üniversite okumuş biri, bütün izlerin tek bir hayvana ait olduğunu söyledi ama bu gerçek olamaz. Bir sürü olmalı mutlaka. Yani demek istediğim...” Şoförün gözleri yan cama gitti ve koltuğunda zıpladı. “Yüce İsa!”

Clay’in karanlık gölgesi benim tarafımda belirdi. Orada durmuş beni izliyordu ve sinsi bir gülümseme gözlerini aydınlatıyordu. Eli kapı koluna uzanınca şoförün eli de vitesine gitti.

“Sorun yok,” dedim büyük bir pişmanlıkla. “Onu tanıyorum.”

Clay kapıyı açarak başını içeri uzattı. “Dışarı çıkacak mısın, yoksa bütün gece orada oturmak mı istiyorsun?” diye sordu.

“Arabadan dışarı falan çıkmıyor,” dedi şoför, koltuğun üzerinden bakmak için başını geriye doğru çevirmişti. “Eğer gecenin bu saatinde, bu ormanda dolaşacak kadar akılsızsan bu senin problemin, ama bu kadının arabadan inip de, ne kadar uzakta olduğu belli bile olmayan o eve kadar yürümesine izin vermiyorum. Seni bir yere bırakmamızı istiyorsan geçidin kili-dini açıp arabaya bin. İstemiyorsan yoldan çekil.”

Clay, sanki şoförü daha yeni fark ediyormuş gibi ona baktı. Dudakları yukarı kıvrıldı ve ağzı açıldı. Aklından ne söylemek geçiyorsa iyi şeyler olmadığı kesindi. Clay bir olay yaratmadan diğer kapıyı açarak indim. Taksinin şoförü beni yolumdan döndürmek için penceresini indirince, kucağına bir ellilik bırakıp arabanın arkasından dolaştım. Clay kapıyı sertçe çarptıktan sonra ön tarafa doğru yürüdü. Şoför bir anlık tereddüdün ardından arabayı son gaz çalıştırıp, arkasında bir toz bulutu bırakarak ilerledi.

Clay beni inceleyebilmek için geriye doğru bir adım attı. Gecenin soğuşuna karşın, kalçalarını belli eden soluk renkli ince bir pantolondan ve geniş omuzlarını, yontulmuş gibi duran kol kaslarını sergileyen siyah renkli bir tişörtten başka bir şey yoktu üzerinde. Son on yıldır tanıyordum onu ve o hiç değişmemişti. Her seferinde, yüzünde beliren bir kırışık, bir yara, ya da manken yüzünü zedeleyecek ve bizim *ölümlüler* dünyamıza aitmiş gibi görünmesine neden olacak herhangi bir şey bekliyordum, ama her seferinde de hayal kırıklığına uğruyordum.

Ona doğru yürürken, başını yana doğru eğdi ve gözlerini bir an olsun benden ayırmadı. Sinsi bir şekilde gülümserken bembeyaz olan dişleri parıldadı.

“Eve hoş geldin, hayatım.” Güneyli aksam yüzünden ‘hayatım’ı uzatarak söyledi ve kelime sanki bir country şarkısından fırlamış gibi geldi kulağa. Amerikan folk müziğinden nefret ederdim.

“Karşılama komitesi sen misin? Yoksa Jeremy seni hak ettiğin yer olan ön kapıya mı zincirledi?”

“Ben de seni özlemişim.”

Bana doğru uzanınca kendimi yana çektim ve eve giden, yaklaşık bir buçuk kilometre uzunluğundaki yolu yürümeye başladım, Clay de arkamdan geldi. Hava çok kuruydu ve ağaçlardan gelen serin rüzgâr esince, ensemdeki bir tutam tüy diken diken oldu. Rüzgârla birlikte keskin bir sedir ağacı kokusu, elma çiçeklerinin hafif rayihası, uzun süre önce katledilmiş bir akşam yemeğinin alaycı kokusu da geldi burnuma. Her kokuyla birlikte kaslarım biraz daha gevşiyordu. Başımı salladım ve bütün dikkatimi yola vermeye çalıştım. Clay’le konuşmayarak, hiçbir şeyin kokusunu almayarak, sağıma ya da soluma bakmayarak. Neler olup bittiğini Clay’e sormaya cesaret edemiyordum, ki zaten bu da onunla bir konuşma başlatmak olurdu. Yani bu da onunla konuşmak istediğim izlemi yaratırdı. Söz konusu Clay olunca, en ufak muhabbetler bile tehlikeli hâle gelebiliyordu. Neler olup bittiğini öğrenmek için can atsam da, bunları Jeremy’nin ağzından duymam gerekecekti anlaşılan.

Eve vardığımda kapısında durdum ve yukarı baktım. İki katlı taş ev, üzerime değil de geriye doğru eğiliyormuş gibiydi; tam beklediğim gibi. Beni dilsiz bir şekilde buyur ediyordu, ama ilk hamleyi yapması gereken bendim. Ev, sahibine çekmiş belli ki diye düşündüm. Serin taşlardan birine dokununca, onca anı beynime hücum ederek karşıladı beni. Geri çekildim, kapıyı açtım ve tek gecelik kıyafetlerimi koyduğum çantamı bir kenara bırakıp, Jeremy'yi şömine başında kitap okurken bulmayı umarak çalışma odasına yönlendim. Eve geldiğimde o her zaman çalışma odasında beni bekler vaziyette olurdu. Clay gibi kapıda beklemezdi elbette, ama beklerdi yine de.

Odada kimse yoktu. Jeremy'nin sandalyesinin yanında, Milano'nun günlük gazetesi Corriere della Sera katlanmış bir vaziyette duruyordu. Clay'in araştırma kâğıtları ve antropoloji dergileri bir yığın hâlinde kanepeyi ve masayı kaplamıştı. Evin ana telefonu masanın üzerinde duruyordu ve benim görebildiğim kadarıyla fişi takılı ve çalışır vaziyetteydi.

“Sizi aramıştım,” dedim. “Neden burada kimse yoktu?”

“Biz buradaydık,” dedi Clay. “Yani, buralarda bir yerlerde. Sesli mesaj bıraksaydın.”

“Bıraktım zaten. İki saat önce.”

“Hımm, demek o yüzdenmiş. Ben bütün gün boyunca kapıda seni bekledim ve Jer de telesekreteri hiç kontrol etmez, biliyorsun.”

Bu konuda hiçbir bilgi vermediğim hâlde Clay'in bugün geleceğini nereden bildiğini sormadım. Bütün gününü neden kapıda oturarak geçirdiğini de. Clay'in davranışları hiçbir zaman insan hayatının normallikleriyle ölçülecek türden değildi. Ya da herhangi bir canlı hayatının normallikleriyle...

“Jeremy nerede peki?”

“Bilmem. Birkaç saat önce bana yemeğini getirdi, o zamandan beri onu görmedim. Dışarı çıktı herhâlde.”

Clay'in ‘dışarı çıktı herhâlde’ sözünden sonra, Jeremy'nin *normal* anlamda dışarı çıkıp çıkmadığını anlamak için garaja

bakmama gerek yoktu. Alışıldık insan ifadelerinin Stonehaven’da yepyeni anlamlar kazandığını biliyordum. Dışarı çıkmak demek, *koşmaya* çıkmak demekti ve koşmaya çıkmak da bildiğimiz koşu anlamına gelmiyordu.

Jeremy benim buraya kadar uçakla gelmemi bekledikten sonra, kendi keyfinin yerine gelmesini mi beklemişti yani? Ne geçiyordu ki sanki aklımdan? Tabii ki öyleydi. Bütün çağrılarını görmezden gelmemin acısını mı çıkarmaya çalışıyordu şimdi? İçimden bir ses bunun için ona kızmam gerektiğini söyledi, ama Jeremy küçük düşünen biri değildi. Eğer bu gece için bir plan yaptıysa benim gelip gelmememi umursamaz, o planı gerçekleştirirdi. Öfkeme bir parça incinmişlik de eklendi, ama bunu görmezden gelmeye çalıştım. Jeremy’nin beni Clay gibi kapılarda beklemesini mi umuyordum sanki? Elbette hayır. Böyle bir şeyi ne bekliyordum, ne de umurumdaydı bu. Ciddeden. Yalnızca sinirlenmiştim, hepsi bu. Bu oyunu iki kişi de oynayabilirdi pekâlâ. Jeremy koşuya çıktığında, mahremiyetini de korumak isterdi. Ben ne yapacaktım peki? Bu mahremiyeti ihlâl edecektim elbette. Jeremy küçük düşünen biri olmayabilir, ama ben bal gibi de olabilirim.

“Dışarıda mı?” dedim. “Peki o zaman, onu bulmam gerekecek demek ki.”

Bir anda yön değiştirip kapıya gittim. Clay önümde dikildi.

“Birazdan gelir. Oturursan eğer biz de...”

Clay’in yanından geçip koridora yöneldim ve yarı açık olan arka kapıdan dışarı çıktım. Clay de bir adım arkadan gelerek beni takip ediyordu. Duvarla çevrilmiş olan bahçeye ilerledim ve ormana ulaşmamı sağlayacak olan patika yola ulaştım. Ağaçların kuru yapraklarının döküldüğü yol ayaklarımın altında çıtırdadı. Gecenin içine doğru ilerlediğimde kokular da yavaş yavaş burnuma gelmeye başladı; yanmış yaprak, uzaklardan bir yerlerden gelen büyükbaş hayvan ve ıslak toprak kokusu ve daha davet edici niceleri. Uzakta bir yerlerde, bir baykuşun yerden kapıp götürdüğü bir farenin çığlık sesleri.

Yürümeye devam ettim. Patika yirmi metre sonra, çiğnen-

miş çimlerin olduğu ince bir yol hâlini aldı ve çalılıkların arasında kayboldu. Durdum ve havayı kokladım, burnuma hiçbir şey gelmedi. Ne bir koku, ne bir ses. Jeremy'ye dair hiçbir işaret yoktu. Clay'in arkamdan gelen ayak sesleri bile kesilmişti. Arkamı dönüp baktığımda gördüğüm tek şey, göğe doğru uzanan aralıksız ağaçlar oldu.

“Clayton!” diye bağırdım.

Hemen sonra cevap, uzakta bir çalının, ezilme sesi şeklinde geldi; Clayton, Jeremy'yi uyarmaya gitmişti belli ki. Elimle en yakınimdaki ağaç gövdesine yumruk attım. Clayton'ın, Jeremy'nin mahremiyetini bozmama öyle kolay kolay izin vereceğine mi inanmıştım sahiden? İnandırısam eğer, geçtiğimiz birkaç yıl içinde bazı şeyleri unutmaya başlamışım demektir.

Ağaçların arasından geçerken dallar yüzüme çarptı ve ayaklarıma sarmaşıklar dolandı. Öne doğru tökezledim ve kendimi burada en çok istenilmeyen canlı olarak gördüğümünden, devasa ve sakar bir yaratılmışım gibi hissettim. Bu yol insanlar için yapılmamıştı. Clay'i bu hâlde aramaksa niyetim, hiçbir şansımın olmadığı ortadaydı. Ben de o yüzden açık bir alan bulup Dönüşüm için hazırlandım.

Bu seferki Dönüşüm aceleye getirildiğinden garip ve acı vericiydi. Dönüştükten sonra dinlenmek ve derin derin nefes almak zorunda kaldım. Dört ayağımın üzerine geldiğimde gözlerimi kapattım ve Stonehaven'ın havasını içime çektim. Hafif bir coşku dalgası patilerimden başladı, oradan bacaklarıma ulaştı ve en sonunda bütün bedenimi ele geçirdi. Vücudum bu coşkuya teslim oldukça bütün ormanı baştan sona yarararak koşmak isterken, aynı zamanda da büyük bir huzur içinde kendimi yere bırakmak istedim. Artık evimdeydim. İnsan hâlimdeyken buranın evim olduğunu, buradaki insanların benim Sürü'm olduğunu inkâr edebilir, buradaki ormanların, benim için başka birilerinin arazisi olmaktan öteye geçemediğini rahatça iddia edebilirdim. Ama başımın içinde çalıp söyleyen o koro, kurt hâlimle bu ormandayken öyle demiyordu. Bu orman benimdi. Bu ormanda istediğim gibi koşabilir ve parti yapan ergenlerin,

aşırı hevesli avcılarının korkusu olmadan avlanabilirdim. Yoluma çıkabilecek atılmış eski koltuklar, patilerimi kesecek teneke kutular, soluduğum havayı kirleten leş kokulu çöp poşetleri, ya da içtiğim suyu mahveden kimyasal atıklar yoktu burada. Burası, dört bir tarafı bilindik yollarla bezeli, bana sınırsız yemek imkânları sunan, tavşanlarla ve geyiklerle dolu yüzlerce dönümlük bir araziydi ve tüm bunlar benim zevkim için buradaydı. Benim *zevkim*. Derin derin çektim içime havayı; hava benim. Kalın çalılığı delerek geçtim; çalılık benim. Yaşlı bir meşe ağacına sürtündüm ve ağacın kalkmış kabukları bir tutam ölü kürk parçasını ayırdı; meşe ağacı benim. Bir tavşan geldi ve solumda, bana yakın bir yerlerde üç kere zıplayıp yeri hafifçe titretti; tavşan benim. Bu karmaşık ormanın her bir köşesini yeniden keşfetmek ve olabildiğince hızlı bir şekilde koşmak için sabırsızlanıyordum; orman benim. Beynimin derinliklerinde ince bir insan sesi bağırmaya çalışıyordu; hayır, hayır, hayır. Bunların hiçbirisi senin değil, sen bunlardan vazgeçtin. Bunların hiçbirini istemiyorsun. Sesi duymazdan geldim.

Bu geniş ormanı Toronto'nunkilerden ayıran son bir şey eksikti şimdi. Bunlar aklımdan geçtiği sırada o da gerçekleşti; bir uluma geceyi delip geçti. Öyle kulağa müzik gibi gelen ulumalardan değildi bu. Daha çok yalnız bir kurdun ağlayan sesi gibiydi. Kan, kanı çekiyordu. Gözlerimi kapadım ve sesin bütün vücudumda titreşmesine izin verdikten sonra, ben de başımı geriye doğru atıp o ulumaya karşılık verdim. Küçük uyarı sesi kulağa küfür gibi gelmeye bir son verdi ve öfkenin yerini korkuya benzer bir şey aldı. Hayır, çılgık bir fısıltı gibiydi artık; *orman senin olsun, ağaçlar; hayvanlar; küçük patika yollar ve hava senin olsun, ama bunu alamazsın.*

Hemen arkamda duran çalılardan bir hışırtı sesi geldi ve arkamı dönüp baktığımda, Clay'i havada, bana doğru zıplarken gördüm. Beni ön tarafımdan yakaladı ve sırtüstü yere yatırdıktan sonra boynumun etrafındaki gevşek yapılı ete dişlerini geçirdi. Ben de ona karşılık verince geri çekildi. Hâlâ üzerimdeydi ve burnunu boynuma sürerek, uzun zamandır ne kadar yalnız

olduğunu anlatmaya ve beni onunla oynamam için ayartmaya çalışıyordu. İçimden bir ses buna karşı direnmem gerektiğini söyledi, ama ses öyle derinlerden geliyordu ki onu doğru düzgün duymadım bile. Ön bacaklarından birini dişlerimin arasına geçirdim ve onu üzerimden fırlattım. O düşerken arkasından gidip üzerine atladım. Hangimiz üstte çıkacak diye dövüşürken, birbirimizi ısırırken ve teklemelerken, kalın çalılıkların arasında yuvarlanıyorduk. Tam beni altına almıştı ki, bir anda kendimi kurtarıp kaçmayı başardım. İkimiz de birbirimizi tutmaya çalışıyorduk, Clay'in kuyruğu benim bir taraflarıma çarpıyor ve sanki okşayan bir elmiş gibi üzerimde geziniyordu. Bana daha da yaklaşıp, vücudunu vücudumun yan tarafına sürtmeye başladı. Bir süre sonra bir ayağını ayağımın önüne koydu ve burnunu boynuma gömdü. Bütün kokumu içine çekerken derin derin nefes alışını duyabiliyordum. Sonra dişlerini boynuma geçirip beni bir kenara fırlattı ve zaferinin bir işareti olarak kısa ve tiz bir şekilde uludu. Ben onu tahtından etmeden önce, kazandığı zaferin tadını birkaç saniye çıkarabildi ancak. Bir süre daha mücadele ettikten sonra kendimi geriye çekip zıpladım. Clay geriye bir adım attı ve sırtını dikleştirdi. Ağzı açık, dili dışarıda ve kulakları bana dönüktü. Başımı aşağı eğip gardımı aldım ve saldırmasını bekledim. Hamlesini yaptığı sırada yana sıçradım ve koşmaya başladım.

Clay de fişek gibi hemen arkamdan geldi, tüm ormanı koşarak katettik. Tam eve geri dönmek için patikaya giriyordum ki, ormanın huzuru bir silah sesiyle bozuldu. Birden duruverdim.

Silah sesi mi? Duyduğum gerçekten bir silah sesi miydi? Elbette daha önce de silah ve tüfek sesleri duymuştum ve yabancı bir ormanda umarsızca koşuyorsanız, silah sesi duymanız çok olası bir durumdu. Ama burası Stonehaven'dı. Burası güvenliydi.

Bir silah sesi daha duyuldu. Kulaklarımı çevirip dikkat kesilince seslerin kuzeyden geldiğini anladım. O tarafta meyve bahçeleri olduğunu biliyordum. Çiftçilerden biri kuşları kaçırmak için, silah patlamasını taklit edecek bir alet kullanmış

olabilir miydi? Öyle olması gerekirdi. Ya öyleydi, ya da birileri komşu arazilerde avlanıyordu. Stonehaven'ın orman sınırları çitlerle çevrenmişti ve tabelalar asılıydı, buranın yerlileri de sınırlara saygı duyarlardı. Jeremy'nin, buranın yerlileri arasındaki şanı şöhreti öyle yabana atılacak cinsten değildi. Jeremy pek hoşsohbet bir toprak sahibi sayılmasa da saygı duyulan biriydi.

Altında neler olduğunu öğrenmek için kuzeye yöneldim. Koşmaya başlayalı daha beş metre bile olmamıştı ki Clay önüme atladı ve bana doğru hırıldadı. Bu oyuna davet etme hırıltısı değildi. Yüzüne bakarak bu hırıltıyı doğru anlayıp anlamadığımdan emin olmak istedim. Kulaklarımı geriye itip ben de hırıldadım. Yolumu kesti. Gözlerimi kısıp gözlerinin içine baktım. Belli ki, bana da diğerlerine tasladığı gibi patronluk taslayabileceği fikrini verecek kadar uzak kalmıştım buralardan. Kim olduğumu unutmuşsa eğer, ona tekrar hatırlatmak konusunda seve seve yardımcı olabilirdim. Dudaklarımı gerdim ve son bir uyarı olması için bir kere daha hırladım, pes etmedi. Kendimi ona doğru attığımda beni havada yakaladı ve böylelikle yukarı zıplamak için harcadığım bütün enerji boşa gitmiş oldu. Yere düştükten sonra kendime geldiğimde, Clay'in dişleri ensemdeki gevşek yapılı deriye çoktan geçmişti bile; eskisi gibi formda değildim.

Clay hırlayarak, sanki küçük ve yaramaz bir erkek çocuğuyum gibi sarstı beni. Bunu birkaç kere tekrarladıktan sonra geri çekilip ayağa kalktı. Gururumu elden bırakmadan, elimden geldiğince ayaklarımın üzerinde durmaya çalıştım. Clay burnuyla arka tarafımdan dürterek, aksi yöne ilerlemem için beni itti. İçerlemiş bir bakış attım, ama ilerlemem için yine dürttü. İki metre boyunca onun dediklerini yapmaya istekli gibi göründüm, sonra yana atlayıp onun yanından dolaşmaya çalıştım. Saniyeler sonra üzerinden atlayıp kaçıp gitmeyi deneyince, yaklaşık doksan kiloluk cüssesiyle üzerime atlayıp yine aynı yerimden ısırıldı ve beni toprağa fırlattı. Clay'in dişleri, ısırıldığı yerden kan gelmesine yetecek kadar içeri girmişti ve dişlerin

etime girmesiyle birlikte ani bir acı vücudumu sarstı. Bu sefer ayağa kalkmama izin bile vermeden, eve gitmem için yönlendirip ön bacaklarımdan ısırdı ve yavaşlama belirtisi göstermem için de dişlerini arka bacaklarıma bir ısırma mesafesinde tuttu.

Dönüşüm'ü geçirdiğim o açıklığa kadar beni arkamdan sürükledi, çalılığın hemen arkasında da o dönüşmüştü. Bu seferki Dönüşüm'üm kurda dönüştüğümünden daha hızlı oldu, ama kurda dönüştüğümde olduğu gibi ardından dinlenmek zorunda kalmadım. Bütün o koşma ve kalp çarpıntısı bana yeterli enerjiyi vermişti. Kıyafetlerimi hızlı bir şekilde üzerime geçirirken tişörtümün kolunu yırttım ve sonra çalılığın arkasından çıktım. Clay kollarını göğsünde birleştirmiş, beni bekliyordu. Elbette kıyafetlerini ormanın derinliklerinde bir yerde terk ettiğinden tamamen çıplaktı. Çıplak hâli, giyinik hâlimden çok daha güzeldi, Yunan bir heykeltıraşın en büyük hayalinin can bulmuş hâli gibiydi. Durup ona bakınca, eski koşularımızı ve koşudan sonra yaptıklarımızı hatırlamama neden olan ani bir ısı dalgası yayıldı vücuduma; bedenim beni adeta sırtımdan bıçaklamıştı. Bu duruma lanet edip hızlıca yanına gittim.

“Sen ne yaptığını sanıyorsun?” diye bağırdım.

“Ben mi? Ben mi? Eli silahlı adamlara doğru koşan aptal ben miydin yani? Senin aklın nerede, Elena?”

“Saçmalayıp durma, Tanrı aşkına. Araziyi terk etmeyeceğimi sen de bal gibi biliyordun. Benimki sadece meraklı. Daha geleli bir saat bile olmadan sen nabzımı yoklamaya başladın bile. Beni ne kadar zorlayabilirsin, daha ne kadar kontrol...”

“O avcılar zaten arazinin sınırları içindeydi, Elena,” diyerek sözümü kesti, alçak sesle konuşuyordu ve gözleri bana kenetlenmişti.

“Bak şimdi...” Sustum ve yüzüne dikkatlice baktım. “Aman Tanrım, sen ciddisin. Avcılar mı? Jeremy’nin arazisinde mi? Artık formundan düştün mü yoksa?”

Sözlerim niyet ettiğimden daha ağır olmuştu. Dudakları

gerilirken bakışları sertleşti. Gözlerinde patlamaya yakın olduğunu işaret eden parıltılar belirdi. Öfkesi bana değil, kutsal topraklarına tecavüz edenlereydi. Clay'in vücudundaki her bir hücre, araziye girmeye kalkışanlara karşı isyan ediyordu şimdi. Onu, o avcılarını avlamaktan alıkoyan tek şey Jeremy'ydi. Demek ki Jeremy, Clay'i sadece avcılarının işini bitirmekten menetmemiş, üstüne bir de, izinsiz girmeye çalışan insanları kendine has *teknikleriyle* korkutmasına da yasak getirmişti. Parti yapmak için kendilerine uygun bir alan arayan ergenler, iki kuşak boyunca ormanın hayaletli olduğu hikâyesine inanmışlardı Clay'in yüzünden. Bu hikâyelerin içinde kurtadamlara dair bir ipucu olmadığı sürece Jeremy, Clay'e izin verir, hatta belli bir noktaya kadar teşvik bile ederdi. Clay'in yerel halkı korkutup kaçırmaması, diğer yöntemlerden daha kolay ve daha temiz bir işti neticede. Asıl sorun Jeremy buna şimdi neden izin vermiyordu? Değişen ne olmuştu?

“Artık evdedir,” dedi Clay. “Git konuş onunla.”

Arkasını dönüp kıyafetlerini aramak için ormana geri döndü.

Eve dönerken taksi şoförünün söyledikleri geldi aklıma. Ne duyduğunu söylemişti adam? *Vahşi köpekler*. Bu bölgede vahşi köpek bulunmazdı. Köpekler genç kadınları katletmek şöyle dursun, kurtadamların yakınlarındaki hiçbir bölgeye yerleşmezlerdi bile. Cesette köpeklere ait gibi duran izlere sebep olabilecek tek bir canlı vardı; kurtadam. Stonehaven'a bu kadar yakın bir yerde bu cinayetleri işleyen kim olabilirdi ki? Bu, öyle akıl sır ermez bir soruydu ki, cevabı bulmak olanaksızdı resmen. Cinayet işlemek için New York eyalet sınırını geçen, tek başına, sürüsüz bir kurtadam. Clay'in izinsiz girenlere uyguladığı metotların namı o kadar yayılmıştı ki, yirmi yıldan fazla bir süredir Stonehaven'ın yanına bile yaklaşabilen olmamıştı. Hikâye, Clay'in izinsiz giren son kurtadamların organlarını ve hatta parmaklarını parçalamasını içeriyordu, en sonunda kurbanının başını vücudundan ayırana kadar da onu canlı tutmuştu. Ve bunları yaptığında on yedi yaşındaydı.

Kadının ölümünden Jeremy'nin ya da Clay'in sorumlu olabilme ihtimali de, en az diğer ihtimaller kadar gülünç derecede saçmaydı. Öldürmek Jeremy'nin huyları arasında değildi. Öldüremediğinden ya da böyle bir güdüyü içinde beslemediğinden değil, sadece zamanını liderlik ya da strateji gibi konulara harcamak ona daha mantıklı geldiğinden öldürmüyordu. Eğer birinin öldürülmesi gerekiyorsa, Jeremy bunun emrini birilerine veren kişiydi. Bu bile çok aşırı durumlarda, çok nadir gerçekleşirdi ve hiçbir insan dahil edilmezdi. Karşı karşıya kaldığı tehdit ne olursa olsun, Jeremy kendi arazisi içinde bir insanın ölüm fermanını imzalamazdı. Clay'e gelince, kendisi bir hatalar dizisinden ibaret olsa da insanları spor olsun diye asla öldürmezdi. İnsan öldürmek demek, onlara dokunmak anlamına geliyordu ve gerekli olmadığı sürece onlarla fiziksel temas kurarak seviyelerine inmezdi.

Eve geri geldiğimde ev hâlâ tamamen sessizdi. Stonehaven'ın kalbinin attığı yer olan çalışma odasına gittim. Jeremy orada değildi. Beklemeye karar verdim. Eğer evdeyse benim buraya geldiğimi mutlaka duyardı, bir kez olsun o benim ayağıma gelebilirdi.

Jeremy, Sürü'yü geniş bir otoriteyle yönetiyordu. Sürü'nün kuralları her zaman bu şekilde olmadıysa da, vahşi kurtların kuralları hep böyle olmuştur. Alfa Sürüsü'nün tarihinin yanında, Roma imparatorlarının davranışları medeni kalır. Bir kurtadam, Sürü'nün en üst seviyesindeki bir pozisyonu ele geçirebilir, pozisyonu belki bir hafta, belki de birkaç yıl boyunca elinde tutabilirdi, ama kendi Sürü'sünden daha istekli birisi tahtı ele geçirmek istediğinde, Sürü'den kardeşi olan bu kurtadamı öldürüp onun yerine geçebilirdi. Eğer yeni Alfa'yı yerinden edecek kimse çıkmazsa, o kişi kendi isteğiyle feragat edene kadar o pozisyonunda kalırdı. Bu işin liderlikle hiçbir alakası yoktu. Başta olanın asıl sahip olması gereken şey güçtü.

Yirminci yüzyılın ikinci yarısında Sürü dağılmaya başladı. Endüstrileşme sonrası dünyası kurtadamlara pek nazik davranmadı. Şehirleşme ormanların ta derinlerine kadar ilerleyip açık alanları mahvetti. Modern toplum insanı, İngiltere'deki derebeylik sistemine hiç benzemiyor, zengin komşularının mahremiyetine hiç önem vermiyordu. Kurtadamlarla ilgili dedikoduların saatler içinde radyo, televizyon ve gazeteyle bütün dünyaya ulaşması işten bile değildi artık. Tallahassee'de meydana gelen ve garip köpeklerin işlediğinden şüphelenilen bir cinayetle, çok rahat bir şekilde New York'takilerle bir bağlantı kurulabilirdi. Dünya, Sürü'nün üzerine devrilmeye başlamıştı adeta. Birbirlerine sıkı sıkı bağlanmaktansa, kendilerini güvende hissedebilmek için her yola başvurdular. Bu, kendi kardeşlerinin özel mülkünden çalmak olsa bile.

Bu durumu değiştiren Jeremy oldu.

Jeremy fiziksel anlamda mükemmel bir dövüşçü sayılmazdı belki, ama hayatta kalmak ve modern Sürü'nün devamlılığı söz konusu olduğunda daha önemli yeteneklere sahipti. Jeremy kendine hâkim olmak konusunda inanılmaz yetenekliydi. Kendi içgüdülerine ve arzularına hükmetme yeteneği üzerinde bu derece usta olunca, Sürü'nün karşı karşıya kaldığı sorunları daha iyi görebiliyor ve onlarla baş etme konusunda da kararlı ve mantıklı davranabiliyordu. Banliyöler şehirlerin etrafındaki alanları da ele geçirince, Jeremy, Sürü'yü kırsal bölgelerin daha da derinlerine sürdü. Sürü'ye, insanlarla baş etmenin yollarını, dış dünyanın bir parçası olup, o dünyanın dışında nasıl yaşanması gerektiğini öğretti. Bilindiği üzere kurtadamlar hızlı ve kolay seyahat edebildiği için, Jeremy gücünü Sürü'ye ait olmayan kurtadamlara kadar genişletti. Önceden bu kurtadamlar, yani namıdiğer İtler, ikinci sınıf vatandaş muamelesi görürdü ve Sürü'nün gözünde bir önemleri yoktu. İtler, Jeremy'nin çatısı altında bir statü kazanmadı, ama Sürü onları görmezden gelemeyeceğini anladı. Eğer bir İt, Kahire'de bir sorun çıkardıysa bunun ucu ta New York'a kadar varabiliyordu. Sürü, İtlerle ilgili geniş kapsamlı bir sicil çıkarmaya başladı ve alışkanlıklarını öğrenerek, onların doğasını anlamaya çalıştı. Bir İt, dünyanın

herhangi bir yerinde sorun çıkardığında Sürü hızlı ve kararlı bir şekilde hareket etti. Sürü'nün güvenliğini tehlikeye atacak her türlü hareketin idama kadar varan cezaları vardı. Jeremy'nin yönetiminde Sürü daha güçlü ve daha istikrarlı bir hâle geldi, buna da kimse karşı gelemedi. Sürü'nün, iyi bir şeye sahip olduklarında bunu anlayacak kadar akıllı vardı.

Aklımdan bu düşünceleri atmaya çalışarak, bir kâğıt yığını hâline gelmiş masaya göz attım. En üstte duran kâğıttaki makalenin başlığı; 'Yapılan yeni bir kazı, Chavin Fenomeni'ne yeni bir bakış açısı getiriyor' idi. Gözümün ucuyla hemen altındaki makaleye baktığımda, bunun da Chavin de Huantar Jaguar Mezhebi'yle alakalı bir makale olduğunu anladım. Aman ne etkileyici! Clay'in de – onunla tanışanlarda bir şok etkisi bırakmasına rağmen – bir beyni vardı, hatta antropoloji alanında doktora yapmasını sağlayan mükemmel bir beyin. Antropomorfik dinler alanında uzmanlaşmıştı. Yani diğer bir deyişle, eski toplumlardaki insan benzeri yaratıkları araştırıyordu. İnsanlarla iletişim kurmaktan pek hazzetmediği için işi genelde araştırma üzerine kuruluydu, ama gerekli gördüğü noktalarda akademik hayata adım atar ve birkaç kısa ders verirdi. Ben de onunla bu sayede tanıştım.

Düşünceleri kafamdan atmaya çalıştım, bu sefer daha zor oldu. Clay'in kâğıtlarından başımı kaldırıp kanepeye çöktüm. Etrafıma göz gezdirdiğimde, her şeyin on dört hafta önce bıraktığım hâliyle tıpatıp aynı olduğunu fark ettim. Aklımdan çalışma odasına ait bir görüntü çekip çıkardım ve şu an gördüklerimle eşleştirdiğimde iki görüntü arasında tek bir fark bile bulamadım. Bu mümkün değildi. Jeremy bu odayı ve evin geri kalan kısmının dekorasyonunu o kadar sık değiştirirdi ki, aradaki farkları bulmak aramızda bir oyun hâline gelmişti. Clay, bir keresinde tüm bu değişikliklerin kötü anılarla bir ilişkisi olduğunu söylemişti, ama o da bunun üzerinde pek durmazdı. Clay beni buraya getirdikten bir süre sonra, Jeremy beni dekorasyon asistanlığı görevine yükseltti. Bütün geceyi kataloglara bakarak, mobilyaları oradan oraya taşıyarak ve duvarlara boya yelpazeleri tutarak geçirdiğimizi hatırlıyorum. Şöminenin üze-

rindeki tavana bakınca, duvarda öbek öbek olmuş ve sertleşmiş duvar kâğıdı yapıştırıcılarını görebiliyorum. Sabahın dördüne kadar bu işle uğraştıktan sonra çalışma odasını bir savaş alanına çevirip, birbirimize duvar kâğıdı yapıştırıcısı fırlatmaktan başka bir şey gelmemiştir elimizden.

Bu odada en son bulunduğumda, o öbek olmuş yapıştırıcılara baktığım zamanı da hatırlıyorum. Jeremy bana sırtını dönmüş, şöminenin yanı başında ayakta duruyordu. Yaptığım şeyi ona anlattığımda yüzünü bana dönüp, bunun yanlış bir şey olmadığını söylemesi için içimden yalvarmıştım. Ama yanlış olduğunu biliyordum. O kadar yanlış ki yaptığım... Yine de benim içimi rahatlatacak bir şey, herhangi bir şey söylemesini istemiştim. Söylememiştir. O söylemeyince, ben de bir daha geri dönmek üzere kendime söz vererek oradan ayrılmıştım.

Başımı kaldırıp yapıştırıcı öbeklerine baktım. Bir savaş daha kaybetmiştim.

“Demek geri döndün... En sonunda.”

O derin sesi yerimde zıplamama neden oldu. Jeremy, kapıda duruyordu. Onu en son gördüğüm zamandan beri sakalları uzamıştı; başka bir şeyle uğraşması gerektiğinde ve sakallarına ayıracak zamanı olmadığına olduğu gibi. Bu onu her ne kadar yaşlı gösterse de, hiç elli bir yaşında biri gibi görünmüyordu. Pek hızlı yaşlandığımız söylenemez. Jeremy olsa olsa otuz yaşlarının ortasına gelmiş biri gibi görünüyordu. Ensesinde bağladığı omuz hizasındaki uzun saçları onu daha da genç gösteriyordu. Moda olsun diye değil, saçlarını yıl içinde çok fazla kestirmek zorunda kalmayacağı için tercih ederdi bu yöntemi. Kasabanın berberine gitmek katlanılacak şey değildi Jeremy için. O yüzden ya Clay keserdi saçlarını ya da ben, ki bu da yıl içinde birkaç kereden fazla gerçekleşen bir olay değildi. Odaya girdiğinde, bir iki tutam saç ciddiyetinin azalmasına neden olarak yüzünün önüne geldi. Saçlarını geriye attı; bu o kadar tanıdık bir hareketti ki boğazımda bir ağrı hissettim.

Etrafına bakındı. “Clay nerede?”

Her zamanki Jeremy. İlk önce bana geç kaldığım için kızar,

sonra da Clay'in nerede olduğunu sorardı. Küçük bir incinme sancısı bedenimi deldi geçti, ama görmezden geldim. Sarılıp öpmesini beklemiyordum. Jeremy o türden şeylere kalkışmazdı hiçbir zaman, ama bir 'hoş geldin' ya da 'yolculuk nasıl geçti?' de fena olmazdı.

"Ormanın arka tarafında silah sesleri duyduk," dedim.

Sığ mezarlarla ilgili bir şeyler geveledikten sonra arkasını döndü. "Üç gündür sana ulaşmaya çalışıyorum."

"Meşguldüm."

Yanağı seyirdi; bu, söz konusu Jeremy olunca duygusal patlamaya eş değerdii. "Ben seni arıyorsam, sen de bana cevap vereceksin," dedi. Sesi aldatıcı bir şekilde yumuşaktı. "Önemli olmasaydı seni aramazdım. Eğer arıyorsam cevap vereceksin. Bu şekilde anlaşıştık."

"Haklısın, bu şekilde anlaşıştık. Geçmiş zaman. Bu kural, ben Sürü'yü terk ettiğimde sona erdi."

"Sürü'yü terk ettiğinde mi? Bu tam olarak ne zaman oldu acaba? Unuttuysam kusura bakma Elena, ama ben aramızda böyle bir konuşmanın geçtiğini hatırlamıyorum."

"Anlaşılmıştır diye düşündüm."

Clay elinde bir tepsi peynirle odaya girip, tepsiyi masaya bıraktıktan sonra bir bana bir Jeremy'ye baktı.

Jeremy sözlerine devam etti. "Artık Sürü'nün bir üyesi değil misin yani?"

"Aynen öyle."

"O zaman sen de onlardan birisin. Bir İt!"

"Tabii ki öyle değil, Jer," dedi Clay. Yanıma oturunca, ayağa kalkarak şöminenin yanına gittim.

"Nesin öyleyse?" diye sordu Jeremy. Gözleriyle beni süzüyordu. "Sürü'den misin, değil misin?"

"Hadi ama Jer," dedi Clay. "Öyle demek istemediğini biliyorsun."

"Aramıza bir anlaşma vardı, Elena. Sana ihtiyacım olmasa

ulaşmaya alışmazdım. Sana şimdi ihtiyaım var ve ben sana sorumluluklarını hatırlattığım için gizlenip, hiç yokmuşsun gibi davranıyorsun.”

“Bana ne için ihtiyaın var? İzinsiz giren İtler için mi? Bu Clay’in görevi.”

Jeremy başını hayır anlamında salladı. “Pire için yorgan yakmaya gerek yok. Clay’in iyi olduğu şeyler var, evet. Ama kurnazlık onlardan biri değil.”

Clay bana bakıp pis pis sırttı. Başımı öbür yana çevirdim. “Peki, bana bu kadar *acil* ihtiyaç duyacak kadar ne oluyor?” diye sordum.

Jeremy arkasını dönüp kapıya yöneldi. “Geç oldu. Yarın için bir Toplantı ayarladım. Sana her şeyi o zaman anlatırım. İyi bir uyku çektikten sonra belki burnunun dikine gitmeye bir son verirsin.”

“Hey!” dedim yolunu keserek. “Her şeyi olduğu gibi bırakıp buraya geldim. İşi asıp uçak bileti aldım ve elimden geldiğince hızlı bir şekilde gelmeye çalıştım, çünkü lanet olasıca telefonu açan bir kişi bile olmadı. Neden burada olduğumu bilmek istiyorum, hem de tam şu anda. Eğer bu kapıdan çıkıp gidersen, yarın burada olacağımın garantisini veremem.”

“yle olsun,” dedi Jeremy. Sesi yle rahat geliyordu ki f-keden deliye döndüm. “Eğer gitmek istiyorsan Clay seni hava-alanına bırakır.”

“Tabii, ne demezsin. Köyün delisine otostop çekerek gitmem daha mantıklı.”

Clay sırttı. “Her seferinde unutuyorsun, hayatım. Köyün delisi benim zaten.”

Sessizlik içinde ve içerlemiş bir hâlde, onun öyle olduğunu kabul ettim. Jeremy hiçbir şey söylemeden benim yolundan ekilmemi bekledi. Ben de çekildim. Eski alışkanlıklar bir gecede bırakılmıyor. Jeremy odayı terk etti, bir dakika sonra da yatak odasının kapısının kapanma sesi geldi.

“Kendini beğenmiş orospu çocuğu.” diye mırıldandım.

Clay yalnızca omuz silkti. Oturduğu kanepede arkasına yaslanmış, dudakları yüzündeki sırtımadan ötürü gerilmişti ve bu ifade o kadar sinirime gitti ki dişlerimi gıcırdattım.

“Sen ne istiyorsun?”

Yüzündeki sırtış daha da genişledi ve beyaz dişleri parıldadı. “Seni elbette, ne olacaktı?”

“Nerede? Burada mı? Yerde?”

“Yoo, öyle değil. Henüz değil yani. Her zaman istediğim şey işte. Seni, burada, temelli istiyorum.”

Keşke benim tahmin ettiğim şeyi isteseydi, diye geçirdim içimden. Ne düşündüğümü anladı.

“Eve döndüğün için sevindim, hayatım. Seni özlemişim.”

Odadan kaçarken neredeyse takılıp düşüyordum.



TOPLANTI

Jeremy yüzüme karşı ne demiş olursa olsun gitmemem gerektiğini biliyordum. Ne yaptığım umurunda değilmiş gibi davranmış olabilirdi, ama bana söylemesi gereken şeyi söylemeden gidersem eğer mutlaka beni durdurmaya kalkardı. Üç seçenek vardı önümde. Birincisi, ona haber verip gittiğimi söyleyebilirdim. İkincisi, bir anda odasına dalıp bana neler olduğunu anlatması için ısrar edebilirdim. Üçüncü seçeneğim ise eski yatak odama gitmek, uyumak ve derdinin ne olduğunu anlamak için sabahı beklemektir. Üç seçeneği de kafamda tarttım. Beni Syracuse'a götürecek bir taksi bulmak bu saatte imkânsızdı, çünkü yerel taksi hizmeti bir saat önce sonra ermişti bile. Arabalardan birini alıp havaalanında bırakabilirdim, ama bu saatte Toronto'ya uçak bileti bulma ihtimalim neredeyse sıfırdı ve havaalanında uyumaktan pek hazzetmiyordum. Jeremy'yle tartışmaktan hoşlandığım da pek söylenemezdi. Jeremy Danvers'la tartışılmazdı; ona bağırılır, karşısında sinir krizleri geçirilir ve

en sonunda, ifadesiz bir yüze karşı bütün enerji tüketildikten sonra, tartışılması gereken konudan sakın bir şekilde vazgeçti. Onu etkilemenin yöntemlerini yıllar içinde öğrenmiştim, ama şu anda formumdan düştüğüm için onun oyunlarını oynamayı reddederek savaşıacaktım. Yatağa gidecek, güzel bir uyku çekecek, yarın sabah neler olduğunu anladıktan sonra buradan gidecektim, bu kadar basitti.

Tek gece kalmak için getirdiğim çantamı aldım ve üst kata çıktım. Geleceğimi kimseye haber vermemiş olmama rağmen oda havalandırılmış, yatağın çarşafı değiştirilmiş ve benim için hazır hâle getirilmişti. Cep telefonumu çıkarıp Philip'i aradım. Telefon her çalışında, açan olmadığı için hayal kırıklığından ibaret bir bıçak kalbime saplanır gibi oldu. Philip muhtemelen çoktan yatmıştı. Hat telesekretere bağlanmadan kapatmayı, ardından tekrar arayarak onu unyandırmayı düşündüm, ama dış dünyayla bağlantımın kopmadığından emin olmak için onu uyandırmanın bencillik olduğunu da biliyordum. O yüzden kısa bir mesaj bırakıp, güvenli bir şekilde vardığımı ve yarın buradan ayrılmadan önce haber vereceğimi söyledim.

Ertesi sabah beni uyandıran, evin sessizliği oldu. Şehirde uyanmaya ve trafiğin gürültüsüne küfredmeye o kadar alışmıştım ki, beni uyandıran hiçbir şey olmayınca dünyaya göktaş düşmüş olabileceğini ve hayatta kalan tek kişinin ben olduğumu zannederek saat on gibi şimşek hızıyla uyandım. Sonra Stonehaven'da olduğumu hatırladım. Bunu fark ettikten sonra rahatladığımı söyleyemem.

İşlemeli çarşafardan ve kalın yastıklardan kendimi kaldırmaya çalıştım ve yatağın perdesini kenara çektim. Stonehaven'daki odamda uyanmak, Viktorya Dönemi'nde bir kâbusa uyanmak gibiydi. Perdeli yatak bile tek başına, odanın Prenses Ve Bezelye Tanesi hikâyesinden fırlamış gibi görünmesine neden olmasına rağmen, odanın geri kalanına bakıldığından durum daha da kötüleşiyordu. Yatağın hemen dibinde duran, sedir ağacından yapılmış Hepplewhite tarzı sandığın üzerinde – sanki yatağımın üzerinde duran iki adet Mısır tarzı kuş tüyü yorgan

yetmezmiş gibi – odun kokulu yastıklar vardı. Katmer katmer dantellerden yapılmış perdeler, pencerenin önündeki saten kaplama koltuğun üzerine dökülüyordu. Duvarların rengi soluk bir pembeydi ve gün batımı ve çiçek resimleriyle bezenmişti. Odanın diğer ucunda, meşeden oyulmuş devasa bir tuvalet masası ve hemen yanında, neredeyse yerden tavana kadar uzanan bir ayna vardı. Komodinin tepesinde Dresden figürleri bile vardı. Prenses gelse, burada kendini hiç yabancı hissetmezdi.

Çiçek açan vişne ağaçları pencerenin hemen altındaydı ve Jeremy benim için bu odayı, pencerenin önünde duran koltuktan dışarıyı izlemek çok güzel olacağından seçmişti. Onun gözüne yeteri derecede güzel ve kadınsı gelmişti. İşin gerçeği, Jeremy kadınlar hakkında çok az şey biliyordu ve benim kiraz çiçeklerinin karşısında ölüp biteceğimi beklemek, bu alanda yaptığı onlarca hatadan yalnızca biriydi. Jeremy’nin açıklaması ise, kendisinden daha iyisinin beklenmemesi gerektiği olmuştuk. Kurtadamların dünyasında kadınlar, en önemsiz rolü oynar. Bir kurtadamin, bir kadının aklına girmesini gerektirecek tek şey, onu yatağa atma çabasıyla birlikte gelir. Hatta çoğu kurtadam, bunu öğrenmeye çalışmaya zahmet bile etmez. Barda oturan kızıl saçlı kadından on kat daha güçlüyseniz, neden paranızı ona bir içki almak için boşuna harcayasınız ki? Bir İt’in bakış açısı bu yönde en azından. Sürü’ye ait olan kurtadamlar biraz daha incelik geliştirebilmiş durumdalar. Eğer bir kurtadam bir yere yerleşmek niyetindeyse, canı her istediğinde kadınlara tecavüz etmeyi alışkanlık hâline getirmemeli, değil mi? Sürü kurtlarının da metresleri ya da kız arkadaşları olur, ama bu hiçbir zaman insanların düşündüğü anlamda bir ilişki olmaz. Evlenmediklerini söylemeye gerek bile yok. Çocuklarını da kadınların yetiştirmesine izin verdikleri söylenemez. Daha önce de söylediğim gibi, kurt geni babadan oğula geçiyor. Yani kız çocukları görmezden gelinirken, erkek çocuklar erken yaşta annelerinden almıyor. Kız çocuklarının, annelerin, hala ve teyzelerin sözlükteki birkaç kelimeden ibaret olduğu bir dünyada, Jeremy’nin kadınlar hakkında çok şey bilmesi beklenemezdi elbette. Dişi kurt diye bir şey de yoktu neticede. Benim dışımda tabii. Ben

ısırılıp bir kurda dönüştürüldükten sonra, Jeremy söylediklerini uslu uslu dinleyip kaderine razı olacak, güzel bir odadan ve sevimli kıyafetlerden hoşlanan, çocuk gibi davranan uysal bir canlı bekliyordu karşısında. Eğer geleceği görmek gibi bir yeteneği olsaydı, beni ya kapı dışarı ederdi, ya da daha beterini yapardı.

Beni ısırın kişi, olabilecek en berbat şekilde bana ihanet etti. Onu sevmiştim, ona güvenmiştim, ama o beni bir canavara dönüştürüp Jeremy'ye terk etti. Buna kötü bir karşılık verdiğimi söylemek, durumu biraz küçümsemek olur. Dayanıp döşenmiş olan oda bana dayanamadı. Bir hafta içinde Jeremy beni bir kafese kapatmıştı bile. Dönüşüm'lerim, öfkem kadar kontrol edilemezdi ve Jeremy'nin söyleyeceği hiçbir şey benim onu dinlememi sağlayamadı. Ondan öğreniyordum. Çektiğim her türlü fiziksel ve duygusal acı için suçlayabileceğim, yanımda olan ve beni tutsak eden tek kişiydi. Eğer kafes benim cehennemimse, Jeremy de benim şeytanımdı.

En sonunda kaçmayı başardım. Kafesten kaçmayı başardık-tan sonra, sahip olduğum tek şey olan bedenimin içgüdülerini dinleyerek Toronto yolunu tuttum. Toronto'ya vardık-tan birkaç gün sonra kafes hakkındaki düşüncelerimin tamamen yanlış olduğunu fark ettim. Orası bir cehennem değil, ilerlediğim yolda sadece bir duraktı. Esaret altında yaşamamak ve Dönüşüm'leri-mi kontrol edememekse cehennemin dokuzuncu katıydı.

Hayatta kalmak için, bulduğum hayvanları öldürmeye başladım; tavşan, rakun, köpek ve hatta sıçan. Çok geçmeden kontrolümü kaybetmiş ve deliliğe doğru adım atmaya başlamıştım. Olaylar arasında ilişki kurma yeteneğinden yoksun, neredeyse düşünemez hâlde, midemin ihtiyaçları tarafından deliye dönmüştüm. Tavşanlar ve rakunlar yetmemeye başlamıştı. İnsan öldürdüm. Öldürdüğüm ikinci insandan sonra Jeremy beni bulup eve götürdü ve eğitti. Bir daha da kaçmaya kalkışmadım. Dersimi almıştım. Dünyada Stonehaven'dan kötü yerler de vardı.

Yataktan kalkmak için küçük çapta bir çaba verdikten sonra soğuk tahta zeminden halıya kadar yürüdüm. Komodin ve elbise dolabı yıllar içinde biriktirdiğim kıyafetlerle doluydu. Bir kot pantolon ve tişört bulup üzerime geçirdim. Kendimi saçlarımı tarayamayacak kadar tembel hissettiğimden, onları ellerimle geriye itip bol bir şekilde ördüm.

İnsan içine çıkabilecek hâle geldikten sonra yatak odasının kapısını açıp koridora bir göz attım. Clay'in bütün koridor boyunca yankılanan horlama sesini duyunca omuzlarımdaki gerginlik biraz olsun azaldı. En azından bu problemle baş etmek zorunda kalmayacaktım.

Koridora çıkıp, Clay'in kapalı kapısının önünden hızlıca geçtim. Horlama hiç de doğal olmayacak bir şekilde durdu. Bıyık altından kendi kendime küfrettikten sonra ilk birkaç basamağı hızla indim. Clay'in kapısı gıcırdayarak açıldı ve hemen ardından soğuk tahta zeminde yürüyen çıplak ayak sesleri geldi. Sakın durma diye telkin ettim kendimi. Sakın arkanı dönme. Ondan sonra durdum ve elbette arkamı döndüm.

Merdivenlerin başında durmuş ve çok yorgun olduğundan, en ufak bir dokunuşla aşağı doğru yuvarlanacakmış gibi bakıyordu. Terli geçen bir uykunun ardından altın renkli bukleleri dağılmış ve birbirine yapışmıştı. Kum rengi sakalları yüzünü ve kare şeklindeki çenesini gölgeliyordu. Gözleri odaklanmaya çalışır hâlde yarı açıktı. Üzerinde yalnızca, iyi geçindiğimiz dönemlerde şaka olsun diye aldığım, üstünde siyah pati desenleri olan iç çamaşırı vardı. Esnedi ve neredeyse göğsündeki bütün kasları harekete geçirerek gerindi.

“Kaçmak için kullandığım yolların bekçiliğini mi yaptın yine tüm gece?” diye sordum.

Omuz silkti. Stonehaven'da ne zaman kötü bir gün geçiresem, Clay bütün geceyi, benim buradan gitmek için keşfetti-

ğim yolları tutarak geçirirdi. Sanki ancak gece kaçacak kadar korkakmışım gibi. Tamam, önceden bunu denemiş olabilirdim, ama şu anda bu söz konusu değildi.

“Kahvaltı için yanına yoldaş ister misin?” diye sordu.

“Hayır.”

Yine uyuklu bir şekilde omuz silkti. Normalde tekliflerinin reddedilmesine karşı çıkmadan yenilgiyi kabul etmezdi. Ama bunun için uyanmasının üzerinden birkaç saat geçmesi gerekiyordu. Zaten o zaman bana böyle bir teklifte bulunmaz, direkt benimle kahvaltıya gelirdi. Merdivenlerden aşağı inmeye devam ettim. Peşimden inmeye başladığında henüz sadece üç basamak inebilmiştim. Yanıma gelip dirseğimden tuttu.

“Sana kahvaltını ben getireyim,” dedi. “Cam odada buluşuruz. Sana söyleyeceklerim var.”

“Benim sana söyleyecek hiçbir şeyim yok, Clayton.”

“Sadece beş dakika.”

Ben daha tek kelime bile edemeden merdivenleri çıkıp odasına gidiverdi. Peşinden gidebilirdim, ama o zaman odasına girmek zorunda kalacaktım. Bu kesinlikle iyi bir fikir değildi.

Merdivenlerin sonuna geldiğimde bir koku beni yolumda durdurdu. Ballı jambon ve krep; en sevdiğim kahvaltı. Cam odaya gidip masaya baktım. Evet, kat kat krepler ve jambonlar, dumanları tüter bir şekilde beni bekliyordu. Kendi kendilerini pişirmiş değillerdi elbette, ama öyle olsaydı daha az şaşırdım. Şu anda bunları pişirmiş olabilecek tek kişi Jeremy’ydi ve Jeremy de yemek pişirmezdi. Pişiremezdi demiyorum, sadece pişirmezdi. Clay’dan ya da benden ona yemek yapmamızı beklemezdi, ama kendisi bizim için *yemek* yaptığında dumanı tüten tek şey genellikle kahve olurdu. Yemek namına hazırladığı diğer şeyler, doğranmış ekmek, peynir, soğuk et, meyve ya da minimum hazırlık gerektiren herhangi bir şey olurdu.

Jeremy arkamdan dolanıp cam odaya girdi. “Soğuyuyor. Otur da ye.”

Kahvaltı hakkında tek kelime etmedim. Jeremy bir iyilik

yaptığında teşekkür etmek şöyle dursun, fark edilmesini bile istemezdi. Bir anlığına bunun, Jeremy'nin bana hoş geldin deme şekli olduğunu düşündüm. Ama ondan sonra garip düşünceler baş göstermeye başladı. Belki de kahvaltıyı sadece beni susturmak için hazırlamıştı. Söz konusu Jeremy olunca, onca yıldan sonra bile gerçekte niyetinin ne olduğunu anlayamıyordum işte. Bazen beni Stonehaven'da istediğinden emin oluyordum, ama diğer zamanlarda, beni kabul etmesinin tek nedeninin hayatına beklenmedik bir şekilde zorla girmiş olmam ve Sürrü'nün geleceği için beni burada, kendine yakın ve kontrol altında tutmak istemesi olduğunu düşünüyordum. Biliyorum, bunun üzerinde çok duruyor, onun her hareketini gözlemleyerek, en ufak bir kabul edilme belirtisi aramakta hata ediyordum. Belki de çocukluktan kalan bir alışkanlık olarak – kabul etmek istemediğim kadar – bir baba figürü istiyordum hayatımda. Bunun böyle olmamasını umdum. Muhtaç görünmek etrafımdaki insanlarda yaratmayı tercih etmeğim bir imajdı.

Oturdum ve yemeğe koyuldum. Kreplerin karışımı biraz tuhaftı ama şikâyet etmedim. Yeterince sıcak ve doyurucuydular, hem de yanında tereyağı ve akçaağaç pekmezi de vardı. Birkaç dolar tasarruf etmek için aldığım dandik olanlardan değil, gerçek akçaağaç pekmezi. İlk tabağımı bitirdikten sonra ikincisini doldurdum. Jeremy kaşlarını bile kaldırmadı. Stonehaven'ın en iyi yanlarından biri de buydu işte; birileri herhangi bir yorum yapmadan, hatta fark etmeden istediğim kadar yemek yiyebildim.

Clay gece boyunca penceremde nöbet tutadursun, Jeremy sanki benimle burada buluşmak için bütün gece beklemiş gibiydi. Ressam sehпасı, pencereyle sandalye arasına kurulmuştu. Sehpanın üzerinde, birbiriyle bağlantılı olmayan noktaların çizildiği kâğıtlar vardı. Yeni taslağında pek ilerlememişti belli ki. Çizdiği birkaç çizgi de tekrar tekrar silinip çizilmiş gibi görünüyordu. Kâğıdın bir kısmı, silinip çizilmekten delinmek üzereydi.

“Bana neler olduğunu anlatacak mısın?” diye sordum.

“Sen beni dinleyecek misin? Yoksa bir kavga daha başlatmayı mı tercih edersin?”

Eski çizdiği şeritlerin üzerine bir şerit daha çizdi ama sonra onu da sildi. Ressam sehпасının kahverengiliği kâğıttan görünüyordu artık.

“Hâlâ orada, değil mi?” diye sordum. “Buradan gitme sebebim. Bana hâlâ kızgınsın.”

Çizdiği taslaktan başını kaldırıp bana bakmadı. Lanet olsun, neden başını bile kaldırmıyordu ki sanki?

“Ben sana hiçbir zaman kızmadım, Elena. Sen kendine kıydın. Gitmenin nedeni de buydu. Yaptığın şey hoşuna gitmemişti. Seni korkuttu ve sen de buradan giderek bunun üstesinden gelebileceğini sandın. Kurtulabildin mi bari?”

Hiçbir şey söylemedim.

On altı ay önce, kurtadamlarla ilgili bilgi satan bir adamı araştırmaya başlamıştım. Sürü’nün, kurtadamlarla ilgili kanıt olduğunu iddia eden her adamı araştırdığı yoktu elbette. Böyle bir şey olsaydı, Sürü’deki her bir kurtadam gece gündüz demeden çalışmak zorunda kalırdı. Gümüş kurşun, bebek öldürmek ve öfkeli yarı insan-yarı kurt yaratıklar gibi anahtar kelimeler içermeyen mantıklı hikâyeler üzerinde oluyordu hep bir gözümüz. Bunlardan geriye kalanlarsa Clay’in ve benim yarı zamanlı işimizi oluşturunuyordu. Eğer dışarıdan gelen bir kurtadam sorun teşkil ediyor ve Jeremy de o kurtadamın diğerleri için bir *örnek teşkil* etmesini istiyorsa Clay’i gönderiyordu. Ama eğer sorun hızlı bir çözümden öteye gitmişse, ya da işin içine bir insan karışmışsa, o zaman o sorun dikkat ve kurnazlık gerektiriyordu. Bununla baş etmeye de ben gidiyordum. Jose Carter davası da benim sorun giderme yöntemlerine gereksinim duyan bir vakaydı.

Jose Carter doğaüstü olaylarla uğraşarak bu konuda uzmanlaşmış olan bir sahtekârdı. İnsanları, ölen sevdikleriyle bağlantı kurabildiğine inandırmakla ve onları kandırmakla geçirmişti hayatını. İki yıl önce Güney Amerika’da çalışırken, bir kurtadamin insanları avladığı dedikodularının yayılmaya başladığı bir

köye denk geldi. Önüne çıkan bu fırsatı kaçırmaya hiç niyeti olmayan Carter, bu köye yerleşti ve Amerika'da satabileceği her türden sahte bilgiyi edinmek için çalışmalarına başladı. Sorun, edindiği bilgilerin sahte olmamasıydı. İtlerden biri Ekvador boyunca yola düşmüş ve önüne çıkanları katlederek, arkasında cesetlerden bir iz bırakıyordu. İt, böyle uzak köylerde cinayet işleyerek mükemmel yöntemi bulmuş olduğunu ve böylelikle hiç kimsenin köyler arasında bir bağlantı kuramayacağını sanıyordu. Ama Jose Carter'ı hesaba katmamıştı. Carter da karşısında gerçek bir şey bulacağını hesaba katmamıştı, ama bulduğunda bunu anlamakta gecikmedi. Ekvador'u elinde görgü tanığı raporları, kıl numuneleri, pati izleri ve fotoğraflarla terk etti. Amerika'ya döndükten sonra doğaüstü olaylarla ilgilenen birkaç kuruluşa başvurdu ve bilgileri satmaya çalıştı. Sattıkları o kadar somut şeylerdi ki, en yüksek teklifi verenler tarafından, yarattığı avlamak için Güney Amerika'da onlara eşlik etme teklifi bile aldı.

Jose Carter'ı, Dallas'taki *Bilgi Açık Artırmaları*'ndan birinde yakaladım. Onu karalayıp insanların gözünden düşürmeye, elindeki kanıtları çalmaya çalıştım. Hiçbir şey işe yaramayınca geriye tek bir çözüm yolu kalmıştı; onu öldürdüm. Bunu Jeremy'nin emri olmadan, hatta ona haber bile vermeden yaptım. Öldürdükten sonra otelime döndüm, temizlendim ve güzel bir uyku çektim. Ne yaptığımı ise uyandıktan sonra fark ettim. Hayır, beni asıl vuran şey ne yaptığımı değildi, bunu nasıl yaptığımdı. Bir sineği ezerken ahlaki değerlere ne derece önem veriyorsam, bir insanı öldürürken de ahlaki değerlere o derece sahiptim.

New York'a dönüş yolculuğumda, Jeremy'ye danışmadan neden böyle bir şeye kalkıştığımın bahanesini kafamda hazırladım. Carter bizim için büyük bir tehlike teşkil ediyordu, onu durdurmak için elimden ne geliyorsa yapmıştım, çünkü zamanım daralıyordu. Jeremy'yi arasaydım, yaptığım şeyi yapmamı söylerdi bana. Yani gereksiz bir aşamadan kurtulmuş ve olayların çaresine kendi başıma bakmıştım. Stonehaven'a varmadan önce gerçeğin farkına vardım; ikna etmeye çalıştığım kişi

Jeremy değildi, bendim. Sınırı aşmıştım. Aklımda Sürü'mü korumaktan başka bir düşünce olmadan bir insanı öldürmüştüm. Hem de en ufak bir şefkat ya da acıma belirtisi bile göstermeden. Clay gibi davranmıştım. Bu, beni korkutmuştu. Bu, beni öyle korkutmuştu ki, o hayata geri dönmemeye yemin etmiştim.

Bundan kurtulabilmiş miydim peki? İçgüdülerim ve dürtülerim tamamen kontrolüm altındaymış gibi hissetmiş miydim kendimi? Bilmiyordum. Bir yıldan uzun bir süredir, o kadar gözü kör bir şekilde yanlış bir şey yapmamıştım, böyle bir durum da karşıma çıkmamıştı. Stonehaven'a dönmek istememe nedenlerimden biri de buydu. Bundan kurtulup kurtulmadığımı hâlâ bilmiyordum ve öğrenmek istediğimden de emin değildim.

Ön kapıda meydana gelen bir kargaşa beni düşüncelerimden kopardı. Yukarı baktığımda, koyu saçlı uzun bir figürün cam odaya daldığını gördüm. Nick beni gördü, odayı üç adımda katetti ve beni oturduğum sandalyeden kaldırıverdi. Kaldırırken ayağım takıldığı için sandalye yere devrildi. Beni sıkıp sararken alaycı bir şekilde hırladı.

“Uzun zamandır yoktun ortalarda, kardeşim. Çok uzun zamandır.”

Beni havaya kaldırıp öptü. Nasıl karşılamış olursa olsun,öpme şekli kesinlikle kardeşin kardeşi öpmesi gibi değildi, beni bir anlığına nefessiz bıraktı. Bunu başka biri yapsa kesinlikle tokadı yerdı, ama Nick bunu öyle ustalıklıa yapmıştı ki, bu düşüncesizliği görmezden geldim.

Clay kapıda durarak, “Rahatına bak, kendini evindeymişsin gibi hisset,” dedi, kelimeleri ağır ağır söylemişti.

Nick, Clay'e dönüp pis pis sırttıktan sonra beni bir kolunun altında tutarak odanın diğer ucuna yürüdü ve Clay'in sırtını yumrukladı. Clay'in kolu başımın üzerinden geçip Nick'i ensesinden yakaldı ve onu geriye doğru itip beni kendine çekti.

Nick dengesini yeniden kazandıktan sonra yüzüne o pis sırtışı yerleştirerek bize baktı.

“Sen ne zaman geldin?” diye sordu ve Clay’e dönüp kaburgalarından dürterek, “Onun geleceğini neden söylemedin?” diye ekledi.

Cevap vermeme fırsat kalmadan iki kol beni arkamdan *ayı* gibi sardı ve ayaklarımı yerden kesti. “Bizim tutumsuz dönmüş.”

Nick gibi tanıdık bir yüz daha görünce kafam karıştı. “Sen oğlundan daha betersin,” dedim kollarından kendimi kurtarmaya çalışırken. “El sıkışmak nedir bilmez misiniz siz?”

Antonio bir kahkaha attı ve beni yere bıraktı. “Seni daha sık sıkmam gerek. Belki o zaman artık evde kalman gerektiğini anlarsın.”

Antonio Sorrentino’nun da oğlununki gibi koyu renk dalgalı saçları ve nefes kesici kahverengi gözleri vardı. Onları görenler genellikle kardeş olduklarını zannederdi. Antonio elli üç yaşında olmasına rağmen ancak bunun yarısı yaşta görünüyordu, ki bunu sağlıklı yaşama olan tutkusuna borçlu olduğu kadar, bir kurtadam olmasına da borçluydu. Oğlundan daha kısa ve daha yapılıydı, omuzları genişti ve şişkin pazılarının yanında Clay tüy sıklet gibi kalıyordu.

“Peter gelmedi mi daha?” diye sordu Antonio, kargaşadan hiç etkilenmemiş bir hâlde ikinci bardak kahvesini yudumlayan Jeremy’nin hemen yanındaki sandalyeyi çekti.

Jeremy başını hayır anlamında salladı.

“Herkes geliyor öyleyse?” diye sordum.

“Sen kahvaltını bitir,” dedi Jeremy, yüzünde eleştirel bir ifadeyle beni tepeden tırnağa süzerken. “Zayıflamışsın. Zayıflamaman gerekir. Eğer yeterince enerji almazsan kontrolü elinden kaybedersin. Seni bu konuda daha önce de uyarmıştım,” dedi ve önündeki ressam sehpasını bir tarafa ittikten sonra Antonio’yla konuşmaya başladı.

Clay omzumun üzerinden eğilerek masadan bir dilim jam-

bon aldı ve tek lokmada mideye indirdi. Gözümü ona dikerek baktım. Bitirmen için yardım ediyorum işte, anlamında omuzlarını silkti.

“Elin onun tabağından uzak dursun,” dedi Jeremy başını bile çevirmeden. “Senin tabağın mutfakta. Herkese yetecek kadar var.”

Kapıdan çıkan ilk kişi Antonio oldu. Nick onun peşinden giderken, Clay Nick’in bir kolundan tuttu. Tek bir kelime bile söylemedi, söylemesine de gerek yoktu zaten. Nick başıyla onayladıktan sonra iki tabak krep ve jambon getirmek için mutfığa yönelirken, Clay de hemen yanımdaki sandalyeyi çekti.

“Kabadayı,” diye mırıldandım.

Clay kaşlarını kaldırınca mavi gözleri masum bir çocuğunki gibi parıldadı. Tabağımdan bir parça jambon daha almak için parmaklarını uzattı. Çatalı hemen elime alıp, küçük bir çığlık atmasına neden olacak kadar derin bir şekilde elinin üzerine sapladım. Jeremy kahvesini yudumlayıp bizi görmezden geldi.

Antonio elinde beklenen kreplerle dolu bir tabakla çıktı. Tabakta o kadar krep vardı ki her an devrilecekmiş gibi görünüyordu, özellikle de Antonio tabağı tek elle taşıyorken. Öbür elini ise ağzına krep sokmak için kullanıyordu. Nick de babasının arkasından geldi, tabağı Clay’in önüne fırlatır gibi bıraktı ve bir sandalye çekip ata biner gibi oturdu. Cam odaya birkaç dakika boyunca kilise sessizliği hâkim oldu. Midelerini doyurma görevi mükemmel bir konsantre işiydi belli ki.

Eğer kapı zili bütün sessizliği paramparça etmeseydi, bu böyle biraz daha devam edebilirdi. Kapıyı açmaya Nick gitti ve yanında Peter Myers’la odaya geri döndü. Peter kısa biriydi ve yüzünde her zaman hafif bir gülümsemeyle dolaşırdı, kızıl saçları sanki taramayı unutmuş gibi her zaman dağınıktı. O da diğerleri gibi bir ayı sarılığı, sırta vurma ve şaka içerikli yumruklama süreçlerinin her birinden geçti. Sürü’nün birbirini selamlama şekli olabildiğince gürültülü ve çoğu zaman morluklar bırakacak kadar coşkun olurdu böyle.

“Logan ne zaman geliyor?” diye sordum masada kendini yemek yemeye vermiş olan herkese.

“Gelmiyor,” dedi Jeremy. “Bir dava işi için Los Angeles’a gitmek zorunda kaldı. Son dakika vekili olarak. Onu dün gece arayarak, neler olup bittiğini anlattım.”

“Logan demişken,” dedi Clay bana doğru dönüp. “Logan’la en son konuştuğumda, seninle konuştuğuna dair bir şey kaçırdı ağzından. Tabii böyle bir şey mümkün değil, çünkü sen Sürü’yle olan bütün ilişkini kestir, öyle değil mi?”

Clay’e cevap vermedim. Cevap vermeme gerek yoktu çünkü. Cevabımın ne olduğunu gözlerime baktığında görebiliyordu. Yüzüne bir öfke dalgası hücum etti ve çatalını bir jambon parçasına öyle sert bir şekilde sapladı ki masa sallandı. Logan’la haftada en az bir kere konuşurdum ve onu görmeye gitmediğim sürece yeminimi bozmadığıma ikna etmeye çalışırdım kendimi. Hem Logan benim için Sürü’den kardeşim olmaktan öte bir insandı; o benim dostumdu, belki de sahip olduğum tek dost. İkimiz de aynı yaşta olmamıza karşın, WHAM! müzik grubunun topu topu iki tane olan üyesinin adlarını saymaktan öte ortak noktalar vardı aramızda. Logan dış dünyanın cezbediciliğini anlıyordu. Sürü birlikteliğinden ve bizlere sunduğu korunma duygusundan büyük zevk almıyor değildi, ama insanların dünyasında da aynı derecede evinde hissederdi kendini. Albany’de bir dairede oturuyordu, uzun süren bir ilişki yaşadığı kız arkadaşı ve giderek yükseldiği yasal bir kariyeri vardı. Jeremy’nin bir Toplantı düzenlediğini öğrendiğimde aklıma gelen ilk şey Logan’ın da geleceği ve buna ne kadar sevindiğimdi. Şimdi bu istenmeyen ziyaret için teselli edecek kimse yoktu beni.

Birkaç dakika sonra Jeremy ve Antonio konuşmak için arka verandaya gittiler. Jeremy’nin en eski ve en yakın arkadaşı olan Antonio, çoğunlukla Jeremy’nin fikirleri için bir deneme tahtası görevi görür ve bu düşüncelerinde ona çok yardımcı olurdu. Bir bakıma Antonio fikir mahkemesi gibiydi. Sürü’nün en ayrıcalıklı ailelerinin oğulları olarak ikisi birlikte büyümüşlerdi. Sürü’nün Alfa’sı Jeremy’den önce Antonio’nun babasıydı.

Liderliğin babadan oğula geçmesi gibi bir kural olmamasına rağmen Dominic öldükten sonra Sürü, Antonio'nun başa geçmesini istemişti. Gerçek kurtlarda olduğu gibi, kurtadamlarda da başa en iyi dövüşen kurdun geçmesi beklenir. Clay daha yetişkin bir kurt olmadan önce Sürü'nün en iyi savaşçısı Antonio'ydu. Daha akıllı biriydi ve sürüden bir düzine kurdun sahip olduğundan daha fazla sağduyuya sahipti. Ama Antonio, Jeremy'nin sürüyü kurtarabilecek özelliklerini keşfettikten sonra ona arka çıktı. Onun desteğini alan Jeremy karşısına çıkan her türlü itirazın üstesinden gelebildi. O zamandan beri ona kimse meydan okuyamadı. Onun pozisyonuna göz dikebilecek güçte olan tek kurtadam Clay'di ve Clay de onu büyütüp, çatısı altına alan adama ihanet etmektense bir kolunu kesmeyi yeğlerdi.

Jeremy yirmi bir yaşındayken, babası yurt dışı gezilerinin birinden garip bir hikâyeyle geri dönmüş. Bir kurtadam kokusu aldığımda Louisiana'dan geçiyormuş. Bataklıklarda bir hayvan gibi yaşayan ve erişkinliğine tam olarak erişmemiş bu kurtadamin izini sürmüştü. Jeremy'nin babası olan Malcolm Danvers'a göre, hiç kimse çocuk kurtadam diye bir şey duymadığından, bu merak uyandırıcı bir akşam yemeğinden öte bir şey olamazmış. Kurtadamlar ilk Dönüşüm'lerini yetişkinliklerinde, yani çoğunlukla on sekiz ve yirmi bir yaş aralarında tecrübe ederler, ama bir insan ısırıldığında, kurtadamların aksine yaşı ne olursa olsun hemen dönüşebilir. Bugüne kadar dönüştüğü bilinen en genç insan on beş yaşındaydı. Eğer bir çocuk ısırılırsa hemen öleceği varsayılır. Isırığın verdiği fiziksel zarardan ölme bile geçirdiği şoktan ölür. Uğradığı saldırıyı mucizevi bir şekilde atlatsa da ilk Dönüşüm'ün altından kalkamaz. Louisiana'daki bu çocuk yedi ya da en fazla sekiz yaşından daha büyük göstermiyormuş, ama Malcolm onu hem insan, hem de kurt formunda gördüğünden, çocuğun ısırılmış bir kurtadam olduğu su

götürmez bir gerçekmiş. Sürü, bunun irade gücüyle ya da kuvvetle hiçbir alakasının olmadığını, çocuğun sadece şanstın ya da doğanın bir mucizesinden ötürü hayatta kalabildiğini düşünmüş. Çocuk kurdun ölümünün çok uzakta olmadığı kanısına varmışlar. Malcolm, Louisiana'ya bir sonraki gelişinde çocuğu ölü hâlde bulacağına neredeyse eminmiş. Sürü'den birkaç kişiyle bunun için iddiaya bile girmiş.

Sonraki gün Jeremy, çocuğun bulunduğu yer olan Baton Rouge'a bilet alıp hemen oraya gitmiş. Çocuğun başına neler geldiğinden, ya da ne kadar süredir kurtadam olarak hayatına devam ettiğinden haberleri yokmuş. Çocuk bataklıklarda veya harabe olmuş binalarda, fareleri, köpekleri ve küçük çocukları öldürerek hayatta kalıyormuş. Bu kadar erken yaşlarda Dönüşüm'ler kontrol edilemezmiş ve iki form arasında sürekli gidış gelişler olurmuş. Bu da deliliğe adeta davet çıkarmakmış. Çocuk, insan formundayken bile, dağınık saçları ve pençeye benzeyen tırnaklarıyla bir kurda benziyormuş.

Jeremy çocuğu biraz medeniyet öğreysin diye eve getirmiş, ama çocuğu medeniyete kazandırmanın, vahşi bir hayvanı medenileştirmekten bile zor olduğu ortaya çıkmış. Ellerinden gelen en iyi şey çocuğu evcilleştirmekmiş. Clay o kadar uzun süredir bir kurtadam olarak yaşıyormuş ki, artık insan olmanın ne demek olduğunu hatırlayamaz olmuş, sadece yemek için avlanmak, kendi bölgesini ve ailesini korumak gibi temel içgüdüler tarafından kontrol ediliyormuş. Jeremy bunu sorgulasaydı eğer, Nicholas'ın Clay'le olan ilk karşılaşması bütün şüpheleri ortadan kaldırırdı.

Clay de henüz bir çocukmuş, ama ne var ki diğer çocukların hiçbirine benzemiyormuş. Jeremy de, belki bir oyun arkadaşını kabul etmesi daha kolay olur diye düşünüp, Clay'in, henüz bir kurtadam olmamasına rağmen kurtadam genini kanında taşıyan bir çocuk olan Nick'le arkadaşlık etmesini sağlamış. Daha önce de söylediğim gibi, Sürü'nün çocukları annelerinden alınıp, babaları tarafından, dahası, sadece babası tarafından da değil, Sürü tarafından yetiştirilir. Çocuk, bütün Sürü tarafından bü-

yütölür ve el üstünde tutulur ki, önündeki zor hayata katlanmasını sağlayacak Sürü bağlarını erken yaşta sağlamlaştırabilsin. Çocuklar yaz tatillerini bir evden diğerine taşınarak geçirirler. Böylelikle daha sonra Sürü kardeşi olacak olan amcalarını ve kuzenlerini daha yakından tanıma fırsatı bulurlar. Sürü hiçbir zaman büyük olmadığından, aynı yaşlarda iki çocuktan fazlası bulunmaz. Clay, Jeremy'yle birlikte yaşamaya geldiğinde on yaşın altında yalnızca iki çocuk varmış; on yaşma basmak üzere olan Nick ve neredeyse yedi yaşına – Jeremy'nin Clay'in de olduğunu tahmin ettiği yaşmış – basmış olan Daniel Santos. Bu iki çocuk arasından Clay'in oyun arkadaşının Nick olmasına karar verilmiş. Jeremy belki de Nick en yakın arkadaşının oğlu diye onu seçmiştir. Belki de Daniel'da uygun bir arkadaş olmayacağına neden olacak bir şey görmüştür. Sebebi ne olursa olsun, Jeremy'nin o anda verdiği karar iki çocuğun da hayatı boyunca yankılanacak bir şeyin başlangıcıymış. Ama o da başka bir hikâye.

İlk buluşmalarında Antonio, Nick'i Clay'le tanışması için Stonehaven'a getirmiş. Bu iki çocuğun hemen birlikte koşturaya başlayacağını ve uslu uslu hırsız-polis oynayacaklarını zannetmiş elbette. Antonio'nun anlattığına göre, Clay orada öylece durmuş, karşısında duran yaşça daha büyük ve daha uzun olan çocuğu şöyle bir tarttıktan sonra üzerine atlayıp yere yapıştırmış. Nick de hemen oracıkta altına etmiş. Clay onu öldürmeye değer biri olarak görmediğinden yaşamasına izin vermiş ve sonradan Nick'in de işe yarar yönleri olduğunu fark etmiş; güreş ortağı, getir götürücü ve sadık bir takipçi. Gerçi, ikisinin hırsız-polis oynamadığını söylemek yalan olur, ama ikisi ne zaman bu oyunu oynasalar, Nick'e hangi taraf düşerse düşsün, en sonunda dalga geçilen, ağaca bağlanan ve bazen de orada öylece terk edilen her zaman o olmuş.

Clay eninde sonunda içgüdülerini daha iyi kontrol etmeyi öğrenmiş. Ancak bu, doğasına karşı gelmek olduğu için bugün bile bazı zamanlarda zorlanır, çünkü onun için hükmetmesi gereken şey içgüdülerdir. Yıllar içinde uygulayabileceği bazı numaralar geliştirdi, araziye giren avcılar belli bir mesafeden

duymak gibi. Ama önceden bir uyarı olmazsa, öfkesi kontrolü ele geçirir ve Sürü'yü tehlikeye atacak hareketlerde bulunabilir. Ne kadar zeki olursa olsun – IQ'su 160 – içgüdülerini kontrol edemiyor. Bazen zeki olmasının, her şeyi eline yüzüne bulaştırdığını ve kendini durduramadığını anlamasına neden olduğu için işleri daha kötüye götürdüğünü düşünürüm. Bazen de o kadar zeki olduğu için bu içgüdüleri kontrol edebilmesi gerektiğini. Belki de elinden geldiği kadar çaba göstermiyordu. Bu ikinci seçenek her zaman daha çok hoşuma gitmişti.

Jeremy ve Antonio döndükten sonra, Jeremy'nin her şeyi anlatması için çalışma odasına geçtik. Bear Valley'de bir kurtadam vardı. Olaylara bir açıklama getirmek isteyen halk, bunu vahşi köpeklerle açıklamaya çalışmıştı. Cesedin üzerinde diş izleri vardı ve cinayet, kurbanın boğazı parçalanarak ve vücudunun bir kısmı yenerek meydana gelmişti. Tabii mini etekli ve topuklu ayakkabılı bir kızın gecenin bir yarısında ormanda ne işi olabileceğini kimse açıklayamamıştı, ama genç kadını bir köpek öldürmüştü, ya da yerliler böyle olmasına karar vermişti. Ama biz öyle olmadığını biliyorduk.

Katil bir kurtadamdı, bütün işaretler bu yöneydi. Bizim için asıl sürpriz olansa, katilin hâlâ Bear Valley'de olmasıydı. Bir İt nasıl olmuştu da Stonehaven'a bu derece yaklaşabilmişti? Jeremy ve Clay, onun buraya geldiğini fark bile etmeden nasıl olmuştu da bir kadını öldürebilmişti? Cevap çok basitti; rehavet. New York'un kuzey taraflarına tek bir kurtadamin bile ayak basmadığını gördükten sonra Clay gevşek davranmaya başlamıştı. Jeremy olayları kâğıt üzerinde incelemeye devam ediyordu, ama bütün dikkatini Sürü arazisinin başka yerlerine kaydırmıştı. Ona göre eğer bir sorun çıkacaksa, Logan'ın dairesinin olduğu Albany'de, Toronto'da, Sorrentinoların evinin bulunduğu Catskills'de, ya da Peter'in yaşadığı Vermont'ta olabilirdi. Stonehaven'ın yakınlarında olacağı hiç aklına gelmemişti. Asla.

Ölen kadın ortadan kaybolduğunda Jeremy'nin bundan haberi vardı ama pek önemsemedi. İnsanlar sürekli ortadan kayboluyordu nasıl olsa. Olaya bir kurtadamin dahil olduğuna dair ortada hiçbir kanıt yoktu. Kadının cesedi üç gün önce bulunmuştu, ancak artık çok geçti. İzinsiz gireni hızlıca ortadan kaldırma ve kim olduğunu hemen bulma şansı elden kaçmıştı. Kasaba halkı, genç kadının ortadan kaybolmasının ardından ayağa kalktı. Saatler içinde avcılar, insan ya da hayvan olabilecek herhangi bir şey bulabilmek için ormanı taramaya başlamışlardı bile. Jeremy her ne kadar bu insanlara saygı duyuyor olsa da, onların gözünde dışarıdan gelen ve onlardan uzakta yaşayan bir yabancıydı. Yine de yerel halk, okulun veya kütüphanenin yenilenmesi, ya da konsey o yıl neyi ödemekte zorluk çekiyorsa onun ödenmesi için Stonehaven'dan her sene Noel'de gelen çeklerden dolayı Danver Ailesi'ne mahremiyetini bağışlıyordu. Ama işler sarpa sarmaya başlayınca, dışarıdan gelenlere tehlikeli gözle bakmak insanların doğasında vardı. Birilerinin yüzünü Stonehaven'a çevirmesi, cömert fakat gizemli sakinlerine bakması ve, "Onları pek de tanıdığımız söylenemez, değil mi?" demesi an meselesiydi.

"Bu İt'i bulmak için yapmamız gereken ilk şey," dedi Jeremy. "Koku alma yetisi en gelişmiş olan Elena. O yüzden o..."

"Ben burada kalmıyorum," dedim.

Oda sessizliğe boğuldu. Herkes bir anda dönüp bana baktı. Jeremy'nin yüzündeki ifade okunamıyordu ve Clay'in çenesi kavgaya etmeye hazırlanıyormuş gibi aşağı sarkmıştı. Antonio ve Peter şok olmuş, Nick ise kafası karışmış hâlde bana bakıyordu. İşlerin bu kadar ileri gitmesine izin verdiğim için kendime lanetler yağdırdım. Toplantı'nın tam ortası, bağımsızlığımı ilan etmek için hiç de uygun bir zaman değildi. Bir gece önce Jeremy'ye durumu anlatmaya çalışmıştım, ama beni görmezden gelmiş ve iyi bir uyku çektikten sonra öfkemin geçip gideceğini ummuştu. Bu sabah uyandıktan sonra kahvaltı etmek yerine, onu bir kenara çekip kafamdakileri ona anlatmalı ve her şeyin normale döndüğü yanılgısını yaratmamalıydım. Ama Stonehaven'da işler böyle yürüyordu işte. Daha gelir gelmez olayların

akışına kapılmış, Clay'le koşuya çıkmış, Jeremy'yle kavgaya tutuşmuş, kendi odamda uyumuş, diğerleriyle bir araya gelmiş ve asıl söylemem ve yapmam gereken her şeyi unutmuştum. Şimdi Jeremy benimle ilgili planlar yapmaya başlayınca aklım başıma gelmişti.

“Sen geri dönmedin mi?” dedi Nick sessizliğe bir son vererek. “Şimdi buradasın ama, anlam veremiyorum.”

“Buradayım, çünkü Jeremy onu aramam için bana sesli bir mesaj bıraktı. Tekrar aramaya çalıştım, ama telefonu açan kimse olmadı. Ben de neyin yolunda gitmediğini anlamak için buralara kadar geldim.”

Ağzımdan çıktığı anda, söylediklerimin kulağa beynimde olduklarından daha ezik geldiğini fark ettim.

“Sizi aramayı denedim, hem de kaç kere. Endişelenmeye başlamıştım, tamam mı? Jeremy'nin derdinin ne olduğunu öğrenmeye geldim. Dün gece sordum ama bir türlü bana cevap vermedi.”

“Şimdi de öğrendiğine göre gitmeye kadar verdin, öyle mi? Bir kez daha gidiyorsun,” dedi Clay. Düşük ama sert bir sesle söylemişti bunları.

Ona doğru döndüm. “Sana dün gece söylemiştim...”

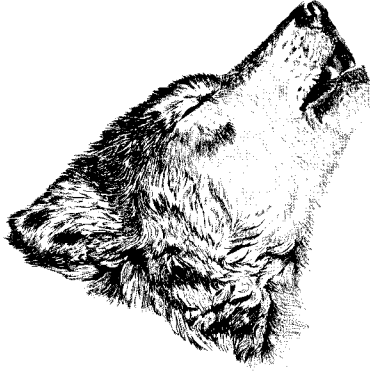
“Jeremy seni boşuna çağırmadı, Elena,” dedi Antonio, Clay'le benim arama girerek. “Bu İt'in kim olduğunu bulmamız gerek. Dosyaları tutan sendin. Onları sen tanıyorsun. Bu senin görevin.”

“Bu benim *görevimdi*.”

Nick söze girdi. Artık kafa karışıklığına bir de endişe eklenmişti. “Bu ne demek oluyor şimdi?”

Clay giderek köpürüyordu.

“Elena'yla benim özel olarak konuşmamız gerek demek oluyor,” dedi Jeremy. “Toplantı'ya sonra devam ederiz.”



MİRAS

Peter ve Antonio derhâl odayı terk ettiler. Nick benimle göz göze gelmeye çalışarak biraz bekledi. Ben yüzümü başka yöne çevirince o da şüphe içine düştü ve babasını takip etti. Claly ise oturduğu yere daha da bir yerleşti.

“Clayton,” dedi Jeremy.

“Ben burada kalıyorum. Bu konunun seninle olduğu kadar benimle de ilgisi var. Hatta daha fazla. Ben bir seneden fazla bir süredir onu bekledikten sonra, birden ortaya çıkıp sonra da öylece gidebileceğini sanıyorsa...”

“Ne yaparsın?” dedim ona doğru adım atarak. “Beni kaçırıp bir otel odasına mı kilitlersin yoksa?”

“O bahsettiğin altı sene önce oldu. Ve sadece çekip gitmeden önce seni benimle konuşmaya ikna etmeye çalışıyordum.”

“İkna etmek mi? Seni ayak bileklerinden balkondan aşağı sallarken tehdit etmeseydim, muhtemelen hâlâ o odada kapalı olurdum. Şansım varken seni aşağı bırakmalıydım.”

“Bu pek işe yaramazdı, hayatım. Ben zıplayabiliyorum. Benden kurtulman o kadar kolay değil.”

“Ama ben senden şimdi kurtuluyorum,” dedi Jeremy. “Dışarı. Bu bir emirdir.”

Clay bir süreliğine durdu, sonra iç geçirerek ayağa kalktı ve odadan çıkıp kapıyı kapattı. Ama bu onun gittiği anlamına gelmiyordu, çünkü koridorun ilerisine giden bir ayak sesi gelmedi kapıdan. Onun yerine Clay’in dışarı çıkma ve bir sandalyeye oturma sesleri geldi, bize kulak misafiri olmayı yeğlemişti belli ki.

Jeremy onu duymazdan geldi. “Senin yardımına ihtiyacımız var,” dedi bana dönerek. “İtler üzerinde araştırmalar yaptın. Bu senin işindi. Onlar hakkında hepimizin bildiğinden çok şey biliyorsun.”

“Ben Sürü’nün bir üyesiyken o işi yapıyordum, Jeremy. Sana daha önce de söyledim...”

“Onu bulmak için senin koku alma yeteneğine ve kim olduğunu öğrenmek için de bilgi seviyene ihtiyacımız var. Ondan kurtulmak için senin yardımına ihtiyacımız var. Bu karmaşık bir durum, Elena. Clay bu işi halledebilecek biri değil. Çok dikkatli hareket etmemiz gerek. Bu İt bizim aramızda birini öldürdü, aramızda gizlice girdi. Onu, dikkat çekmeden, onu ya da kendimizi paniğe sürüklemekten ele geçirmemiz lazım. Bunu sen yapabilirsin. Yalnızca sen.”

“Özür dilerim, Jer, ama bu beni problemim değil. Ben artık burada yaşamıyorum. İtlerin peşinde koşamam. Bu artık benim işim değil.”

“Bu benim işim, biliyorum. Böyle bir şeyin başından beri hiç meydana gelmemesi gerekirdi. Yeterince dikkatli değildim. Ama bu, bunun başımıza geldiği ve hepimizin tehlike altında olduğumuz gerçeğini değiştirmiyor. Sen de tehlikesesin. Eğer bu İt böyle sorun çıkarmaya devam ederse, insanlar tarafından yakalanma ihtimali var. Yakalandığında insanlara bizim hakkımızda gerçekleri anlatmasına ne engel olacak?”

“Ama ben...”

“Senden tek istediğim bu sorunu halletmede bize yardımcı olman. Hallettikten sonra istediğini yapmakta özgürsün.”

“Peki, Sürü’yü terk etmeyi seçersem? Dün gece söylediklerinde ciddi miydin? Seçim bana mı ait?”

Jeremy’nin yüzünden bir şey gelip geçti. Saçlarını geriye attıktan sonra yüzündeki garip ifade de bir anda kayboldu. “Dün gece sinirliydim. Böyle bir karar vermek için acele etmemize gerek yok, Elena. Senin gitmene ve kendi hayatını yaşamana izin verdim. Seni sadece acil durumlarda arayacağıma dair söz verdim. Bu acil bir durum. Bunun dışında seni hiçbir şey için aramadım. Clay’in seninle iletişime geçmesine izin vermedim. Diğer Toplantılar için de seni çağırmadım. Tuttuğun o dosyaları, ya da bizim için yaptığın herhangi bir şeyi muhafaza etmeni beklemedim senden. Kimseye böyle davranmam. Sana karşı bu şekilde davrandım, çünkü doğru kararı verebilmen için yeterince özgür ol istedim.”

“Öfkemin zamanla geçeceğini umdun.”

“Bu hayata alışmak herkese olduğundan daha zordu senin için. Hayatını bir dişi kurt olacağını bilerek geçirmedin. Kurda dönüşmek zaten zordu, ama senin dönüştürülme şeklin de zordu. Dönüştürüldüğün koşullar, bunu senin için katlanılması on kat daha zorlu bir hâle getirdi. Kendin seçmediğin bir şeye karşı gelmek senin doğanda var. Kararını verdiğinde, bunun senin tarafından, dışarıda tek başına yeterince zaman geçirdikten ve ne istediğinden emin olduktan sonra verildiğinden emin olmak istedim. İnatçı biri olduğun ve insanlara kendi isteğini kabul ettirmek istediğin için değil.”

“Aynı şey; öfkemin zamanla geçeceğini umdun.”

“Senden sadece yardımını rica ediyorum, Elena. Rica ediyorum, emretmiyorum. Bu sorunu çözmeme yardım ettikten sonra hâlâ istiyorsan Toronto’ya geri dönebilirsin. Seni kimse durdurmayacak.” Jeremy bu sözleri söyledikten sonra Clay’in itiraz etmesi için kapıya baktı ama kapıdan hiçbir ses gelmedi. “Sana düşünmen için zaman tanıyorum. Hazır olduğunda tekrar görüşelim.”

Bir saatten uzunca bir süre çalışma odasında kaldım. İçimden bir parça buraya geldiğim için bana, her şeyi üzerime attığı için Jeremy'ye ve diğer her şey için de Clay'e lanetler yağdırıyordu. İki yıl boyunca içimde birikmiş olan öfkeyle ayağımı yere vurup, 'Bu hiç adil değil!' diye bağırarak geldi içimden. Ama her şey gayet adildi. Jeremy gayet mantıklı davranıyordu, ki bu da en kötüsüydü zaten.

Sürü'ye bir borcum vardı ve henüz o borcu ödemeyi bitirmemiştim. Antonio'ya, Peter'a, Nick'e ve Logan'a arkadaşlıkları için borçluydum. Her ne kadar beni alay ve tehdit edilecek küçük bir kız kardeş gibi görseler de, beni kabul ettikleri ve ne zaman kendimi koruyamayacak durumda olsam yardımına koştukları için borçluydum. Her şeyden öte, Jeremy'ye borçluydum. Onun sinir bozucu otoritesine ve isteklerine ne kadar karşı gelmek istesem de ona çok şey borçluydum.

Ben ısırıldıktan sonra Jeremy beni çatısı altına almış, beni beslemiş ve Dönüşüm'lerimi nasıl kontrol edeceğimi, içgüdülerimin üstesinden nasıl geleceğimi ve dış dünyayla nasıl uyum içinde yaşamam gerektiğini öğretmişti. Sürü her zaman, Jeremy için Clay'i yetiştirmenin, yedi Herkül'ün gücünün tek bir taneye sıkıştırılmış hâliyle baş etmeye eş değer olduğula dalga geçer. Eğer Jeremy'nin beni yetiştirirken neler atlattığını bilselerdi, bu şakayı bir daha yapmazlardı. Tam bir sene boyunca Jeremy'ye hayatı zindan etmiştim. Bana getirdiği yemekleri yüzüne attım. Benimle konuşmaya çalıştığında küfredip yüzüne tükürdüm. Yanıma yaklaşmaya çalıştığında ona saldırdım. Daha sonra kaçmaya çalıştığım da bütün Sürü'nün hayatını tehlikeye attım. Başka bir kurtadam olsaydı, her şeyden vazgeçer, beni yakalar, yakalar yakalamaz da işimi bitirirdi. Jeremy ise beni yakaladı, Stonehaven'a geri getirdi ve her şeye en başından tekrar başladı.

Kendime geldikten sonra üniversitede lisans eğitimimi bi-

tirmem için beni yüreklendirdi, okulun harcını ödedi, bana bir daire tuttu ve ihtiyacım olan diğer her şeyi karşıladı. Okulu bitirip serbest gazeteci olarak hayatıma başladığımda beni desteklemeye devam etti. Kendi başıma yaşamaya karar verdiğimi söylediğimde benimle aynı fikirde olmadı, ama gitmeme izin verdi ve bana göz kulak oldu. Tüm bunları beni sevdiğinden, ya da Sürü'nün geleceğini düşünerek, beni kontrol altında tutmak istediği için yapıyor oluşunun bir önemi yoktu. Önemli olan yapmış olmasıydı. Şimdi de yeni hayatıma burnunu soktuğu için ona lanetler yağıdırıyordum. Jeremy olmasaydı eğer yeni bir hayatım olmazdı bile. Hayatta kalmayı başarsaydım bile, Dönüşüm'lerini kontrol altında tutamayan, anlık düşüncelerle yaşayan, insanları öldürerek ve oradan oraya sürüklenerek yaşayan bir İt olurum. Ne işim, ne bir dairem, ne arkadaşlarım, ne bir sevenim, ne de bir geleceğim olurdu.

Şimdi benden bir şey istiyordu. Bu şekilde hiç ifade etmemiş olsa bile bir iyilik istiyordu. Yardım etmem için küçük bir rica.

Buna karşı gelemedim.

Sorun halledildikten sonra, Jeremy'nin ya da Clay'in Toronto'ya geri dönmek istediğinde beni durdurulması şartıyla, burada kalıp Sürü'ye yardım edeceğimi söyledim. Jeremy kabul etti. Daha sonra Clay'i durumun dışında tutarak, Sürü'nün geri kalanına gerekli açıklamayı yapmak için aşağı indi. Clay'e durumu daha geniş bir şekilde sonra açıklamaktı niyeti. Clay odaya geri döndüğünde morali oldukça yerindeydi. Peter'la şakalaşıyor, Nick'le yalandan güreşiyor ev Antonio'yla muhabbet ediyordu. Toplantı'ya devam etmek için çalışma odasına geri döndüğümüzde kanepeye oturmam için ısrar bile etti. Jeremy, benim gitmekle ilgili düşüncelerimi ona yumuşatarak sunmayacağından, sözlerimizi kendi akıl filtresinden geçirerek yanlış anlamıştı demek ki. Bu akıl da en az davranış şekilleri ve etik anlayışı kadar anlaşılmazdı.

Beklendiği üzere, yapmamız gereken İt'i yakalamak ve onu öldürmekti. Olayın hassasiyeti göz önünde bulundurulduğunda, bu iki ya da üç aşama şeklinde gerçekleşecekti. Jeremy dışında diğer beşimiz İt'in peşine düşmek için bu gece kasabaya inecektik. İki gruba bölündük; Peter ve Antonio bir gruptaydı, diğer üçümüz de diğer grupta. İt'in sığınağını bulursak eğer, Antonio ve ben onu öldürmenin güvenli olup olmadığına karar verecektik. Eğer güvenli değilse, yeteri kadar bilgi topladıktan sonra, öldürmek için başka bir geceye plan yapacaktık. Jose Carter fiyaskosundan sonra Jeremy'nin bana böyle bir sorumluluk vermiş olmasına şaşırmıştım doğrusu, ama bunu benden başka kimse sorgulamadığı için çenemi kapalı tuttum.

Öğle yemeğinden önce odama gidip Philip'i aramaya karar verdim. Alt katta Antonio ve Peter ekonomiyle alakalı ateşli bir tartışmanın içine dalmışlardı. Clay ve Nick mutfakta yemek yaparken, kuzu eti kokuları ve dolapların açılıp kapanma sesleri odama kadar geliyordu. Jeremy'nin ne yaptığını duyamıyor olsam da, İt'i bulabileceğimiz en iyi yerlerin listesini çıkarmaya çalıştığı için, onu bıraktığımız yer olan çalışma odasında haritalara gömüldüğünü biliyordum.

Yatağın perdesini aralayıp içeri daldım ve perdenin kendi kendine kapanarak, beni dış dünyadan ayırmasını bekledim. Philip iş telefonuna cevap vermeyince cep telefonuna ulaşmayı denedim, üçüncü çalışında cevap verdi. Sesi hattın öbür ucunda belirmeye başlayınca, delirmiş bir kurtadamı avlamaya çalıştığımız bu dünya, bir anda ikinci sınıf bir aksiyon filminin senaryosuymuş gibi görünmeye başladı, artık o dünyanın içinde değildim.

"Benim," dedim. "Meşgul müydün?"

"Müşterinin biriyle öğle yemeğine gidiyorum. Yani potansiyel bir müşteriyle. Sesli mesajımı aldım. Otuz dakikalığına egzersiz yapmaya gidince senin telefonunu kaçırmışım. Seni ekranda beliren numaradan arasam sorun olur mu?"

"Cep telefonum yanımda."

"Evet, elbette yanında. Ne kadar aptalım. O zaman gerekti-

ğinde seni cep telefonundan arayabilirim, değil mi?”

“Cep telefonunu hastaneye götüremiyorum, almıyorlar. Kurallara aykırıymış. Sesli mesajlarımı kontrol ederim ama.”

“Hastane mi? Kahretsin. Özür dilerim. Konuşmaya başlayalı neredeyse beş dakika olacak ve ben kuzeninin durumunu sormadım bile. Ne olmuş, bir kaza mı?”

“Kazayı geçiren karısıymış. Önceden her yaz buraya gelir, birkaçımız burada takılırdık. Jeremy, onun erkek kardeşleri ve Celia’yla birlikte. Kaza geçiren Celia, Jeremy’nin karısı.” Philip, annem ve babam olmadan büyüdüğümü biliyordu, ama onları kaç yaşında kaybettiğim gibi detaylarla onu boğmamıştım, o yüzden şu anda doğaçlama yapmak da serbestti. “Neyse, Celia bir trafik kazası geçirmiş. Jeremy’nin bana söylediğine göre bir vur-kaç vakası. Ama şimdi hayati tehlikeyi atlattı.”

“Tanrı’ya şükür. Ne kötü bir olay! Diğerlerinin durumu nasıl?”

“İyiler. Asıl sorun çocuklar, üç taneler. Jeremy burada çok zor durumda. Bir taraftan ufaklıklarla ilgilenmeye çalışırken, bir taraftan da Celia için endişeleniyor. Ben de birkaç gün burada kalıp, ona yardımcı olmayı teklif ettim. En azından Celia’nın anne babası Avrupa’dan dönene kadar. Herkes oldukça sarsılmış durumda.”

“Tahmin edebiliyorum. Beklesene...” Arkadan mekanik bir ses geldi. “Tamam, şimdi otobana çıktım. Özür dilerim. O zaman yardım etmek için orada mı kalacaksın?”

“Hafta sonu bitimine kadar. Senin için bir sakıncası var mı?”

“Yok elbette. Bu hafta işim başımdan aşkın olmasaydı ben de gelirdim. Onlara yardımcı olmayı çok isterim. İhtiyacın olan bir şey var mı?”

“Kredi kartım yanımda.”

Kıkırdadı. “İnsan artık kredi kartından başka bir şeye ihtiyaç duymuyor zaten. Eğer limiti doldurursan bana haber ver, hemen hesabımdan para yollarım. Kahretsin, yolu kaçırdım.”

“Ben artık kapatayım.”

“Eğer fırsatın olursa beni bu akşam ara. Çok meşgul olacağımı biliyorum ama yine de... Üç çocuk demek. Kaç yaşlarındalar?”

“Hepsi de beş yaşın altında.”

“Vay canına. Çok meşgul olacaksın demek. Seni özleyeceğim.”

“Sadece birkaç gün sürecek.”

“Güzel. Tekrar konuşuruz öyleyse. Seni seviyorum.”

“Ben de seni. Görüşürüz.”

Telefonu kapattıktan sonra gözlerimi kapattım ve derin bir nefes verdim. Gördün mü? O kadar da kötü değilmiş. Philip her zamanki Philip’ti işte. Değişen hiçbir şey olmamıştı. Philip ve yeni hayatım hâlâ oradaydı. Benim onlara dönmemi bekliyorlardı. Sadece birkaç gün... Ondan sonra evime dönebilecektim.

Öğle yemeğinden sonra çalışma odasına gidip, hangi İt’in sorun çıkardığına dair bir şeyler bulmak için dosyalarımı göz gezdirdim. Sürü’nün bir üyesi olarak görevlerimden bir tanesi, Sürü dışı kurtadamların kaydını tutmaktı. Bu kurtadamların fotoğrafları ve davranış çizelgeleriyle birlikte geniş bir arşiv kurmuştum. Görüldüğü son yere ve isimlere bakarak, iki düzine isim sayabilir ve bu isimleri iyi, kötü, çirkin, öldürme dürtüsünün önüne geçebilen, geçemeyen ve uğraşmaya bile zahmet etmeyenler gibi sınıflara ayırabilirdim. Bu İt’in davranışları göz önünde bulundurulduğunda son kategoriye ait olduğu görülüyordu. Bu, isim listesini yirmi yediden yirmiye düşürmüştü.

Kitap rafının altındaki dolaplara döndüm. İkinci dolabın kapağını açıp, brendi bardaklarının arasından kendime bir yol açarak, arka panelin üzerinde tahta bir kulp aradım. Kulpu bulduktan sonra sağa çevirince arka panel açıldı. Gizli bölmenin

içinde, Stonehaven'ı kötüleyebilecek iki şeyi tutuyorduk. Bizim gerçekte olduğumuz kişiler hakkında kanıt sayılabilecek iki şey. Birisi benim dosya kitabımdı. Ama gizli bölmenin içine baktığımda orada olmadığını gördüm. İç geçirdim. Onu alsa alsa Jeremy alırdı ve o da bir saat önce yürüyüşe çıkmıştı. Onun peşinden gidebilirdim, ama egzersiz olsun diye dışarı çıkmadığını biliyordum. Bu gece çıkacağımız av için kafasında planın son aşamalarını oluşturunuyordu ve rahatsız edilmekten hoşlanmazdı.

Bölmeyi kapatırken ikinci kitabın yerinde olduğunu fark ettim ve anlık bir düşünceyle kitabı çekip aldım. Daha önce defalarca okumuş olmama ve neredeyse tamamını ezbere sayılabilecek olmama rağmen okumaya başladım. Jeremy bana Miras'tan ilk bahsettiğinde küflenmiş, yarı çürümüş ve kokuşmuş bir kitap cildi canlanmıştı gözümde. Ama yüzlerce yıllık kitap, benim üniversite kitaplarımdan bile daha iyi durumdaydı. Elbette o kadar yılın ardından sayfalar sararmış ve hassaslaşmıştı, ama başa geçen Alfaların hepsi kitabı tozdan, küften, ışıktan yani bir kitaba zarar verebilecek her türlü şeyden uzakta bir ortamda muhafaza etmişti.

Miras'ın, normalde bütün kurtadamların, özellikle de Sü-rü'nün tarihini anlatması gerekiyordu, ama tam ve net bir şekilde olaylara ve tarihlere dayanılarak yazılmamıştı. Bunun yerine başa geçen her Alfa, kendine önemli gelen ne varsa onu eklemiş, böylelikle tarihin içinde yer alan olaylardan, aile seçerresinden, örf ve adetlerden bir karışım çıkmıştı ortaya.

Kitabın bölümlerinden bir tanesi kurtadamların doğası ve sınırları üzerine yapılmış olan bilimsel deneylere ayrılmıştı. Rönesans Dönemi'ndeki Alfalardan biri, kurtadamların ölümsüzlüğü üzerine dönen efsaneler tarafından adeta büyülenmişti. Küçük çocukların kanını içtikten sonra kurtadamların ölümsüz olma efsanelerinden tutun da, kurtadamların öldükten sonra vampir oldukları efsanesine kadar her birini ayrıntılarıyla kaydetmişti. Daha sonra kontrol altında gerçekleştirdiği deneylere yer vermiş, kaçırıp bedenlerini incelediği İtleri öldürdükten

sonra dirilmelerini beklemişti. Bu deneylerden hiçbiri beklenilen sonucu vermemişti elbette, ama o dönemde Avrupa'daki İt sayısı da büyük ölçüde azalmıştı.

Bir yüzyıl sonra başa geçen Alfalardan birisi, daha iyi seks nasıl yapılır diye düşünmüş ve buna kafa yormuştu. Bunda beni şaşırtan tek taraf, birilerinin bu konu üzerine kafa yorması için birkaç yüzyıl geçmiş olması gerçeğiydi. İnsan ve kurtadam arasında geçen cinsel ilişkinin yeterince tatmin edici olmadığı, çünkü bu türden bir seksin iki farklı tür içerdiği fikri üzerinde durmuştu en başta. O yüzden birkaç kadın ısırmış, ısırdığı kadınlardan hiçbiri hayatta kalmayınca, yıllardır bir efsane olarak kurtadamlar dünyasında dolaşan dişi kurt hayalinin, yalnızca bir hayal olduğu ve bunun biyolojik olarak imkânsız olduğu kanısına varmıştı. Bu kanıya vardıktan sonra, cinsel ilişkinin olabilecek bütün farklı formlarını denemeye başlamış, hem insan, hem de kurt formunda, hem insanla hem de kurtla seks yapmıştı. İnsan formunda, geleneksel insan seksi yapmanın yanına hiçbir şey yaklaşılmayınca, başladığı nokta olan kadınlarla cinsel ilişkiye geri dönmüş ve bu sefer de pozisyonlar, roller ve seksin nerede yapıldığı gibi şeyler üzerinde kafa yormaya başlamıştı. En sonunda, bir kurtadama en fazla tatmin sağlayacak olan seks pozisyonunu bulmayı başarmıştı; orgazma erişmeden hemen önce partnerinin boğazını parçalamak. Bu kısmı oldukça ayrıntılı ve gözünüzün önünde çok rahatça canlandırabileceğiniz bir şekilde anlatıyordu. Neyse ki bu Alfa, bir süre sonra köyündeki bütün seçkin kadın stokunu bitirdiğinden Sürü'sü tarafından kazıkta yakılarak öldürülmüştü. Bu nedenle de bu yöntem kurtadamlar arasında popüler olmadan tarihe karışmıştı.

Daha az gerçekçi olan kısmında Miras, çağlar boyunca sayısız kurtadamin başından geçen hikâyelere yer veriyordu. Bu hikâyeler genellikle kurtadamların, 'ben küçükken bunu babam anlattı' tarzında uydurduğu şeylerdi ve çoğu, Miras'ın ilk basıksı daha çıkmadan önceki zamanlara kadar uzanıyordu. Hikâyelerde, hayatını ters yaşayan, yani genel olarak kurtadam kalıp, gerektiğinde insan olan kurtadamlar anlatılıyordu. Şövalye, asker, haydut ve yağmacı olduğundan şüphelenilen kurtadam-

lar vardı. Bu hikâyelerde geçen isimlerin çoğu tarihten silinip gitmişti, ama bir tarih kitabının kapağını dahi açmayanların bile bildiği bir isim vardı. İnsan tarihi, ailesinin soyunun bir kurt ve dişi bir geyikle başladığını söyleyen Cengiz Han'ın efsanesini anlatır. Miras'ın anlattığına göre bu bir efsane olmaktan çok, gerçeklere dayanan ve tarihin parçası olan bir olaydı. Onlara göre kurt, aslında bir kurtadam ve dişi geyik de kurtadamlar dünyasında anne görevi gören ve insan olan kadını sembolize ediyordu. Bu hikâyeden bir anlam çıkarmaya çalışırsak eğer, Cengiz Han'ın da bir kurtadam olduğu sonucuna varıyoruz, ki bu da onun kana susamışlığına ve savaşlardaki olağanüstü başarısına bir açıklama getirmiş oluyordu. Napolyon'un ve Kleopatra'nın kendi ailelerine mensup olduğunu iddia eden insan hikâyelerinden daha gerçek sayılmazdı belki, ama yine de iyi bir hikâye sayılırdı.

Bununla eşit derecede iyi sayılabilecek başka bir hikâye de, insanların kurtadam mitolojisinde de yer alan bir hikâyeydi. Yeni evlenen bir asilzadenin köyüne bir kurtadam dadanmış. Bir gece asilzade, kurtadamin peşine düşmüş ve çalılıkların arasında devasa canavarı görmüş. Ancak canavar ondan kaçmaya başlamış. Asilzade de atından inerek takibe yaya olarak devam etmiş. En sonunda da kılıcıyla canavarın bacaklarından birini kesecek kadar yaklaşmayı başarmış. Asilzade kestiği bacağın başında durup incelemeye başlamış ve yavaş yavaş bir kadın eline dönüştüğünü görmüş. Şaşkınlık içerisinde evine koşmuş, olanları karısına anlatmak istiyormuş. Ancak karısını arka odalardan birinde, kanayan kolunu sarmaya çalışırken bulmuş. Hiç düşünmeden kılıcını çekerek karısını öldürmüştü. İnsanların mitolojisinde hikâye burada sonlanıyordu, ama Miras'ın anlattıklarına göre hikâye burada bitmiyordu. Miras'ta anlatılana göre asilzade, karısını karnını yararak öldürüyordu. Kadının karnı açıldığında bir sürü ölü yavru kurt dışarı dökülüyordu. Asilzade gördüğü manzara karşısında deliye dönüyor ve kılıcıyla kendini de öldürüyordu. Şimdi, bir dişi kurt olarak karnımın küçük yavru kurtlarla dolu olması fikri hoşuma gitmiyor elbette. Kadının karnındaki yavru kurtların, asilzadenin suçluluk duygusunu

ifade eden alegorik bir simge olduğunu düşünmeyi yeğliyorum. Bana göre, karısını, ona açıklama fırsatı bile vermeden öldürdüğü için aklını kaybetmişti ve intihar etmişti. Bence bu, hikâye için daha uygun bir sondu.

Miras'ta tüm bu hikâyelere ek olarak, başa geçen tüm Alfaların hükmettikleri dönemde Sürü'nün şeceresini tuttuğu bir bölüm de vardı. Burada sadece soyağacı değil, her insanın hayatının kısa bir özeti ve tarihi de yer alıyordu. Çoğu soyağacı oldukça büyük ve karmaşıktı. Şu anki Sürü'de herhangi bir soyağacına ait olmayan, ya da Sürü'den birinin soyadını taşımayan üç kişi vardı. Clay ve ben bunlardan ikisiydik, diğeri ise Logan'dı. Clay'in ve benim aksimize, Logan kalıtsal olarak kurtadamdı ama babasının kim olduğu kimse tarafından bilinmiyordu. Çocukken evlatlık olarak verilmişti. Evlatlık olarak verildiğinde beşiğinde duran tek şey, on altı yaşına bastığında açılması söylenen bir zarftı. Zarfın içinde de, üzerinde iki adet adresin ve iki adet soyadın bulunduğu bir parça kâğıt... Stonehaven'da yaşayan Danverlar ve malikânesi New York'ta olan Sorrentinolar. Sürü üyelerinden hiç kimse erkek evladını evlatlık vermeyeceğinden, Logan'ın babası Sürü'den biri olamazdı. Ne var ki babası, anne babası kim olursa olsun Sürü'nün on altı yaşında bir kurtadamı geri çevirmeyeceği bilgisine sahip biriydi. Böyle yapmakla, çocuğunun ilk Dönüşüm'ü tecrübe etmeden önce gerekli eğitimi ve korunmayı almasını sağlamış ve bir geleceği olmasını garanti altına almıştı. Bu, bütün İtlerin sapık kurtadamlar olmadığı anlamına geliyordu belki de. Belki de bu türden anormalliklerin hayatın her yerinde olabileceğini kanıtlıyordu bize.

Çoğu Sürü ailesinin soyağacının bir sürü dalı vardı. Danver Aile'si gibi, Sorrentinolar'ın da soyu Miras'ın başlangıcına kadar uzanıyordu. Antonio'nun babası Dominic ölene kadar Alfa olarak Sürü'yü yönetmişti. Dominic'in üç oğlu vardı; çoktan ölmüş olan Gregory, ben gelmeden çok önce Sürü'den ayrılmış olan Benedict ve en küçükleri Antonio. Antonio'nun tek oğlu vardı, o da Nick'ti. Miras'ta Nick'in başharflerinin yanında pa-

rantez içine alınmış ‘LKB’ harfleri vardı. Bunun en anlama geldiğinden Nick’in haberi yoktu ve bildiğim kadarıyla da bunun arkasını hiçbir zaman araştırmamıştı. Miras’ı okumuş olsa bile – ki hiç zannetmiyordum – hiç kimse ona bunu açıklamadığı için önemli bir şey olduğunu düşünmemişti muhtemelen. Nick böyleydi işte, her zaman her şeyi sorgusuz sualsiz kabul eden insanlardan biriydi. Harfler önemliydi elbette ama durduk yere, cevaplanması imkânsız soruları ve tatmin edilmesi imkânsız duyguları gün yüzüne çıkarmanın bir manası yoktu şimdi. LKB, Nick’in annesinin isminin başharfleriydi ve bu başharflerle birlikte ilk defa Miras’ta bir kadının, yani bir annenin adı anılıyor ve ona yer veriliyordu. Jeremy’ydi onu kitaba ekleyen kişi. Hikâyeyi bana ne Antonio, ne de Jeremy anlatmıştı. Bana hikâyeyi anlatan Peter’dı.

Antonio on altı yaşında, New York’un dış kesimlerinde seçkin bir özel okula giderken, oranın yerlisi olan bir kıza tutulmuş. Kendi babasına bu kızıdan söz edemeyeceği için, olan biteni o sırada on dört yaşında ve en yakın arkadaşı olan Jeremy’ye anlatmış. İki arkadaş bu ilişkiyi bütün Sürü’den sır gibi saklamışlar. Bu böyle bir yıl kadar devam etmiş ve kız hamile kalınca Jeremy, Antonio’ya babasına her şeyi anlatmasını tavsiye etmiş. Belli ki Jeremy, babası Dominic’in oğlunun aşkını anlayacağını ve öz evladı için Sürü’nün kurallarına karşı geleceğini zannediyordu. Sanırım herkes hayatında bir kez genç oluyor. Genç, romantik ve oldukça saf... Hatta Jeremy bile. İşler Jeremy’nin düşündüğü gibi yürümemiş elbette. Ne büyük sürpriz. Dominic derhâl Antonio’yu okuldan alıp kendi evinde hapsedtikten sonra, bütün Sürü çocuğun doğması için beklemeye koyulmuş.

Jeremy’nin de yardımıyla Antonio kaçıp kızın yanına gitmiş ve daha sonra da Sürü’den bağımsızlığını ilan etmiş. Buradan sonra işler iyice çirkinleşiyordu. Peter bütün ayrıntılara yer vermemişti ama Jeremy, Dominic’i ikna etmeye ve arayı yumuşatmaya çalışırken, Antonio’nun kızla birlikte kaçtığını söylemişti. Bu arada bir yerlerde de Nick dünyaya gelmişti.

Üç ay sonra, Antonio ilk Dönüşüm'ünü geçirmiş ve altı ay geçtikten sonra babasına hak vermeye başlamış. Nick'in annesine ne kadar âşık olursa olsun işlerin bu şekilde yürümeyeceğini anlamış, çünkü sadece kızın hayatını değil, bir İt olarak yaşamaya mahkûm ettiği için oğlunun da hayatını tehlikeye attığını biliyormuş. Bir gece masanın üzerine bir zarfın içinde biraz para bıraktıktan sonra oğlunu da alıp gitmiş. Çocuğu Jeremy'ye emanet edip, Dominic'e vermesini söyledikten sonra ortadan kaybolmuş. Üç ay boyunca Antonio hiçbir yerde görülmemiş, Jeremy bile onun nerede olduğunu bilmiyormuş. Daha sonra, gittiği gibi gizemli bir şekilde geri dönmüş. Nick'le kendisi ilgilenmeye karar vermiş ve kızın adını bir daha ağzına almamış. Herkes bu hikâyenin burada sonlandığını zannetmiş. Ama bir gün Peter, Antonio'yu ziyarete geldiğinde onu banliyölere kadar takip etmiş. Antonio bir parkın kenarında durmuş, parkta küçük bir çocukla oyun oynayan bir kadını izliyormuş. Bunu ne sıklıkla yaptığını, ya da hâlâ yapıp yapmadığını merak ederim. Nick'in annesini gözetlediğini, onu belki de torunlarıyla oynarken izlediğini... Antonio'ya baktığımda, bizim şamatacı, gürültülü, öz güvenli Antonio'ya, onu hiçbir zaman eski bir aşkın peşinden koşarken hayal edemiyorum. Tanıdığım onca yıl boyunca onu bir kadının adını anarken de görmedim. Antonio'nun hayatına girip çıkan kadınlar oluyor elbette, ama bu kadınlar en havadan sudan sohbetlerin bile konusu olamıyor çoğu zaman.

O zamanlar, Peter'ın, Miras'a bile girmeyen bu hikâyeyi neden bana anlattığını merak etmiştim. Daha sonra, Sürü'nün zararsız bir sırrını bana anlatmaktaki niyetinin, benim Sürü'nün bir parçası olduğumu hissetmem olduğunun ve bunun Sürü kardeşlerimi daha iyi anlamamda yardımcı olacağının farkına vardım. Peter bana bu konuda çok yardımcı oldu. Diğerlerinin beni dışladığını söylemiyorum, hiçbirisi bana asla öyle davranmadı. Hatta beni kabul ettiğinden yüzde yüz emin olduğum tek kişidir Jeremy. Logan ve Nick'le, kurda dönüştürülmeden önce Clay sayesinde tanışmıştım. Ben ısırıldıktan sonra da hep yanımda oldular ve yardımlarını kabul etmeye karar verdiğimde, elle-

rinden geldiğince yardımcı olup beni neşelendirmeye çalıştılar. Eski hayatı ellerinden tamamen giden birinin neşesi yerine ne kadar gelebilirse işte... Antonio'yla, katıldığım ilk Toplantı'da tanıştığım da, beni sanki yıllardır tanıyormuş gibi muhabbet etmiş ve şakalar yapmıştı. Ama Peter farklıydı. Kabul edilmişlik duygusu yeterli değildi. O bu konuda bir sonraki adımı atmaya istekliydi, hayatının onca yılını kaçırdığım ve yeni bulduğum amcam gibiydi.

Peter, Sürü'de yetiştirilmişti ama yirmi iki yaşında ayrılmaya karar vermişti. Ayrılırken büyük bir kavga çıkarmamış ve gidişinde de bir isyan yokmuş. Niyeti Sürü'ye karşı ayaklanmaktan ziyade, yeni şeyler keşfetmek ve *öbür* tarafta neler olup bittiğini de öğrenmekmiş. Peter'ın söylediklerine göre Dominic, onu ne Sürü dışı bir tehlike olarak, ne de Sürü'nün vazgeçilmez bir üyesi olarak görmüş, bu yüzden de gitmesine izin vermiş. Peter, görsel-işitsel teknoloji üzerine lisans eğitimini tamamladıktan sonra, tahmin edebileceğin en görkemli meslek olan, rock müzisyenlerinin ses teknisyenliği işinin peşinden gitmeye karar vermiş. İşe ilk önce bar gruplarıyla başladıktan sonra daha önemli gruplara geçmiş. İşte o zaman yeni şeyler keşfetmeye olan bu tutkusu tehlikeli bir hâl almaya başlamış, çünkü gitgide içki, seks ve uyuşturucu batağına saplanıyormuş. Ondan sonra bir şey olmuş, çok kötü bir şey. Peter bana bütün ayrıntılarıyla anlatmadı, ama Sürü'nün haberi olduğunda onu ölüm cezasına çarptırmalarına yetecek kadar kötü bir şeymiş bu. Kaçabilir, saklanabilir, yani kısacası yakalanmamayı umabiliymiş, ama bunlardan hiçbirini yapmamış, çünkü elinden gelen, her şeyi yine eline yüzüne bulaştırmak olurmuş. O yüzden de kendini Sürü'nün insafına bırakmış. Dominic onu ölümüne mahkûm ederse, yaptığım ilk hata, aynı zamanda yaptığım en son hata da olur diye düşünüyormuş. Ama yine de Dominic'in onun hayatını bağışlamasını umuyor, böylelikle de Sürü'ye yeniden girip, hayatına kaldığı yerden devam edebilmeyi istiyormuş. Dominic'in kararını kendi lehine çevirmek adına, öncelikle onun fikirlerini etkileyebilecek birilerini bulması gerekiyormuş. Yani Jeremy'yi. Jeremy doğrudan Dominic'in yanına

gitmek yerine, on yaşındaki Clay'le birlikte Los Angeles'a gitmiş. Peter, Clay'e bebek bakıcılığı yaparken, Jeremy de onun ardında bıraktığı bütün izleri temizlemeye koyulmuş. Daha sonra Peter'la birlikte New York'a dönüp, onun Californi'ya da yaptığı *küçük* kaçamağa dair tek kelime bile etmeden, Sürü'ye geri dönüşünü ayarlamış. Bugün kimse Peter'ın böyle bir hata yaptığını bilmez, hatta Sürü'den ayrıldığını bile hatırlamaz. Jeremy'ye en az Clay ve Antonio kadar sadık bir kurtadamdır ve ona kendi tarzında saygı duyar; sessiz, kabullenici ve hiçbir zaman fikir ayrılığı gütmeyen. Peter'ın çılgın yıllarına dair tek iz işidir. Hâlâ ses teknisyeni olarak çalışıyor ve piyasada bu işi yapanların en iyilerinden bir tanesi. Düzenli aralıklarla uzun turlara çıkar, ama Jeremy'nin, onun bir daha hiçbir zaman dış dünyada tedbirsiz bir şekilde davranmayacağına güveni tamdır. Kurtadam dünyasına alışmaya çalıştığı dönemlerde Jeremy, Peter'la birkaç haftalığına tura çıkmama bile izin vermişti. Peter beni U2 turnesinin Kanada ayağına davet etmişti ve onunla turneye çıkmak, hiçbir zaman unutamayacağım bir deneyim olmuş, yeni hayatımın bütün problemlerini uzunca bir süre unutmamı sağlamıştı, ki bu da tam olarak Peter'ın istediği şeydi.

Ben bunları düşünürken bir çift el beni koltuk altlarımdan yakalayıp havaya kaldırdı.

“Uyan!” dedi Antonio beni gıcıklayıp sandalyeme geri bıraktıktan sonra. Omzumun üzerinden uzanıp Miras'ı önümden aldı. “Tam vaktinde yetişmişiz, Peter. Bu şeyi biraz daha okumaya devam etseydi komaya girerdi.”

Peter önüme geldi, kitabı Antonio'nun elinden aldı ve suratını ekşitti. “Buraya saklanıp, bu antikayı okumana neden olacak kadar kötü mü davrandık sana?”

Antonio pis pis sırıttı. “Bence köşe bucak kaçtığı kişi biz değiliz, sarı kafalı bir felaket. Merak etme, Jeremy onu Nicky'yle birlikte markete gönderdi. Artık saklanmana gerek yok.”

“Bizimle yürüyüşe gelmek ister misin, diye sormak için gelmiştik,” dedi Peter. “Bacakların açılır, rahatlarsın.”

“Ben aslında...”

Antonio bir kez daha koltuk altlarımdan tutarak beni kaldırdı ve ayaklarımın üzerine bıraktı. “Aslında o da bizim yanımıza gelip, bizi ne kadar özlediğini söylemek üzereymiş, rahatlamak onun da çok hoşuna gidermiş.”

“Ben aslında...” diyerek yeniden konuşmaya başladım ama Peter bileklerimden tutup beni kapıya doğru çekti. “Tamam, geleceğim,” dedim onu durdurmaya çalışırken. “Ben sadece buraya dosyalara bakmak için geldiğimi söylemeye çalışıyordum, ama dosyalar Jeremy’de sanırım. Bu işin arkasında kimin olduğunu bulmama yardımcı olur diye düşünmüştüm. Sizin hiç fikriniz var mı?”

“Bir sürü,” dedi Antonio. “Yürüyüşe çıkalım da anlatırız.”

Arka kapıdan çıkıp ormana geçtikten sonra Antonio konuşmaya başladı. “Ben paramı Daniel’a yatırıyorum,” dedi.

“Daniel mı?” Peter’ın yüzü düştü. “Bunu nereden çıkar-dın?”

Antonio bir elini havaya kaldırıp parmaklarıyla nedenlerini saymaya başladı. “Birincisi, önceden Sürü’de olduğu için, bu kadar yakın bir yerde cinayet işlemenin ne kadar tehlikeli olduğunun farkında. Bizim kasabayı terk edemeyeceğimizi, etmeyeceğimizi biliyor. İkincisi, Clay’den nefret ediyor. Üçüncüsü, Jeremy’den nefret ediyor. Dördüncüsü, sevgili Elena’mız dışında hepimizden nefret ediyor. Elena uzun süredir burada olmadığı için tüm bunlardan etkilenmedi, onun bunu da bildiğinden eminim. Beşincisi, Clay’den gerçekten nefret ediyor. Altıncısı, ah, dur, diğer el... O, insan eti yiyen sapık bir katil. Yedincisi, Elena ortalıklarda yokken saldırmayı tercih ettiğinden bahsetmiş miydim? Sekizincisi, eğer yeterince büyük bir karmaşa çıkarırsa, Elena’nın yeniden kendine bir eş arayacak duruma gelmesini umuyor. Dokuzuncusu, Clay’den GERÇEKTEN çok çok çok nefret ediyor. Onuncusu, bütün Sürü’den intikam ala-

çağına dair ölümüne yemin etmişti, özellikle de Stonehaven’da yaşamakta olan iki üyeden. Sayacak başka parmağım kalmadı, dostum. Daha fazla nedene ihtiyacın var mı?”

“Katilin amaçsızca cinayet işleyen bir aptal olması gerekiyordu hani? Daniel bu tarife uymuyor. Hiç alınma Antonio, ama bence Daniel’ı bu işin içinde görmek istediğin için böyle düşünüyorsun. En uygun kişi o şu anda. Bu işin final bölümünü ben de görmek isterim tabii, ama onu kolay lokma diye seçiyorsun. İlla bahse girmemiz gerekiyorsa, rica ederim küçük bahisler olsun, bütün mal varlığının elinden gitmesini istemem. Ben paramı Zachary Cain’e yatırıyorum. Bu iş için yeterince aptal. O geri zekâlı muhtemelen bir sabah uyandıktan sonra durduk yere, ‘Bugün Sürü’nün arazisinde bir kadın öldüreyim bari,’ demiştir, eminim. Üstüne bir de, bu mükemmel fikrin neden daha önce aklma gelmediğine yanmıştır. Çünkü aptal. Çok aptal.”

“Önemsiz biri olabilir,” dedim. “Son zamanlarda kargaşa çıkaran bir İt var mı?”

“Sıradan şeyler,” dedi Antonio. “Küçük liglerde oynayanlar pek kayda değer oyunlar sergileyemiyor. Dört büyüklerden Daniel, Cain ve Jimmy Koenig’in son zamanlarda sesi çıkmıyor. Karl Marsten geçen kış bir İt’i öldürdü, ama Bear Valley vakasının ardında onun olduğunu sanmıyorum. İnsanları öldürme huyuna bir de onları yeme huyu eklemişse; kazanan o değil.”

“Kimi öldürdü?” diye sordum.

“Ethan Ritter’ı,” dedi Peter. “Tereyağından kıl çeker gibi temiz bir ölüm olmuş. Ardından kapsamlı bir temizlik. Klasik Marsten tarzı. Bu cinayetten haberimizin olmasının tek sebebi, benim geçen ilkbaharda bir turla Florida civarından geçiyor olmamdı. Marsten’la karşılaştıktan sonra beni yemeğe davet edip, Ritter ismini artık dosyandan çıkarabileceğini söyledi. Güzel güzel sohbet ettikten sonra, astronomik rakamlarda gelen hesabı nakit ödedi. Senden bir haber alıp almadığımızı sordu ve herkese sevgilerini ilettili.”

“Noel’de tebrik kartı yollamadığına şaşırdım,” dedi Antonio. “Gözümde canlandırabiliyorum. Zevkli, kabartılmış ince parşömeden kâğıtlar. Çalabildiği en iyi kartları gönderir mutlaka; ‘Mutlu tatiller. Umarım herkes iyidir. Miami’de Ethan Ritter’ı parçalara ayırıp, artıklarını okyanusa attım. En içten dileklerle, Karl.”

Peter kahkaha attı. “O adam kimin tarafında olduğuna bir türlü karar veremedi.”

“Aa, karar verdi,” dedim. “Tam olarak bu yüzden, İtleri öldürdükten sonra bizden birini lüks restoranlarda yemeğe çıkarıyor. Kimin tarafında olduğunu unutturmaya çalışıyor.”

“Pek sanmıyorum,” dedi Antonio. “Bir İt her zaman İt’tir ve Karl Marsten’in da bir İt olduğuna şüphe yok. Hem de tehlikeli bir İt.”

Başım la onayladım. “Evet, ama senin de söylediğin gibi, Bear Valley’de insan eti avlaması pek olası durmuyor. Ben de senin gibi taraflı yaklaşıyor olabilirim, ama şu Daniel fikrine ısındım. Onun en son görüldüğü yeri biliyor muyuz?”

Bir sessizlik anı oldu. Bir andan daha fazlaydı aslında. Çok daha fazla.

“Kimse kayıt tutmadı,” dedi Peter en sonunda.

“Pek de bir önemi yok zaten,” dedi Antonio. Yüzüne bir sırıtiş yerleştirip beni havaya fırlattı. “Sürü meselelerini bir kenara atalım artık. Sen neler yapıyorsun ondan haber ver. Özledik seni.”

Bir önemi vardı ama. Konuyu bir anda değiştirip, bunu önemsiz gibi göstermelerinin ardındaki nedeni biliyordum. Önemli olan şey benim hatamdan kaynaklanıyordu. İtlerin kaydını tutmak benim görevimdi. Eğer geçen sene giderken Jeremy’ye haber verseydim, bu işi yapınası için yerime yeni birini bulurdu. Gittikten sonra herhangi bir vakitte arayıp geri dönmeyeceğimi haber verseydim, yine yerime yeni birini bulurdu. Ama pozisyonumu kapısı açık bir şekilde terk etmiştim. Her zaman böyle olmuştu bu. Clay’le kavga edip bir hışımla

Stonehaven'ı terk eder, kafa dinlemeye giderdim. Günler ya da haftalar geçtikten sonra geri dönerdim. Bu sefer günler haftaya, haftalar aya, aylar da yıla dönüşmüştü. Belki bu sefer geri dönmeyeceğimi anlarlar diye ummuştum, ama belki de anlamamışlardı, belki de hepsi Clay'in bütün gün duvar dibinde beklediği gibi beklemişti beni. Bir gün geri geleceğimden emin olarak... Çünkü her zaman geri dönmüştüm ve bunun aksinin olacağını hiçbir zaman söylememiştim. Bıraksam, bu daha ne kadar böyle devam ederdi bilmiyorum.

Akşam yemeğinden sonra odama giderken Nicholas, Clay'in odasından fırlayıp beni belimden tuttu ve içeri doğru sürükledi. Clay'in odası benimkinin tam zıttıydı, hem yer, hem de dekorasyon olarak. Renk skalası yalnızca siyah ve beyazdan ibaretti. Yerdeki kalın halı kar beyazdı. Jeremy duvarları da beyaza boyayıp, üzerlerine siyah geometrik şekiller çizmişti. Yatağı pirinçten ve çift kişilikti. Siyah beyaz yatak çarşafı, garip bir dine aitmiş gibi duran figürlerle işlenmişti. Kuzeye bakan duvar tam bir eğlence merkezi olmakla beraber, evdeki tek televizyon, video oynatıcı ve ses sistemi stokunu barındırıyordu. Girişe en uzak olan duvar, benim olduğum fotoğraflar ve çizimlerle kaplanmıştı. Bu duvar, psikopat katillerin evlerinde bulunan, kurbanlarına dair her bilgiyi astıkları duvarları hatırlatmıştır bana her zaman. Söz konusu Clay olunca, bu çok da absürt bir tarif olmaz açıkçası.

Nick beni yatağa fırlatıp üzerime atladı ve tişörtümü kot pantolonumun içinden çıkardıktan sonra karnımı gıdıklamaya başladı. Bıyık altından sinsi sinsi sırtınca bembeyaz dişleri parıldadı.

“Bu geceyi iple mi çekiyordun yoksa?” diye sorarken eli göbek deliğimin üzerinden geçip yukarı doğru ilerledi. Eline bir şaplak atıp, daha da yukarı çıkmasına engel oldum.

“Şu anda eğleniyor olmamamız gerekir,” dedim. “Bu, ciddi davranışlar gerektiren ciddi bir mesele.”

Banyodan bir kahkaha patlaması geldi, ardından açılan kapıdan bir elinde havluyla Clay çıktı. “Bunu neredeyse hiç gül-

meden söylemeyi başarıyordun, hayatım. Etkilendim doğrusu.”

Gözlerimi devirip tek kelime bile etmedim.

Clay kendini yanıma atınca yatağın yayları gıcırdadı. “Hadi ama, kabul et. Sen de bekliyordun bunu.”

Omuz silkтім.

“Yalancı, tam bir yalancısın. Şehirde ne sıklıkla koşabiliyoruz ki? Resmi olarak ayarlanmış bir İt avına kaç kere çıkma fırsatımız oldu?”

Clay’in gözleri parıldadı. Kolumun iç kısmını okşamak için bana doğru eğildiğinde hafifçe titredim. Gergin bekleyiş karnımın içinde fiziksel bir hâl alıyordu. Başını yan tarafa çevirip penceredeki toz birikintisine baktı. Parmaklarının uçlarıyla dirseğimin iç kısmını gıdıkladı. Gözlerim yüzünü, çene hatlarını, boynundaki gergin kasları, çenesindeki koyu kahverengi gölgeleri ve dudağının kıvrımlarını süpürüp geçti. Bir ısı dalgası karnımdan başlayıp aşağılara doğru indi. Yüzünü bana dönmek için vücudunu çevirdi. Göz bebekleri genişlemişti ve heyecanın kokusunu alabiliyordum. Kıkırdadı ve bana doğru eğilip o büyülü iki kelimeyi fısıldadı.

“Av zamanı.”



AV

Bear Valley, sekiz yüz sakiniyle, endüstrileşmenin doruk noktasına ulaştığı kırklı ve ellili yıllarda altın çağını yaşayan bir fabrika kasabasıydı. Ama ekonomideki durgunluk ve gerileme bu kasabaya büyük zarar vermişti. Kasabanın doğusunda bir traktör fabrikası, kuzeyinde de bir kâğıt fabrikası vardı ve kasabadaki her yetişkin insan, hayatında bir kere bu devasa canavarlardan birinde çalışmıştı. Bear Valley, sakinlerinin ahlaki değerlere sahip çıkmakla övündüğü, herkesin çok sıkı çalışıp karşılığını da çok iyi eğlenerek çıkardığı ve kendi takımları ligde birinci ya da sonuncu olsun, her halükârda beyzbol stadını hıncahınc doldurduğu bir kasabaydı. Kasabadaki en büyük etkinlik ikinci el eşya satışlarıydı ve insanların silah kontrolünden anladıkları, çocuklarının eline yirmi kalibreden daha büyük bir silah vermemekti. Akşam karanlığında, kadınlar çocukluklarından beri tanıdıkları adamların şakacı ısıklıklarından başka bir tehditle karşılaşmadan sokaklarda yürürdü. Bu kasabanın

insanları ormana sürüklenip katledildikten sonra, delirmiş köpekler tarafından öldürülmek şöyle dursun, yabancılar tarafından bile öldürülmezdi.

Arabaya binmek için belirlediğimiz gruplara ayrıldık. Antonio ve Peter, en fazla üç katlı birkaç evin ve pek rağbet görmeyen birkaç motelin bulunduğu batı kanadına doğru yola çıktı. Bu onların kasabanın güzel tarafına denk geldiği anlamına geliyordu, çünkü It'in daha ıssız kısımlarda kalacağını tahmin ediyorduk. Ama onların da dezavantajı, bir apartman dairesini kurt formunda arayamayacakları için, Jeremy'nin onların insan formunda ava çıkmasını istemiş olmasıydı.

It'in bir ev kiraladığını, ya da pansiyonda kaldığını tahmin ettiğimiz bölge olan doğu kanadına da ben, Clay ve Nick bakacaktık. Stonehaven'da bırakmak için her zaman bir bahane bulduğum Camaro'mu aldık. Arabayı Clay kullanıyordu. Direksiyonu ona kaptırmak gerçekten benim hatamdı; garaja kadar koşmak için bana meydan okumuştı. Meydan okumayı egom kabul etti, ama kaybeden ayaklarım oldu. Saat dokuz buçuk olduğunda şehirdeydik. Clay beni öğleden sonra beşte kapanan bir kliniğin önünde bıraktı. Leş gibi dezenfektan kokan iki çöplüğün arasında dönüştüm.

Dönüşmek, özellikle de bedenin ihtiyacı olduğunda gayet normal bir fiziksel fonksiyondur. Kontrol altında olmayan bir kurtadam iki koşul altında Dönüşüm geçirir; tehdit edildiğini hissettiğinde, ya da bedensel döngüsü bunu gerektirdiğinde. Döngü temelde aya dayanır, ama dolunayla özel bir ilgisinin olduğunu söyleyemeyeceğim. Doğal döngülerimiz genelde haftalıktır. Dönüşüm'ün vakti yaklaştıkça vücudumuzda bazı belirtiler görmeye başlarız; huzursuzluk, kaşıntı, karında ağrı ve bir şeylerin yapılması gerektiği, ama bir türlü yapılmadığı hissi. Ve yapılması gereken bu şey tatmin edilmediği süre içinde vücudun da kendini rahat bırakamaması... Bu sinyaller insanların kendini aç hissetmesine benzetilebilir ve açlık ertelenebilen bir şeydir, ama bu durumda çok geçmeden vücut kontrolü ele alır ve Dönüşüm'e zorlar. Yine tıpkı açlık gibi, belirtileri önceden görüp gerekli önlemleri alarak Dönüşüm'ü en başından

geçirebiliriz. Ya da döngüden tamamen vazgeçip Dönüşüm'leri kendi isteğimize göre yeniden düzenleyebiliriz. Sürü'nün bize öğretmeye çalıştığı şey de buydu; daha sık aralıklarla değişmek ve istediğimiz sıklıkta dönüşmenin kontrolünü elimizde bulundurmak, aynı zamanda dönüşmeyi uzun süre erteleme-
mek. Sürü'nün eğitimi olmasaydı eğer, market alışverişinde bir anda ellerimiz pençeye dönüşebilir, ya da sürekli ertelenmiş bir kana susamışlıkla öfkeden deliye dönebilirdik. Toronto'dayken Jeremy'nin bana öğrettiklerini görmezden gelmiş ve bu Dönüşüm'lerin yalnızca çok zor durumlarda gerçekleşmesine izin vermiştim. Kısmen, bu lanetle arama mesafe koyma düşüncesinden, kısmen de şehrin ortasında dönüşmenin benim için çok meşakkatli bir süreç olmasından. Şehirde dönüşmek çok iyi bir planlama ve dikkat gerektiriyordu. Zamanla gözümde büyüyen bir süreç olmaya başlamıştı. Yani şimdi körelmiş bir hâldeydim. Daha dün dönüştüğüm için, yirmi dört saatten kısa bir süre içinde tekrar Dönüşüm geçirmenin hayatı cehenneme çevireceğini biliyordum. Ön sevişme olmadan cinsel ilişkiye girmek gibi; ya canınız çok yanacaktı, ya da hiç yapamayacaktınız. Bunu, av için kurt formuna dönüşmemiz gerektiğini söylediğinde Jeremy'ye söylemem gerekirdi ama söyleyemedim. Yani dürüst olmak gerekirse utanmışım. Toronto'dayken bunu kendimden utandığım için mümkün olduğunca az yapmaya çalışıyordum. Şimdi, iki gün sonra Stonehaven'da, Toronto'dayken bunu yeterince fazla yapmadığım için kendimden utanıyordum. Beynim iyice karman çorman olmuştu.

Süreci atlatmam normalde olması gerekenin üç katı sürede gerçekleşebildi. Canım acımış mıydı? Yani, form değiştirme acısının dahil olmadığı acı türüyle ilgili pek deneyimim olduğunu söyleyemem, ama bu dört ayak üzerine gelme olayı en azından biraz daha acısız olabilirdi. Zor kısmı atlattıktan sonra, dönüşebildiğime bile şükrederek yirmi dakika dinlenmek zorunda kaldım. İzdırapla ve diğerlerine artık istediğim zaman yapamadığımı söylemenin utancı arasında seçim yapmam gerekirse eğer, hiç şüphesiz bu acıyı tercih ederdim. Gurur yarası fiziksel acı kadar kolay geçmiyor.

Henüz apartman olmamış, muhtemelen de hiçbir zaman olmayacak bir ev sırasıyla başladım işe. Saat henüz ondu ama sokaklar çoktan terk edilmişti bile. Çocuklar, endişeli anne babalar tarafından sokaklardan çoktan çekilip evlerine gönderilmişti. Hatta yetişkin insanlar bile güneş gidince, güvenli evlerinin çatılarının altına saklanmıştı. Bu ılık mayıs akşamının güzelliğine rağmen, kimse dışarıda oturmuyor, garaj yolunda çember atışı yapmıyordu. Pencereleri örten perdelerin arkasında televizyonların mavi ışığı dalgalanıyor, komedi programlarının kahkahaları, gergin insanları rahatlatmak için uygun bir çıkış yolu oluyordu. Bear Valley sakinlerinin korku içinde olduğu çok açıktı.

Evlerin önlerinde bulunan çalılıkların ve tuğla duvarların arasında gizlice dolanmaya başladım. Geçtiğim her kapı önünde gergin bir şekilde burnumu oynatıp kokuyu aldıktan sonra, acele acele bir sonraki çalılığın güvenlik sağlayan karanlığına attım kendimi. Yüzüme vuran her bir araba farının ışığında, olduğum yerde kalıyordum. Kalbim heyecan dalgalarıyla güm güm atıyordu. Çok da eğlenceli bir iş sayılmazdı bu ama heyecan, işin içine yıllardır deneyimlemediğim bir duygu katmıştı. Tek bir saniyelğine bile görülürsem eğer başım belada demekti. Geceleri vahşi köpeklerin kâbusuyla uyuyan bir kasabada, evlerin arasında sinsi sinsi dolaşan bir kurttum neticede. Üzerime bir ışığın vurmasıyla pencereye yansıyan gölgem, bir anda tüfeklerin ortaya çıkarılmasına neden olurdu.

Yaklaşık bir saat sonra üç sıra evi böyle dolaşmış ve dördüncüsünün ortasına gelmiştim ki, bir tık sesiyle olduğum yerde donakaldım. Evin soğuk tuğlalarına yan tarafımı dayayıp dinlemeye koyuldum. Birileri kaldırımında yürüyor, her adımıyla da tık tık ses çıkarıyordu. Clay miydi gelen? Hep birlikte avlanmak her ne kadar zevkli de olsa, o olmasa iyi olurdu, çünkü Jeremy bize dağılıp, İt'i farklı yerlerde aramamızı söylemişti. Bir sedir ağacının dalları arasında durdum, burnumu dışarı çıkarıp etrafı gözetledim ve gelenin bir kadın olduğunu gördüm. Topuklu ayakkabıları her adımda beton zemin üzerinde

tıkırdıyordu. Üniformaya benzer bir şey giymişti ve polyester etek geniş kalçalarını zar zor kapatıyordu. Elinde tuttuğu sah-te deri bir çantayla birlikte, on santim topuklu ayakkabılarının izin verdiği kadar hızlı yürümeye çalışıyordu. Attığı her birkaç adımda omuz üzerinden bakıp etrafını kolaçan ediyordu. Hava-yı kokladığımda parfümünün – Obsession – kokusuyla birlikte ağır bir yağ ve sigara kokusu da geldi burnuma. Mesaisini ta-mamlayan bir restoran çalışanıydı ve havanın bu kadar erken kararmasını beklemediği için bu saate kadar çalışmıştı anlaşı-lan. Yaklaştıkça bir şeyin kokusunu daha aldım; korku, saf ve kesin bir korku. Kaçmaması için dua ettim içimden. Etrafına son bir kez daha korku içinde baktıktan sonra evine girdi, ben de işime geri döndüm.

Birkaç dakika sonra bir uluma duyuldu, Clay'di bu. Çok fazla dikkat çekeceği için belirgin bir kurt uluması değildi. Onun yerine yalnız bir köpeğin ağlama sesini taklit ederek ses-leniyordu. Bir şey bulmuştu. Bekledim. İkinci uluma da geldik-ten sonra yerini tespit ettim ve koşmaya başladım. Biraz açık-tan gidiyordum, ama bu kadar hızlı koşarken endişelenmemi gerektirecek bir şey yoktu. Gören olursa da, gördüğü, gözleri-nin önünden bir anlığına geçen soluk renkli bir kürkten başka bir şey olmayacaktı.

Ana yola vardığımda karşıma bir engel çıktı, karşıdan kar-şıya geçmem gerekiyordu. Sokaklarda artık neredeyse hiç kim-se kalmamış olmasına karşın, burası ana cadde olduğu için beş dakikada bir kamyonlar hızla gelip geçiyorlardı. Gelebilecek olan iki kamyon arasında yeterli mesafe kalmasını bekledikten sonra karşıya fırladım. Yolun karşı tarafında Clay'in araştırma-sı gereken yer başlıyordu; savaş sonrası evleri ve dubleksler arasında kalmış karma bir bölge. Clay'in kokusunu ararken, bir anda durmama neden olan başka bir şeyin kokusu geldi burnu-ma. Öyle sert durmuştum ki arka ayaklarım kaymış ve hafiften öne kaykılmak zorunda kalmıştım. Silkinip kendime geldikten sonra sakarlığıma küfredip tekrar yola koyuldum. İleriden, iki sokağın birleştiği yerden bir kurtadam kokusu geliyordu. Ta-

nımadığım bir kurtadam kokusu... Kaynağının üzerinden biraz zaman geçmişti, ama koku hâlâ oldukça belirgindi. Belli ki bu yoldan birkaç kereden fazla geçmişti. Sokağın aşağısına göz gezdirdim. Clay'in kokusu, olduğunu tahmin ettiğim yönde idi hâlâ. O yüzden niyetimi değiştirip kokunun ardından gittim.

Koku, beni tek katlı, arka taraflarına alüminyum plakaların eklendiği tuğladan bir eve götürdü. Bahçe küçüktü ve çimler yeni biçilmişti, ama küçük otlar yer kapmak için hâlâ çimlerle mücadele ediyordu. Posta kutusunun yanında birikmiş olan çöpün kokusu burnuma kadar gelince yüzüm buruştu. Ön tarafta bulunan üç posta kutusuna bakılırsa içeride üç daire olmalıydı. Evin ışıkları açık değildi. Kaldırımı kokladım, her taraf kurtadam kokusuyla çevreliydi, ama kokulardan hangisinin nerede başlayıp nerede bittiğine karar veremiyordum. Kokuların arasındaki belirleyici fark zamandı. İt'in birkaç gün boyunca buraya düzenli olarak girip çıktığını anlayabiliyordum.

İt'in yaşadığı evi bulmanın heyecanımla arkamdan geçip giden gölgeyi hissedemedim. Kafamı kaldırıncı Clay'in insan formunda tam karşımda durduğunu gördüm. Elini uzatıp başımın arkasını okşadı. Bir anda üzerinden atlayarak çalılıkların arkasına koştum. Karanlıkta insan formuna dönüştükten sonra da dışarı çıktım.

"Bunu yapmandan ne kadar nefret ettiğimi biliyorsun," diye mırıldandım parmaklarımla saçlarımla arasındaki düğümleleri açmaya çalışırken. "Eğer ben kurt formundaysam, ya sen de kurt formunda kalırsın, ya da benim mahremiyetime saygı duyarsın. Beni okşaman da bu konuda hiç yardımcı olmuyor."

"Ben seni *okşamıyordum*, Elena. Tanrı aşkına! Yaptığım en küçük hareket bile," derin bir nefes aldıktan sonra devam etti, "arkadaki daire İt'in sığınağı, ama şu anda burada değil."

"İçeri girdin mi?"

"Etrafı kontrol edip, senin gelmeni bekliyordum."

Başımı indirip bir onun çıplak vücuduna baktım, bir de kendiminkine. "Orada öylece dikilirken kıyafetlerini bulmaya vaktin olmamış anladığım kadarıyla?"

“Bu saatte bir çamaşır ipi bulmamı beklemiyordun herhâlde? Özür dilerim, hayatım. Neyse, bu durumun da iyi tarafları var. Birileri bizi görürse, bu hâlinle onların dikkatini dağıtıp polis çağırmamaları için ikna edebilirsin.”

Homurdanarak arka dairenin etrafından dolaştım. Daire yalnızca kapıdaki kilitle korunuyordu, kolu sert bir şekilde çevirince kapı açıldı. İçerideki berbat koku burnuma geldiğinde kapıyı daha tam aralamamıştım bile. Öğürerek, kusma isteğimi geri ittim. İçerisi mezarlık gibi kokuyordu. Yani en azından bana öyle gelmişti. Bir insan bu mesafeden hiçbir şeyin kokusunu alamazdı muhtemelen.

Kapı açılınca içerinin tipik bir bekâr evi olduğu ortaya çıktı; kirli çamaşırlar bütün kanepenin üzerine kaplamıştı ve köşeye boş bira tenekelerinden bir kale kurulmuştu. Boş pizza kutuları bir kenara atılmıştı, ama bu leş gibi kokunun kaynağı bunlar değildi. İt burada cinayet işlemişti. Ortada bir cesede ait izler yoktu, ancak çürük insan eti ve kan kokusu bunu çok kolay ele veriyordu. Bir kadını buraya getirmiş, öldürmüş ve cesetten kurtulmadan önce birkaç gün burada bekletmişti.

Büyük odadan başladım aramaya. Dolapların içinde ve kanepenin altlarında İt’in kimliğini ele verebilecek bir şeyler aradım. Kokusu tanıdık değildi, ama belki kim olduğunu bulmama yardımcı olacak birkaç ipucu bulabilirdim. Odada bir şey bulamayınca, Clay’in olduğu yatak odasına gittim. Yatağın altına bakıyordu. Ben kapıdan girerken yatağın altından, hâlâ deriye yapışık olan bir tutam saç çekip çıkardı, bir süre inceledi ve daha ilginç bir şeyler bulma umuduyla saçı bir kenara fırlatıp yatağın altına bakmaya devam etti. Kanlı saç derisine bakınca midem hareketlenmeye başladı. Clay bulunduğu şeye, kirli bir peçeteye edeceğinden daha fazla dikkat etmemişti. Onun endişesi daha çok ellerini kirleteceği içindi. Clay böyleydi işte, ne kadar zeki olursa olsun, öldürmenin insanlar için neden bu kadar tabu olduğunu anlayamıyordu. Normal bir insan, arabasını masum bir hayvanın üzerine bile bile sürmüyorsa, Clay de masum insanları katlediyor değildi, ama bir insan onun için tehlike teşkil

etmeye başladıysa, alması gereken önlemleri de almaktan çekinmezdi. İnsanları öldürmemesinin tek sebebi Jeremy'nin ona bunu yasaklamış olmasıydı, başka bir şey değildi.

Boğuk bir sesle, "Bir şey çıkmadı," derken geri çekildi. "Sen bir şeyler bulabildin mi?"

"Bende de bir şey yok. Kaldığı yerde kimliğine dair bilgi bırakmaması gerektiğini iyi biliyormuş."

"Ama elini kasaba sakinlerinden uzakta tutmasını bilecek kadar değil."

"Doğuştan kurtadammış," dedim. "Yeniye benziyor, ama yeni ısırılan hiçbir kurtadam bu kadar deneyime sahip olamaz, o yüzden genç olmalı. Genç ve kendini beğenmiş. Babası temel bilgileri öğretmiş, yine de burnunu tehlikeli işlere sokmaması gerektiğini, ya da Sürü arazisinden uzak kalması gerektiğini bilecek kadar tecrübe sahibi değil."

"O tecrübeyi kazanacak kadar vakti olmayacak maalesef. İlk başarısızlığı aynı zamanda yaptığı son hata olacak."

Nick kapıda belirdiğinde eve son bir kez daha bakıyorduk.

"Çağrımı duydum," dedi. "Daireyi bulmuşsunuz. Burada mı?"

"Hayır," dedim.

"Beklesek olur mu?" diye sordu Nick. Gözleri umut doluydu.

Biraz düşündükten sonra başımı hayır anlamında salladım. "Daha kapıya bile varmadan bizim kokumuzu alır. Jeremy sadece güvenli olduğu sürece öldürmemize izin verdi. Şimdi öldüremeyiz. Eve gelene kadar bizim kokumuzu alamayacak kadar çaylaksa, o zaman belki. Şansımız varsa burada olduğumuzu anlayıp kasabadan kaçır. Kaçtığına peşine düşüp onu Sürü arazisinin dışında öldürebiliriz. Daha güvenli olur."

Clay komodine uzanıp yatağın altında bulduğu şeyleri üzerine bıraktı. Bulduğu iki kibrit kutusunu bana uzattı.

Kibrit kutularına baktım. Bir tanesinin Rick'in Barı'na ait olduğu görülüyordu; kasabada içki ruhsatı olan üç kurumdan

biriydi. İkinci kibrit kutusu, üzerine adres basılmış olan ucuz, kahverengi bir kutuydu. Tamamen çıplak olduğumuz için üzerimizde cep falan bulunmadığından kutuyu yanıma alamazdım. Kibritin üzerindeki adresi ezberledim.

“Kıyafetlerimizi almaya gidelim artık,” dedi Clay. “Nick’le ben kıyafetlerimizi, birlikte daha fazla koşabilelim diye, seni bıraktığımız yerin yakınlarındaki Main’de bıraktık. Yatak odasında dönüşmek ister misin? Biz burada bekleriz.”

Kalbim deli gibi çarpmaya başladı. “Dönüşmek mi?”

“Evet, dönüşmek. Arabaya kadar çırlıçıplak mı koşmak isterdin, hayatım? Yanlış anlama, birileri gözünü dikmediği sürece benim için sorun değil, ama ana caddeden geçerken birazcık zor olabilir.”

“Burada kıyafet var.”

Clay burnunu çekti. “Bir İt’in kıyafetlerini giymektense çıplak gezerim daha iyi.” Ben cevap vermeyince dudaklarını sarkıttı. “Bir şey mi oldu, hayatım?”

“Hayır, ben sadece... Her şey yolunda.”

Yatak odasına gittim, dönüştükten sonra – eğer dönüşebilirim – çıkabileyim diye kapıyı aralık bıraktım. Neyse ki bu hareketimi birazcık mahremiyet istememe yordular. Sürü’dekiler birbiriyle ne kadar içli dışlı olursa olsun, herkes Dönüşüm’lerini kapalı kapılar ardında geçirmeyi tercih ederdi. Elbette ki Clay bu durumda da bir istisna teşkil ediyordu. Onu dönüşürken birilerinin görüp görmemesi umurunda bile değildi. Ona göre bu doğal bir şeydi ve doğal şeylerin – seni Dönüşüm’ün tam ortasındaiken ucube gösterisine çıkaracak kadar garip bir şeye dönüştürse bile – utanılacak bir tarafı yoktu. Clay’e göre gurur da insan doğasında onun anlam veremediği bir kavramdı işte. Doğal olan her şeyin saklanmasına gerek yoktu. Stonehaven’daki banyo kapılarının kilitleri de yirmi yıldan uzun bir süredir bu yüzden kırık. Kimse tamir etmeye yanaşmamıştı. Bazı şeyler Clay’in anlayışına ters düşmeye değmiyordu, ama Dönüşüm’e gelince bir sınır çiziyorduk.

Nick’le Clay beni göremesin diye yatağın öteki tarafına geçtim ve dönüşebilme umuduyla dört uzvumun üzerine çöküp beklemeye başladım. Çok uzunmuş gibi gelen bir beş dakika boyunca hiçbir şey olmadı. Terlemeye ve daha fazla denemeye devam ettim. Birkaç dakika daha geçti. Ellerimin yavaş yavaş pençeye dönüşmeye başladığını hissettim ama gözlerimi açıp baktığımda, normal insan tırnaklarımın haliya geçtiğini gördüm yalnızca.

Göz ucuyla kapının hareket ettiğini fark ettim. Siyah bir burun kapıdan içeri uzandı, onu altın renkli tüyler takip etti. İleri atılıp Clay’in beni görmesine fırsat vermeden kapıyı kapattım. Ne olduğunu sorgular hâlde mızmızlandı. Sesimin yeterince kurda benzemiş olmasını umarak hırladım. Clay de hırıltıma hırıltıyla karşılık verip uzaklaştı. Çok olmasa da biraz daha süre kazanmıştım, ama beş dakikaya kalmadan geri gelecekti. Sabır, Clay’in övündüğü alanlardan biri değildi.

Kapıyı yeniden araladım. Ne olur olmaz diye başka planlar düşünmeye başlamıştım. Üzerime bir şeyler geçirip pencereden atlasam? Küçük pencerenin ebatlarını gözümde tartarken cildim kaşınmaya ve gerilmeye başladı. Aşağı baktığımda tırnaklarımın kalınlaşmaya ve parmaklarımın kısalmaya başladığını fark ettim. Derin bir nefes aldıktan sonra vücudumun dönüşmesine izin verdim.

Arka bahçeden gizlice dolaşıp, Bear Valley’nin fast-food restoran zincirlerinin olduğu kuzey bölgesine vardık. Arabaya servis de dahil olmak üzere, var olan her türlü restoranın bu sokak üzerinde bir şubesi vardı. Arka taraflardaki otoparklara göz gezdirdikten sonra, depolama alanı olarak kullanılan bölmelerin arasından geçerek, arka sokakların labirent oluşturduğu alana geldik. Restoranların ışıklarından kurtulduktan sonra da koşmaya başladık.

Koşu kısa süre içinde Clay’le yarışımıza dönüştü. Su birikintilerinin ve çöp kutularının üzerinden atladığımız için de daha çok engelli koşu gibiydi. Sokağın sonunda bir çöp tenekesi devrildiğinde başı ben çekiyordum. Üçümüz de bir anda durduk.

“Ne bok yaptığını sanıyorsun sen?” dedi genç bir erkek sesi. “Gittiğin yere dikkat et de kışına bir şeyler kaçmasın. Babalık gizlice kaçtığımı duyarsa ensem den odunluğa çiviler beni.”

Sarhoş bir erkek sesi buna bir kıkırdamayla karşılık verdi. Çöp tenekesi çakıllı yol boyunca sürüklendikten sonra, konuşan iki kişinin kafası sokağın ortasında belirdi. Zar zor karanlığın içine doğru ilerlemeye çalıştım, ama yalnızca arka tarafım gölgedeydi. Bir çöp yığınıyla karton kutuların arasında sıkışıp kalmıştım. Karşımda duran Nick ve Clay bir kapı aralığına doğru geri geri gittiler. Karanlıkta yalnızca Clay’in mavi gözleri seçilebiliyordu, gittikçe bize doğru yaklaşan çocuklara baktıktan sonra bakışlarını bana çevirdi, gölgenin bir işe yaramadığını ve açıkta kaldığımı söylemeye çalışıyordu. Hareket etmek için çok geçti artık. Önümden geçip giderlerken, etrafındakilere dikkat edemeyecek kadar sarhoş olmalarını ummaktan başka bir şey kalmamıştı geriye.

Çocuklar bir şeyler hakkında muhabbet ediyorlardı, ama kelimeler kulağıma geldiğinde gürültüden başka bir şey değillerdi. Kurt formundayken, insanların ne söylediğini anlayabilmem için çok iyi konsantre olmam gerekiyordu, yoksa Fransızca konuşan birilerini anlamaya çalışmaktan öteye gidemezdim. Ama şu anda buna kafa yoracak hâlde değildim, o sırada gitgide bana yaklaşan ayaklarını izlemekle meşguldüm.

Çocuklar çöp yığınının yanına yaklaşmaya başladıklarında yere yatıp, kendimi mümkün olduğunca zemine yakın bir hâlde getirmeye çalıştım. Ayaklarındaki botları gördüm, saklandığım yeri geçmelerini sağlayan üç adım daha atıldılar. Onları dinlemeye çalışarak yüzlerine baktım, ikisi de on yedi yaşından daha büyük değillerdi. Çocuklardan birinin saçları koyu renkti, deri ceket ve postal giyiordu. Bütün boynunu kaplayan bir dövmesi, burnunda ve dudaklarında çok sayıda piercingi vardı. Dış görünüşünde fark yaratayım derken, vücudunda kalıcı hasar yaratacak kadar aptaldı belli ki. Diğeri kızıl kafalı ve arkadaşından farklı olarak daha az gösterişli biriydi.

Önümden geçip giderlerken çene çalmaya devam ettiler.

Sonra koyu saçlı olan tökezledi. Yanımdaki çöp kovalarından birine tutunarak yere devirdi ve beni gördü. Bir kere gözlerini kırptıktan sonra arkadaşının ceketinin kolunu çekştirip beni gösterdi. İçgüdülerim, çocukları tehdit olarak gördüğümünden saldırmamı, mantığım da beklememi emretti. On sene önce olsaydı çocukları sokağın başında gördüğüm anda öldürürdüm. Beş sene önce olsaydı da çocuklardan biri beni gördüğü anda üzerine zıplamıştım. Bugün bile saldırma hissini giderek artan bir şekilde karnımda hissedebiliyorum. Vücuduma engel olmak için kendime karşı savaş veriyordum ve bu en nefret ettiğim şeydi.

Küçük çapta bir gürültü çnlattı bütün sokağı. Boğazımdaki titremeyi hissettiğimde hırlamaya başladığımı fark ettim. Beynim bir saniyeliğine içgüdüye karşı gelmeye çalıştı, daha sonra teslim olmadaki avantajı görüp, çocukların tehlikeye ne kadar yaklaştıklarını anlamaları için hiçbir şey yapmamaya karar verdim.

Dudaklarımı gerip çok rahat duyacakları bir şekilde hırlayınca geriye zıpladılar. Kızıl kafalı, sokak boyunca önüne çıkan çöp tenekelerini yıka yıka koşmaya başladı. Diğer çocuk kaçan arkadaşını gözleriyle takip etti ve geri çekilmek yerine elini çöp yığınlarının arasına soktu. Yüzünü bana tekrar döndüğünde ay ışığı elindeki kırık cam şişenin üzerinde parlıyordu. Yüzündeki korkunun yerini geniş bir sırıtış almıştı şimdi. Çocuğun arkasında bir şey hareket edince yüzümü o tarafa çevirdim; Clay çömelmiş, bekliyordu. Omuzlarındaki bütün kaslar gerilmişti ve saldırmak üzereydi. Çocuğa tekrar bakıp zıpladım, hemen ardından Clay atlayınca havada buluştuk. Clay’i göğsünden yakalayıp yere yatırdım. Birlikte yol boyunca yuvarlandıktan sonra koşmaya başladık. Nick de hemen arkamızdan geliyordu. Kıyafetlerimizin olduğu yere kadar koşup giyindik.

Gece ikiden sonra Stonehaven’a vardık. Antonio ve Peter hâlâ dışarıdaydı. İkisini bulup, İt’in nerede kaldığını haber vermek için uygun bir fırsat olmamıştı. Bütün eve sessizlik hâkimdi ve hiçbir yerin ışığı yanmıyordu. Jeremy bizi beklememişti

belli ki. Önemli bir şey olsaydı onu uyandıracığımızı biliyordu. Clay'le ben merdivenlere doğru atılarak yarışmaya başladık yeneden. Hemen arkamızdan gelen Nick bizimle alay ediyordu, ama bir taraftan da gelmeye devam etti. Merdivenlerin sonuna geldik, Jeremy'nin kapısına doğru son hızla koşuyorken kapı birden açıldı.

"İt'i buldunuz mu?" Sesi karanlığın içinden, bir vücuttan bağımsızmış gibi geliyordu.

"Nerede kaldığını bulduk," dedim. "O-"

"Öldürdünüz mü?"

"Yoo," dedi Clay. "Çok riskliydi. Ama-"

"Güzel, kalanını sabah anlatırsınız."

Kapı kapandı. Clay'le birbirimize baktık, omuz silkip aşağı koridora yöneldim.

"Seni yarın yenerim o zaman," dedim.

Clay zıplayıp üzerime atladı ve beni ahşap parkelere devirdikten sonra üzerimden kalarak kollarımı yere sabitledi. Gözlerinde hâlâ avın heyecanı parıltıyordu. "Demek öyle? Oyun oynamaya ne dersin? Hangi oyunu oynayacağımız sana kalmış."

"Poker," dedi Nick.

Clay kafasını çevirip Nick'e baktı. "Paramı kime yatırıyor-sun?"

Nick'in yüzüne sinsi bir sırıtış yerleşti. "Her zamankine. Aradan uzun zaman geçti."

Clak kahkaha atarak ayağa kalktı ve beni kollarına alıp odasına girdi. Yatağa *fırlatılmam* uzun sürmedi, Clay içkileri hazırlamak için bara yönelirken Nick yatağa zıpladı. Onu geri iterek toparlandım. "Oyunu oynayacağımı nereden biliyorsun ki?" diye sordum.

"Çünkü sen de bizi özledin," dedi Nick.

Yavaş yavaş gömüğünün düğmelerini açıp, bu işi bir gösteriye dönüştürdükten sonra kaslarıyla bana hava attı. Bu adamlar iş soyunmaya gelince dünden razılardı. Yakışıklı bir surat, kaslı

kollar ve düz bir karın görünce çaresiz bir şekilde karşılarında kıvranıp, içim dışım hormon bir şekilde çocuksu oyunlarına kanacağımı zannediyorlardı. Peki işe yarıyor muydu? Genelde evet, ama konumuz bu değil.

“Sodali viski?” diye seslendi Clay odanın öbür ucundan.

“Mükemmel,” dedi Nick.

Clay bana ne istediğimi sormadı. Nick saç tokamı açtı ve saçlarını omuzlarıma dökülürken kulağımı hafif hafif ısırmaya başladı. Ilık nefesinde akşam yemeğinin hafif kokusu vardı. Yataktaki gevşemeye başladım. Dudakları boynumdan aşağı doğru inerken yüzümü onun boynuna çevirdim ve odunsu kokusunu içime çektim. Köprücük kemiğine geldiğimde kalp atışlarının sesini duyabiliyordum.

Nick birden zıpladı; Clay, Nick’in omzuna soğuk bir şişe değdirmişti. Onu omuzlarından yakalayıp üzerimden çekip aldı. “Git kartları getir.”

“Kartlar nerede ki?” diye sordu Nick.

“Ara, seni bir süre meşgul eder.”

Clay hemen yanına oturup bana hazırladığı içkiyi uzattı. Bir yudum aldım; rom ve kola. O da içkisinden büyük bir yudum aldıktan sonra üzerime doğru eğildi.

“Mükemmel bir geceydi, değil mi?”

“Mükemmel olabilirdi,” diye gülümsedim. “Eğer sen olmasaydın.”

“Ama buradayım ve bu da mükemmel gece asıl şimdi başlıyor demek.”

Elini uyluğumun üzerinde gezdirdikten sonra kalçamın üzerinde durdu. Neredeyse elle tutulur yoğunluktaki kokusunu içime çekince, bir ısı dalgasının karnımdan kasıklarımaya doğru ilerlediğini hissettim.

“Sen de eğlendin,” dedi. “Kabul et.”

“Olabilir.”

Nick kapıdan girip yatağın üzerine atladı. “Oyun vakti gel-

di. Herkes bahsini belirledi mi? Kazanan gece ne olduğunu Jeremy'ye anlatır.”

Clay'in dudakları hafif bir gülümseme şeklini aldı. “Ben başka bir şeye karar verdim. Kazanırsam Elena benimle ormana gelir.”

“Nedenmiş o?” diye sordum.

Gülümsemesi daha da genişledi ve dudaklarının ardında mükemmel beyaz dişleri belirdi. “Önemi var mı?”

Bu sefer, “Ben kazanırsam ödülüm ne?” diye sordum.

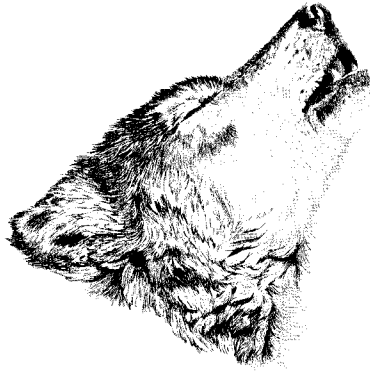
“Ne istersen. Kazanırsan ödülünü kendin seçersin. İstersen bu geceden Jeremy'ye sen bahset, istersen İt'i sen öldür. İstedğin her şeyi yapmakta özgürsün.”

“İt'i ben öldürebilir miyim?”

Başını geriye atıp bir kahkaha patlattı. “Bunu seçeceğini biliyordum. Elbette hayatım, kazanırsan İt senin.”

Bu karşı koyamayacağım bir teklifti. Oynamaya başladık.

Clay kazandı.



SUÇ

Clay'in peşinden ormana kadar gittim. En başta Nick de bizimle gelmek istedi, ama Clay'in ona attığı bakış yüzünden buna cesaret edemeyip yatak odasında kaldı. Bir açıklığa geldiğimizde Clay durdu, arkasını döndü ve hiçbir şey söylemedi.

"Yapamayız," dedim gecenin karanlığında titreyerek.

Sözlerime hiçbir karşılık vermedi. Bu sahneyi daha kaç kere yaşayacaktık? Hiç öğrenmiyor muydum ben? Kartları daha elime aldığım anda bu işin nasıl sonlanacağını farkındaydım. Oyun boyunca düşündüğüm tek şey buydu.

Beni öptü. Vücudunun sıcaklığı o kadar tanıdık ki bu sıcaklık denizinde boğulabilirdim. Yoğun kokusu peyote² kaktüsü gibi ele geçirdi beynimi. Neredeyse bütün vücudum bu kuya teslim olmak istiyordu, ama beynimin bir kısmı düşünme yetisini hâlâ kaybetmemişti; *bunu daha önce yaptın, geçtin bu yollardan. Sonunun nasıl bittiğini hatırlamıyor musun?*

² Meskalin içeren, şiddetli halüsinasyonlara neden olup farklı psikik etkiler yaratan, uyuşturucu olarak kullanılan bir kaktüs türü.

Geri çekildim, amacım gerçekten çekilmekten ziyade tepkisini ölçmekti. Beni bir ağaca itti, elleri kalçama kadar indikten sonra onları sert bir şekilde avuçladı. Kendi kalçasını bana bastırarak daha sert öpmeye başladı. Bu sefer gerçekten mücadele etmeye çalıştım. Beni ağaçla kendi bedeni arasına sıkıştırmıştı. Bir tekme savurunca geri çekilip başını salladı. Nefes alıp kendime gelmeye çalıştım ve etrafıma bakındım. Clay ortada yoktu. Açıklık tamamen boştu, gitmişti. İyiden iyiye karışmış olan aklım neler olup bittiğini anlamak için uğraşırken, ellerim bir anda başımın arkasına çekildi ve dizlerimin üzerine düştüm.

“Neler olu-”

“Kıpırdama,” dedi tam arkamdan. “Sana yardımcı olmaya çalışıyorum.”

“Yardımcı olmak mı? Ne için?”

Ellerimi indirmeye çalıştım ama çok sıkı tutuyordu. Yumuşak bir şeyler değdi bileklerime. Hareket etmeye çalışınca, dala bağlandığımı anladım. Kollarımı kıpırdatmaya çalıştım ama bu, bileklerimin etrafındaki kumaşın daha da sıkılaşmasına neden olmaktan başka bir işe yaramadı. Yerimden kımıldamayacağımdan emin olduktan sonra önüme geçerek diz çöktü. Gördüğü manzaradan fazlasıyla memnundu.

“Hiç komik değil,” dedim. “Çöz beni! Derhâl!”

Yüzündeki sırtıştan hiçbir şey eksiltmeden, tişörtümün üst kısmını tutup ortasına kadar yırttıktan sonra sütyenimin kopçasını açtı. Bir şeyler söylemeye çalıştım, ama ağzımdan kelimeler çıkmayınca ancak derin derin nefes alabildim. Göğsümün birini ağzına almıştı ve dişlerini göğüs ucuma değdiriyor, hafif hafif ısıırıyordu. Dilini dışarı çıkarıp dudaklarını sert bir şekilde yaladığında beynim şehvet içinde yüzüyordu. Derin bir nefes verdim. Clay kıkırdadı ve nefesi bütün vücudumun titremesine neden oldu.

“Böyle daha iyi mi?” diye fısıldadı. “Bana karşı gelemediğin için durduramazsın da. Bu senin elinde olan bir şey değil.”

Bir eli göğsümden aşağı indi ve ızdırıp verici bir yavaşlık-

la karnımı okşadı. Bütün vücudumu saran bir görüntüsü vardı beynimde, bunu görmem için bakmaya gerek bile yoktu. Şehvet daha da alevlendi. Vücudunu hareket ettirince, gittikçe belirginleşen sertliğini uyluklarımda hissettim ve daha iyi hissedebilmek için bacaklarımı biraz daha açtım. Ben bunu yapınca o kendini geri çekti.

“Bu gece artık hissedebiliyor musun?” diye fısıldadı kulağıma doğru eğilerek. “Av, avın heyecanı, şehirde koşmamız...”

Titredim.

“Tam olarak nerende hissediyorsun, peki?” diye sordu. Sesi derinleşmişti ve mavi gözleri karanlıkta parlıyordu.

Elleri pantolonuma gitti, düğmelerini açtı ve dizlerime kadar indirdi. Parmakları o kadar yavaş bir şekilde bacaklarımın iç tarafında dolaşıyordu ki, nefesimi kontrol etmek için çok uğraşmam gerekti.

“Burada hissediyor musun?”

Ellerini dizlerime kadar indirip, bütün vücudum boyunca dolaşan şehvet dalgalarının başladığı yerde dolaştırdı. Gözlerimi kapatıp, bütün gece başımızdan geçen olayları tekrar yaşadım beynimde. Kapalı kapılar, sessiz ağaçlar, korkunun kokusu... Clay’in ellerinin kürkümde gezdiğini, kapıdan geçerken gözlerinde yanan alevi ve şehirde koştuğumuz anları hatırladım. Arka sokaklarda çocukların bana doğru gelmesini beklerken çarpan kalbimi, Clay’in onların üzerine atladığını... Heyecan hâlâ oradaydı, vücudumun her bir köşesinde çarpıp duruyordu.

“Hissedebiliyor musun?” dedi yüzünü bana dönerek.

Sesini duyduğumda açtığım gözlerimi tekrar kapatmak istedim.

“Kapatma,” dedi fısıldayarak. “İzle beni.”

Parmakları yavaş yavaş uyluğumdan yukarı tırmandı. Kısa bir süreliğine iç çamaşırımın kenarıyla oynadıktan sonra parmaklarını içime soktu. Nefes nefese kaldım. Parmakları içimde hareket ediyor, heyecanımın merkezini bulmaya çalışıyordu.

Haykırmamak için kendimi zor tuttum. Doruğa doğru tırmanmaya başlamıştım ki, bir anda beynim ne yapmakta olduğumu fark etti. Ellerinden uzaklaşmak için kendimi geri çekmeye çalıştım, ama beni çok sıkı bağlamıştı ve parmaklarının içimde hareket etmesine engel olamadım. Orgazm doruğa doğru yeniden tırmanmaya başladı, ona istediğini vermek istemiyordum, karşı koymaya çalıştım. Birdenbire elleri durdu ve geri çekildi, ardından da fermuarının açılma sesi böldü geceyi.

Gözlerim bir anda açıldı; fermuarını açmış, pantolonunu indirmeye başlamıştı. Gözlerindeki açlığı fark ettiğimde kalçalarım onu arzular bir şekilde hareket etmeye başladı. Bu isteği, arzuyu, şehveti bütün vücudumdan silkelemek için başımı salladım, ama kendimi kaptırmıştım bir kere. Clay yüzünü bana yaklaştırdı.

“Seni buna zorlamayacağım, Elena. Seni zorluyormuşum gibi davranmamı istiyorsun, ama böyle bir şey yapmayacağımın sen de farkındasın. Yapman gereken tek şey *hayır* demek. Eğer durmam için bana hayır dersin, dururum.”

Elleri uyluklarıma uzandı ve ben daha bacaklarımı kapatmaya fırsat bile bulamadan onları iki yana ayırdı. Vücudum bana ihanet ediyor, onun bedenini sıcaklık ve ıslaklıkla karşılıyordu. Erkekliğinin ucunun kadınlığıma değdiğini hissettim, ama daha ileri gitmedi.

“Bana durmamı söyle,” dedi fısıldayarak. “Söylemen yeter.”

Gözlerine baktım ama sözler ağzımdan çıkmadı. Gözlerimiz birbirine kenetlenmiş hâlde bir süre öylece kaldık. Sonra kollarını bedenime dolayarak içime girdi. Vücudum bir anda sarsıldı. Çok uzunmuş gibi gelen bir saniye boyunca hareket etmeden içimde durdu. Kendini geri çekmeye çalışırken, vücudum benden uzaklaşmasını istemeyerek ona doğru hareket etti. Kollarının başımın üzerinden geçtiğini hissettim; beni ağaca bağlayan ipleri çözmüştü en sonunda. İçime doğru yeniden hareketlendiğinde bütün direnme gücümü kaybettim. Onu kucakladım, ellerimi saçlarında gezdirdim ve bacaklarımı beline

doladım. İçimde hareket ederken şehvetli bir şekilde dudaklarımı öpmeye başladı, neredeyse beni yiyip bitirecek kadar sert öpücüklerdi bunlar. Çok uzun zaman... O kadar uzun zaman olmuştu ki... Ve ben onu çok özlemiştim.

Her şey bittiğinde ikimiz de çimlerin üzerine devrildik, kalplerimiz bir maraton koşmuşuz gibi gün güm atıyordu. Orada birbirimize dolanmış bir şekilde yatıyorduk. Clay yüzünü saçlarıma gömdü ve beni sevdiğini söyledikten sonra uykuya bıraktı kendini. Benim gözlerim de çok dayanacak gibi değildi. En sonunda başımı çevirip yüzüne bakabildim; benim şeytan sevgilim. On bir yıl önce her şeyimi vermiştim, ama yine de doymamıştı.

“Sen beni ısırdın,” dedim fısıldayarak.

Clay beni Stonehaven’da, çalışma odasında ısırmıştı. O sırada benden kurtulmanın yollarını arayan Jeremy’yle odada yalnızdım, ama benim hakkımda böyle şeyler düşündüğünden haberdar değildim tabii. Daha çok, oğlunun evlenmek üzere olduğu kızı tanımak için müstakbel gelinine soru soran endişeli bir baba gibi görünmüştü gözüme. Sevecen, basit sorular soruyordu. Clay’le nişanlanmıştık. Beni en iyi arkadaşları Logan ve Nick’le çoktan tanıştırmıştı, şimdi de Jeremy’yle tanıştırmak için Stonehaven’a getirmişti.

Jeremy beni sorguya çekerken, içeriden Clay’in ayak seslerini duyduğumu zannetmiştim, ama ayak sesleri bir anda kesildi. Ya ben aklımda bir şeyler uydurmaya başlamıştım, ya da o başka bir yere gitmişti. Jeremy pencere kenarında, bedeninin yarısı bana dönük şekilde bahçeyi izliyordu.

“Siz evlenene kadar Clay’in üniversitedeki dönemi bitmiş olacak,” dedi Jeremy. “Başka bir yerde iş bulursa, o zaman ne olacak? Çalışmalarını bırakabilecek misin?”

Ben bir cevap düşünmeden kapı açıldı. Yaklaşmakta olan

bir kötülüğün habercisiymiş gibi gıcırdayarak yavaşça açıldığını söylemek isterdim, ama normal bir kapı gibi açılmıştı işte. Kapının hareket ettiğini görünce o tarafa döndüm, kapıdan içeri başı eğik bir *köpek* girdi. Sanki evin olmaması gerektiği bir bölümünde olduğu için özür diler gibiydi. Danua cinsi bir köpek kadar kocamandı, ama aynı zamanda bir çoban köpeğinin kaslı yapısına da sahipti. Kürkünün altın ayrıntıları parıldıyordu. Odaya girdikten sonra mavi gözleri parıldayarak yanıma geldi, bana baktı, ağzı yarı açıktı. Köpeğe gülümsedim. Büyüklüğüne rağmen korkmam gereken bir şey olmadığını hissediyordum. Bunu şimdi bile çok net hatırlıyorum.

“Vay canına,” dedim. “Mükemmel bir beyefendiymiş. Yoksa hanımefendi mi demeliyim?”

Jeremy bana döndü. Gözleri fal taşı gibi açılmış ve rengi atmıştı. Öne doğru adım attı, sonra durdu ve Clay’i çağırdı.

“Clay mi serbest bırakmış?” diye sordum. “Sorun değil, ben korkmam.”

Parmaklarımı uzatıp köpeğe sevecenlik yapmaya çalıştım.

“Hareket etme,” dedi Jeremy, sesi kısık çıkıyordu. “Elini çek.”

“Sorun değil. Beni koklamasına izin veriyorum. Yabancı bir köpeği sevmeden önce kendinizi koklatmanız gerekir. Çocukken birkaç köpeğim oldu. Yani en azından koruyucu ailelerimin olmuştu. Nasıl durduğunu görüyor musunuz? Kulakları önde, ağzı açık, kuyruğunu sallıyor. Bu durum sakın ve meraklı olduğu anlamına geliyor.”

“Elini hemen geri çek!”

Jeremy’ye baktım. Köpek bana saldırırsa hemen köpeğin üzerine atlayabilirmiş gibi gergindi. Clay’e bağırdı yeniden.

“Gerçekten, hiç sorun değil,” dedim. Artık sinir olmaya başlamıştım. “Eğer ürkek bir köpekse bağırmanız onu korkutmaktan başka bir işe yaramaz. Cidden. Bir keresinde köpek ısırmıştı beni, çenesi düşük, minik bir chihuahuydı, canım deli gibi yanmıştı. Buradaki beyefendimiz birazcık büyük ama ye-

teri kadar arkadaş canlısı. Büyük köpekler genelde böyle olur zaten. Asıl korkmanız gereken o küçük şeytanlar.”

Köpek daha da yakınımaya geldi. Bir gözü sanki her an bir kavgaya karışacakmış gibi ürkek bir hâlde Jeremy’nin üzerindeydi. Birdenbire bir öfke kapladı içimi. Köpek işkence mi görüyordu yoksa? Jeremy öyle bir tipe benzemiyordu ama onunla daha yeni tanışmıştım. Köpeğe biraz daha yaklaştım. “Sen ne tatlı bir köpeksin böyle,” dedim.

Köpek, bana doğru ürkek bir adım attı. Sanki ikimiz de birbirimize dokunmaktan korkuyor gibiydik. Burnunu elime doğru uzattı, koklamak için birkaç nefes aldıktan sonra elimi ağzına alıp hafifçe dişledi. Küçük bir çığlık attım, ama bu acıdan ziyade şaşkınlıktandı. Sonra elimi yalamaya başladı. Jeremy odanın öbür ucundan bir anda koşup gelmişti. Köpek, başını eğip odadan dışarı fırlayınca Jeremy de peşinden gitti.

“Gitme,” dedim ayağa kalkıp. “Niyeti ısırmak değildi. Sadece oynamak istedi, o kadar.”

Jeremy hemen yanıma gelip elimi tuttu ve yarayı incelemeye başladı. Köpeğin dişleri deriden birkaç milimetre içeri girmiş ve yalnızca birkaç damla akmasına neden olacak kadar kanatmıştı.

“Derimi neredeyse delmedi bile,” dedim. “Sevdiğinden yaptı.”

Jeremy sonraki birkaç dakika boyunca yarayı incelemeye devam etti. Kapıda bir patırtı duyuldu, köpeğin yeniden içeri girmesini beklerken içeri giren Clay oldu. Jeremy aramıza girdiğinden yüzündeki ifadeyi okuyamadım.

“Köpek beni hafifçe ısırды,” dedim. “Önemli bir şey değil.”

Jeremy, Clay’e, “Çık dışarı,” dedi. Sesi o kadar kısıktı ki ben bile zor duydum.

Clay donakalmış bir hâlde kapı eşiğinde bekliyordu.

“Çık dışarı!” diye bağırdı Jeremy bu sefer.

“Onun suçu değil,” dedim. “Tamam, köpeği içeri o almış olabilir ama—” Sözlerime devam etmedim. Yara yanmaya baş-

lamıştı, iki diş izi koyu kırmızı olmuştu şimdi. Elimi sertçe saladıktan sonra Jeremy'ye baktım. "Yarayı temizlesem iyi olur," dedim. "Dezenfektan gibi bir şeyiniz var mı?"

Birkaç adım atmaya çalıştıktan sonra bacaklarım vazgeçmiş olacak ki bayılmışım. Gördüğüm son şey Clay ve Jeremy'nin beni kucaklamak için öne atılmış olduklarıydı. Ondan sonra her şey karanlığa gömüldü.

Clay beni ısırdıktan sonraki iki gün bilinçsiz bir şekilde yatmıştım, ama bana sanki sadece birkaç saat geçmiş gibi gelmişti. Sonradan benim yatak odam olacak olan misafir odalarından birinde açtım gözümü. Göz kapaklarımı kaldırmak için bile çok çaba sarf etmem gerekmişti; ateş içindelerdi ve şişmiş gibilerdi. Boğazım acıyor, kulaklarım ağrıyor, başım çatlıyordu. Hatta dişlerim bile sızlıyordu. Gözlerimi birkaç kez kapatıp açtım. Etrafımı çevreleyen oda birkaç kere aşağı yukarı hareket ettikten sonra görüntü netleşti. Jeremy yatağın hemen yanı başında duran bir sandalyede oturuyordu. Başımı kaldırdım, gözlerimin hemen arkasında duran acı selinin önünde duran barajın kapakları bir anda açıldı. Başım yeniden yastığa düşerken inledim. Jeremy'nin ayağa kalkıp bana baktığını gördüm.

"Clay nerede?" diye sormaya çalıştım, ama kelimeler ağzımdan net ve anlaşılır bir şekilde çıkmak yerine, sanki ağzımda bir sürü lokum varmış gibi, "Clayynneeeed" şeklinde çıkmıştı. Yutkunup, acıyı görmezden gelmeye çalıştım ve bir kere daha dedim. "Clay nerede?"

"Hastasın," dedi Jeremy.

"Cidden mi? Ben anlamamıştım." Onu terslemek bana pahalıya patladı. Ağzımı tekrar açmadan önce yutkunmak zorunda kaldım. "Neler oldu?"

"Seni ısırdı."

Hafızamı yokladım, haklıydı. Elim, kalbim orada atıyor

gibi zonkluyordu şimdi. Ne durumda olduğunu görmek için elimi havaya kaldırdım; iki diş izi, bıldırcın yumurtası büyüklüğünde şişmişti ve yaradan ısı yayılıyordu. İltihap kaptığına dair bir belirti yoktu, ama yolunda gitmeyen bir şeylerin olduğuna da şüphe yoktu. Bir korku dalgası kapladı içimi. Köpek kuduz muydu yoksa? Kuduz hastalığının belirtileri nelerdi ki? Bir köpek ısırığından başka ne kapılırdı? Distemper³ mı?

“Hastane,” diye mırıldandım. “Hastaneye gitmem gerek.”

“İç bunu.”

Jeremy elinde, içinde suya benzer bir sıvının olduğu bir bardak tutuyordu. Elini başımın arkasına götürüp, içebilmem için biraz doğrulmama yardım etti. Bana ne içirmeye çalıştığından emin değildim, başımı yana çevirerek çenemle bardağa çarptım. Dökülen sıvı çarşafı ıslatınca Jeremy küfrederek, ıslanan yeri benden uzaklaştırmaya çalıştı.

“Clay nerede?”

“Bunu içmen gerek,” dedi.

Yatağın alt çekmecesinden temiz bir örtü çıkarıp silkeledi ve üzerime örttü. Örtüyü ayağımla teptim. “Clay nerede?”

“Seni ısırdı!”

“Lanet köpeğin beni ısırdığının farkındayım.” Jeremy elini alnıma koymaya çalışınca kenara kaçtım. “Soruma cevap ver; Clay nerede?”

“Seni ısırdı. Clay seni ısırdı.”

Direnmeye bir ara verip gözlerimi kırıştırdım. Yanlış duyduğumdan emindim. “Clay beni ısırdı mı?” dedim yavaşça.

Jeremy söylediğim şeyi düzeltmedi, öylece dikilip bana bakmaya devam etti.

“Beni köpek ısırdı,” dedim.

“Seni ısıran köpek değildi, Clay’di. Form değiştirmişti.”

“Form mu değiştirmişti?”

3 Köpeklerde görülen ve Gençlik Hastalığı denilen bir hastalıktır. Solunum sistemi, sindirim sistemi ve merkezi sinir sisteminde ve çoğunlukla aynı anda birden fazla sisteminde hasar oluşturur.

Jeremy'ye gözlerimi dikmiş bir şekilde bir süre öylece kaldıktan sonra, yataktan kalmak için debelendim. Omuzlarımdan tutup beni geri yatırdı. Paniklemeye başlamıştım, sahip olduğumu zannettiğimden daha büyük bir güçle karşılık verdim. Tekmeleyip yumruk atmaya çalışıyordum. Beni tekrar yatağa sabitlemek için harcadığı enerji, iki yaşında bir çocuk için harcayacağından fazla değildi.

“Sakin ol, Elena.” Adım onun ağzından sanki yabancı bir kelimeyi söylüyormuş gibi çıkmıştı.

“Clay nerede?” diye bağırdım, boğazımı yarıp geçen acıyı umursamamak çok zor olmuştu.

“Gitti. Seni ısırıktan sonra onu zorla gönderdim.”

Jeremy iki kolumu da yatağa sabitlemişti ve o kadar sıkı tutuyordu ki hareket edemiyordum. Derin bir nefes alıp yeniden konuşmaya başladı.

“O...” duraksadı, sonra başını salladı, “sana onun ne olduğunu anlatmama gerek yok, Elena. Onun form değiştirdiğine şahit oldun. Onu kurtadama dönüştükten sonra gördün.”

“Hayır!” Tekme attım ama ayaklarım yalnızca havayı dövdü. “Siz delirmişsiniz. Tımarhanelik olmuşsunuz. Benim gördüğüm yalnızca bir köpekti. Bırak beni! Clay!”

“Clay seni ısırды, Elena. Bu demek oluyor ki... Sen de aynı şeye dönüşeceksin. Hasta olmanın sebebi bu. Sana yardım etmeme izin vermen gerek.”

Gözlerimi kapatıp çılgılık attım. Sözleri beni boğuyordu. Clay neredeydi? Beni bu deliyle neden yalnız bırakmıştı? Beni neden terk etmişti? Beni seviyordu. Beni sevdiğine emindim.

“Bana inanmadığını biliyorum, Elena. Ama beni izle. Sa-dece izle.”

Yüzünü görmemek için başımı diğer tarafa çevirdim. Görebildiğim tek şey beni yatakta tutmaya çalışan kollarıydı. Kısa bir süre geçtikten sonra kollarının ön kısmı titreyip kasılmaya başladı, içlerinde sallanıp duran kırmızı kömür parçaları varmış gibiydi ve hissettiği acıyı ben bile hissedebiliyordum. Görüşüm

bozuldu, sonra her şey yeniden netleşti. Jeremy'nin kolları sar-sılıyor, bilekleri daralıyor, elleri dönüyor ve bir düğüm hali-ni alıyordu. Gözlerimi kapatmak istedim, ama gördüğüm şey karşısında bunu yapmak elimden gelmedi. Kollarındaki siyah kıllar daha da kararıp kalınlaştı. Derisinden başka kıllar da fir-lıyor, uzadıkça uzuyordu. Parmaklarındaki baskı azaldı, artık bana dokunan parmakları değildi. Kollarımın üzerinde siyah birer *pati* vardı. Gözlerimi kapattım ve dünya yeniden bir ka-ranlığın içine gömülene kadar çılgılık attım.

İçine sürüklendiğim dünyanın eninde sonunda bitebilecek bir kâbus olmadığını, bunun bir çaresinin olmadığını ve haya-tımın sonuna kadar bu şekilde yaşamak zorunda olduğumu an-layana kadar bir yıl geçti. Jeremy, Clay'in geri dönmesine on sekiz ay sonra izin verdi, ama ilişkimiz bir daha hiçbir zaman eskisi gibi olmadı. Olamazdı ki. Hayatta insanın asla affedeme-yeceği bazı şeyler vardır.

Birkaç saat sonra sırtım Clay'e yaslanmış bir şekilde kol-larının arasında uyandım. Tatlı bir huzur beni uykuya geri dön-mem için ikna etmeye çalışıyordu. Sonra birden kendime gel-dim. Clay'in kollarının arasında mı? Sırtım ona yaslanmış bir şekilde mi? Çimlere uzanmıştık. Çıplaktık. *Siktir!*

Onu uyandırmadan kollarından kurtuldum, içinde bulundu-ğumuz açıklıktan çıktım ve aceleyle eve gittim. Jeremy arka verandada oturmuş, günün ilk ışıklarıyla birlikte gazetesini okuyordu. Onu gördüğüm anda olduğum yerde kaldım ama artık çok geçti. Beni gördü. Evet, çıplaktım ama Jeremy'nin karşısına çıkmış olmaktan rahatsız olmamın nedeni bu değildi. Sürü hayatında geçen onca yıl utanç duyğumu üzerimden çekip

almıştı; bu cümlede kasıtlı kelime oyunu yapmadım, gerçekten öyle olmuştu. Ne zaman koşmaya çıksak, koşular eninde sonunda kıyafetlerimizden çok uzakta çıplak bir hâlde bitiyordu. Başta, ormanın ortasında üç çıplak adamla uyanmak beni de endişelendirmişti elbette. Endişeliydim ama bu adamların kurtadam olduklarını hatırlatmamda fayda var. Yani hepsinin fiziksel durumları gayet yerinde ve tabiri caizse, kendini *salmış* insanlar değiller. Ama konu bu değil. Anlatmak istediğim, Jeremy'nin benim çıplak vücudumu geçen yıllar içinde onlarca kez görmüş olduğu. Üzerimde tek bir kıyafet parçası olmadan ağaçların arasından çıkageldiğimde, bir şeylerin eksik olduğunu fark etmedi bile.

Gazeteyi katladı, keyif sandalyesinden kalktı ve beklemeye başladı. Başım yukarıda, verandaya kadar geldim. Clay'in kokusu üzerimdeydi ve Jeremy'nin bu kokuyu almasının önüne geçmek için yapabileceğim hiçbir şey yoktu.

"Yorgunum," dedim geçiştirmeye çalışarak. "Çok uzun bir gece oldu. Yatağıma gidiyorum."

"Dün gece neler bulduğunuzu dinlemek isterim."

Sesi yumuşak geliyordu, bir ricaydı bu, emir değil. Doğrudan bana yöneltilmiş bir emre karşı gelmek, bir ricayı çevirmekten daha kolaydı. Orada öylece dikilirken, yatağıma gidip kendi düşüncelerimle baş başa kalma fikri fazla gelmeye başladı. Jeremy bana, aklımı olanlardan alabilmem için bir fırsat sunuyordu aslında. Bu fırsatı değerlendirmeye karar verdim. Bir sandalye kapıp bütün hikâyeyi anlatmaya başladım. Tamam, bütün hikâyeyi değil belki ama İt'in dairesini bulduğumuz kısmı anlattım en azından. Sonuçlarını daha sonra düşünmek üzere, çocuklarla karşılaştığımız kısmı dışarıda bırakarak elbette. Clay'le ormanda yaşadıklarımızı anlatacak hâlim de yoktu. Jeremy beni dinleyip, çok az şey söyledi. Sözlerimi bitirdiğimde arka bahçede bir hareketlilik fark ettim. Omuzları dik, ağzı sımsıkı kapalı hâlde Clay çıkageldi ağaçların arasından.

"Sen içeri gir," dedi Jeremy. "Biraz uyu. Onunla ben ilgilenirim."

Yaptığım şey içeri gitmekten çok, içeri kaçmaktı.

Odama girdikten sonra cep telefonumu bulup Toronto'yu aradım. Aradığını Philip değildi, ama onu aramama sebebimim suçluluk duygusu olduğunu söyleyemem. Onu aramadım, çünkü ona karşı kendimi suçlu hissetmiyordum ve kendimi suçlu hissetmediğimden, aramam da mantıklı gelmiyordu. Söylediklerim anlamlı mı? Sanmıyorum.

Clay dışında başka biriyle sevişseydim eğer, o zaman kendimi suçlu hissederdim. Öte yandan benim Philip'i başka bir adamla aldatma ihtimalim o derece azdı ki, sözünü etmeye bile değmezdi. İstesem de istemesem de, sadakat kanımda vardı benim. Ama Clay'le birlikte olmanın gerisinde o kadar eski ve o kadar karmaşık bir tarih yatıyordu ki, normal bir insanla yapacağım seksle kıyaslanamazdı bile. Bu, içimde, o kadar derinde hissettiğim bir şey karşısında teslim olma ki, dünyanın bütün nefreti, bütün kızgınlığı ve bütün can acısı da gelse, ona geri dönmekten alıkoyamazdım kendimi. Kurtkadın olmak, Stonehaven'da olmak ve Clay'le birlikte olmak öyle birbirine geçmiş kavramlardı ki, birine teslim olmak, hepsine birden teslim olmak demekti. Clay'le birlikte olunca Philip'e ihanet etmiş oluyordum, ihanet ettiğim kişi bendim. Bu, beni ölesiye korkutuyordu ve şu anda yumruğumun içinde telefonu tutarken bile kayıp gittiğimi hissedebiliyordum. İki dünya arasındaki duvar gittikçe yükseliyordu ve ben yanlış tarafta sıkışıp kalmıştım.

Orada öylece durup, beni eski hayatıma çekebilecek, bana kendimi hatırlatabilecek kişinin kim olduğuna karar vermeye çalıştım. Bir anlığa Anne ya da Diane geldi aklıma. Bu fikir bir anda saçma geldi ve neden böyle bir şeyi düşündüğümü sorguladım. Philip'i aramak bana yardımcı olmayacaksa, annesini ya da kız kardeşini aramak neden oldu ki? Bu düşüncenin de beni korkuttuğunu fark ettim. Sonra parmaklarım tuşlara kendiliğinden basmaya başladı, kimi aradığımı bilmiyordum

bile. Telefon birkaç kere çaldıktan sonra telesekretere düştü; ‘Merhaba, Focus Toronto’dan Elena Michals’a ulaştınız. Şu anda ofiste değilim, ama sinyal sesinden sonra isminizi ve telefon numaranızı bırakırsanız size geri dönebilirim.’ Telefonu kapattım, örtüyü üzerime çektim sonra aynı numarayı yeniden aradım.

Telefonun beşinci çalışında uykuya dalmıştım.

Uyandığımda neredeyse öğlen olmuştu. Giyinirken koridorda duyduğum ayak sesleri olduğum yerde kalmama neden oldu.

“Elena?”

Clay kapı kolunu indirmeye çalıştı. Kapıyı kilitlemişim ve Clay’in evde kilidini kırmaya cesaret edemediği tek kapı benimkiydi.

“Uyandığını duydum,” dedi. “İçeri gireyim. Konuşmamız gerek.”

Pantolonumu giydim.

“Elena, hadi ama.” Kapının kolunu zorlamaya başladı. “İçeri girmeliyim, konuşmamız gerek diyorum.”

Saçlarımı geriye atıp enseme topladım. Sonra pencereye yaklaşarak aşağı atladım ve *pat* diye yere düştüm. Birkaç çakıl taşı baldırlarıma çarptı ama canım acımadı. İki katlık bir yükseklikten atlamak, bir kurtkadın için pek de tehdit edici bir yükseklik değil.

Az önce terk ettiğim odamın kapısını Clay artık iyiden iyiyeye zorlamaya başlamıştı, aşağı indikten sonra ön kapıya geldim. İçeri girdiğimde Antonio ve Jeremy’nin koridorda muhabbet ettiklerini gördüm. Jeremy durup tek kaşını kaldırarak bana baktı.

“Merdivenden inmek artık sana çok kolay gelmeye başladı herhâlde?” diye sordu.

Antonio kakhaha attı. “Kolaylıkla bir alakası yok, Jer. Ben-ce evin koca kurdu kapısında uluyor, ondan.” Köşeye doğru eğilip merdivenlerden yukarı bağırdı. “Kapıyı kırmana gerek kalmadı artık, Clay. Ters köşeye yatırıldın. Elena burada.

Jeremy kafasını sallayıp omzumdan tuttu ve beni mutfağa yönlendirdi.

Clay aşağı inene kadar kahvaltımın yarısına gelmiştim. Jeremy ona masanın karşı tarafında, en uçtaki sandalyeyi göster-di. Clay başta mızırdandı ama itaat etmek zorundaydı. Hemen sonra Nick ve Peter gelip kahvaltı keşmekeşini devam ettirince, aklımı Clay’den alabildiğim için memnundum. Yemek yeme faslı sona erdikten sonra diğerlerine de dün gece neler bulduğumuzu anlattım. Ben konuşurken Jeremy’nin gözleri gazetede-ydi. Başını gazeteden kaldırıp baktığında sonuç kısmına gelmiştim.

“Hepsi bu kadar mıydı?” diye sordu.

Sesindeki tını beni onu onaylamaya davet ediyordu. Başta bir an tereddüt ettikten sonra başımla onayladım.

“Hımm... Evet, sanırım.”

Elindeki gazeteyi sinirli bir şekilde önüme atınca, gazete-nin manşetindeki yazıyı ister istemez okumak zorunda kaldım. ‘ŞEHİRDE VAHŞİ KÖPEKLER GÖRÜLDÜ.’

“Ha,” dedim. “Hay aksi.”

Jeremy’nin boğazından hırıltıya benzer bir ses çıktı. Ga-zetede yazılanların devamını okudum. Gördüğümüz iki çocuk, başlarından geçenleri anne babalarına anlatmış, onlar da gaze-tecileri aramıştı. Çocuklar katilleri gördüğünü öne sürüyordu; şehrin tam kalbinde, çoban köpeği büyüklüğünde üç köpek kol geziyor diye ifade vermişlerdi gazeteye.

“Üç,” dedi Jeremy, sesi alçaktı. “Üçünüz de mi? Hep bir-likte?”

Peter ve Antonio masanın kenarına kaydılar. Clay, Nick’e bakıp sen gidebilirsin manasında çenesini uzattı, masadaki hiç kimsenin bunun için Nick’i suçlayacak hâli yoktu. Jeremy de

durumun farkındaydı. Nick başını hayır anlamında sallayıp suçu paylaşmak istediğini ifade etti.

“İt’in dairesinden dönüyorduk,” dedim. “Çocuklar bulduğumuz sokağa girince beni gördüler.”

“Elena’nın saklanacak yeri yoktu,” diye katkıda bulundu Clay. “İçlerinden biri eline kırık bir şişe alınca kendimi kaybettim, üzerine atladım. Elena beni durdurunca orayı terk ettik. Kimse zarar görmedi.”

“Zarar gören hepimiziz şu anda,” dedi Jeremy. “Size dağılmanızı söylemiştim.”

“Dağıldık zaten,” dedim. “Dediğim gibi, bu olay İt’in dairesinden döndükten sonra oldu.”

“Onu bulduktan sonra insan formuna dönüşmenizi de söylemiştim size.”

“Sonra ne yapacaktık peki? Arabaya kadar anadan doğma mı yürüseydik?”

Jeremy’nin ağzı seyirdi. Bir dakika boyunca kimse konuşmadı. Jeremy ayağa kalkıp, onu takip etmem için bir işaret yaptıktan sonra odadan çıktı. Clay ve Nick ne oluyor anlamında bana baktılar, başımı salladım. Her ne kadar paylaşmak istesem de bu kişisel bir davetti. Evin dışına kadar Jeremy’yi takip ettim.

Jeremy, patika yoldan yürüyüp ormana kadar ilerledi. Hiçbir şey söylemeden neredeyse beş yüz metre yol aldık. Bir şeyler söylemeye karar verdiğinde bile yüzüme bakmadan yürümeye devam ediyordu.

“Başımızın belada olduğunu biliyorsun,” dedi.

“Hepimiz biliyoruz.”

“Bildiğinden tam olarak emin değilim, Elena. Ya Sürü’den fazlasıyla uzak kaldın, ya da artık Toronto’da yaşadığın için burada olup bitenlerin seni etkilemeyeceğini düşünüyorsun.”

“Bunu kasten yaptığımı mı-”

“Elbette kasten yaptığını düşünmüyorum. Ben sadece nere-

de yaşıyor olursak olalım, bunun hepimiz için ne kadar önemli olduğunu sana hatırlatmak istiyorum. Bear Valley'deki insanlar bir katil arıyor, Elena. O katil bir kurtadam. Biz kurtadamız. Eğer yakalanırsa, sence milletin kapımıza dayanması ne kadar sürer? O İt yakalanırsa çenesini tutmayacak. Bear Valley'de olması bir tesadüf değil. Babası olan her İt, bizim buralarda yaşadığımızı bilir. Eğer yakalanırsa bütün yetkilileri buraya çağırır ve Clayton'la benim sayemde bütün Sürü tehlike altına girer. Eninde sonunda, Sürü'yle olan ilişkisini inkâr etmeye çalışan her bir kurtadam da mercek altına alınır.”

“Ben bunu fark etmedim mi sanıyorsun?”

“Dünkü olayda sana güvenmiştim, Elena.”

Bu itiraf etmek istediğimden çok daha fazla yaktı canımı, ama her zamanki gibi, kendi yöntemlerimle karşılık verecektim.

“O zaman bu senin hatan,” diye çıktım. “Senden bana güvenmeni istemedim. Carter olayında ne olduğunu ikimiz de hatırlıyoruz. O konuda da bana güvenmiştin... Ağzı bir kere yanan...”

“Benim hatırladığım kadarıyla, Carter olayında tek hatan harekete geçmeden önce bana haber vermemiş olmandı. Biliyorum, bunun senin için önemi daha fazla, ama tam olarak da bu yüzden emri vermeden önce bana danışmanı istiyordum. Kararın sorumluluğunu üzerime ben alırım. Ölüm içinse-”

“Bu konuyu konuşmak istemiyorum.”

“İstemezsin tabii.”

Sessizlik içinde yürümeye devam ettik. Nasıl hissettiğimi, neler yaptığımı anlatma fırsatını bulmak için kelimeler can atıyordu ama bir şey boğazımı düğümlmişti sanki. Yürümeye devam ederken burnuma bir şeyin kokusu gelince boğazımın düğümü de bir anda açıldı.

“Kokuyu sen de alıyor musun?”

Jeremy iç geçirdi. “Elena, keşke biraz-”

“Orada. Özür dilerim, sözünü kesmek istemezdim ama...”

Burnum kaşındı, esen rüzgârda artık daha net alabiliyordum kokuyu. “Şu koku... Sen de aldın mı?”

Jeremy’nin burun delikleri açıldı. Havada hiçbir şeyin kokusunu almayacağını zannettiği için acele acele kokladı. Sonra gözlerini kırptı. O küçük, belli belirsiz tepki bile kokuyu onun da aldığını anlamam için yeterliydi. Kan. İnsan kanı.



İZINSİZ GİRİŞ

Kokuyu çitin doğusuna doğru takip ettim. Yaklaştıkça kan kokusunu bastıran bir koku daha vardı, daha kötü bir şey; bozulan et kokusu.

Akıntının üzerinden geçen tahta köprüye kadar geldik. Karşı tarafa geçince zıpladım. Koku kaybolmuştu. Doğu rüzgârını yeniden içime çektim. Havada, bozulmuş bir şeylerin kokusunun olduğuna şüphe yoktu ama kokunun baskınlığı yok olmuştu. Arkamı dönüp küçük dereye baktım, köprünün tam altında soluk renkli bir şey görünüyordu. Gri parmakları yukarı doğru bakan, şişmiş bir insan ayağıydı bu. Aşağı inip akıntının içinde bata çıka yürüdüm. Jeremy köprüden eğilip bakınca ayağı gördü ve geri çekilip, benim ayağı incelememi bekledi.

Köprüye tutunarak buz gibi suyun içinde durdum ve pantolonumun paçalarını dizlerime kadar sıyırdım. Ayağın devamında ince, uzun bir bacak vardı. Koku daha da katlanılmaz

oldu. Ağzımdan nefes almaya başlayınca, bu sefer de midem hareketlenmeye başladı. Şimdi çürük kokusunun tadını da alabiliyordum. Baldırın ardından, üzerinde parçalanmış deri ve kas parçalarının olduğu bir diz ve dizin ardından da bir *köpeğin* akşam yemeği olarak kullanmak yerine, sırf parçalamak için kullandığı bir uyluk kemiği geliyordu. Diğer bacaksa bakterilerin işgaline uğramış ve çok güçlü bir çene tarafından kırılmış bir insan uzvuydu sadece. Köprünün altına doğru baktığımda, ikinci bacağın – ya da ikinci bacadan geriye ne kaldıysa – derede salındığını gördüm. Birisi, çöp poşetinde kalan son parçaları dereye boşaltmış gibiydi. Devamında gelen gövde ezilmiş ve çürümüş, ne olduğu ayırt edilemeyen bir et yığınının ibaretti. Kollar hâlâ vücuda bağlıysa bile göremedim. Muhtemelen derenin gerisinde etrafa saçılmış bir hâldelerdi. Kafa geriye dönmüş, boyun ise neredeyse kopacak kadar ısırılmıştı. Yüze bakmak istemedim. Yüzü görmezsem eğer, cesetten sanki ikinci sınıf korku filminde kullanılan sahte bir dekormuş gibi kurtulmak daha kolaydı. Ama daha kolay olması, bunun daha iyi bir yöntem olduğu anlamına gelmiyordu. Bu bir sahne dekoru değildi ve tek parça hâlinde atılmayı hak ediyordu. Cızlılığından ve küçüklüğünden, bu harap olmuş beden bir kadına ait olduğunu tahmin ediyordum, ama kafasını tutup çevirince hata ettiğimi anladım. Genç bir adamdı, ergen bir gençten çok da yaşlı sayılmazdı. Gözleri ardına kadar açılmış, içlerine pislik dolmuştu ve kirlenmiş bir mermer zemin gibiydi. Bunun dışında yüzüne zarar gelmemişti; cildi pürüzsüz, iyi beslenmiş ve oldukça *gençti*.

Başka bir kurtadam cinayeti. İt'in kokusunu çürümüş bedenden ve kan kokusundan alamam da, boğazındaki umursamaz yarıktan ve gövdedeki ısırik izlerinden belliydi. İt, cesedi buraya getirmişti. Stonehaven'a. Etrafta kan izi yoktu ama sertleşmiş toprak, cesedin gömülüp sonradan tekrar çıkarıldığının işaretini veriyordu. Biz dün gece dairesini yoklarken, İt, cesedi buraya getirmişti. Uğradığımız hakaret ayak bileklerimden buruma kadar yükseldi.

“Cesetten kurtulmamız gerek,” dedi Jeremy. “Şimdilik burada kalsın. Eve gidip sonra-”

Çalılıklardan gelen bir ses Jeremy’yi susturdu. Başımı köprü’nün altından çektim hemen. Birileri kuru yaprakların üzerinde hızlı hızlı yürüyor, bulunduğumuz yere giderek yaklaşıyordu. İnsanlar. Aceleyle eğilip dereye ellerimi yıkadım ve rampadan yukarı tırmandım. Daha tam yukarı çıkamamıştım ki avcı yeleği giyen iki adam belirdi karşımızda.

“Burası özel bir mülk,” dedi Jeremy. Sakin sesi ormanın sessizliğini bölüyordu. İki adam da irkilerek geriye doğru birkaç adım attılar. Jeremy köprüde kaldı ve bir elini uzatarak beni yukarı çekti. “Burası özel bir mülk dedim,” diye tekrar etti.

Ergenlik yaşlarının sonuna doğru gelmiş olan iri yarı çocuk öne doğru ilerledi. “O zaman sizin burada işiniz ne?”

Yaşlı olan, çocuğu kolundan tutup geri çekti. “Oğlumun görgüsüzlüğünün kusuruna bakmayın, bayım. Sanırım siz...” Sözlerine ara verip, boşluğu karşısındaki kişinin bir isimle dolurmasını bekledi.

“Arazinin sahibi benim,” dedi Jeremy. Sesi hâlâ oldukça yumuşaktı.

Bu iki kişinin arkasından bir kadın ve bir erkek daha, hayalet görmüşler gibi bir anda çıkageldiler. Yaşlı adam yeni gelenlere fısıldayarak bir şeyler söyledikten sonra Jeremy’ye dönüp boğazını temizledi.

“Evet, bayım. Arazinin sahibinin siz olduğunu gayet güzel anladım, ama görüyorsunuz ki bizim de küçük bir sorunumuz var. Birkaç gün önce bir kızın öldürüldüğünü duymuşsunuzdur herhâlde. Kızı öldüren köpeklerdi, bayım. Vahşi köpekler. Kocaman. Kasabadan iki genç evlâdımız dün onları görmüşler. Sonra da dün gece yarısı ormanın bu taraflarında kötü bir şeyin görüldüğü haberini aldık.”

“Siz de bir araştırma mı başlattınız?”

Adam omuzlarını dikleştirdi. “Evet, bayım. Eğer siz de kusura bakmazsanız-”

“Kusura bakıyorum.”

Adam şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı. “Evet, ama bizim de buraları kontrol etmemi-”

“İzin almak için evimize geldiniz mi?”

“Hayır, ama-”

“İzin almak için evimizi aradınız mı?”

“Hayır, ama-”

Adamın sesi bir oktav kadar yükselmişti, hemen arkasındaki oğlu da bir şeyler mırıldanıyordu. Jeremy’nin hiç değişmeyen tepkisi onları öfkeliyor gibiydi.

“O zaman size geldiğiniz yoldan geri dönmenizi ve beni evimde beklemenizi tavsiye ederim. Eğer bu ormanı aramak istiyorsanız bizden izin almanız gerekir. Şu anda içinde bulunduğunuz durum göz önünde bulundurulursa, size bu izni vereceğimi garanti edemiyorum, arazimde yürüyüşe çıktığımda eli silahlı adamlarla karşılaşmak istemem.”

“Aradığımız insanlar değil,” dedi kadın. “Vahşi köpekleri arıyoruz”

“Avlanmanın heyecanıyla her türlü tehlike ihtimaller dahilinde ve arazinin sahibi olarak bu ihtimalleri göze almak istemiyorum. Bu ormanı ben kullanıyorum, ailem ve misafirlerim kullanıyor. Bu yüzden hiçbir avcının girmesine izin veremem. Eğer şimdi eve giderseniz, ben de yürüyüşümü tamamlayıp sizinle orada buluşabilirim. Size arazinin bir haritasını veririm, böylece siz burada yapmanız gerekenleri yaparken, misafirlerimi buradan uzak durmaları konusunda uyarabilirim. Bu size de yeterince mantıklı geldi mi?”

Sonradan gelen çift homurdanarak adamın oğluna eşlik etmeye başladı ama adam, Jeremy’nin teklifinin yerindeliğini kafasında tartıyordu. Tam yumuşamaya başlamış gibi görünüyordu ki arkalarından bir ses yükseldi.

“Burada neler oluyor böyle?”

Clay’in ani sesiyle bir anda irkildim ve Jeremy’nin de bir

an için irkildiğini zannettim, ama bu, ağaç dallarının arasından gelen güneş ışıklarının bir yanıltması olabilirdi elbette. Clay açıklığın kenarında durdu ve bir adamlara bir bize baktı.

“Siz burada ne yapıyorsunuz böyle?” diye çıkıştı davetsiz misafirlere.

“Vahşi köpek arıyorlar,” dedi Jeremy aynı sakın ses tonuyla.

Clay ellerini yumruk yaptı, bütün vücuduna yayılan öfkenin ateşi ta bana kadar geliyordu. Avcıların araziye girdiğini öğrendiği o gün çok öfkelenmişti. Kendi bölgesi işgal edilmişti ama sakın kalmayı başarmıştı, çünkü izinsiz girenleri görmemişti. Onları görecektir ve kokularını alacak kadar yaklaşması, içgüdülerinin ona emrettiği şekilde davranması yasaklanmıştı. Yanlarına yaklaşırsa bile, kendisine öfkesini kontrol altında tutmaya yetecek kadar zamanı tanımış olurdu. Ama bu durum farklıydı. Bize bakmaya gelmiş ve buraya gelene kadar da kendini hazırlamaya yetecek kadar bir süre içinde onların kokularını alamamıştı. İzinsiz girenler artık ormanın arka taraflarındaki silah seslerinden ibaret isimsiz insanlar değillerdi, tam karşısında duran gerçek insanlardı ve Clay’in öfkesine çok kolay hedef olacak bir şekilde *yakın* duruyorlardı.

“Buraya gelirken yol üzerindeki bütün uyarı levhalarını kaçırarak kadar kör müydünüz?” diye söylendi adamın üzerine yürüyerek. “Yoksa izinsiz giriş kavramının sizde milyon tane farklı anlamı mı var?”

“Clayton!” diye uyardı Jeremy.

Clay, Jeremy’yi duymamıştı bile. Bundan emindim. Duyabildiği tek şey, kulaklarında çınlayan kendi kalbinin sesi ve bölgesini savunma içgüdüydü. Adama doğru daha da yaklaştı. Adamın oğlu bir ağaca doğru geri geri adım attı.

“Burası özel bir mülk,” dedi Clay. “Özel mülk ne demek, biliyor musunuz?”

Jeremy elimden tuttu ve birlikte köprüden inmeye başladık. Açıklığın neredeyse yarısına gelmiştik ki ağaçların arasından, kuru yaprakların üzerinde hışırdayan ayak sesleri geldi. Koku

peşinde bir köpek. Jeremy de Clay de durmuş, sesin tam olarak nereden geldiğini anlamaya çalışıyorlardı. Köprüye doğru bir adım attım. Geçen her saniye av köpeğinin sesi gittikçe yaklaşıyor, köpek hızını artırıyor, kazanmak üzere olduğu zaferle coşuyordu. Köprünün altındaki ceset kokusunu almıştı.

Geri geri bir adım daha attım. Ben daha fırsat bile bulmadan köpek ağaçların arasından fırlayıverdi. Doğrudan benim üzerime geliyordu ve beynini ele geçirmiş olan kokudan dolayı beni görmüyordu bile. Birkaç metre daha yakınımaya geldikten sonra birden duruverdi. Şimdi başka bir şeyin kokusunu alıyordu; benim kokumu.

Köpek bana baktı. Çoban köpeğiyle redbone kırması iri bir köpekti. Burnunu yukarı kaldırdığında kafasının karıştığı belli oluyordu. Sonra başını ileri uzatıp dudaklarını gerdi ve hırlamaya başladı. Benim ne olduğumu anlamamıştı ama benden hoşlanmadığına kesinlikle şüphe yoktu. Adamlardan biri bağırdı, köpek duymazdan gelerek uyarı niteliğinde bir kez daha hırladı. Adam köpeğe doğru koşmaya başlayınca, yakaladığımı zannettiğim tek fırsat da ellerimden buharlaşıp gitti. Köpekle göz göze geldim, dişlerimi göstererek hırladım. *Gel de al.*

Köpek tam olarak istediklerimi yaptı. Bir anda zıpladı, dişlerini kolumun ön kısmına geçirdi. Yere düştüm, kendimi korumaya çalışıyormuşum gibi yapmaya özen göstererek kolumu yüzüme kapattım. Dişleri kemiğe doğru ilerledikçe korku ve acıyla karışık bir çığlık attım. Köpeğe kuvvetsizce tekmeler savurdum ve tekmelerimin neredeyse *hiçbiri* hedefini bulamadı. Başımın üzerinde bir gürültü koptu, birisi köpeği kolumla birlikte çekmeye çalışıyordu. Sonra köpek hareketsiz kaldı ve dişleri kolumu kendiliğinden bıraktı. Başımı kaldırıp baktığımda Clay’i tepemde, elleri ölü köpeğin boğazına dolanmış bir hâlde dikilirken gördüm. Köpeğin ölü bedenini bir kenara fırlattı ve diz çöktü. Yüzümü kollarıma gömdüm ve hıçkırarak ağlamaya başladım.

“Geçti, her şey geçti,” dedi beni kendine doğru çekip saçlarını okşarken. “Merak etme, tatlım, her şey geçti.”

Bunları söylerken gülmemeye çalıştığı, kendini tuttuğu titreyen vücudundan belliydi. Onu çimdikleme isteğine karşı gelip ağlamaya devam ettim. Jeremy köpeğin kime ait olduğunu ve aşılarının tam olup olmadığını sordu. Avcılar özür dilemek için birbirleriyle yarışıyorlardı. Hatta birisi köpeğin sahibini bulmak için fırlayıp gidiverdi. Ben hâlâ yerde hıçkıra hıçkıra ağlarken Clay beni avutmaya çalışıyordu. Bundan gereğinden fazla zevk alıyor olması sinirime gitmişti, ama avcıların gözlerimin kuru olduğunu fark etmesinden korktuğum için başımı kaldırıp da bir şey yapamadım. Zaten az önce bir köpeğin saldırısına uğramış olan bir kadın için gereğinden fazla sakindim.

Birkaç dakika sonra köpeğin sahibi geldi ve ödül almış olan kıymetli köpeğini hareketsiz bir hâlde yataarken bulmaktan doğal olarak hiç hoşlanmadı. Köpeğinin neler yaptığını öğrendikten sonra o da özür dileyip hastane masraflarını karşılamak istedi. Bunu muhtemelen kendisine dava açılmasından korktuğu için yapıyordu. Jeremy ona, özel bir mülkte köpeğini tasmasız dolaştırdığı için sağlam bir fırça çekti. Adam, köpeğinin bütün aşılarının tam olduğuna dair güvence verdi ve diğer adamların da yardımıyla köpeğin ölü bedeninden uzaklaştı. Jeremy hepsinin araziyi terk etmesini istediğinde, hiçbirinin karşı gelmeye cesareti olmadı. Etrafımdaki keşmekeş nihayet sonra erince Clay'i üzerinden attım ve ayağa kalktım.

“Kolun nasıl?” diye sordu Jeremy.

Yarayı inceledim. Dört diş izinden hâlâ kan akıyordu ama yırtılma yoktu. Elimi yumruk yapıp açtım. Deli gibi acıyordu ancak her şey yolunda gibiydi, endişe edecek bir şey yoktu. Kurtadamların iyileşmesi pek uzun sürmez, birisini ısırığımızda etkisini bu kadar çabuk göstermesinin nedeni belki de budur.

“İlk savaş yarası,” dedim.

“Umarım sonuncusu olur,” dedi Jeremy, duygusuz bir şekilde yarayı incelemek için kolumu tutarken. “Daha kötüsü de olabilirdi.”

“Çok iyi bir iş çıkardı,” dedi Clay.

Ters ters baktım. “Sen öyle delirmiş bir şekilde ağzından köpükler saçarak ağaçların arasından gelmeseydin iyi bir iş çıkarmama gerek kalmazdı. Sen geldiğinde Jeremy onları geldikleri yere göndermek üzereydi.”

Jeremy, Clay’le ben sanki birbirlerini gördükleri anda kavga tutuşan Siyam balığıymışız gibi, aramıza girerek Clay’i görmemi engelledi. “Eve gidip yararı temizleyelim. Clay, köprüünün altında bir ceset var. Cesedi kömürlüğe sakla, yarın bir çaresine bakarız.”

“Ceset mi?”

“Bir erkek çocuğu, muhtemelen evden kaçmış.”

“Yani İt buraya bir ceset mi taşımış?”

“Avcılar yeniden gelmeye karar vermeden önce cesetten kurtulmaya bak.”

Eve giderken Jeremy’yle konuştuk. Ya da Jeremy konuştu ve ben dinledim desem daha yerinde olur sanırım. Geçen her saniyeyle birlikte tehlike daha da artıyordu. Önce şehirde görülmüş, hemen ertesi gün de arazide bir ceset bulmuştuk. Daha sonra kasabanın yerlileriyle tartışmaya girmiş ve muhtemelen de bütün şüpheleri üzerimize çekmiştik. Bütün bunlar sadece on iki saat içinde gerçekleşmişti. İt’in artık yakalanması gerekiyordu, hem de bu gece.

Clay eve geldikten sonra benimle ve Jeremy’yle konuşmak istedi, ama ben bir bahane uydurup odama çıktım. Benden özür dilemek istediğini, işleri eline yüzüne buluşturduğunu ve durduk yere olay çıkardığını söylemek istediğini biliyordum. Yine de kendini Jeremy’ye affettirebilirdi, onun işi buydu.

Clay ve Jeremy konuşmaları gerekenleri konuştuktan sonra, diğerlerine neler olduğunu anlatmak için herkesi çalışma odasına davet ettiler. Benim bu davete hemen cevap vermem gerekmediği için odamda kalıp Philip'i aradım. Öne geçmeye çalıştığı bir reklam kampanyasından ve göl evlerinden bahsetti, ama sözlerine dikkat kesilemediğimi itiraf etmek zorundayım. Ne söylediğine anlam vermek yerine sadece dinleyip, onun karşısında olduğunu ve arka bahçeye saklanmış olan cesetlerin, ortadan kaldırılmasının bir parçası olmak yerine, tarif edilemez korkulara sebebiyet verdiği bir dünyada olduğumuzu hayal ettim. Cesetle ilgili Philip'in ne düşüneceğini merak etmeye, ceset için üzülmeye zorladım kendimi.

Philip hattın diğer ucunda konuşurken aklım Clay'le geçen o geceye kaydı. Onun bu konuda nasıl hissedeceğini bilmem için beynimi çok zorlamama gerek yoktu. Ne olacağını zannediyordum ki? Hiçbir şey zannetmiyordum aslında, asıl sorun da buydu. Birkaç saat önce düşünmesem bile, sesini duyunca aklım başıma gelmiş ve geceyi nerede geçirdiğimi öğrenseydi neler düşündürdü acaba demek şimdi aklıma gelmişti. Aptalım tekiydim ben. Bana değer veren, beni anlamaya çalışan mükemmel bir erkek vardı hayatımda, ama ben burada kendinden başka hiçbir şey düşünmeyen ve olabilecek en kötü biçimde bana ihanet etmiş olan bir adamla düşüp kalkıyordum. Bu bir hataydı ve bir daha tekrarlanmayacaktı.

Geç yenmiş bir öğle yemeğinden sonra Jeremy, o gece gerekecek talimatları vermek için Clay'i yürüyüşe çıkardı. Ben kendi talimatlarımı çoktan almıştım. Clay'le ben İt'in peşine birlikte düşecek, ben İt'i güvenli bölgesinden dışarı çekerken, Clay de işini bitirmek için pusuda bekleyecekti. Bu yöntem eski bir rutindi ve her ne kadar itiraf etmek istemesem de en çok işe yarayan yöntem buydu.

Diğerleri bulaşıkları yıkarken ben aralarından sıvıştım, etrafta dolanmaya başladım ve en sonunda Jeremy'in stüdyosunda buldum kendimi. Güneşin ışığı pencerenin hemen yanındaki kestane ağacının dalları arasından süzülüp yere vuruyor, odayı yumuşak bir şekilde aydınlatıyordu.

Jeremy'nin duvara üst üste yaslanmış olan tuvallerinin arasında gezinip, her birinde oynayan, uyuyan ve şarkılar söyleyen, uzuvları birbirine karışmış ama kürklerinin farklı renkleri sayesinde ayırt edilebilen kurtların resmedildiği tablolara göz gezdirdim. Bu tabloların yanında sıralanmış olan tuvallerde ise, şehrin arka sokaklarında gelip geçenleri seyreden kurtlar ve çocukları kurdu severken başka yöne bakan endişeli anneler resmedilmişti. Jeremy bunlardan birini satmaya karar verse ona büyük paralar kazandıracak türden tabloları. Tabloda resmedilen sahneler gizemli ve gerçek dışıydı. Kırmızılar, yeşiller ve morlar öyle koyuydu ki siyahın farklı tonlarıymış gibi görünüyordu. Sarılar ve turuncular cesur bir şekilde, ayın su birikintisindeki yansıması gibi, hiç olmayacak yerlere sıçratılmıştı. Kurtadamlar için tehlike arz edebilecek manzaralardı bunlar elbette, ama Jeremy farklı bir isim kullanarak ve halkın içinde hiç görüntülenmeyerek bu ihtimalin önüne geçmişti ve refakatçi polisler dışında Stonehaven'a hiç kimse gelmediğinden, Sürü'nün gizliliği her zaman güvende kalmıştı.

Jeremy insan vücudu da resmederdi, ama şimdiye kadar sadece Sürü'den insanları resmetmişti. En sevdiği tablolardan biri pencerenin orada duvara asılı olandı. Bu tabloda ben bir uçurumun kenarında, tabloya bakan kişilere sırtımı dönmüş ve çıplak bir şekilde duruyordum. Clay hemen yanımda oturuyordu ve bir kolunu bacağıma dolamıştı. Uçurumun dibinde, ormanın açıklık olduğu bir zeminde kurtlar oynuyordu. Tablonun adını tuvalin hemen köşesine karalamıştı Jeremy; Cennet Bahçesi.

Tablonun asılı olduğu duvarın karşısındaki duvarda iki portre asılıydı. Bir tanesinde Clay'in gençlik yaşlarının son zamanları resmedilmişti. Hasırdan yapılmış beyaz bir sandalyede oturuyor, yüzündeki hasret dolu yarım gülümsemeyle, kendini resmeden kişinin başının hemen üzerindeki bir şeye odaklanmış gibi bakıyordu. Bu hâliyle Michelangelo'nun Davut'unun hayata gelmiş bir hâli gibiydi. Gençliğin verdiği ilk heyecan ve masumiyet bütün yüzünden akıyordu. İyi günümde bunun Jeremy'nin iyi niyetinin bir yansıması olduğunu, kötü günüm-

de de tablonun tamamının bir yanılsamadan ibaret olduğunu düşünürdüm.

Yanında asılı olan diğer portre de eşit derecede kafa karıştırıcıydı. Bu benim portremdi. Sırtım dönük bir şekilde oturuyor, başını çevirmiş, yüzümü ve vücudumun üst kısmını sergileyecek şekilde ressama bakıyordum. Saçlarım açıktı, birbirine girmiş olan buklelerim omuzlarıma dökülüyor ve göğüslerimi kapatıyordu. Ama Clay'in portresinde olduğu gibi, asıl odak noktası yüz ifademdi. Koyu mavi gözlerim normalde olduğundan daha berraktı ve ifademe hayvansı bir sertlik katıyordu. Gülümseyen dudaklarımın arasından dişlerim görünüyordu. Asıl vurucu nokta, aynaya baktığımda kendimde göremediğim, ölümcül ve şehvet dolu bir bakıştı.

"A, ha!" dedi Nick'in koridordan gelen sesi. "Demek burada saklanıyormuşsun. Sana telefon var. Logan arıyor."

Kapıya o kadar bızlı bir şekilde gittim ki, neredeyse bir tablo yığınınu deviriyordum. Nick arkamdan gelip beni çalışma odasına doğru yönlendirdi. Koridorun başına doğru yönelmişken Clay arka kapılardan birinden geçti ama beni görmedi. Hemen çalışma odasına sıvıştım ve Clay'in Nick'e nerede olduğumu sorduğunu duyunca kapıyı aceleyle kapattım. Nick, Clay'e gerçeği söyleyip öfkesini uyandıracak bir cevap vermek yerine uydurma bir şeyler geveledi. Clay yokluğumda, Logan'la iletişim içinde olmama kızgındı hâlâ. Logan'la yattığımdan ya da o tür saçma şeyler yaptığımdan şüphelenmiyordu elbette, gerçeğin o da farkındaydı. Logan'la ben arkadaştık, hem de çok yakın arkadaş. Ama bu, Clay'in kıskançlığını tetiklemeye yetmişti. Kıskandığı bedenim değil, başkalarına verdiğim zamanımdı.

Telefonu kaldırıp, "Merhaba," dedim.

"Ellie!" Logan'ın sesi telefon parazitinden oluşan bir denizi yarıp geçti. "Gerçekten orada olduğuna inanamıyorum bir türlü. Nasıl gidiyor? Hâlâ hayatta mısın?"

"Şimdilik nefes alıyorum, evet. Ama geleli sadece iki gün oldu." Hattan cızırtı sesleri geldi, bir an sessizlik olduktan sonra cızırtı sesi yeniden devam etti. "Ya Los Angeles'in telefon

hatları Tibet'inkinden bile daha kötü, ya da sen cep telefonundan konuşuyorsun. Neredesin?"

"Mahkemeye gidiyorum. Dinle, işler çok hızlı ilerliyor. Bir karara vardık. Seni de bu yüzden aradım."

"Buraya mı geliyorsun yoksa?"

Kahkahası sanki buradaymış gibi çınladı kulaklarımda. "Beni görmek için can mı atıyorsun? Eğer Clayton'a karşı beni tampon bölge olarak kullanmak niyetinde değilsen, bundan onur duyarım. Evet, geliyorum. Ne zaman geleceğimden henüz emin değilim, ama ya bu gece ya da yarın sabah orada olacağım. Buradaki işlerimi bitirip, bir sonraki uçağa atlayacağım hemen."

"Mükemmel, seni görmek için can atıyorum."

"Aynı şekilde ben de. Noel'de Toronto'ya gelmeme izin vermediğin için sana hâlâ kırgınım. Zencefilli yanık çörek yemek için can atıyordum oysaki. Neyse, bir Noel geleneği de tarihe karışmış oldu böylelikle."

"Belki bu sene ağırlarım seni."

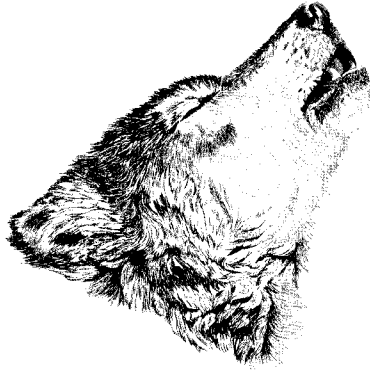
"Bunun için sabırsızlanıyorum." Telefonda cızırtılar gelmeye başladı yine. Bir süre sessizlik olduktan sonra Logan'ın sesi yeniden duyuldu. "...lo?"

"Buradayım hâlâ."

"Hattan düşmeden veda etsem iyi olacak. Gece beni beklemeye başla. Yarın görüşürüz. Seni öğle yemeğinde kaçırmam, biraz nefes alacak vakit bulursun, olur mu?"

"Olur elbette. Yarın görüşürüz öyleyse."

Güle güle dedikten sonra telefonu kapattı. Logan geliyordu. Bu, günün bütün gerginliğini atmama ve kafamı kurcalayan bütün endişelerimden kurtulmama yetmişti işte. Yüzüme kocaman bir gülümseme yerleştirdim. Birden, bu geceki av için kendimi heyecanlı ve hevesli hissetmeye başladım.



YIRTICI

Akşam yemeğinden sonra hazırlanmaya başladım. Kıyafet seçim aşaması büyük bir sorun teşkil ediyordu. Eğer bu İt'i tuzağa düşürmeye çalışıyorsam, kurtadamlarda en iyi işe yarayan yöntemi kullanmak zorundaydım; seksi ve yırtıcı Elena. Sorun bu kıyafetleri giymeye gönüllü olmamamda değildi. Tek sorun bu kıyafetlerin bende bulunmamasıydı, çünkü öyle şeyler benim üzerimde aşırı gülünç duruyordu. Dar bluzlar, stiletolar ve kısacık etekler giyince, annesinin kıyafetlerini evcilik oynamak için çalmış küçük kızlara dönüyordum. Doğa ana bana kıvrımlı hatlar bahşetmemişti ve hayat tarzım da bu kıvrımların oluşmasına el verecek bir tarz değildi. Çok uzun, çok sıskaydım ve herhangi bir adamın eğlenceli bir gece geçirmek için hedefinde olan kadınlardan çok uzaktım.

Stonehaven'a ilk taşındığımda Jeremy bana alışveriş için ne kadar para verirse versin, gardırobum ikinci el günlük kıyafetlerle sınırlıydı, çünkü başka ne alınır bilmiyordum.

Antonio beni bir Broadway açılışına davet edince ne yapacağımı şaşırmıştım. Elbise seçmek konusunda bana yardımcı olabilecek hiçbir kadın yoktu etrafımda ve dantellerden ve tütlülerden ibaret, yalnızca liseli kızların giyebileceği türden bir elbiseyle çıkageleceğinden korktuğum için Jeremy'ye de sormazdım. New York'ta birkaç lüks mağazaya girdim ama mağazaların arasında kayboldum, hem mecazi hem de gerçek anlamda. Kurtarıcım, en beklenmedik formda çıkageldi; Nicholas. Nick bütün hayatını, James Bond filmlerinden herhangi bir adamın geçirdiğinden daha fazla kadının arasında geçirmişti. Kıyafetler konusunda zevki kusursuzdu, klasik tasarımlar, basit kumaşlar seçmiş ve nasıl olduğunu benim de anlamadığım bir şekilde, uzun boyumu ve kıvrımsız vücudumu güzel göstermeyi başarmıştı. Şu anda giyinmek için sahip olduğum bütün şık elbiselerimi Nick'le birlikte New York'tan almıştık. Bütün gününü Beşinci Cadde'de benimle dükkân dükkân dolaşmaya ayırdığı gibi, üzerine bir de kredi kartımın limitini bitiririm diye kendininkini vermişti. Kadınlar konusunda bu kadar şanslı olmasına şaşmamak gerek.

İki yıl önce Nick'in doğum günümde bana hediye ettiği elbiseyi giymeye karar verdim. Diz uzunluğunda, gereksiz bir kısalığa ya da işlemlere yer vermeyen, çivit mavisi, mükemmel ipek bir elbiseydi. Basit ama şıktı, bu şıklığı bozmamak için altına sandaletlerini giyecektim.

Makyaj faslına geldiğimde Nick kapıdan girdi ve beni baştan aşağı süzdü. "Güzel olmuşsun," dedi. Sonra etrafını saran prenses odasına bir göz gezdirdi ve sırıttı. "Sahneye pek uyduğu söylenemez ama. Bir şeylere daha ihtiyacı var. Perdelerin bir kısmını boynuna şal diye atarsan, ya da kiraz çiçeklerinden kendine bir taç yaparsan tam olur."

Aynadan ona bakarak yüzümü eksittim. Elimdeki pembe makyaj malzemesinin yanakların için mi, yoksa dudakların için mi olduğuna karar vermeye çalışıyordum. Hemen arkamda Clay aşırı doldurulmuş yastıkların ve tüllerin arasına yatağa attı kendini. Üzerinde bol bir pantolon, beyaz tişört ve keten ceket

vardı. Kıyafetleri kaslı bedenini saklıyor ve zararsız, temiz bir kolej çocuğu havası yaratıyordu. Kıyafetleri seçmesine Nick yardım etmişti muhtemelen ve özellikle bu parçaların seçilmesindeki amaç Clay'i mümkün olduğunca az tehditkâr göstermekti. Tabii Clay, tehditkâr görünmemenin ne anlama geldiğini bilseydi...

Dokuzda evden çıkıp Jeremy'nin keşif aracını aldık. Jeremy bu koca pikaptan nefret ederdi, ama bu İt'i yakalayıp öldürmek niyetindeyse eğer, geniş bir araca ihtiyacımız vardı. Antonio ve Nick, küçük çocuğun cesedinden kurtulmak için bu gece geç saatlerde kasabanın çöplüğüne gideceklerdi. Cesedi arka tarafa atıp, onları bu nahoş geziden kurtarabilirdik, ama çürüyen ceset kokusu insanlar arasında pek sevilen bir esans değildi.

Clay'le son olanlardan sonra bütün geceyi onunla birlikte geçirecek olma düşüncesi beni rahatsız etse de, bir süre sonra kendimi rahatlatmayı başardım. Geçen gece hakkında ağzını bile açmamış ve Logan'ın beni aramasından da hiç bahsetmemişti. Kasabaya vardığımızda Güney Afrika Jaguar Mezhepleri'yle ilgili gayet saygılı bir şekilde muhabbet ediyorduk. Eğer onu tanıyor olmasaydım, nazik davranmak için özel bir çaba gösterdiğine inanırdım. Ama onu gayet iyi tanıyordum. Niyeti her neyse, ben de ona ayak uydurdum. Halletmemiz gereken bir işimiz vardı ve bunun altından alnımız ak çıkmak istiyorsak bütün gece birlikte olmamız gerekiyordu. Görev önce gelirdi.

İlk durağımız İt'in dairesiydi. Evin yanındaki McDonald'sın arkasına arabayı park ettim ve eve doğru yürümeye başladık. Dairenin ışıkları açık değildi, İt evde yoktu. Şu anda *tek umudumuz, dün gece bulduğumuz adreslerdeki barlardan birinde olmasıydı.*

Üç bardan da bir şey çıkmadı. Gideceğimiz dördüncü adres adını bilmediğimiz, ama kibrit kutusunun üzerinden ezberlediğim adrestti. Adrese varınca buranın terk edilmiş bir depo olduğunu gördük, ama tabii depo bu gece o kadar da terk edilmiş durmuyordu, anlaşılan içeride özel bir parti vardı.

“Burası ne böyle?” diye sordu Clay.

“Bar sayılmaz ama özel bir parti mekânı olduğu da söyle-
nemez,” dedim.

“Anladım. İçeri girebilecek misin?”

“Girerim.”

“Tamam o zaman, sen git. Ben bir pencerenin altında pozisyonumu alırım.”

Yapının arka tarafına gittim. Giriş kapısı, bir sürü katı olan yapının zemin katındaydı. Gümüş rengi bir ışık kapının etrafını aydınlatıyordu. Kapıyı çaldım ve kel bir adam açtı. Başımı yana eğerek masum kız numarası yapıp, üzerine bir de gülümsediğimde hem içeri giriş biletim, hem de bir avuç dolusu bedava içki fişim temin edilmiş oldu. Biraz daha zor olmasını ummuştum oysaki.

Kapıdan girdikten sonra uzanan koridor, dikdörtgen şeklinde neredeyse devasa bir kapıya ulaşıyordu. İkinci kattaki geçit, tırbazanı olmayan, eğreti ve dar bir balkona çevrilmişti. Önlerinde onları durduracak bir korkuluk olmayınca insanlar balkondan ayaklarını sarkıtarak oturmuş, aşağıdaki kalabalığın üzerine bira kutuları fırlatıyorlardı. Tozlu depo kutuları ve eski tahta levhalar bar masası görevi görüyordu. Barın önüne gelişigüzel bir şekilde dağıtılmış olan paslı masalar, bahçe satışlarında satılan, tetanos aşılarınız tam değilse yanından geçmekten bile çekineceğiniz türden masalardı.

Partinin patronunun, Toronto depo partilerinde olduğu gibi, evini ipotekten kurtarmaya çalışan bir adamdan ziyade, dönem sonu finallerini veremediği için endişelenen bir üniversiteli olmasından korktum. Burada gereğinden fazla dikkat çekeceğime şüphe yoktu. Genç görünüyordum, tamam ama sivilce ve diş teli dönemlerini de çoktan atlatmıştım. Yine de endişelenmeme gerek yoktu, Bear Valley büyük şehirler gibi değildi. Bu partide mutlaka yaşı tutmayan çocuklar vardı, ama genç olan ve o kadar da genç olmayan yetişkinlerin sayısı daha fazlaydı. Bu yetişkinlerin çoğu sanki içeri gizlice bira sokuyormuş gibi ot soka ve alkol alır gibi eroin tüketen insanlardı. Bu, Bear Valley konseyinin, kasabanın görmezden gelmeyi tercih ettiği

tarafıydı. Yerel siyasetçilerden biri buraya gelse, burada kural-lara aykırı bir şekilde eğlenen herkesin şehir dışından olduğuna kendini ikna ederdi. O şehir dışı da muhtemelen Syracuse'tu elbette.

Alanın sağ tarafı dans pistine ayrılmıştı ve burada insanlar ya dans ediyorlardı, ya da inanılmaz *sara* sancıları içinde bir-birlerine çarpa çarpa hareket ediyorlardı. Kulağa arka bahçe-de goriller tepinirken kaydedilmiş gibi gelmeseydi, sağır edici müzik beni rahatsız etmeyebilirdi. Ucuz alkol ve daha da ucuz parfüm kokusu midemde bir şeylerin hareket etmesine neden oldu. Mide bulantımı bastırıp aramaya koyuldum.

İt oradaydı.

Alanı ikinci kez dolaştığımda kokusunu seçebilmiştim. Kalabalığı tartarak, beni birilerine yöneltene kadar kokuyu takip ettim. Kokunun beni yönelttiği kişiyi görünce burnumdan şüp-he edip kalabalığı bir kez daha kontrol ettim, ama masadaki adam kesinlikle bizim aradığımız İt'ti. Tanışmak üzere olduğum cazibeden yoksun bir kurtadamdı ve ben bile ondan daha korkutucu görünüyordum. Yüzünün saflığı, bol pantolonu ve hatta ayakkabılarına kadar tartışmasız bir üniversite genciydi. Yüzü tanıdıkta ama Sürü dosyalarındaki her bir İt'in yüzünü ezberleyemeyeceğimden, kim olduğunu çıkaramadım. Kim olduğunun bir önemi de yoktu. Önemli olan şu anda burada olmasıydı. İçimde bir öfke nöbetinin birikmeye başladığını his-settim. O kadar dert çıkaran İt bu muydu yani? Bütün Sürü'yü paniğe sürükleyen, Bear Valley'nin altını üstüne getirmemize, ormanda eli silahlı avcılarının dolaşmasına neden olan bu bebek yüzlü piç kurusu muydu şimdi? Yanına gidip yakasından tuttu-ğum gibi Clay'in önüne atmamak için zor tuttum kendimi.

Onun yanına gitme isteğime bile karşı çıktım hatta. Gel-sin o beni bulsun istedim. Yakında benim kokumu alır ve kim olduğumu anlardı nasıl olsa. Bütün İtler bilirdi benim kim ol-duğumu. Türümün tek örneği olduğumu hatırlatmamda fayda var. Bir İt'in kokumdan hem bir kadın, hem de bir kurtkadın olduğumu anlaması uzun sürmezdi. Kim olduğumu anlamak

için Sherlock benzeri bir zekâ gerekmiyordu. İt'in olduğu masanın yaklaşık beş metre uzağından geçtim ama benim kokumu almadı. Ya onun için içerinin kokusu benim kokumu bastırarak kadar kuvvetliydi, ya da burnunun aldığı kokuyu anlayamayacak kadar aptaldı. Gerçek olan ikinci ihtimaldi muhtemelen.

Eninde sonunda benim kokumu alacağını bildiğinden, kapıda bana verdikleri bedava içki bilettlerinden birini barmene verip rom-kola aldım ve yakındaki masalardan birine oturup beklemeye başladım. Kalabalığa göz gezdirince İt'i tespit etmem çok kolaydı. Kısa saçları, polo yaka tişörtü ve tıraşlı suratıyla, Yanni fanı ve Iron Maiden konserinden fırlamış koyu bir hayran arasında kalmışa benziyordu. Masada tek başına oturmuş, gözlerindeki bütün masumluğunu alıp giden bir açlıkla kalabalığı tarıyordu.

İçkimden birkaç yudum aldıktan sonra İt'in oturduğu masaya tekrar baktım, ama artık orada olmadığını fark ettim.

“Elena!”

Arkamı dönmeden kokusunu aldım. Bana seslenen İt'ti. Sandalyeme daha da yerleştim, içkimden bir yudum daha aldım ve dans pistini izlemeye devam ettim. Arkamdan dolanıp karşıma geçti ve kendine bir sandalye çekti.

“Oturabilir miyim?”

“Hayır.”

Ama oturdu.

Başımı kaldırıp, “Hayır dedim, duymadın mı?” dedim.

Bir an duraksadı, şaka yaptığımı zannedip sırtıttı. Ayağımı sandalyenin ayaklarından birine geçirip masaya yanaştırdım, bu hareketim sırtısına bir son vermişti.

“Ben Scott. Scott Brandon.”

Çocuğun adı beynimi kurcaladı. Dosyadaki bir belgeyi zihinsel olarak çekip çıkarmaya çalıştım ama olmadı. O kadar zaman geçmişti ki üzerinden. Evden çıkmadan önce ödevimi yapmam gerekirdi.

Bana doğru yaklaştı. Dik dik bakınca kendini geri çekti. İçkimden bir yudum daha aldım sonra göz ucuyla ona baktım. “Sürü arazisine izinsiz giriş yapan İtlere ne olduğunu biliyor musun?” diye sordum.

“Bilmem mi gerekir?”

Derin bir nefes alıp başımı salladım. Genç ve burnu havada. Kötü bir birleşimdi ama tehlikeli olduğundan daha çok rahatsız ediciydi. Belli ki bu İt’in babası, Clay hakkındaki uyku hikâyelerini oğluna anlatmamıştı. Bu konuda biraz cahil kalmıştı bu İt, ama bu cahilliğine de bir çözüm bulacaktık yakında.

“Peki, seni Bear Valley’ye hangi rüzgâr attı?” diye sordum, yüzüme sıkılğan bir merak ifadesi yerleştirmeye çalışarak. “Kâğıt fabrikası işçi almıyor, o yüzden umarım iş aramıyordur.”

“İş mi?” Yaramaz bir gülümseme aydınlattı gözlerini. “Yok ya, ben pek öyle çalışmaya hevesli bir tip değilim. Ben eğlence peşindeyim. Bizim sevdiğimiz türde eğlenenin.”

Ona neredeyse bir dakika boyunca gözümü dikerek baktım, sonra ayağa kalkıp yürümeye başladım. Peşimden geldi, en uzaktaki duvara kadar gelmiştim ki kolumdan tuttu. Parmaklarını neredeyse kemiğime geçiriyordu. Kolumu çekip yüzüne döndüm, yüzündeki gülümseme gitmiş, yerine şımarık bir çocuğun sabırsızlıkla karışmış öfkesi gelmişti. İyi, çok iyi. Şimdi yapmam gereken tek şey kalabalıktan kurtulup, beni dışarı kadar takip etmesine izin vermektir. O zamana kadar Clay’in dışarıda beklediğini anlayamayacak kadar heyecanlanmış olacaktı.

“Seninle konuşuyorum, Elena.”

“Eee, ne olmuş yani?”

İki kolumu da tutup beni duvara savurdu. Onu tutup üzerimden atmamak için kendimi zor tuttum. Bir kadınla kavga eden bir erkek, bu parti için fazlasıyla dikkat çekecek bir olaydı. Hele de kadın adamı alanın öbür ucuna atabilecek kadar kuvvetliyse.

Brandon üzerime doğru eğilirken çirkin bir gülümseme ele geçirdi yüzünü. Elini uzatıp bir parmağıyla yüzümü okşamaya

başladı. “Çok güzelsin, Elena. Ve kokun bana nasıl geliyor biliyor musun?” Gözlerini kapatıp derin bir nefes aldı. “Azmış bir kadın gibi,” dedi. Vücudunu üzerime bastırduğunda ereksiyonunu hissedebiliyordum. “İkimiz birlikte çok eğlenebiliriz,” diye ekledi.

“Benim eğlence anlayışından hoşlanacağını zannetmiyorum.”

Yüzüne bir avcı gülümseyişi eklendi. “Pek eğlenme şansı bulamadığını duyuyorum. Sürü, aptal kuralları ve kanunlarıyla seni bunaltıp duruyormuş duyduğum kadarıyla. Senin gibi bir kadın daha iyisini hak ediyor. Sana öldürmenin nasıl bir şey olduğunu öğretecek sağlam biri lazım. Öyle aptal bir tavşan öldürmekten bahsetmiyorum, insan öldürmekten bahsediyorum. Düşünebilen, nefes alan, bilinci olan bir insan.” Bir süre durduktan sonra devam etti. “Ölmek üzere olduğunu anlayan birinin gözlerinin içine baktın mı hiç? Ölümünün senin elinden olduğunu anladıklarındaki yüz ifadesine şahit oldun mu?” Yavaşça derin bir nefes aldı, dilinin ucu dişlerinin arasından görünüyordu ve gözlerinden şehvet akıyordu. “Güç bu demek, Elena. Gerçek güç. Bu gece sana bunu gösterebilirim.” Bir kolunu tutup beni kalabalığa doğru çevirdi. “Seç birini, Elena. Herhangi birini. Seç ve o kişi bu gece ölsün. Hepsi senin. Bu sana nasıl hissettirdi?”

Hiçbir şey söylemedim.

Brandon konuşmaya devam etti. “Birini seç ve hayal et. Kapat gözlerini. Birini tuzağına düşürüp ormana götürdüğünü ve boğazını parçaladığını hayal et.” Ufak bir titreme geçti vücudundan. “Gözlerini hayal edebiliyor musun? Kanının kokusunu alabiliyor musun? Etrafa yayılan o hayat kaynağı kanı, ayaklarının altında akarken hissedebiliyor musun? Ama yetmez. Hiçbir zaman yetmez. Ben senin yanında olacağım. Yetmesini sağlayacağım. Seni tam orada, o kan havuzunun içinde becereceğim. Bunu gözünün önüne getirebiliyor musun?”

Başımı kaldırıp gülümsedim ve yine hiçbir şey söylemedim. Bir şey söylemek yerine bir parmağımı göğsünden karnına

doğru kaydardım. Kısa bir süreliğine gömleğinin düğmesiyle oynadıktan sonra elimi yavaşça gömleğinin altına götürüp, göbek deliğinin etrafında küçük daireler çizdim. Konsantre olduğumda elimin kalınlaştığını, tırnaklarımın uzamaya başladığını hissedebiliyordum. Bu da bana, Clay'in öğrettiği küçük numaralardan biriydi; tamamen dönüşmeden vücudunun yalnızca bir kısmını değiştirmek. Elim pençeye dönüştükten sonra tırnaklarımı hafifçe Brandon'ın karnına geçirdim.

“Sen bunu hissedebiliyor musun, peki?” diye fısıldadım kendimi onun vücuduna bastırarak. “Hemen şu anda geri adım atmazsan bağırsaklarını deşip sana yediririm. Benim eğlence anlayışım da bu.”

Brandon kendini aniden çekti. Yarı pençe olan tırnaklarımı daha da içeri soktum ve derisinin delindiğini hissettim. Gözleri fal taşı gibi açılırken çığlık attı, ama müziğin sesinden onu kimse duymadı. Etrafıma bakıp, birbirine sokulmuş olan bu *çiftin* dikkatleri üzerine çekmediğinden emin olmak istedim. Başımı çevirip Brondon'a baktığımda oyunun bir el daha uzayacağını fark ettim, çünkü dönüşmeye başlamıştı. Boynundaki damarlar giderek şişmeye başlarken, başı genişliyor ve çenesi sertleşiyordu. Yüzü, akan nehre atılan taşın yarattığı bir yansima gibi parıldamaya başlamıştı. Kaşları kalınlaştı ve yanakları burnuna ve yukarı doğru daralmaya başladı. Eğitilmemiş bir kurtadamin taşıyabileceği bütün özellikleri taşıyordu.

Onu kolundan tutarak en yakın köşeye sürükledim. Bir çıkış yolu aramaya çalışırken elimin içindeki kolunun değişmeye başladığını hissedebiliyordum. Tişörtünün kolları yırtılmıştı ve kolunun ön kısmından bile kalp atışları anlaşılabilir, kolu gitgide değişiyordu. İlerlediğim koridorun sonunda bir çıkış olmadığını anladığımda yolun sonuna gelmiştim bile. Çıkış yerine iki tane tuvalet kapısı vardı. Erkeklerin tuvalet kapısı açılınca adamın biri sesli bir şekilde geçirdi, yanında duran adam da kahkaha attı. Yüzümü, fiziksel anlamda henüz çok fark edilecek kadar bir değişim yaşamamış olmasını umarak Brandon'a çevirdim tekrar. İçerideki adamların, karşısında duran kişinin

burnunun deri altından fırlayan bir böcek gibi görüldüğünü fark edemeyecek kadar sarhoş olmasını ummaktan başka bir çare yoktu. Tuvaletten bir adam çıktı. Bir anda Brandon'ı çevirdim ve yakınlarda bir ardiye kapısı olduğunu fark ettim. Kapıyı hızla açarak onu içeri fırlattım, sonra da üzerine kilitledim.

Kapının arkasına sırtımı yaslamış hâlde dururken aklımdan bin türlü düşünce geçiyordu. Brandon'ı dışarı çıkarabilir miydim? Tabii canım, neden olmasın? Boynuna bir tasma bağladık-tan sonra, böyle bir yerden yanımda yüz kiloluk devasa bir köpekle çıktığımı kimse fark etmezdi nasıl olsa. Kendime küfürler yağdırdım. Bunun olmasına nasıl izin vermiştim ben? Tam avucumun içindeydi. Bana bir insan öldürmeyi teklif ettiğinde avucumun içindeydi. Yapmam gereken tek şey onaylamaktı. Bardan çıkmakta olan birini seçip sokağa kadar takip edecektim. Benim arkamdan Brandon, onun arkasından da Clayton gelecekti ve bu iş orada bitecekti. Ama hayır, bu yetmedi. Nereye kadar götürebileceğimi görmem gerekiyordu illa ki.

“Siktir, siktir, siktir,” diye mırıldandım.

Kapının arkasından, bu lanet müziğin bile bastıramadığı acı çığlıkları gelmeye başladı. Önümden geçen iki kadın durup bana baktı.

“Erkek arkadaşım,” dedim gülümsemeye çalışarak. “Kötü bir içki aldı herhâlde, şu yeni gelenlerden.”

Bir tanesi, kapalı olan kapıya baktı. “Bir hastaneye götür istersen,” dedi ama ondan sonra da pek üzerinde durmadan yoluna devam etti. İçini rahatlatacak kadar düşünmüştü en nihayetinde.

“Clayton,” diye fısıldadım. “Neredesin?”

Brandon beni köşeye sıkıştırdığında Clayton'ın çoktan birkaç kapı kırmamış olmasına şaşırmadım, çünkü benim kendimi savunma becerilerimi hiçbir zaman küçümsememişti. Gerçekten tehlikede olduğumu düşündüğü zamanlarda yardımına gelirdi ancak. Şu anda tehlikede değildim, ama onun yardımına ihtiyacım vardı. Ne yazık ki şu anda her nerede saklanıyorsa beni görmesine imkân yoktu.

Ardiyenin kapısının ardından bir yıkılma sesi geldi. Brandon Dönüşüm'ü tamamlamıştı ve artık çıkmaya çalışıyordu. Onu 'durdurmam gerekiyordu. Onu durdurmam demek de öldürmem demektir. Bunu herkesin dikkatini çekmeden yapabilir miydim? Kapının ardından bir gürültü daha koptu ve sonra bir tahta parçasının kırılma sesi geldi, ardından da sesler kesildi.

Kapıyı hızla açtım. Yırtık pırtık olmuş kıyafetler yerde duruyordu. Kuzeye bakan duvarda depoya açılan bir kapı daha vardı ve kapının üzerinde de Brandon'ın açtığı bir delik.



KAOS

Ana alana koştum. Henüz kalabalıktan çılgık sesleri yükselmeyordu. Duyduğum sesler panik seslerinden ziyade, insanların şimdilik bir şeylerden rahatsız olduklarını anlatıyordu; sen ne... Bu ne... Önüne bak... Köşeyi döndüğümde, Brandon'ın az önce bulunduğu ardiyeden dans pistine kadar uzanan, devrilmiş sandalye ve masalardan ibaret bir yol gördüm. İnsanlar devrilmiş masalara hücum etmiş, kırılmış içki bardaklarının arasından çantalarını ve kabanlarını almaya çalışıyorlardı. Yaşı tutmadığı çok belli olan bir çocuk yerde bağdaş kurmuş, kırılan kolunu tutuyordu. Brandon'ın önünden geçtiği kadınlardan biri elinde kırık bira şişesiyle durmuş, tüm bunlara neden olan aşağılık piçten, boşa giden içkisinin parasını talep ediyordu. Ama o *aşağılık piçin* pençeleri, kürkü ve bir cüzdan taşıyacak uygun kıyafeti olmadığını fark edemiyordu nedense.

Brandon kükrediğinde hâlâ dans pistine inmeye çalışıyordum. Sonra ilk çılgık koptu. Çok geçmeden yüzden fazla insan çıkışa gitmek için birbirini ezmeye başladı.

Ortaya çıkan izdiham bana hiç de yardımcı olmadı, özellikle de benim hedefim insan nehrinin aktığı yönün tam zıddında duruyorken. En başta insanlara karşı nazik davrandım. Gerçekten. Affedersiniz dedim, aralarda bulduğum boşluklardan sıvısmaya çalıştım ve hatta birilerinin ayağına bastığımda özür bile diledim. Ne yapayım, ben Kanadalıyım. Göğsüme birkaç dirsek darbesi yiyip, kulağıma sağır edici bir şekilde çığlık atılınca ben de dayanamadım ve kendi yolumu oluşturmaya başladım. Kolu ağır biri beni yolumdan alıkoymduğunda, kolun sahibini havaya kaldırıp ekspres çıkışı gösterdim ona. Ondan sonra işler biraz daha kolaylaştı.

Artık ezilme ihtimalim olmamasına rağmen hâlâ santim santim ilerleyebiliyordum. Hiçbir şey göremiyordum. Kısa boylu biri değildim, bir yetmiş yediydim, ama NBA oyuncularını da gelse bu insan kalabalığından bir şey göremezdi muhtemelen. Bir arka kapı ya da bir çıkış kapısı varsa bile kimsenin haberi yoktu. Herkes ana giriş kapısına hücum etmiş ve dar koridora yığılmıştı.

Hiçbir şey görememekle kalmamıştım, kalabalığın sesinden hiçbir şey duyamıyordum da. Küfürlerden, çığlıklardan, ağlamalardan başka hiçbir şey anlamıyordum. Panik hâlinin o ortak dilini konuşuyordu herkes. İnsanlar birbirini itip kakıyor, kapıya bir adım daha yaklaşmanın, hayatla ölüm arasındaki o ince çizgiyi belirleyecek şey olduğunu düşünerek hareket ediyordu. Birbirine girmeyenler de oldukları yerde dursalar bile, kalabalığın akıntısıyla diğerleri nereye gidiyorsa oraya gitmek zorunda bırakılıyordu. İnsanların suratlarına baktım ama hiçbir şey göremedim. Hepsinin yüzü plastik maskeler gibi ifadesiz ve beyazdı. Bir şey ifade eden sadece gözleriydi; hayatta kalmanın mücadelesiyle dört dönüyorlardı. Çoğu neden kaçtığını bilmiyordu bile. Bir önemi de yoktu zaten. Herhangi bir kurdun koklama yetisi kadar, her biri korkunun kokusunu alabiliyor ve korkunun gücüyle sarhoş olmuş bir şekilde, bulundukları yerden bir an önce kurtulmaya çalışıyorlardı. Kokusunu almışlar, hissetmişlerdi ve şimdi de kaçıyorlardı. Brandon'a istediğini tam olarak veriyorlardı.

Yerde, küçük bir kan gölünün içinde yatan kadına ayağım takıldığında dans pistini neredeyse yarılamıştım. Boynundan hâlâ deli gibi kan fışkırıyordu ve yanına yaklaşan herkesi kırmızıya boyuyordu. İnsanlar zemindeki kan yüzünden kayıp yere düşüyordu. İçlerinden biri bile kafasını çevirip aşağı bakmadı. Benim de bakmamam gerekirdi ama baktım. Kadının gözleri bir anlığına gözlerimle buluştu. Kanlı bir köpük boşaldı ağzından ve boynuna aktı. Elleri sanki bir şeye ulaşmaya çalışıyormuş gibi yerden yükseldi. Kolları, daha tam açamamışken havada durdu ve yerdeki kan gölüne düştü. Gözleri donuklaştı; ölmüştü. Kan artık fışkırmıyor, sadece akıyordu. Adamın biri, kadının cansız bedenine takılınca aşağı baktı, sonra ceset yolundan çekilsin diye küfrederek bir tekme indirdi. Gözlerimi cesetten zar zor ayırıp yoluma devam ettim.

Cesedin üzerinden atlarken yakınlardan bir cam kırılma sesi geldi. Başımı kaldırıp baktığımda, barın yakınlarındaki bir pencereden Clay'in bir bacağının camı kırarak içeri girdiğini gördüm. Pencerenin yüksekliği on metre kesin vardı ve bu, Jeremy'nin bize kesinlikle insan içinde atlamamamızı tembih ettiği bir yükseklikti, ama ayaklarının altında ezilen cesede bile bakmayan bir kalabalığın, başını kaldırıp da on metre yükseklikten atlayan adamı fark etmeleri beklenemezdi. Clay barın üzerine tırmanıp gözleriyle kalabalığı taradı. Beni görünce elini kaldırarak yanına gitmemi işaret etti. Elimi Brandon'ın olduğunu tahmin ettiğim yere doğru salladım, ama Clay başını hayır anlamında sallayıp başka tarafı gösterdi. Gösterdiği yeri anlamaya çalıştım ve kalabalığı mümkün olduğunca yarmaya çalışarak yanına doğru ilerledim.

“Bu girişe bayılıyorum,” diye bağırdım. Kalabalığın gürültüsünü bastırmaya ve aynı zamanda bara tırmanmaya çalışıyordum.

“Ön kapıya baktın mı, hayatım? Kalabalığı yarmak için pürmüz gerek. Diğer tek çıkış da tuğlalarla örülü.”

Kalabalığı baktım. “O zaman Brandon o köşede olamaz.”

“Kim?”

“İt. O burada.”

“Ha, burada olduğuna şüphe yok zaten. Ama sen ona gitmeye çalışarak enerjini boşa harcıyorsun.”

Kalabalığın arasında Brandon’ı seçtim. Görebildiğim kadarıyla tamamen kurt formuna dönüşmüştü. İnsanların arasında zıplıyor, sıçırıyor ve olmayan şeylere saldırıyordu. Tam kurtadamin kafayı yediğini düşünmeye başlayacaktım ki, saldırdığı şeyin olmayan bir şeyden daha fazlası olduğunu gördüm. Adamın biri acil durum pozisyonu almış, dizlerini göğsüne kadar çekmişti ve kolları korumaya çalışır gibi kafasının üzerinde birleşmişti. Kıyafetleri parçalanmış ve kana bulanmıştı. Hareket etmiyordu, muhtemelen çoktan ölmüştü ama Brandon’ın onu bırakmaya niyeti yok gibiydi. Adama doğru zıpladı, bir ayağını kaptı ve daireler çizerek çevirmeye başladı, sonra da bir kenara bıraktı ve yere çöktü. Şimdi adam biçimsiz bir şekilde yan yatıyordu ve bu pozisyonu, ne kadar yara aldığını net bir şekilde görmemi sağlamıştı. Tişörtü boylu boyunca yırtılmıştı, gövdesi karnına kadar kanlar içindeydi. Kemerinin bir ucu yerde sallanıyordu. Sonra yerde sallanan şeyin kemer değil, bağırmasının bir kısmı olduğunu fark ettim. Tam başımı başka bir yöne çeviriyordum ki ceset hareket etti. Adam sanki sırtını dönmeye çalışıyormuş gibi sarsılmıştı.

“Aman Tanrım,” dedim fısıldayarak. “Ölmemiş.”

Brandon avına tekrar zıpladı ve dişlerini kafatasına geçirdi. Adamı kaldırdı, bir kenara fırlattı, sonra aynı işlemi yeniden yaptı.

“Amacı adamı öldürmek değil,” dedim.

“Neden öldürmek istesin ki?” dedi Clayton. Dudakları geriye doğru gerilmişti. “Eğlencesine bakıyor.”

Ne kadar öğrendiğimi anlatmaya kelimeler yetersiz kaldı. Bu, hayatta kalmak ya da karnını doyurmak için işlenmiş bir cinayet değildi. Clay o kadarına anlam verebiliyordu. Bu ona göre, anlaşılamaz bir insan davranışıydı; zevk için öldürmek.

“O böyle meşgulken ben biraz keşfe çıkacağım,” diye de-

vam etti Clay. “Bana beş dakika ver. Kalabalık gittiğinde ham-
leni yap. Onu köşeye sıkıştır, ben bekliyor olacağım.”

Clay bardan atladı ve kalabalığın içinde gözden kayboldu. Başımı çevirip, Brandon’ın avına yeniden işkence edişini izledim. Bakmak istemiyordum, hemen yan tarafımda neler olup bittiğini, bir adamın feci şekilde can verdiğini düşünmek istemiyordum, çünkü elimden bir şey gelmiyordu. Onu kurtarmak için artık çok geç olduğunu hatırlatıp durdum kendime. Brandon’ın elinden canlı kurtarmayı başarsak bile sonradan hastaneye götürmek zorunda kalırdık, buna da izin veremezdik, çünkü Brandon tarafından ısırıldığı için artık o da bir kurtadamdı. Yanına gitme riskini göze alamayacağımı bildiğim hâlde, sırf acısına hızlı bir son verebilmek için gitmek istedim. Bazen Clay gibi olabilseydim keşke diyorum; Brandon’ın yaptığı şeyin yanlış olduğunun farkına varabilmek, ama aynı zamanda doğrunun ve yanlışın eşit bir şekilde senin elinde olmadığını da fark edip, oradan pişman olmadan ayrılabilmek. Ama öyle olmak ister miydim gerçekten? O kadar çetin, o kadar kendinden emin. Clay’in bunun için bir mazereti vardı ama benim yoktu.

Gözümü Brandon’dan ve avından güçlkle ayırdım. Hasta piç! Hiçbir hayvan böyle bir şey yapmazdı. Bunlar aklımdan geçerken beynimde bir şeyler çatırdadı. Bir şeyler o kadar sert bir şekilde yerine oturmuştu ki, beynimin içinden çıkan ses beni fiziksel olarak zıplattı. Her şey bir anda sessizliğe büründü. Kulaklarımdaki davul sesi, böyle bir yerde bana sessizce düşünme imkânı vererek kalabalığın sesini bastırmaya başladı.

Brandon’ın yüzünü nerede gördüğümü, adını nereden duyduğumu ve onun dosyalarda neden bulunmadığını biliyordum. Televizyon. Yakın Temas Programı. Kuzey Carolina’daki bir seri katili konu ettikleri bölüm. Polis kamerasından çekilmiş olan görüntüler beynime hücum etmeye başladı. *Birini ölürlen görmek istiyorum.* Scott Brandon. Kafamı sert bir şekilde salladım. Hayır, bu olamazdı. Çok saçmaydı. Bir kurtadam fark edilmeden bir hapisshaneden çıkamazdı. Sonra Brandon’ın koku geldi yeniden burnuma. Dairesinde aldığım ince bir koku.

“İt yeni,” demiştim Clay’e. Kokusunda bu küçük farkı aldığım-
da, onun Dönüşüm’ünü yeni geçirmiş kalıtsal bir kurtadam ol-
duğu kanısına varmışım. Ama değildi. Isırılmıştı.

Beynim bu düşünceye karşı çıktı yeniden. Brandon’ın ha-
pishaneden kaçmasının ardından yalnızca birkaç ay geçmişti.
Bir kurtadamin ısırıldıktan sonra kendine gelmesi bundan çok
daha uzun bir zaman gerektirirdi. Ya da gerektirmez miydi? Bu
kadar hızlı bir şekilde iyileşmiş olması mümkün müydü? Müm-
kün olduğunu kabul etmek zorundaydım. Benim iyileşme süre-
cim, bana ne olduğunu inkâr etmeye çalışmakla geçmişti. Peki
ya bu öyle değilse? Ya bir insan, kurtadam olmak ister, buna
hazırlanır ve kabullenirse? Bu bütün gidişatı değiştirirdi elbet.

Ama mantıksız olan daha bir sürü şey vardı. Örneğin Bran-
don’ın burada ne işi vardı? Eğer kalıtsal bir kurtadam olsaydı,
bu, Bear Valley’de olmasına, Sürü’den ve Stonehaven’dan ha-
berdar olmasına bir açıklama getirirdi. Ama yeni dönüştürül-
müş bir kurtadam bunu nasıl bilebilirdi ki? Brandon biliyordu
işte. Beni adımla çağırmış, Sürü hakkında konuşmuş ve benim
hakkımda bazı şeyler duyduğunu söylemişti. Ama kimden?
Başka bir kurtadamdan elbette. Tecrübeli bir kurtadamdan.
Ama İtler böyle bir şey yapmazdı. Yeni ısırılmış kurtadamlara
yardım etmek şöyle dursun, yaşamalarına bile izin vermezlerdi.
Bu imkânsızdı. Hayır, düzeltmek zorundayım; imkânsız değil-
di, sadece böyle bir şeyin olma olasılığı o kadar düşüktü ki,
beynim bunun olduğu gerçeğini kabullenmek istemiyordu.

Kafamı şimdi buna yoramazdım. Brandon’ın geçmişinin
nedenlerini ve niçinlerini sorgulamak için uygun zaman bu de-
ğildi, bırak geçmişini, Brandon’ın şimdiki hâli bile bize yete-
rince iş çıkarmıştı zaten. Şimdiki hâlinin çaresine bakmak da
zannettiğim kadar kolay olmayacaktı. Sandığım gibi sefil bir
öğrenci değildi o, çok daha tehlikeli biriydi. Gerçek bir katil-
di. Clay’i uyarmak için etrafıma bakındım, ama sonra bunun
hiçbir faydasının olmayacağını fark ettim. Brandon *insanların*
dünyasından bir katildi. Clay’e Brandon’ın yeminli muhasebe-
ci olduğunu söylememle aynı etkiyi gösterirdi bu. Clay bunu
anlamazdı.

Bardan atlayıp, kalabalıktan geriye kalan son insanların arasına daldım. Arka köşede Brandon hâlâ yaşadığının sinyallerini veren avıyla oynamakla meşguldü. Kalabalık, ana alandan uzaklaşmış ama şimdi de koridorda yığılmıştı. Hareket etmeye devam ettim. Brandon avını kenarından tuttu, sonra zıpladı ve yere indirdi. Dişleri adamın kolunun ön kısmına geçmişti ve köpeklerin çiğneme oyuncağına yaptığı gibi kemirmeye çalışıyordu. Tam bunu yaptığı sırada beni fark etti. Kendinden emin olmayan bir şekilde hırladı ve benim kim olduğumu anlaması için kısa bir süre geçmesi gerekti.

Durdum. İkimiz de birbirimize bakıyorduk. Onu insan formunda alaşağı etmenin ne kadar zor olacağını düşündüm. Öldürmekle ilgili konuştuğunda gözlerinin şehvetle nasıl parıladığı geldi aklıma. Clay yardımına yetişmeden önce bana yapabileceklerini düşündüm. İşe yaradı. Korku vücudumdan ter gibi akıyordu ve Brandon'ın dikkatini çekmeye yetti, avını bir kenara atıp bana saldırdı. Üzerime gelene kadar bekledikten sonra arkamı dönüp koşmaya başladım. Tabii ki o da peşimden geldi. Kaçmaya çalışan bir av, yerde yatıp ölmek üzere olandan çok daha heyecan vericiydi ne de olsa.

Brandon'ı insan trafiğinin olduğu çıkıştan uzak tutmak için arka tarafa sürükledim. Barın arkasından koşup balkona giden merdivenlere, ilk basamağa geldiğimde de yön değiştirip tuvaletlerin olduğu koridora yöneldim. Clay oradaydı, önünden geçerken durdum. Brandon da benimle aynı anda dururken tırnaklarının zeminde çıkardığı keskin ses duyuldu. Durduğu yer tam Clay'in karşıydı. Burun delikleri açılmıştı ve yine kendinden emin olmayan bir şekilde bakıyordu. Burnu ona Clay'in bir kurtadam olduğunu söylemişti ve beynin hâlâ çalışan küçük bir kısmı artık endişelenmesi gerektiğinin sinyallerini veriyordu. Elinden geldiğince yüksek bir şekilde hırladı. Clay öne doğru sert bir adım atarak onu ağzının altından yakalayıp geriye fırlattı. Sırtüstü yere düşen Brandon güçlükle ayaklarının üzerinde doğruldu ve kaçmaya başladı. Clay'le birlikte ana alana doğru gözden kayboldular, arkalarından yetişene kadar Clay onu balkona sürüklemişti bile.

Brandon balkonun kenarından atladığında Clay'in ağzından bir, "Siktir!" çıktı ve aynı hızla o da arkasından atladı. Merdivenlerden aşağı hızla inip Brandon'ın kaçmasını önlemek için koşturmaya başladım. Ana alanın çıkışı hâlâ insanlarla doluydu. Ne kimse girebiliyor ne de çıkabiliyordu.

Brandon kapıya yönelmek yerine ana alanın arka köşesine yöneldi, Clay hemen arkasındaydı, ben de çıkışı tuttum. Brandon duvarın sonuna geldiğinde köşeyi sert bir şekilde döndü ve daha önce yerde bıraktığı cesede takıldı. Kendini toparladıktan sonra, sanki büyülü bir şekilde kapı belirecekmiş gibi duvara ilerledi. En sonunda köşeye sıkıştığını anlayınca Clay'le yüz yüze geldi.

Çok uzunmuş gibi gelen birkaç saniye boyunca Clay ve Brandon birbirlerine baktılar. Bende gerçek endişenin ilk kıvılcımları artık belirmeye başlamıştı. Kurt formunda olan birinin karşısında Clay bile tehlikedeydi. Onların bakışmalarını izlerken, içimdeki koruma içgüdüsü Clay'in yardımına gitmemi söylüyor, ama aklım çıkışı korumamı tembihliyordu.

Hareketsizliği ilk bozan Brandon oldu. Başını yere eğip kulaklarını dikleştirerek hırlamaya başladı. Clay hareket etmedi. Son bir kez uyarırmış gibi hırladı Brandon, sonra zıpladı. Clay eğilerek yan tarafa emekledi, Brandon yere düşüp zeminde kaymaya başlayınca da üzerine atladı. Brandon'ın ensesindeki gevşek deriden tutup bir bacağını üzerine attı, sonra kafasını yere sabitledi.

Brandon deli gibi kurtulmaya çalıştıkça pençeleri yeri çiyor, rahatsız edici sesler çıkarıyordu. Clay'in elini ısırmaya çalışırken esip gürliyordu adeta. Clay sol dizini Brandon'ın sırtına bastırdı ve ellerini boğazına doladı, ama yeterince güçlü bastıramamış olacak ki dengesini kaybetti. Şimdi sol dizi yerdeki cesedin oluşturduğu kan gölünün içindeydi.

"Clay!" diye bağırdım ancak çok geçti. Clay'in dizi kaydığı anda Brandon kaçmak için aradığı fırsatı bulmuş oldu, kendini tam o anda ileri attı ve bu fırsatı mükemmel bir şekilde değerlendirdi. Clay sırtüstü düştüğünde Brandon da bir anda fişek gibi çıkışa yöneldi.

Koridoru kapatmaya gerek bile görmedim, çünkü hiç orada değilmişim gibi yanımdan geçip gidecekti nasıl olsa. Önüne çıkmak yerine, gözlerimin önünden geçip giderken üzerine atlayıp, iki tutam kürk parçası yakaladım. İkimiz de yerde yuvarlanmaya başladık, dişlerini hızla koluma geçirdi. Dişlerinden biri o sabah aldığım yaraya denk gelince kolumu boydan boya yırtarak aşağı indi. Derin bir nefes almak zorunda kaldım. Tuttuğum yeri bırakmamıştım, ama elimi daha gevşek tuttuğuma şüphe yoktu. Bu bile Brandon'ın elimden kurtulmasına yetti. Clay'in gelmesi bir saniye gecikti. Brandon koridoru yarıp geçmeye başlamıştı bile. Koridor insan kaynıyordu ve hareket edecek yer yoktu, ama nasıl olduysa Brandon'ın geldiğini gördüklerinde yol açabilmişlerdi.

Clay, onun peşinden gitmeye çalıştı ama sırtından tutup durdurdum. "İkimiz gitmezsek iyi olur," dedim.

"Evet, sen peşinden git. Ben pencereden çıkarım," dedi.

Bir anda düz duvara tırmanma yeteneği geliştirmedeği sürece bu nasıl mümkün olacak acaba diye düşünmeden edemedim, ama bu konu üzerinde kafa yormak için yeterince vakit yoktu. Başımla onaylayıp koridora yöneldim. Kapıdan adımımı attığım anda, ana alandakinden iki kat daha beter bir kaostun içinde buldum kendimi. Kalabalık kapıdan çıkmış ve orada durmuştu. Bazı insanlar şok geçirmiş gibi bakıyordu, diğerleriye hiçbir şey kaçırmak istemedikleri için hareket bile etmiyordu. Tüm bunların üzerine bir de Bear Valley polis ekibi ve bir tabur eyalet polisi olay yerine gelmişti. Polislerin çoğu uyku sersemi gibiydi, ne olduğunu bile anlamamışlardı ve kafaları karışık bir şekilde etrafta öylece dolanıyorlardı. Sirenler uğulduyor, polisler emirler yağıdırıyor, ama kimse dinlemiyordu ve Brandon kayıptı.

Yönümü tayin etmek için durdum. En sonunda, burnuma gelen gereksiz şeylerin kokusunu saf dışı bırakabilecek konuma gelebilmişim. Sol tarafımda bir barikat yıkılmıştı. Partiye katılanlardan birisi yolda koşmaya başlamıştı ve polisler de peşinden gidiyordu. Ben de onları takip ettim. Devrilmiş olan ba-

rikatın üzerinden geçerken, bir grup polisin yolun karşısından el salladıklarını ve yoldan geçenlere bir şeyler söylediklerini fark ettim. İki polis onlara doğru koşmaya başladıklarında, kaçan adamı durdurmaya gerek olmadığını, yolun zaten çıkmaza bağlandığını eklediler. Brandon köşeye sıkışmıştı.

Brandon'ı polisler bulmadan önce bulmak ve aynı zamanda kaza kurşununa kurban gitmemek için alanı taradım. Tümsekten atladığımda biri kolumdan tuttu, arkamı dönüp baktığımda bir eyalet polisi olduğunu gördüm.

“Hattın gerisinde kalın, hanımefendi. Görülecek bir şey yok,” dedi ve beni geri çekmeye çalışırken kolumdaki yarayı gördü; akan kan eline bulaşıyordu.

“Şükürler olsun,” diyerek derin bir nefes verdim. “Ben de birilerini bulmaya çalışıyordum. Kimse bakmıyor. Herkes...” Durdum, yutkundum ve panikle devam ettim. “İçeride. İçeride insanlar var. Hâlâ içerideler. Bir köpek vardı... Kocaman... Yaralandılar... Erkek arkadaşım...”

Polis küfredip kolumu bıraktı ve diğer polislerin yanına gitti.

“İçeride hâlâ insanlar varmış!” diye bağırırdı. “İçeriye kontrol eden oldu mu?”

Polislerden biri anlamadığım bir şeyler söyledi. Önümdeki iki polis elleriyle hareketler yapıp, bağırıp çağırırken geri adım attım. İçeride birilerinin olup olmadığını, ambulans çağırılıp çağırılmadığını, ya da kimin yetki sahibi olduğunu bilen yoktu belli ki. İçlerinden birkaçı depoya doğru koşmaya başladı. İçeri gidenlerden daha fazla sayıda polis de dışarıda kaldı, tartışmanın daha verimli bir aktivite olacağı kanısındaydılar sanırım. Sokağın karşısına geçtiğimi kimse fark etmedi.

Brandon'ı yakalamamın önüne geçen birçok polis arka sokağı kolluyordu hâlâ. Arkadan bir çıkış yolu olup olmadığına baktım, yandaki sokağa doğru gizlice gitmeye çalışırken ileride bir şey hareket etti. Ay ışığında bir şeylerin parıldadığını gördüm, ardından da tuğla duvarın üzerinde dört ayaklı bir silüet belirdi. Belli ki sokak, polislerin zannettiği kadar iyi korun-

muyordu. Gerçi beş metrelik duvarın üzerinden bir hayvanın atlayabileceğini düşünemeyecekleri için onlara da hak vermek gerek.

Duvara doğru koşmaya başladım ama Brandon doğrudan bana geliyordu, belli ki sokağın girişinden kaçmaya çalışacaktı. Çevresine bakamayacak kadar panik hâlinde olduğunu fark edince durdum ve yeterince yaklaştığında doğrudan gözlerinin içine bakarak beni görmesini sağladım, sonra hızla koştum. Doğru hesaplamıştım, Brandon'ın koşma tutkusu, hayatta kalma içgüdülerini bastırmıştı. Köşeyi dönerek sokaktan çıktık. Arka sokaklarda zikzak çizerek ilerliyor ve koruma altına alınmış olan sokaktan onu uzak tutmaya çalışıyordum. Birkaç kere Clay'in kokusu geldi burnuma. Yakınlardaydı ve pusu kurmayı bekliyordu ama mekân uygun değildi. En sonunda otobana bağlanan bir sokak gördüm. Öteki tarafta da ağaçlık bir park alanı vardı. Dönüşüp, Brandon'a pusu kurmamız ve ensolememiz için mükemmel bir alandı.

Yola atladım, ama atlarken birinci sınıf temel bilgileri gelmemişti aklıma maalesef; yoldan geçerken sağma ve soluna bakmayı unutma! Beni metrelerce uzağa fırlatıp atacak bir tır sıyrıp geçti, yolun kenarına yuvarlanıp ayağa kalktım. Etrafıma bakarken bir silah sesi böldü geceyi. Silah Brandon'ı vurduğunda karşıdan karşıya geçiyordu. Başının üst kısmı patlamış ve etrafa kan ve beyin parçaları saçılmıştı. Yan tarafına düşünce, gelmekte olan pikabın yolunda bir engel oluşturdu. Pikap, artık ceset olmuş Brandon'ın vücuduna feci şekilde çarptı ve kontrolden çıktı. Yanımdan 360 derece dönerek geçtiğinde ön mazgalda, kafasının çoğu gitmiş olan Brandon'ın cesedi vardı. Dönmenin etkisiyle vücudu yolun kenarına savruldu, aslında vücudunun çoğu demek daha doğru olurdu. Arabanın şoförü en sonunda kontrolü ele geçirip arabayı durdurmayı başarınca, tutam tutam kürk parçalarının, kanın ve deri parçalarının ön mazgala yapışıp kaldığını gördüm. Bu manzarayı görünce, anlatılan efsanelerin, normal yöntemlerin kurtadamları öldüremediğine dair hikâyelerin gerçek olmasını diledim. Arabaya yapışmış

olan parçaların ve savrulan bedenin hâlâ hayatta, bilinci yerinde ve çılgılık atamaz bir vaziyette olmasını da diledim içimden. Bir sadiste çok uygun bir son olurdu bu. Ama maalesef ilk atışta can vermiş, araba çarptıktan sonra da hiçbir şey hissetmemişti. Gümüş kurşunlar olaya Gotik bir hava katmıştı ama bir kurtadam öldürmek için gerekli şeyler değildi. Bir insanı ya da bir kurdu öldürebilecek herhangi bir şey, bizim icabımıza da çok rahat bakabilirdi.

Brandon'ın kalıntılarının etrafında bir kalabalık toplanmaya başladı, ama gördükleri şey oldukça büyük, oldukça ölü bir köpekti yalnızca. Artık insan formuna dönüşemezdi. Bu da kurtadamlar hakkında bilinen yanlış bilgilerden biriydi işte. Efsaneye göre kurtadamların yara aldıktan sonra insan formuna dönüşmesi beklenir. Bir çiftçi, bir kurdu vurduktan sonra bir de ne görsün? Kanlı insan ayak izleri! İnsan dünyasında böyle şeyler anlatan milyon tane efsane var. Güzel numaraydı, ama gerçekte işler öyle yürümüyordu. İyi ki yürümüyordu, çünkü Sürü kardeşlerinden biri diğerini biraz sert ısırsa sürekli form değiştirir dururduk. Dünyanın en zor işi olurdu, inanın bana. İşin aslı şu ki, eğer kurt olarak ölürsen, o tabutun açık olduğu cenaze töreni hayallerinin hepsini çöpe atmak zorunda kalırsın. Brandon'dan geriye kalanlar Bear Valley'nin insani kuruluşlarına gönderilecek ve otopsi ya da bir tören falan yapılmadan atılacaktı. Kuzey Carolina'dan kaçmış olan seri katil Scott Brandon bir daha asla bulunamayacaktı.

“Vay canına, umarım iyice derine gömerler,” dedi bir ses arkamdan. “Yolunu şaşırmış piç en azından bunu hak ediyor, değil mi?”

Clay'e dönüp başımı salladım. “Her şeyi mahvettim.”

“Yoo, adam öldü işte. Bu gecenin amacı da zaten buydu. Sen gayet iyiydin, hayatım.”

Elini belime dolayıp beni öpmek için eğildi, yavaşça kenara kaçtım. “Gitsek iyi olur,” dedim. “Etrafta takılırsak Jeremy'nin hoşuna gitmez.”

Clay bana uzandı yeniden, bir şeyler söylemek istedi ama

arkamı dönüp sokağın aşağısına yürümeye başladım. Birkaç adım attıktan sonra o da arkamdan geldi. Park alanına gidene kadar tek kelime etmedik.

Marketin yanındaki köşeyi dönüp keşif aracını park ettiğim yerin girişine geldik. Park alanı karanlıktı ve dükkân kapalı olduğundan ışıkları da kapatılmıştı. Bear Valley ışıkların güvenlikten ziyade müşteri memnuniyeti için kullanıldığı o yerlerden biriydi işte. Aracı park alanın arka tarafına, demir çitin olduğu tarafa park etmiştik. Biz geldiğimizde birkaç araba daha vardı ama şimdi hepsi gitmişti. Yasal parmaklıklarsa çoktan kapatılmıştı. Çantamdan anahtarları çıkardım, sessiz gecede daha sesli şırıltıydı.

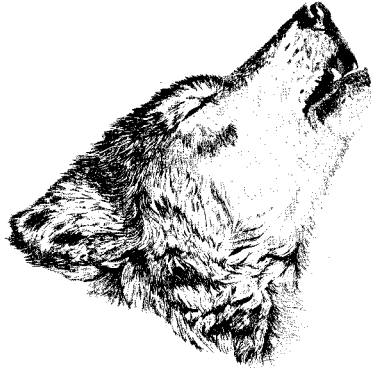
“Orospu çocuğu,” dedi Clay sessizce. Anahtar sesinin onu ürküttüğünü sanarak başımı çevirdim ama araca bakıyordu. Durdu ve başını salladı. “Bak bu gece kim uçağı yakalamayı başarmış,” dedi.

Clay’in baktığı yöne baktım. Açık renk saçları olan bıyıklı bir adam asfaltın üzerinde bağdaş kurmuş ve sırtını araca yaslamıştı, yanında da küçük bir bavul vardı; Logan. Sırttım ve arabaya doğru koşmaya başladım. Clay arkamdan bağırıyordu ama duymazdan geldim, çünkü Logan’ı görmek için bir senedir bekliyordum. O kıskançlığını alıp kışına sokabilirdi. Hatta araba kiralayabilir, ya da Stonehaven’a koşarak gidebilirdi. Anahtarlar bendeydi sonuçta.

“Hey!” diye bağırdım. “Bir saat geç kaldım. Bütün şamatayı kaçırdım.” Logan’ın önüne gelince durdum ve başının üzerinden sırttım. “Bütün gece orada duracak mısın yoksa...” Susum, Logan’ın gözleri park alanının öteki ucuna kenetlenmişti, boş boş bakıyordu, görmüyordu. Ölmüştü!

“Hayır,” dedim fısıldayarak. “Hayır!”

Clay’in arkamdan koştuğunu, ben geriye doğru düşerken kollarıyla beni sardığını hayal meyal hatırlıyorum. Kulakları sağır eden bir çığlık gecenin sessizliğini ortadan ikiye böldü. Bir feryat. Benim feryadım...



YAS

Stonehaven'a nasıl geri geldim hatırlamıyorum. Clay'in beni taşıdıktan sonra Logan'ın cesedini arka bölmeye koyduğunu ve bizi buraya getirdiğini farz ediyorum. Arabanın garaj kapısından içeri girdiğini, koridorda Jeremy'nin görüldüğünü, İt'le ilgili sorular sormaya başladığını da az çok hatırlayabiliyorum ancak. Jeremy'nin önünden geçip gittim. Arkamda Clay neler olduğunu anlatmaya başlamıştı. Jeremy'nin yeminini, diğerlerinin ne olduğunu öğrendikten sonra bizi bekledikleri yerden koş a koş a çıkageldiğini duydum. Merdivenlere doğru yürümeye devam ettim. Beni durdurmaya kalkan kimse olmadı. Ya da çalışan oldu ama ben hatırlamıyorum. Odama çıktım, kapıyı arkamdan kapattım, örtüsünü kaldırıp yatağa kıvrıldım.

Ne kadar zaman geçti bilmiyorum. Belki saatler, belki de Clay'in olan biteni diğerlerine anlatmasına yetecek birkaç dakika. Sonra merdivenlerden yukarı çıkan ayak seslerini duydum;

kapımın önünde durdu ve çok geçmeden kapıyı çaldı. Ben cevap vermedikçe o daha da sert çalıyordu.

“Elena?” diye seslendi.

“Git başımdan.”

Clay sanki kapıya yaslanıyormuş gibi bir ses geldi. “Seni görmek istiyorum.”

“Hayır.”

“Bırak içeri gireyim, konuşalım. Canının ne kadar yandığının farkındayım-”

Yatakta bir anda toparlanıp bağırdım. “Canımın ne kadar yandığının zerre kadar farkında değilsin. Neden farkında olasın ki zaten? Logan öldüğü için muhtemelen seviniyorsundur. Dikkatimi çekecek şeylerin sayısı azaldı nasıl olsa.”

Sert bir şekilde nefes aldı. “Öyle değil,” dedi. “Öyle olmadığımı biliyorsun. O, benim kardeşimdi.” Derin bir iç çekti. “Beni içeri al, hayatım. Yanında olmak istiyorum.”

“Hayır!”

“Elena, lütfen. Tek istediğim-”

“Hayır!”

Kısa bir süreliğine hiçbir şey söylemedi. Nefes seslerini dinledim, boğuluyormuş gibi sık ve sert aralıklarla nefes alıyordu. Giderek artan ve homurtuya dönen bir ses çıkardı, ayakkabıları zeminde gıcırdadı ve kapıya uzak olan duvara yumruk attı; boya ve sıva parçaları döküldü yere. Yatak odasına geçip kapıyı gürültüyle kapattı. Sonra bir şeyin çarpma sesi daha geldi, bu sefer daha büyük bir şeydi. Gece lambası ya da onun büyüklüğünde bir şeyi duvara fırlatmış olmalıydı. Odamda, yatağımda kıvrılmış yatarken, duvara çarptığı nesne her ne ise, çarptığı anı, parçalara ayrılışını ve paramparça olmuş bir hâlde yere dökülüşünü getirebiliyordum gözümün önüne. Aynısını ben de yapmak istedim. Ben de etrafa bir şeyler fırlatmak, duvarlara yumruk atmak, acı ve yorgunluk öfkemi yutana kadar kırıp dağıtmak istedim. Ama yapamadım. Aklımın hâlâ düşünebilen bir köşesi, bunu yaparsam eğer katlanmak zorunda olacağım

sonuçların da beraberinde geleceğini söyleyip duruyordu. Aklim başıma geldiğinde kontrolümü kaybettiğim için kendimden utanacak ve sebebiyet verdiğim enkaz yığınının bedelini Jeremy ödemek zorunda kalacaktı. Dresden desenli figürlerimin yerlere çalındığını, özenle çizilmiş olan desenlerin, kırık, keskin camlar hâlinde parçalandığını hayal ettim. Kendimi mükemmel hissederdim ama bunu asla yapamazdım. Jeremy'nin bunları bana seçmek için ne kadar zaman harcadığı, ne kadar özendiği geldi aklıma. Hediyesini mahvedersem buna çok üzülürdü. Esip gülemeyi ne kadar çok istesem de yapamadım. Bu lüks bende yoktu. Clay'de olduğu için de ondan nefret ettim.

Öfkemi dışa vuracak bir yöntem bulamayınca, kaslarım artık pozisyon değiştirmem için yalvarana kadar saatlerce kıpırdamadan yatağında yattım. Bir şeyler düşünmeye ya da hissetmeye korkarak boş boş bakıyordum yatağımın perdelerine. Saatler sonunda hâlâ böyle yatıyorken Jeremy tıklattı kapımı. Cevap vermedim ama kapı açıldı, tekrar kapandıktan sonra birkaç adım sesi geldi, sonra da yatağımın perdesi yavaşça aralandı. Jeremy yatağa oturunca ona doğru kaydı bütün vücudum. Elini omzuma koyduktan ve bir süre orada bekletti. Parmaklarının ısısı tişörtümün altından yayılırken gözlerimi kapattım. Birkaç dakika boyunca tek kelime çıkmadı ağzından. Yüzüme uzandı ve bir tutam saçı tutup kulağımın arkasına götürdü.

Bu inceliği hak etmiyordum ben, bunun farkındaydım. Çünkü bu hâllerinin altında her zaman bir şeyler aramıştım. En başta, bana karşı ne zaman güzel bir şey yapsa, bu iyiliğin altında alçakça bir dürtünün parıltılarını aradım durdum. Canavarı o en nihayetinde. Kötücül olmak onun doğasında vardı. Jeremy'nin içinde kötü bir şey olmadığını fark ettiğimde başka bir bahane uydurdum kendime; bana iyi davranıyordu, çünkü bana mecbur kalmıştı. Bana iyi biriymiş gibi davranıyordu, çünkü gözetimi altında olan kişi bana kötü davranmıştı. Beni Broadway şovlarına götürüp, lüks restoranlarda iki kişilik yemek ısmarlıyorsa, beni sessiz ve mutlu tutmak istemesindendi, yanımda bulunmaktan zevk aldığı için değil. Benim yanımda bulunmaktan zevk alsın istiyordum, ama bunun böyle oldu-

ğuna inanamıyordum bir türlü. Kendimi sevgiye ya da ilgiye değer bir insan olarak görmediğimi düşündüğümünden değil, sadece Jeremy gibi değer yargılarına sahip birinden böyle şeyler beklemediğimdendi. Koruyucu ailelerimdeki babaların hiçbirinden böyle bir sevgi görmemiştim ve şimdi de, o adamların toplamından çok daha değerli bir adam tarafından bu sevgiyi görebilmek, bunu hak etmek bana imkânsız geliyordu. Yine de Jeremy'nin bana gerçekten değer verdiğine inandığım zamanlar vardı, gerçekten canım yandığında bana ilgi gösterdiği zamanlar gibi. Bu da o zamanlardan biriydi şimdi ve benim bu ilgiyi inkâr etmeye mecalim yoktu. Gözlerimi kapattım, onu yanımda hissettim ve inanmaya bıraktım kendimi.

Bir süre öylece sessiz kaldıktan sonra yavaş yavaş döküldü ağzından kelimeler. "Logan'ı gömdük. Senin yapmak istediğin bir şeyler var mı?"

Ne sorduğunun farkındaydım. Bir nebze de olsa iyi hissetmemi sağlayacak olan bir cenaze ritüeli var mı diye soruyordu. Keşke olsaydı. Keşke kendi içime uzanıp, içerilerden bir yerden beni rahatlatacak bir ölüm ritüeli çekip çıkarabilseydim. Erken yaşlarda edindiğim tecrübeler yüce şeylere olan inancımın körelmesine neden olmuştu. Bir kiliseye ait hatırladığım en canlı hatıra, koruyucu ailemle birlikte kilise banklarından birinde oturduğumuz o gündü. Koruyucu annem dizlerini bankın ön kısmına koymuş, papazın vaazını duymaya çalışırken, koruyucu babamın ellerinin eteğimin altında, bacaklarımda dolaşıyor olduğu gerçeğini görmezden geliyordu. Benim aklımdan geçen tek dua ise kurtuluştı. Tanrı'nın aklını daha önemli şeyler meşgul ediyordu demek ki; o, beni görmezden geldi, ben de onu adam yerine koymamayı öğrendim.

Yine de, inancım ne olursa olsun, Logan'ın yanına gidip ona olan saygı ve sevgimi ilettikten sonra, ölümünü onurlandırmak için bir şeyler yapmam gerektiğinin farkındaydım. Jeremy'ye bunu söylediğimde benimle birlikte gelmeyi teklif etti. Başımla onaylayınca kalkmama yardım etti, dirseğimin altından tuttu ve beni merdivenlere doğru yönlendirdi. Bunu yapan

başka biri olsaydı, ya da başka bir zamanda olsaydık bana eşlik etmeye çalışan herkesi reddederdim. Ama şu anda bunun değerini biliyordum.

Zemin ayağımın altında sanki kendiliğinden hareket ediyordu. Dikkatli bir şekilde merdivenlerden inip, arka koridora vardık. Çalışma odasının kapısı açıldı ve Antonio elinde yarısına kadar konyak dolu bir bardakla dışarı çıkıp Jeremy'ye baktı. Jeremy başını hayır anlamında sallayınca, başıyla onaylayarak odaya geri geri çekildi. Odanın önünden geçerken kapı yeniden açıldı, kapıdan çıkan kişinin kim olduğunu bilmem için bakmama gerek yoktu. Jeremy omzunun üzerinden bakıp eliyle bir işaret yaptı. Clay'in bizim arkamızdan gelen ayak seslerini duymadım, ama kapının kapanma sesi de gelmemişti. Arkamızda durmuş, bizim gidişimizi izlediğini getirdim gözümün önüne. Bu, adımlarımı sıkılaştırmama neden oldu.

Logan'ı evin hemen arkasındaki ormanda bir koruya gömmüşlerdi. Öğle vakti güneş ışıklarının yabani çiçeklerin üzerinde dans ettiği güzel bir yerdi burası. Bunu fark ettim, sonra ölüleri güzel yerlere gömmenin garipliği üzerinde düşündüm. Logan bunu göremeyecekti. Nerede yattığı onun umurunda değildi ki. Dikkatlice seçilen bu yer, hâlâ hayatta olanlara hizmet etmek için vardı. Bu beni rahatlatmıyordu.

Kazılmış toprağın üzerinden küçük ve beyaz bir çiçek almak için eğildim. Bunu neden yaptığımı bilmediğimi söylemeliyim. Küçük bir rahatlama getirmesi için yaptığım bir insan davranışı olsa gerek; ölülerine yas tutmak insanlara özgü bir davranıştı. Orada durmuş, elimde acınası beyaz çiçeğimi tutarken, katıldığım son cenaze töreninin kime ait olduğunu hatırladım; anne babamın. Annemin beni evlat edinmek isteyen en yakın arkadaşı küçük bir tören ayarlamıştı. Sonradan, anne babamın hayat sigortası olmadığını öğrendiğimde, masrafları annemin arkadaşının ödediğini fark edecektim. Beni cenaze töreninin yapıldığı yere götürmüş, elimi tutmuş ve orada benimle durmuştu. Onu en son orada görmüştüm. Koruyucu aile sistemi uzun vedalara alışık değildi anlaşılan.

O gün orada öylece durmuş, diğer mezarları izliyordum. Annem ve babam geri gelecekti, bundan emindim. Tabutları görmüştüm elbette. Hatta annemin cesedine kısa süreliğine bakmama izin bile vermişlerdi. Kazılan çukurlara tabutları indirdiklerine, üzerlerine toprak attıklarına da şahit olmuştum. Ama bunun bir önemi yoktu benim gözümde. Geri gelecektelerdi. Gerçek ölümle ilgili hiçbir tecrübem yoktu. Ölümle ilgili bildiğim tek şey, cumartesi sabahları erken saatlerde yayınlanan çizgi filmdeki çakalın, öldükten sonra her seferinde, kapanış müziği gelmeden önce hayata dönmenin bir yolunu mutlaka bulduğuydu. Ölüm böyle işliyordu benim gözümde; televizyonun karşısında kendini kahvaltılık gevreğe kaptırmış, pijamalarını daha çıkarmadan yerde bağdaş kurmuş çocukların gülmesine yetecek kadar süren geçici bir şeydi. Babam beni bir yılbaşı partisine götürdüğünde, bunun gerçek insanlarla denendiğine de şahit olmuştum. Kadının birini bir kutuya koymuşlar, kutuyu ortadan ikiye kesip ayırmışlardı. İki tarafı birleştirip kutuyu tekrar açtıklarında kadın, alkışlar, hayretler ve kahkahalar içinde zıplayarak kutudan fırlamış ve yüzünde kocaman bir gülümsemeyle onu izleyenleri selamlamıştı. Bu bir şakaydı, korkutucu ama aynı zamanda mükemmel bir şaka. Şimdi yapmam gereken tek şey şakanın bitmesini beklemektir. Anne babamın mezarının başında beklerken kıkırdamaya başladığımı hatırlıyorum. Papaz bana ters bir bakış atmıştı ve hiçbir şey hissetmeyen yetimin teki olduğumu düşünmüştü muhtemelen. Umurumda bile değildi. Papaz şakaya dahil değildi nasıl olsa. Orada durdum, gülümsedim ve bekledim. Bekledim... Bekledim...

Logan'ın mezarının başında dururken o hayalin geri gelmesini diledim. Ölen insanların geri geleceğine, ölümün yalnızca geçici bir şey olacağına inandırmak istedim kendimi. Ama artık büyümüştüm. Ölüm ölümdü işte. Gömülen gömülmüştü. Giden gitmişti. Dizlerimin üzerine düştüm, altımda kalan çiçekler ezildi. İçimde bir şeylerin koptuğunu hissettim. Öne doğru eğilip hıçkırarak ağlamaya başladım. Bir kere ağlamaya başladığımda kendimi durduramadım, göz pınarlarım kuruyana, boğa-

zım ağrıyana kadar ağladım. En sonunda bir ses hüznümü delip geçti. Burnunu sokmaması gerektiğini bilen Jeremy değildi bu. Arkamdaki, burnunu sokma cesareti bulan biriydi.

“Şimdi!” Clay bağıırıyordu. “Onu orada öylece dinle-”

Jeremy’nin sesi hafif bir fısıltıyla onun sözünü kesti.

“Hayır!” diye bağırdı Clay. “Bunu yapamazlar. Logan’a yapamazlar. Elena’ya yapamazlar. Burada böylece durup-”

Bu sefer sözünü kesen bir homurdanma oldu.

“Tanrı aşkına! Siz nasıl...” Clay’in sesi öfkeden köpürüyordu.

Dalların arasından hışırtı seslerinin yükseldiğini duydum. Jeremy, Clay’i ormanın içine sürüklemişti, yatıştırmaya çalışıyor olmalıydı. Orada diz çökmüş bir hâlde kulak kesildim. Clay’in istediğı Logan’ın katilinin peşine düşmekti. Yarın değil, bu gece değil, hemen şimdi. Logan’ın cesedinden yabancı bir kurtadam kokusu almışlardı. Biz Brandon’ın peşindeyken başka bir İt öldürmüştü Logan’ı. Jeremy, Clay’i niyetinden vazgeçirmeye çalışıyor, hâlâ gündüz olduğunu, çok kızgın olduğunu ve bir plan yapılması gerektiğini anlatmaya çalışıyordu. Jeremy’nin ne söylediğı ya da ne kadar mantıklı konuştuğı Clay’in umurunda bile değildi, öfke fırtınası bütün aklını silip süpürmüştü. Jeremy’nin Clay’e, İt’in peşinden gitmesini yasakladığı kelimelerin gelmesini bekledim ama gelmediler. Kendi yası dikkatini dağıttığından, Jeremy onunla tartışmış, yola getirmeye çalışmıştı, ama intikam almaktan da alenen menetmemişti. Ölümçül bir görmezden gelmeydi bu. Toprak olmuş ellerimi temizleyip ıslak yüzümü sildim, hüznüm korkum tarafından boğulmuştu. Onlar tartışmaya devam ederken korudan sıvıştım ve eve kaçtım.

On dakika sonra Boxter’inin kapısını açtı ve sürücü koltuğına atladı.

“Nereye gidiyoruz?” diye sordum. Ağrıyan boğazım, ağzımdan yalnızca bir fısıltı çıkmasına izin vermişti.

Yerinde şaşkınlıkla zıpladı ve benim yolcu koltuğuna yerleşmiş bir hâlde olduğumu gördü.

“Onun peşine düşeceksin,” dedim. “Orada olmak istiyorum. Orada olmam gerek.”

Bu kısmen doğrudu. Öfkemin bir kısmını dışa vurmam gerekiyordu ve Clay gibi, benim de bunu yapabileceğim tek bir yol vardı; intikam. Bir İt’in Logan’ı öldürdüğünü düşündükçe öfkeden deliye dönüyordum. İçime girmiş bir şeytan sanki damarlarımda dolaşıyor, ellerimi yumruk yapıyor, vücudumun her köşesine öfke nöbetleri salıyordu. Bu öfke nöbetleri bana çocukluğumdan beri tanıdıktı. O zamanlar öfkemi kullanmanın yollarını bilmediğimden, bu sinirle olduğum yerde kalır, onu içimden çıkarmanın anlamlı bir yolunu bulamazdım bir türlü. Bugün öfkemi önceden hayal dahi edemeyeceğim yöntemlerle dışa vurabiliyordum. Bu yöntemler öfke nöbetlerinin daha korkutucu olmasına neden oluyordu yalnızca. Eğer buna teslim olursam ne olacağını ben bile bilmiyordum. Katilin peşinden gitmek için aktif bir şekilde hareket ettiğimi bilmek, az da olsa bunu kontrol etmemi sağlıyordu.

Clay’le gitmek istememin bir nedeni daha vardı. Onun tek başına gitmesine, başına bir iş açmasına ve çiçekli koruda bir mezar daha kazılmasına izin veremezdim. Bunun düşüncesi bile itiraf etmek istemediğim kadar kötü şeyler hissetmemi neden oluyordu.

“Emin misin?” diye sordu yüzünü bana dönüp. “Benimle gelmene gerek yok.”

“Evet, var. Sakın beni durdurmaya kalkma, yoksa Jeremy’ye ortadan kaybolduğunu söylerim. Sana bir yerlere gitmeni yasaklar. Eğer gidersen de onu peşinden yollarım.”

Bana dokunmak için uzandı ama başımı cama çevirdim. Kısa süren bir sessizliğin ardından garajın otomatik kapısı açıldı ve arabanın motoru gürledi. Bir anda artan bir hızla geriye doğru savrulduk. Bear Vally yoluna koyulmuştuk.

Bear Valley'ye giderken, kederden ve öfkeden oluşan bir sis beynimi ele geçirdi ve bir harekette bulunmamı emretti bana. Net, fiziksel bir hamlede bulunmam gerekiyordu. Buna odaklandım. Bir anda, Bear Valley'ye uçma ve Logan'ın katilini arama isteğim gerçeğin gün ışığında eridi. Eğer intikam almak istiyorsak bir plana ihtiyacımız vardı.

Bear Vally'ye girerken iş çıkışı trafiğine yakalandık ve Ma-in'den Elm'e dönmeden önce bir kırmızı ışığın daha yanmasını beklemek zorunda kaldık. Işık yine kırmızıya dönünce, Clay ardından gelen korna çığlıklarına aldırmadan basıp gitti.

"Nereye gittiğimizi biliyor musun?" diye sordum.

"Park etmeye."

"Peki, ondan sonra?"

"Logan'ı öldüren piçi bulmaya."

"Mükemmel fikirmiş. Çok net bir plan gerçekten." Clay kasabanın tek umumi otoparkına girerken kapının kolunu tuttum. "Onu şimdi avlayamayız. Hâlâ gündüz. İt'i bulsak bile işini bitirmek için gece olmasını beklememiz gerek."

"O zaman önerin nedir? Logan'ın katili elini kolunu sallayarak dışarıda dolaşırken sakın bir yemek mi yiyelim?"

Dün gecedeki beri hiçbir şey yememiş olmama rağmen midem yemek düşüncesini kabul etmek istemiyordu. Logan'ın katilini bulmayı ben de en az Clay kadar istiyordum, ama sağduyum dikkatli olmamız gerektiğini söylüyordu. Logan'ın intikamını almamızın önüne geçecek her türlü şeyin düşüncesinden bile nefret etsem de, şu anda yapmamız gereken tam olarak buydu. Birkaç saatliğine dikkatimizi dağıtacak bir şeyler bulmalıydık.

"Dün gece neler olduğunu öğrenmemiz gerek."

Clay bir anda frene bastı. "Ne?"

“Kasabanın dün geceki depo partisine nasıl tepki verdiğini öğrenmemiz gerek. Zarar tespiti yani. Daha fazla vahşi köpek arıyorlar mı? Brandon’ın cesediyle bir şeyler yapıyorlar mı? İkinci katın penceresinden atlarken seni gören birileri oldu mu? İt’i yönlendirmeye çalıştığımı gördüler mi?”

“Tanrı aşkına! İnsanların ne görüp ne düşündüğü kimin umurunda?”

“Senin umurunda değil mi? Brandon’ın cesedini laboratuvara götürüp araştırdıktan sonra garip bir şeyler bulma ihtimalleri seni az da olsa endişelendirmiyor mu? Burası senin arka bahçen, Clay. Senin yuvan. Umursamama lüksün yok.”

Clay bir iç çekişle, yorgun bir nefes verme arası bir ses çıkardı. “Tamam, senin önerin ne o zaman?”

Durup düşündüm, bu kadar ilerisini düşünmemiştim. Uyuşmuş beynim Logan’ın düşünceleri tarafından ele geçirilmişti. Bu düşünceleri bir kenara atıp, asıl düşünmem gerekenlerin üzerinde odaklanmaya çalıştım. Birkaç dakika sonra, “Gazete alıp, bir kafeye oturalım. Dün gece neler olduğunu gazeteden okurken, bir taraftan da insanların ne konuştuklarını dinleriz. Karanlık çöktükten sonra da asıl işe başlarız,” dedim.

“Gazete okumak Logan’ın katilini bulmamıza yardım etmez. Gidip yemek yesek daha iyi.”

“Sen aç mısın?”

Arabanın motorunu susturdu ve ortalık sessizliğe büründü. “Hayır, değilim.”

“O zaman, önümüzdeki birkaç saati geçirmek için daha yaratıcı bir yöntemin yoksa planımız bu.”



İZ

Gazeteyi aldıktan sonra Jeremy'yi aramak için telefon kulübesine uğradım. Telefonu açan Peter olduğu için Jeremy'yle birebir görüşmek zorunda kalmadım. Peter'a, Clay'le birlikte olduğumu söyledim ve şu anda Logan'ın katilinin peşinden gitmek için uygun bir zaman olmadığına onu ikna ettim. Kasabaya intikam için değil, çünkü olaydan sonra hasar tespiti yapmak için gelmiştik. Tabii ondan sonra katili aramaya başlayacağımızdan bahsetmedim. Her şey bir yorum meselesiydi. Aslında yalan söylüyor sayılmazdım. Yani teknik olarak.

Bear Valley'de üç tane kafe vardı, ama aralarında en adam akıllıları The Donut Hole'du. Diğer ikisi de kasabaya dışarıdan gelenler, kamyoncular, ya da kafein ve şeker patlaması yaşamak isteyen insanlara ayrılmış durumdaydı. Dükkândan içeri girerken kapının hemen üzerindeki çan çaldı, herkes dönüp bize baktı. Tezgâhtaki birkaç insan gülümserken, içlerinden biri elini kaldırıp selam bile verdi. Ben gözlerine biraz tanı-

dık gelmiş olabilirdim ama asıl tanıdıkları kişi Clay'di. Sekiz yüz kişilik bir kasabada, onunki gibi bir görünüme ve Porsche Boxter'a sahip birinin tanınmama ihtimali yok gibi bir şeydi zaten. Clay bu ilgiden nefret ederdi. Ona göre onun asıl laneti yüzüydü, kurtadam kanı değil. O, sıradan insan hayatının sıradanlığı arasında kaybolup gitmek isterdi. Sanırım kurtulabilse Boxter'dan da kurtulurdu, tıpkı benim odamdaki Dresden desenli figürlerim gibi, Boxter da Jeremy'nin bir hediyesiydi ve Clay'in hız tutkusunu tatmin etmek için alınmıştı.

Ama Clay, Bear Valley'de şanslı sayılırdı yine de. Spor arabası ve güzel yüzü, girdiği her yerde başların ona dönmesine neden olsa da, bir şehirde rahatsız olacağı gibi olmuyordu, çünkü sol elinin dördüncü parmağında, *gereksiz* kadın ilgisini egale eden altın bir yüzük takılıydı ve Bear Valley de, böyle şeylerin hâlâ değer gördüğü ve nişan yüzüğü takan erkeklerin, kadınların gözünde izinsiz alan olduğu anlamına geldiği bir kasabaydı. Üstelik yüzük üçkâğıt değildi, Clay de böyle bir aldatmacaya başvuracak kadar düşük bir adam değildi. Elimi nazik bir şekilde ısırp, sonsuza kadar evli ve mutlu yaşama masalına bir son vermeden önce birlikte aldığımız yüzüktü parmağına taktığı. Ortada bir düğün olup olmamasının Clay'in gözünde hiçbir önemi yoktu. Düğün töreni, sırf ben istediğim için katlanmak zorunda kalacağı saçma sapan insan geleneklerinden biriydi işte. Bunun altında yatan bağıllık ilkesi önemliydi onun için. İçindeki kurdun ondan talep ettiği bir eş düşüncesi... İster evlilik, ister çiftleşme. O yüzden yüzüğü taktı. Aldatmacalarla dolu beyninde yaşadığı gariplikler işte diye düşünmüştüm o zamanlar. Beni eşi olarak insanlara tanıtmaya başladığında sorunlar da baş göstermeye başladı.

The Donut Hole, sentetik kumaş kaplama koltuklarından tutun da, yanık hindiba kokusuna kadar, her köşede rastlayabileceğiniz türden tipik bir kasaba kafesiydi. Sigara içilen bölümden kaçış yoktu. Masada küllük bulunmayan bir bölme bulabilmeniz bile, yan masadan gelen duman, zaten çok yetersiz olan havalandırma sistemini de görmezden gelerek size çok rahat

ulaşırdı. Çalışanları, yuva kurma yıllarının ardından biraz para kazanmak için çalışmaya karar veren, ama o yaştan sonra yapabileceği tek işin garsonluk olduğunu anlayan orta yaşlı kadınlardı. Günün bu vaktinde kafeye gelen diğer insanlar da, işten evlerine dönerken kahve içmek için uğrayan, ya da eve daha geç gitmek için buralarda oyalanan adamlardı.

Ben bir masa seçip otururken, Clay de tezgâha gidip iki kahve ve iki dilim ev yapımı elmalı turtayla döndü. Elmalı turtaları bir kenara çekerek, Bear Valley Post'u masaya boylu boyunca yaydım. Depo partisinde meydana gelen olay gazetede yerini almıştı. Elbette haberde bunun adı *depo partisi* olarak geçmiyordu, çünkü muhtemelen okuyucu kitlesinin ve hatta gazete çalışanların bile depo partisinin ne olduğu hakkında en ufak bir fikirleri yoktu. Partiyi anlatmak için '*gayrimeşru aktivitelerin yapıldığı büyük bir özel parti*' kelimelerini kullanmışlardı, bu da partinin gerçekte olduğundan daha eğlenceli olduğu imajı yaratıyordu. Gazetede alenen söylenmese de, partiye katılanların büyük oranda kasaba dışından geldiği yazmaktaydı.

Olayın ayrıntıları belli belirsiz bir şekilde aktarılmıştı. Tanıkların çoğunun sarhoş ya da kafasının güzel olduğu ve failin de ifade veremeyecek kadar *ölü* olduğu göz önünde bulundurulursa polisin elinde bir şey kalmıyordu anlaşılan. Elde bulunanlardan bir çıkarım yapıldığında, polis tarafından yakalanmadan önce büyük bir köpeğin iki insanı öldürdüğü sonucuna varılmıştı. Birinci sayfaya çıkacak kadar önemli bir haber değildi bu, ama gazeteci işinin hakkını vermek için tahminlerde bulunmaktan geri durmamıştı. Ölenin büyük bir köpek olduğu kanısına varılmıştı, bu da yetkili kişilerin onun başka bir şey olduğundan kuşkulandığı, bu açıklamayla yetindikleri ve cesedi Vahşi Yaşam Araştırma Kurumu'na falan götürüp incelemeyecekleri anlamına geliyordu. Brandon'dan geriye kalanlar çoktan atılmıştı. Yani gazetede yazdığına göre, Yerel İnsani Topluluk tarafından yakılmıştı. Partiye katılanların hepsinin birer kuduz aşısını hak ettiklerini düşündükleri için küçük bir *kuduz aşısı günü* de yapmışlardı. Polisin, bir gece önce şehirde

en az iki köpek gördüğünü söyleyen gence rağmen, daha fazla vahşi köpeğin ormanda gezindiği gerçeğini göz ardı etmiş olduğunu söyleyen gazeteci, bu olayla, geçen haftalarda öldürülen genç kız arasında bir bağlantı olduğunu öne sürmüştü. Son olarak da tüm bu şüpheli ifadelerin arasında, sarışın bir kadının ya da adamın olaya *garip* bir şekilde dahil olduğunu söyleyen herhangi bir ifade yoktu. İnsanların gözünde Clay de ben de partide bulunun sıradan insanlardık.

“Zaman kaybı,” diye homurdandı Clay. Ben gazeteyi okurken, o da yazılanlara göz atıyordu. “Orada bir şey yok.”

“Güzel, olmasını istediğimiz şey de zaten gazetede hiçbir şey olmamasıydı. O yüzden pek de zaman kaybı sayılmaz.”

Burnundan kızgın bir şekilde soludu ve elindeki çatalı önündeki elmalı turtaya pat diye geçirince etrafa kırıntılar saçıldı. Tek lokma almadan turtayı kenara itti.

“Kokusunu aldığın kişinin, tanımadığın biri olduğundan eminsin değil mi?” diye sordum ve içimde yükselen acı dalgasını görmezden gelmeye çalışarak, “Yani Logan’ın üzerinde,” diye ekledim.

“Evet.” Clay’in gözleri bir an için donuklaştı, sonra öfkeyle parıladı. “Bir İt. Lanet olasıca bir İt. Bear Valey’de bulunan ikinci bir İt. O kadar yer varken...”

“Şu anda buna kafa yoramayız. Nasıl ve neden olduğunu şimdilik unut. Kim olduğu üzerine odaklan.”

“Kokuyu tanıyamadım. Hiç kimse tanıyamadı. Bu da, kokusunu tanıyabileceğimiz kadar sık karşılaşmadığımız bir İt olduğu anlamına geliyor.”

“Ya da yenidir. Brandon gibi.”

Clay suratını astı. “İki yeni İt mi? Bu yeterince garip ama...”

“Boş ver. İt’i tanıyamadın. Şimdilik konuyu burada bırakalım. Dün gece hakkında konuşan birilerini duyuyor musun?”

Clay söylenmeye başladı ama onu duymazdan gelip arkama yaslandım ve kahvemi içiyormuş gibi yaparak etrafımdaki insanların konuşmalarını dinlemeye başladım. Yaşanan olay

üzücüydü ama insanlar olayın kötülüğünden çok, sıradan hayatlarında çok da bir değişiklik yaratmayacağı için üzölmüşe benziyorlardı. Adil davranmayan patronlar, hain iş arkadaşları, hiçbir şeyden memnun olmayan çocuklar, her şeye burnunu sokan komşular, sıkıcı evlilikler ve daha nice çan sıkıcı muhabbet dükkânın dört köşesinden kulağıma geliyordu. Hiç kimse mutlu değildi. Ama belki de göründüğü kadar kötü değildi. Belki de kasabanın sakinleri gidip de bir terapisteye para yatırmaktansa, bir dolara aldıkları kahve eşliğinde, önemli önemsiz sıkıntılarını çevresindekilere anlatarak tasarruf ediyordu, kim bilir.

İnsanları dinlemeye devam ettikçe içimi yılanmış bir öfke ve içerleme kapladı. İnsanlar neden işlerinden, eşlerinden, çocuklarından ve geniş ailelerinden şikâyet ediyordu ki? Bunca şeye sahip oldukları için ne kadar şanslı olduklarının farkında değiller miydi? Diğer çocukların anne babalarından ve kardeşlerinden yakınmalarından çocukken bile nefret ederdim. Yüzlerine karşı bağırarak geçirdi içimden; *eğer hoşunuza gitmiyorsa bana verin. Erken yatmak zorunda olsam da, kız kardeşim beni sinir etse de ağzımı açıp tek kelime etmem.* Büyürken etrafımda aile imgeleri vardı. Her çocuğun vardır. Her kitabın, her televizyon programının, her filmin, hatta her reklamın ana konusuydu bu. Anne, baba, kardeş, büyük anne, büyük baba, ev hayvanları ve bir yuva. İki yaşındaki bir çocuk için o kadar tanıdık kelimelerdi ki bunlar, bunun dışında bir hayatın da olabileceğini aklına bile getiremezdi çocuk. Kendime acıma aşamasını geçtiğimde, çocukluğumun bu eksik parçalarını sonsuza kadar özlemek zorunda olmadığımı fark ettim. Büyüdüğümde ben de kendime bir aile kurabilecektim. Öyle, bir eş, üç çocuk, bir köpek ve şirin bir evden ibaret geleneksel bir aile olmak zorunda da değildi. Bunun farklı versiyonları da olurdu. Yetişkin bir insan olduğumda, hayatın benden esirgediğı her şeyi kendime tedarik edebilirim diye düşünüyordum. Yetişkin olmak için attığım ilk adımda kurtkadın oldum.

Geleceğe dair bütün ümidim tek bir gecede yerle bir oldu. İnsanların dünyasında kendime bir aile kurabilirdim, ama bu hiçbir zaman hayal ettiğim o aile olamayacaktı. Bir kocam ol-

mayacaktı. Biriyle birlikte yaşamak da yeterince riskliydi zaten. Üzerine bir de hayatımı birileriyle paylaşmak, altına giremeyeceğim bir riskti. Çocuklarım olmayacaktı. Doğum yapan bir kurtkadın kayıtlarda yoktu, ama olsaydı bile bir canlının hayatını kurtadam olarak devam ettirmesi fikrine alışamazdım. Bir eş ve çocuk olmadan da ne bir aile, ne de bir yuva kurulabilirdi. Bunların hepsi çocukluğumda olduklarından bile daha uzak bir yerlere uçup gitti.

Clay endişeli bir şekilde beni izliyordu. “İyi misin sen?”

Elini uzattı ama iyimser bir şekilde yanağımı okşayacak, ya da teselli etmek için dizime vuracak kadar belirgin bir hareket değildi. Bunları yapmak yerine bacağıma bacağıma yasladı ve yüzümü incelemeye devam etti. Gözleri benimkilerle buluştuğunda, iyi olmadığını bağırarak istedim yüzüne. *Hiçbir zaman iyi olmayacağım ve bunların hepsi senin yüzünden!* Bütün hayallerimi ve umutlarımı bencilce bir hareketle bir anda çekip almıştı. Bacağıma hızla çekip başka yöne baktım.

“Elena?” dedi masanın üzerinden eğilerek. “İyi misin?”

“Hayır. İyi değilim.”

Durdurdum kendimi. Daha fazlasını söylemenin ne yararı vardı ki? Logan’ın katilini aramak için buradaydık, kişisel problemleri tartışmak için değil. İçimden bir ses, bu konuların hiçbir zaman konuşulmayacağını, konuşulması için asla uygun bir zaman olmayacağını söylüyordu. Eğer konuşursak sorunları halledebilirdik ve bu almak istemediğim bir riskti. Hiçbir zaman unutmak ya da affetmek istemedim. Buna izin veremedim.

Clay’e karşı beyaz bayrakları çekseydim eğer, bu ona teslim olduğum anlamına gelirdi. Savaşı onun kazandığı ve beni ısırtmasının onca derde değdiği anlamına gelirdi. O kendi seçtiği hayat eşini bulmuş olacak ve hayalini kurduğu yaşama kavuşacaktı. Ama benim de kendi hayallerim vardı ve o hayallerde -- kurtkadın olayım ya da olmayayım -- Clay’in en ufak bir rolü yoktu. Hele ki o hayalleri Philip’le birlikte gerçekleştirmenin küçük bir yolunu bulmuşken. Bende normallik ve iyilik potan-

siyeli görmüş olan, bunu elinden geldiği kadar teşvik etmeye çalışan bir adam bulmuştum en sonunda. Bunlar Clay’le hiçbir zaman elde edemediğim şeylerdi. Belki geleceğimizde evlilik, çocuklar ve banliyöde iki katlı şirin bir ev görünmüyordu, ama farklı versiyonlar da işimi görür demiştim; bir eş, bir yuva ve geniş bir aile. Yapmam gereken tek şey şu pisliği temizlemek ve sonra Toronto’ya dönmekti.

“Hayır,” diye tekrar ettim. “İyi değilim. Logan öldü ve katili dışarıda elini kolunu sallayarak dolaşırken, ben burada oturmuş senin gibi-” Lafımın kalanını yuttum. “Dedikoduları dinlememiz gerektiğini ne çabuk unuttun? Sessiz ol da dinle.”

Bütün dikkatimi etrafınızda dönen konuşmalara vermeye çalıştım yeniden. İnsanlar hâlâ hayatlarından şikâyet edip duruyorlardı, ama buna odaklanmak yerine asıl duymak istediğim şeyleri dinledim. Yaşanan genel ümitsizliğin üzerine bir de *‘Dünya ne hâle geldi böyle’* şikâyetleri eklenmişti şimdi. Bazıları gazetenin manşetlerini tekrar tekrar millete anlatırken, bazıları da akşama kadar insanların ağzında sakız olacak olan dedikoduların ilk dalgasını salmaya başlıyordu etrafa. Arka köşedeki bir kadın, saldıran köpeğin aslında vahşi bir köpek olmadığını, belediye başkanının bir tanıdığının elinden kaçmış bir bekçi köpeği olduğunu öğrenmişti bir yerlerden. Polis de tehdit edilmiş ve etrafa vahşi köpek hikâyesini yaymaları için rüşvet almıştı. Bazıları işin içinde bir köpeğin bile olmadığı kanısındaydı. Bu insanlara göre de, uyuşturucudan deliye dönmüş particilerden biri iki kişiyi öldürmüştü ve polis bu olayın üzerini örtmek için partinin yapıldığı binanın dışında masum bir köpeği öldürmüştü. İnsanların bazen yaratıcı olacakları tutuyordu gerçekten. Kesin olan bir şey varsa, o da hiç kimsenin normalden çok daha büyük olan kurtlar hakkında tek bir laf etmediği ve kurdun da neden o şekilde davrandığı hakkında konuşmadıklarıydı. Bir köpeğin kendini kaybedip kalabalık bir depoya saldırması herkese normal gelmişti anlaşılan. Ben insanlara kulak misafiri olurken, Clay de gazete okuyormuş gibi yapıyordu. Okuyormuş gibi yapıyordu diyorum, çünkü Bear Valley’de yaşananlar, hatta dünyanın herhangi bir yerinde ya-

şananlar onun umurunda bile değildi. Her ne kadar itiraf etmese de, o da benim gibi dedikoduları dinlemekle meşguldü.

“Gidebilir miyiz artık?” diye sordu en sonunda dayanamayıp.

Soğumuş olan kahvemden bir yudum aldım, kupanın dörtte üçü hâlâ doluydu. Clay kahvesinden tek bir yudum almamıştı bile ve ikimiz de turtalarımıza dokunmamıştık. Uzun zamandan sonra ilk defa, açlık birinci önceliğimiz değildi.

“Gidebiliriz sanırım,” dedim pencereden dışarı bakarak. “Daha karanlık çökmesine çok var, ama izini hemen bulabileceğimizi sanmıyorum zaten. Park yerinden mi başlasak?”

‘Logan’ın cesedini bulduğumuz park yerinden’ diyememiştım ama Clay hangi park yerini kastettiğini anlamıştı. Başıyla onayladı, ayağa kalktı ve hızlı bir şekilde kafeden çıktık.

Marketin önüne geldikten sonra, Logan’ın olduğu yeri görmemek için köşede durdum. Kalbim o kadar hızlı atıyordu ki nefes almakta zorlanıyordum.

“Ben yapabilirim,” dedi Clay elini sırtıma koyarak. “Sen burada kal. Ben izi bulup, nereye yönlendirdiğine bakarım.”

Elinin altından çektim kendimi. “Yapamazsın. Koku dün gece bile o kadar kuvvetli değildi. Şimdi daha da azalmıştır. Benim burnuma ihtiyacın var.”

“Deneyebilirim.”

“Hayır.”

Köşeyi döndüğümde bir an duraksadım, en sonunda bunu yapacak cesareti buldum kendimde. Keşif aracını park ettiğimiz yeri görünce başımı sertçe başka yöne çevirdim, ama artık çok geçti. Aklımda o geceyi çoktan yaşamaya başlamıştım bile. Arabaya koştuğumu, Clay’in arkamdan bağırdığını, sonra koştuğunu... Ne olduğunu benden önce fark etmişti. O yüzden beni

durdurmaya çalışıyordu. Bunu şimdi anlamıştım ama artık bir önemi kalmamıştı. Bu sadece, dün gece yaşananları anı anına tekrar yaşamamak için beynimin bulduğu bir dikkat dağıtma yöntemi idi.

Gün ışığında park yeri farklı bir mekânmiş gibi görünüyordu. Kafe gibi burası da işlerinden çıkmış insanlarla dolup taşıyordu. Çoğu kot pantolonlu, birkaçı da takım elbiseli adam, ellerinde bu akşam için aldıkları hazır yemeklerle, bir şişe sütle ya da fazladan bir ekmekle evlerine döneceklerdi. Park yerini boylu boyunca geçip arka çitlere vardığımızı hiç kimse fark etmedi. Arabayı dün gece park ettiğimiz yer, acelesi olan hiçbir müşterinin arabasını park etmek isteyeceği bir yakınlıkta değildi.

Keşif aracının yolcu koltuğunun kapısının olduğu yerde durdum. Gözlerimi kapatıp havayı içime çektim. Logan'ın kokusu beynimi ele geçirdi. Dizlerim titreyince Clay bana destek olmak için kolumdan tuttu. Kendime gelip Logan'ın kokusunu almamaya çalışarak yeniden kokladım, işe yaramadı. O baskın kokusu, etraftaki diğer önemsiz kokuların hepsini yok ediyordu. Gözlerimi kapattığımda onun karşımda dikildiğini, ona dokunabileceğim kadar yakımda durduğunu hayal edebiliyordum. Gözlerimi açtım; günün parlak ışığı bu hayali beynimin karanlık köşelerine itti.

“Ben,” dedim. “Biraz zorlanıyorum.”

“Burada,” dedi Clay. “Zayıf bir koku ama bir şeyler alabiliyorum. Biraz beklesene, nereye gittiğini seçebilirim sanırım.”

Sola doğru ilerledi, durdu, kafasını salladı sonra geri gelip farklı bir yönde ilerlemeye başladı. Attığı ikinci turdan sonra bana döndü. “Buldum,” dedi. “Giriş yeri doğudan,” diğer tarafı işaret etti, “ama İt bu taraftan çıkmış.”

Burnu mükemmel koku alan bir kurtadamin bile, bir kokunun nereden gelip nereye gittiğini anlamasına imkân yoktu. Clay bunu anlayabilmişti, çünkü gelen ve giden koku arasındaki fark, birinde Logan'ın kokusu varken diğerinde olmamasıydı. Tabii Clay bundan bahsetmemişti.

“Buraya gelip sen de dene,” dedi.

Park alanından çıkınca rahatladım. Clay bir minivan arabanın yanında duruyordu. Yanına gidip havayı içime çektim. Evet, koku buradaydı. Tanımadığımız bir kurtadamin kokusu. Koku park alanının başından sonuna kadar devam ediyor, marketten ileri gidiyor ve Jack’in Av ve Hırdavat Malzemeleri Dükkânı’na doğru ilerliyordu. Oradan kaldırım boyunca batıya gidiyor, sonra ana caddeden geri dönüyordu. Bu, kulağa her ne kadar kolay ve hızlı bir işlemmiş gibi gelse de aslında öyle değildi. A noktasından B noktasına giden bir çizgiyi takip etmek bile on beş dakikamızı alırdı. İzi kaybede kaybede, İt’in kokusunu ilk bulduğumuz yere dönerek ve her şeye en baştan başlayarak bir saat harcadık. Bir ya da iki kere kokuyu tamamen kaybettim. Kokunun peşine insan olarak düşmek işi daha da zorlaştırıyordu. Daha iyi koklayamadığım için değil, burnumu yere dayayıp da koklayamadığım için. Yani, başımı yere dayayıp koklayabilirdim elbette, ama bu tür davranışlar normal insanlar arasında genellikle pek hoş karşılanmayacağı için bu işin sonu psikologda bitebilirdi. Bir sokak köşesinde daireler çizip, sürekli burnunu çeken insanlar olarak bile birkaç kötü bakış almıştık. O yüzden bunu gizli yapmak zorundaydık. Clay’i karanlık çökene kadar beklemeye ikna etsem de insan formundan çıkamazdık. Bear Valley’de yaşananlardan sonra sokakta kurt olarak dolaşmak zorlu bir görev değil, intihar olurdu.

Bear Valley’nin çarşısı, çalışanların mesai sonu yapıp eve gitmeleri için beşte kapanırdı. İnsanlar evlerine gidip yemeklerini yer ve ortalama bir insanın saat beşe kadar çalışmak ve alışverişini de tatil günlerinde yapmak zorunda olduğu gerçeğini görmezden gelirlerdi. İnsanların görmezden geldiği bu gerçek, çekirdekten çıkıp bütün vücudu etkisi altına alan bir kanser gibi, ilk önce dükkânları, sonra ilk sıra evi, sonra da onların komşularını, derken her yeri kontrolü altına alıp bütün Bear Valley gayrimenkullerini ele geçirmişti. Kasabanın merkezine vardığımızda saat yediyi geçiyordu ve işine tutkuyla bağlı olan mesai sonrası çalışanları bile dükkânlarını terk etmişti. Sokak-

lar boştu. Bütün kasaba toplu bir akşam yemeği töreni için terk edilmişti sanki. Bu bana etrafı koklamamda daha fazla özgürlük tanıdığından, kalan yolu yirmi dakika içinde tamamlayabildik. İz, kasabanın diğer tarafındaki fast food zincirleri tarafından sürgüne gönderilmiş gibi duran bir Burger King'e getirdi bizi. İt belli ki biraz dinlenmek için burada durmuştu. Yirmi dakika daha süren daire çizmeler ve etrafta dolanmalardan sonra kokuyu yeniden aldım. On dakika sonra Big Bear Pansiyonu'nun otoparkının karşısında duruyorduk.

"Yani, çok da düşünmemize gerek yokmuş," diye mırıldandım bir dizi pikaba ve on yıllık sedanlara bakarken. "Kasabada kalınabilecek iki otel var zaten. O da gidip o iki otelden birinde kalacak tabii."

"Marketten başlayalım diye ısrar eden sendin bir kere."

"Senin de başka bir teklif sunduğunu hatırlamıyorum ama."

"Buna hayatta kalmak deniyor, hayatım. Çenemi ne zaman tutmam gerektiğini biliyorum."

"Biz ne zamandan beri..." Durdum. Otel odasının koridorunda durmuş, bizi dinlediğini gizleme çabası bile göstermeyen bir kadın gördüm. İkinci sonrası pembe dizileri bittikten sonra hâlâ eğlenebileceği bir şeyler bulmuş olmak hoşuna gitmişti herhâlde.

Bir pikabın arkasına yürüdüm ve iki katlı pansiyona baktım. "Kaç tane oda saydın?"

"Otuz sekiz," dedi Clay saniyesinde. "On dokuz altta, on dokuz üstte. Alt kata açılan bir ana giriş var. İkinci kata giden bir lobi girişi ve acil çıkış kapısı var."

"Ben olsaydım, birinci katta bir oda tutardım," dedim. "Odaya ulaşım çok kolay. İstedğin zaman girip çıkabilirsin."

"Ama ikinci katın balkonu var, hayatım. Gözlere şenlik de bir manzarası."

Yolun karşısındaki boş alana, oradan da haddinden fazla büyümüş olan yabancı otlara, dökülen beton duvarlara ve artık dağ olmaya başlayan çöplere baktım.

“İlk kat,” dedim. “Ben aramaya başlarım. Sen git bir yerlere saklan.”

“İ-h. Bu oyunu daha önce de oynamıştık. Ben saklanıyorum ama sen hiç aramıyorsun. Anlamam biraz uzun sürse de artık kapmaya başladım.”

“Git.”

Clay pis pis sırttı, belimden tutup beni öptü ve bu öpücüğün bedelini ona ödetmeden ortadan kayboldu. Moralinin yerine geldiğini görmek her ne kadar güzel de olsa, bir cinayetin ardından mutlu davranmasa daha çok hoşuma gideceğini fark ettim. İzin peşinden gitmekle geçen son birkaç saatten sonra, kafedeyken içimde yükselen gücenme duygusu bilinçaltımın gerilerine itilmişti şimdi. Ama hiçbir zaman kaybolmayacağını, acıyı yeniden ve yeniden tetikleyecek pembe bir yara gibi orada duracağını biliyordum. Yapacak işlerim vardı ve bu işleri de Clay’le halletmek zorundaydım. Logan’ın hatırına, kendi problemlerimin içinde boğulma lüksüm yoktu. Eğer Clay’le geçirmek zorunda olduğum her dakikada kendime geçmişi hatırlatarak öfkelenseydim, şimdiye çoktan her şeyden şikâyet eden, gaddar ve asabi bir kadın olup çıkmıştım. O sınırı çoktan geçtiğim söylenebilirdi elbette ama şu anda konumuz bu değil.

Clay saklanmak için uygun bir yer aramaya başladığında, ben de yardımcı olabilecek bir şeyler bulabilmek için etrafımı araştırmaya başladım. Boyası soyulmakta olan bir Chevy Impala’nın önünde bir sayfa gördüm. Yeni bir müzik seti faturasıydı bu. Müzik setinin Impala’ya takılmamış olmasını umdum, çünkü setin parası arabanın kendisinden bile fazlaydı muhtemelen. Henüz kurumamış bir ağaç yaprağıyla kâğıdı aldım, düzleştirdim ve ortasından ikiye katlayıp pansiyonun ilk katma bağlanan kaldırımdan yürümeye başladım. Acil çıkıştan başlayıp koridorda yavaşça yürürken kâğıdı inceliyormuş gibi yaparak, koku almamı sağlayacak kadar geniş molalarla geçtim yolu. Bize kulak misafiri olan kadın odasına çekilmişti. Koridorun sonunda iki insan belirdi, ama odasının numarasını elindeki kâğıtta bulmakta zorlanan bu kadına pek de dikkat kesilmediler.

Sarışınlık aptal görünmem gereken durumlarda çok işe yarıyor.

Koridorun sonuna geldiğimde kurtadamin kokusunu aldım, ama koku odalardan birine değil, lobiye gidiyordu. Koku lobide çok daha yoğundu, bu da kurtadamin buralarda çokça dolaştığı anlamına geliyordu. İkinci kata ulaşmanın tek yolu lobiden geçmekti. Kurtadamin sabah erkenden uyanıp, çöp dolu alanla birlikte doğan güneşi seyretmek isteyebileceği kanısına vardım. Park alanına geri döndüm. Ben daha onu aramaya başlamadan Clay çıktı ortaya.

“Üst kat,” dedim.

“Gördün mü, sevgilim? Sana İtlerin beyni olmadığını söylemiştim.”

Elimdeki müzik seti fişini çalıların içine attım ve ön kapıya doğru yöneldik. Lobiye girerken Clay bir kolunu belime dolayıp, civar lokantalardaki yemeğin ne kadar kötü olduğundan şikâyet etmeye başladı. O çene çalmaya devam ederken, resepsiyonun sol tarafından yukarı çıkan merdivenlere doğru yönlendirdim ikimizi. Clay hesabın gelmesi için neden yirmi dakika beklemek zorunda olduğumuzdan yakınıp duruyordu hâlâ, ama bu kadar şova gerek yoktu, çünkü resepsiyonda duran adam kafasını kaldırıp bize bakmamıştı bile.

Yukarı çıktıktan sonra kokunun soldan üçüncü kapının önünde durduğunu fark ettik. Clay kapı kolunu tuttu ve sert bir şekilde çekerek kırdı. Ben diğer misafirlerin bize bakıp bakmadıklarını kontrol ederken, Clay içeride birilerinin kırılan kapı koluna tepki gösterip göstermediğini kontrol etti. İçeriden ses gelmeyince yavaşça açtı kapıyı. Perdeler çekilmişti ve oda karanlıktı. Koridorun sonunda bir kapı açılınca, Clay’i aceleyle içeri itmek zorunda kaldım.

Clay banyoyu kontrol ettikten sonra eli boş dönünce cebinden bir bozukluk çıkardı. “Tura gelirse burada kalıp bekleriz, yazı gelirse araştırmaya devam ederiz.”

“Burada kalmamız gerek,” dedim. “İt’in gelmesini beklerken ipucu bulmak için etrafa bakınmamız lazım.”

Clay gözlerini devirdi.

“Of, tamam,” dedim. “At şu parayı.”

Tura geldi. Ona dilimi çıkardım, uzanıp dilimi tutmaya çalıştı ama tam zamanında geri çekmeyi başardım.

“Bir dahaki sefere bu kadar hızlı davranamayacaksın,” dedi ve odayı gözden geçirmeye başladı. “Ee, burada bulmayı umduğun şey ne?”

“İki hafta içinde Bear Valley’de neden iki İt’le karşılaştığımızı açıklayacak herhangi bir şey. Bu seni hiç mi endişelendirmiyor, Tanrı aşkına?”

“Endişelendiriyor herhâlde, sevgilim. Ama merakımı ve endişemi beynimin gerilerine atmaya özen gösteriyorum. İt öldükten sonra bunlar için bolca vaktimiz olacak nasıl olsa. Ben burada İt’in ne işi olduğunu araştırırken, onun senin ya da diğerlerinin peşine düşmesini istemiyorum.”

“Benim oyalandığımı mı düşünüyorsun?”

“Hayır, senin zamanını etkili bir şekilde kullanmak istediğini düşünüyorum. Bunda sorun yok. Ama İt sokaklarda elini kolunu sallaya sallaya dolaşırken, gizli gizli dolap karıştırıyorum diye heyecanlanmamı bekleme benden.”

“O zaman, ben burada bir şeyler bulmaya çalışırken sen de balkona göz kulak ol.”

Clay sözümü dinlemedi elbette. Benimle birlikte odayı araştırmaya başladı ama bunu isteyerek yapmadığını gözüme sokmayı da ihmal etmedi. Bunu ben de isteyerek yapmıyordum, ancak elimize geçecek bir fırsatı da tepmeye niyetli değildim. Öte yandan, İt’in kaldığı yeri araştırmak elimi ve aklımı meşgul tutuyordu ve bu sayede bu işi neden yaptığımızı düşünmek için geriye çok az zaman kalıyordu.

Clay banyoya yöneldi, daha gideli on dakika olmamıştı ki söylenmeye başladı. “Büyük vurgunu yaptım; İt, pansiyonun şampuanını ve sabununu kullanıyor. Saç kreminin kapağını henüz açmamış. Tıraş bıçağı var ama diş fırçası, diş macunu ya da ağız çalkalama suyundan eser yok. Yani saçlarımın ucunda

bolca kırık olan ve nefesi kötü kokan birini arıyoruz. Bunlar sana yardımcı olur mu, sevgilim?”

Bunlara karşılık olarak dişlerimi gıcırdattım. Duvarlar kavgaya etmeye müsaade etmeyecek kadar inceydi. Öte yandan ben de kayda değer bir şey bulabilmiş değildim. Bulabildiklerim bir çift pantolon, üç tişört ve hepsi daha önceden giyilmiş, bir sandalyenin üzerine atılmış olan çeşit çeşit çoraplardı. Komodinin üzerinde duran İncil’in üzeri beş köşeli yıldızlarla ve ters haçlarla bezenmişti. Mükemmel! Gerçekten! Ne kadar sıra dışı olduğuna değinmiyorum bile. Yani bir İncil’in üzerine illaki şeytani şeyler çizmen gerekiyorsa, en azından Word Weekly News’ün her sayısında bulunmayan bir şeyler çiz. Dünyadan haberi olmayan ve yaratıcılıktan payını almamış bir kurtadamlarla karşı karşıyaydık anlaşılan. Kurtadamların şeytani ayinler yapmaktan ziyade, güzel bir pirzola pişirmekten daha çok zevk aldıklarını öğrendiğinde dünyası sarsılacaktı. Açık olmak gerekirse, kurtkadın olarak geçirdiğim on yıl içinde şeytan bana bir *merhaba* bile dememişti. Öte yandan Tanrı’nın bana seslendiğini de hatırlamıyorum. Bu, ya ikisinin de var olmadığı anlamına geliyordu, ya da içlerinden hiçbirisi benim sorumluluğumu üzerine almak istememişti.

“Tanrı aşkına! Buradaki şeyleri bir görmelisin, sevgilim,” dedi Clay banyodan çıkarken. “Tıraş losyonu, kolonya... Hatta deodorant bile var. İt’in yeni olduğunu bıraktığı kokudan anlamasaydık, şimdi anlamıştık herhâlde.”

Tecrübeli olan bir kurtadam, kolonya kokarken canlı veya ölü hâlde yakalanmazdı. En azından çalışan bir koku alma sistemi varsa. Kendi kokusu, diğer kokulara kör kalıp, burnunu işe yaramaz hâle getirecek kadar güçlü gelirdi kendine. Ben kokulu sabun bile kullanmıyordum. Üstelik kokusu olmayan kadın temizlik ürünleri bulmak da o kadar kolay değil. Kozmetik sektörü kadınların kendileri dışında her şey gibi kokmaları için ellerinden geleni yapıyor. Biz de düşünmeden, bize sundukları her şeyi alıyoruz. Bitkisel şampuanlar, leylaklı deodorantlar, üzerine bir de Calvin Klein’in son çıkan parfümünü sıktık mı

bizden güzeli yok. Sabahları insanlarla, özellikle de kadınlarla dolu bir asansöre bindiğimde beynime nüfuz eden koku, akşam kadar bir baş ağrısıyla bana eşlik ediyor.

Clay pencereden dışarı baktıktan sonra, ben yatağın yanındaki duran çöp kovasını karıştırırken yanıma geldi.

“Yardım etmek isterdim,” dedi. “Ama sen tek başına da gayet güzel idare ediyor gibi duruyorsun.”

“Sağ ol.”

“Yatağın altına baktın mı?”

“Bakamadım. Yatak yere sabitlenmiş.” Kullanılmış bir peçeteyi kaldırmak için otelin kalemlerinden birini kullandım. Ne için kullanıldığını söylemeyeceğim, ama kurtadamlar soğuk algınlığı ya da grip virüslerine yakalanmazlar.

“Ben döşegin altını kontrol edeyim,” dedi Clay.

Ben bunu unutmuştum. Kurtadamlar genelde sahte bir kimlik kullanıp, kendilerine ait olan her şeyi yatağın altına koyarlar.

“Kimlik yok,” dedi Clay. “Bu karalama defterini buldum ama bunu istemezsin sanırım.”

Karalama defteri lafını duyunca o kadar hızlı bir şekilde kalktım ki kafamı lambaya çarptım. Clay pis pis sırıtıp mavi kapaklı defteri ulaşamayacağım kadar yukarıda tuttu.

“Bu benim,” dedi. Dudaklarındaki gülümseme daha da genişlemişti. Hâlâ başımın üzerinde tutarak birkaç sayfa karıştırdı ve defteri yatağa fırlattı. “Düşündüm de, al senin olsun. İyi okumalar, sevgilim. Ben pencereden dışarıyı gözetleyeceğim. Bana sonra özet geçersen.”

Defteri alıp yatağın kenarına oturdum. Şeffaf plastik sayfayı kaldırıp altına fotoğraf yapıştırdıktan sonra kâğıdı kapatabildiğiniz o fotoğraf albümlerindendi. İt fotoğraf yapıştırmak yerine, albümü gazete kupürleriyle doldurmuştu. Sıradan gazete haberleri değildi, albümdeki haberlerin ortak yanı hepsinin seri katillerle alakalı olmasıydı. Sayfaları bir bir geçerken tanıdık yüzler gördüm; Berkomer, Dahmer, Bundy ve tanımadığım diğerleri. Kupürler yalnızca seri katillerle de alakalı değildi.

Hepsinin bir diğerk ortak noktasıysa, İt'in işaretlediğı bir şeydi; sayılar. Katillerin öldürdüğü insan sayısı. Sayıları renklerle bile ayırmıştı. Katilin öldürdüğünü iddia ettiğı insan sayısı için sarı, bulunan ceset sayısı için mavi ve yetkililerin katili sorumlu tuttuğı cinayet sayısı için de pembe. İt sayfaların kenar boşluklarına, bir spor fanatiğinin maçtan önce takımların aldığı puanları karşılaştırdığı gibi, katilleri karşılaştırarak notlar almıştı.

Defterin yarısına gelince kupürler bitti. Arka kapağına yakın sayfalara iliştirilmiş bir şeyler olduğunu fark etmeden önce neredeyse kapağını kapatıyordum. Diğerlerinin aksine bunlar istatistiklerle uğraşmıyordu, hatta katilin adından bile söz edilmiyordu. Bu, 18 Kasım 1995 tarihli Chicago Tribune'den bir haberdi ve genç bir kadının ölü bulunduğunu anlatıyordu. Bir sonraki haberde daha fazla ayrıntıya yer verilmişti. Kadının bir haftadan uzun bir süredir kayıp olduğu ve aradan geçen süre boyunca tutsak edilip boğulduktan sonra bir ilkokulun bahçesine atıldığı yazıyordu. Birkaç sayfa daha geçtim. Aynı şekilde öldürülen üç kadın daha vardı. Sonra içlerinden biri kaçmayı başarmış, terk edilmiş bir evin bodrum katında tutulduğuna, bir hafta boyunca işkenceye ve tecavüze maruz kaldığına dair korkunç hikâyeler anlatmıştı. Polisin araştırmalarına göre, ev otuz üç yaşındaki tıbbi laboratuvar teknisyeni olan Thomas LeBlanc'a aitti. Ama iş LeBlanc'ı tespit etmeye gelince kadın hiçbir şey söyleyememişti, çünkü ona saldıran kişi yalnızca karanlıkta gelmiş ve onun yanındayken hiç konuşmamıştı. Dahası, üçüncü kadın kaybolduğunda LeBlanc iş dolayısıyla şehir dışında bir gezideydi. Gazetede yayımlanan fotoğrafa bakılırsa, LeBlanc çok rahat Brandon'ın büyük abisi olabilirdi. Fiziksel bir benzerliğe sahip olduğundan değil, sadece onunla aynı sıradan görünüme sahip olduğu için. Bakımlı yüzü, belli belirsiz yakışıklılığı, oldukça itici havasıyla tam bir Wall Street adamıydı. Her türlü etniklikten arınmış hâliyle, sonradan katil çıkan kapı komşusu gibiydi.

Yaptıkları geniş araştırmaya rağmen polis, LeBlanc'ı tutuklayacak kadar kanıt toplayamamıştı. Son Tribune haberinde, LeBlanc'ın çantasını toplayıp Chicago'yu terk ettiğı yazıyor-

du. Adalet LeBlanc'ı suçlayacak kadar delil bulamamış olsa da, belli ki Illinois sakinlerinin daha fazla kanıta ihtiyacı yoktu. Chicago'yla alakalı haberler burada son bulsa da fotoğraf albümü burada bitmiyordu. Geçtiğimiz altı yıla ait altı haber daha vardı ve Midwest'ten California'ya kadar gittikten sonra tekrar East Coast'a dönen ve kayıp kadınların yer verildiği bir haber güzergâhı çiziyordu. Thomas LeBlanc sürekli yer değiştiriyordu ve son kayıp kadın haberi de Boston'dandı.

“Siktir,” dedi Clay. Yerimde zıpladım. “Yok artık, yok ama artık. Albümü bırak, sevgilim. Bunu görmem gerek.”

Pencereye koştum. Clay ağır perdeyi benim bakabileceğim kadar geride tuttu. Lobi kapısının önüne bir Acura park etmişti. Arabadan üç adam inmiş, yürüyorlardı. Sürücü koltuğundan inen adamı görünce çok da şaşırmadım. Thomas LeBlanc fotoğraftaki hâlden çok daha az bakımlı görünüyordu. Clay onu tanııyordu elbette ve bu mesafeden onun bir kurtadam olduğunu da anlamamıştı. Onu bu kadar şaşırtan şey diğer iki adamdı; Karl Marsten ve Zachary Cain, ikimizin de gayet iyi tanıdığı iki İt.

“Marsten ve Cain mi? İkisinin birlikte işi ne?” dedi Clay. “Öteki adam kim peki? Aradığımız İt olmalı.”

“Logan'ın katili,” dedim. “Thomas LeBlanc. Buradan gitmemiz gerek.”

“Orada bir dur istersen, sevgilim,” dedi ben onu kapıya sürüklemeye çalışırken. “Bir yere gittiğimiz yok. Buraya bunun için geldik.”

“Biz buraya *bir* İt öldürmek için geldik. Tecrübesiz bir İt. Üçe karşı iki zaten yeterince-”

“Altından kalkabiliriz.”

“Yirmi dört saat içinde hiçbir şey yememiş ve hiç uyamamışken mi?”

“Yapabili-”

“Ben yapamam. “

Clay daha fazla devam etmedi. Bir süre sessiz kaldı.

“Sen kalırsan ben de kalırım,” dedim. “Ama kavga edecek hâlim yok. Çok yorgunum ve açım. Ve kolum da Brandon’la boğuşurken aldığım yaradan dolayı berbat hâlde.”

Bel altı vurduğumun farkındaydım, ama o odadan hemen çıkmamız için elimden gelen ne varsa yapmam gerektiğini biliyordum. Clay’in yüz ifadesi değişti, başta emin değil gibiydi ama sonra kararını verdi.

“Tamam,” dedi. “Kaçalım. Yeterince vakit var mı?”

“Balkon. Aşağı atlayamayız, yavaşça inmemiz gerek.”

“Kolun?” Kabuk bağlamış yaraya baktı. Kurtadamlar, insanlar kadar yavaş iyileşmezler demiştim ve bu yara da bir istisna olmadığından acı falan hissetmiyordum, yine de bunu Clay’e söyleyecek hâlim yoktu. En azından şimdi değil.

“Ölmeyeceğim,” dedim.

Clay balkona gitti, perdeyi kenara çekti ve kapıyı kaydırarak açtı. “Ben önce giderim, eğer kolun acımaya başlarsa seni yakalarım, tamam mı?”

Ben daha kapıdan çıkmadan tırabzanlardan inmişti bile. Bacağımın birini aşağı uzattıktan sonra odaya son bir kez baktım ve yatağın üzerindeki fotoğraf albümünü gördüm. Almam gerekirdi. Thomas LeBlanc’ı daha iyi tanımamı sağlayacak başka bilgiler vardı orada. Bir numaralı kural; düşmanını iyi tanı.

“Hemen geliyorum,” dedim tırabzanların üzerinden Clay’e.

“Hayır!”

Anahtar kapı kilidine girdiğinde albümü almıştım.

“İşe yaramıyor,” dedi tanımadığım ses. “Yeşil ışığın yanması gerek.”

Balkona doğru hızlı hızlı giderken ayağım bir iç çamaşırına takıldı. Az daha kapıya çarparak yere düşüyordum. Ben tırabzandan sarkarken birileri kapıyı açmaya çalıştı, kapının zaten açık olduğunu fark etti ve sertçe itti. Kendimi yere attım ama Clay orada değildi. Arkamı döndüğümde lobi kapısına koştuğunu gördüm. “Clay!” diye bağırdım, sonra arkasından

koşmanın daha iyi bir fikir olacağına karar verdim. Tam birinci kapının önündeyken ikimiz de yuvarlanıp yere düştük. Albüm elimden kayıp çenesine çarptı.

“Ah, pardon.”

“Neredeyse gerçekten özür dilediğine inanacaktım,” diye homurdandı bir eli havada albümü tutarken. “Bunun için mi geri döndün? Bunun için?”

“İhtiyacım vardı.”

Bıyık altından bir şeyler mırıldandı. Ne dediğini duymuyordum ama duymak da istemezdim zaten. Clay yerde, ben üzerinde hâlâ kaldırımda yatıyorduk. Dinlemek için başımı kaldırdım. Leblanc’ın odasından birileri çıkıp balkona yürüdü. Dışarı çıkan kişinin park alanını görmek için tırabzanlardan eğildiğinde çıkardığı gıcırtyı duyabiliyordum. Balkonun altında saklanıyorduk.

“Şşş,” dedim.

“Biliyorum,” anlamında dudaklarını kıpırdattı.

Altımda hareket etti, elleri sırtımı okşamaya başlamıştı. Seçenekler düşünüldüğünde üzerinde olmak istemem... Aman neyse.

“Beni korkuttun,” dedi.

Ensemden bir tutam saç tutup yüzümü kendine çevirdi ve dudaklarımı öpmeye başladı. Gözlerimi kapattım ve ona karşılık verdim. Ne de olsa, pansiyonun yanındaki bir kaldırımda yatmak zorundaysak, neden orada yattığımızı açıklayacak bir hareket lazımdı, öyle değil mi? Bir süre böyle devam ettikten sonra Clay’in gözleri yavaşça açılmaya ve sağ tarafına bakmaya başladı. Ben kendimi geri çekerken gözleri arkamızdaki bir şeye odaklandı. Kavga edişimizi izleyen kadın şimdi de elinde diyet kolayla bizi izliyordu.

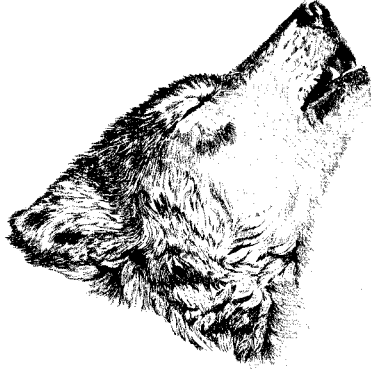
“Kolanın yanına patlamış mısır da ister misin?” diye sordu Clay ayağa kalkıp üzerini çırparken.

“Burası özgür bir ülke,” dedi kadın.

Clay'in insanlardan daha fazla katlanamadığı bir şey daha varsa, o da işine burun sokulup özel alanına müdahale edilmeydi. Çenesi kasıldı ve beni geçerek kadına yöneldi. Durdu, sırtı bana, yüzü kadına dönüktü. Bu sadece bir saniye sürdü; kadının gözleri genişledi, geriye bir adım attı, sonra da hızla içeri girip kapısını kapattı. O *bakış*, safi kötü niyetten ibaret o bakış, insanların kuyruklarını kıstırıp kaçmalarına yetiyor ve hiçbir seferinde işe yaramadığı olmuyordu. Bu bakış üzerinde benim de çalışmışlığım vardı. En son yeterince iyi olduğuma inanıp, bir barda bana doğru gelen bir *lavuğun* üzerinde denemeye çalıştım, ama onu daha da teşvik etmekten başka bir işe yaramamıştı. Dersimi almıştım; kadınlar kötü niyet bakışı atamıyorlardı.

LeBlanc'm balkonunda kim vardıysa artık gitmişti. Bir sonraki adımları, daha yakından bakmak için aşağı inmek olabilirdi, çünkü Marsten'm ve Cain'in burnu diğerininki gibi işe yaramaz değildi. Clay'le benim kokumu almamış olmalarına ve orada bulunduğumuz zamanın üzerinden çok geçmemiş olduğunu anlamamalarına olanak yoktu. Ben yürümeye başladım, Clay de beni takip etti. Mümkün olduğunca binaya yakın bir şekilde yürümeye devam ederken, İt'in bizi görmemesi için içimden dua ettim. Görürse kaçamazdık. Yani kaçırdık ama Clay kaçmazdı. Bir kere görülürse eğer asla arkasını dönüp gitmezdi.

Binanın köşesinden döndük ve görülmeden sıvıştık. Arabaya olan yürüyüşümüz oldukça kısıydı, yirmi dakika bile sürmemişti ve daha fazla adamla geri dönmek için Stonehaven'a doğru giden yola koyulmuştuk bile.



EŞ ZAMANLI

“Hayatta olmaz,” dedi Jeremy sandalyesinden kalkıp şöminenin başına yürürken.

Hepimiz çalışma odasındaydık, geldiğimizde diğerleri bizi bekliyordu. Clay benimle birlikte kanepede oturuyordu, daha doğrusu İt’in peşinden gitmemize izin verilir verilmez fişek gibi arabaya koşacakmışçasına kanepenin kenarında duruyordu. Nick, onun yanında ayakta durmuş, en az onun kadar gergin bir şekilde elini kanepenin arkasına vuruyordu, ama Clay bir şey söylemeden o hiçbir şey söyleyemezdi. Peter ve Antonio tam karşımızda duruyorlardı. Duydukları yüzünden ikisi de öfkeden deliye dönmüştü, ama Nick ve Clay’den daha yaşlı ve daha tecrübeli olduklarından onlarda sabır daha fazlaydı.

“Bunu bana sorduğunuza bile inanamıyorum,” diye devam etti Jeremy. “Gitmenizi bile istememiştim. Yine de aklınıza eseni yaptınız. Elena kasabada olup bitenleri gözden geçirmek için gittiğinizi söylüyor, ama siz nasıl olduysa en sonunda-”

“Bilerek yapmadık,” diyerek sözünü kestim. “İt’in izine rastladık. Bu fırsatı elimizden kaçıramazdık.”

Jeremy kendimi daha da yerin dibine batırmamamı tembihleyen bir bakış attı. Ben de çenemi kapattım. Sandalyesine geri döndü ama oturmadi. “O üçünün peşinden bu gece kimse gitmeyecek. Dün geceden sonra hepimiz sinirli ve yorgunuz. Özellikle de siz ikiniz. Elena aradığında onun sözüne inanmasaydım eğer, kasabaya gider ikinizi de gerisin geri buraya getirirdim.”

“Ama biz bir şey yapmadık zaten,” dedi Clay.

“Fırsatınız olmadığı için yapamadınız.”

“Ama...”

“Dün kasabada sadece bir tane İt vardı. Bugün o İt ölü, ama şimdi de onun yerine üç tane yenisi geldi. Bu da yetmezmiş gibi ortaya çıkan bu dört İt’ten ikisi Karl Marsten ve Zachary Cain. Yani tek başlarına da gayet problem yaratan İtler.”

“Onların Marsten ve Cain olduğundan emin misiniz?” diye sordu Antonio. “Herhangi iki İt’in iş ortaklığı yapacağını düşünsem bile aklıma bu ikili gelmez. İkisinin ortak neyi var ki?”

“İkisi de İt,” dedi Clay.

“Benim tahminim ikisinin ortak olmadığı yönünde,” dedim. “Marsten’in elinde Cain’e karşı kullanabileceği bir şey olmalı. Çok belirgin bir lider-takipçi ilişkisi. Karl’ın istediği toprak. Yıllardır böyle oldu bu.”

“Eğer toprak istiyorsa Sürü’ye katılmak zorunda,” dedi Jeremy.

“Onu siktir et,” diyerek araya girdi Clay nefret dolu bir sesle. “Karl Marsten, istediğini elde etmek için babasını bile sırtından bıçaklayabilecek potansiyele sahip iş birlikçi orospu çocuğunun teki.”

“Yeni üyelerini de göz ardı etme,” dedim. “Brandon ve LeBlanc, ikisi de katil. İnsan katilleri. Birileri – muhtemelen Marsten – onları buldu, ısırdı ve eğitti. İtlerden bir ordu oluşturuyor. Sıradan İtlerden değil, insan avlamayı ve öldürmeyi çoktan bilen İtlerden.”

Antonio başını salladı. “Marsten’in bu işte parmağı olduğunu hayal edemiyorum bir türlü. Kısmen tamam, belki. Ama yeni İtler yaratmak... Bu incelik gerektiren bir iş. Cain’le iş birliği yapmak? Adam aptalın teki. Tamam, ağır bir top ama yine de aptal. Onun işleri eline yüzüne bulaştırması ihtimali çok yüksek. Marsten’in bunu biliyor olması gerekir.”

“Kimin umurunda sanki?” dedi Clay oturduğu yerden bir hışımla kalkarak. “Kasabada üç tane İt var. İçlerinden biri Logan’ı öldürdü. Burada oturup moralden falan-”

“Otur yerine, Clayton,” dedi Jeremy.

Clay oturmuştu ki sonradan vazgeçti. İçinde iki içgüdünün savaşı varken bir anlığına öylece durdu. Sonra ellerini bacaklarının iki yanına koydu, ayağa kalktı ve kapıya yöneldi.

“Gidersen bir daha gelme.” Jeremy’nin sesi bir fısıltıdan biraz daha yüksekti, ancak Clay’in olduğu yerde kalmasına yetti. “Eğer içgüdülerinin önüne geçemiyorsan alt kattaki kafese git. Geçene kadar seni oraya kilitlerim. Ama problem kontrol etmek istememense, o zaman git. Burada hoş karşılanmıyorsun demektir.”

Jeremy söylediklerinde ciddi değildi. Yani, evet ciddiydi ama tam olarak söylemek istedikleri bunlar değildi. Clay çekip gidiyorsa ve Jeremy de onu sürgünle tehdit ediyorsa, yaptığı şey gerçekten bu olurdu. Ama Clay’i kavga etmeden göndermezdi. Bu tehdit kavganın önüne geçmenin en kolay yöntemi idi. Clay olduğu yerde durdu, çenesi sanki öfkesini çiğniyormuş gibi hareket etti. Elleriyle bacaklarının kenarlarını deşiyordu adeta. Ama hareket etmedi. Edemezdi. Clay’i sürgüne göndermek ölüm demekti. Dış güçler tarafından değil, inandığı şeyi terk etmek, onu yavaş yavaş öldürürdü. Bu yüzden ne Jeremy’yi, ne de Sürü’yü terk edebilirdi. Burası onun hayatıydı. Jeremy’nin onu öldürmekle tehdit etmesiyle eş değerdii bu.

Bilerek ve isteyerek Jeremy’ye döndü. Gözleri birbirine kenetlendi. Şöminenin üzerindeki saatin tik takları bir saatli bomba gibiydi sanki. Herkese farklı gelen bir süre boyunca bu böyle devam etti, sonra Clay garaj kapısına değil de evin

arka tarafına yöneldi. Arka kapı açıldıktan sonra sertçe çarpıldı. Jeremy'ye bakıp Clay'in arkasından gittim.

Onu ormana kadar takip ettim. Evin sesi kesilene ve gözlerden uzaklaşana kadar yürüdük. Sonra Clay bir ağaca yumruk attı ve ağaç sanki tepki veriyormuş gibi bir ses geldi. Küçük kan damlacıkları etrafa saçıldı.

“Bunu Cain'in ve Marsten'in yanına bırakamayız,” dedi. “Geri çekildiğimizi düşünmelerine izin veremeyiz. Harekete geçmemiz lazım. Hemen.”

Hiçbir şey söylemedim.

Hızlıca bana döndü. “Yanılıyor. Yanıldığından eminim.”

Gözlerini kapatıp derin bir nefes aldı. Kelimeler sanki içini delip geçiyormuş gibiydi. Jeremy'nin kararlarını sorgulamak bile Clay için ona ihanet etmek demekti.

“Haklı,” diye devam etti bir süre sonra. “Bunun için bazı değiliz. Ama o İtlerden biri, senin ya da Jeremy'nin peşine istediği zaman düşebilecek şekilde dışarıda gezerken, ben burada elim kolum bağlı duramıyorum. Duramam. Bunun da farkında olmalı.”

Bir cevap beklemediğini, kafasında sadece bazı şeyleri halletmeye çalıştığını bildiğimden sessiz kalmaya devam ettim.

“Siktir!” diye bağırdı ormana doğru. “Siktir! Siktir! Siktir!”

Ağacın gövdesine bir kere daha yumruk attıktan sonra elini altın sarısı buklelerinin içinden geçirdi. Gecenin karanlığında parıldayan saç tellerinin altında bıraktığı hafif bir kan lekesi kaldı geriye. Gözlerini kapattı, derin bir nefes aldı. Sonra aldığı nefesi verdi, hafif bir ürperti geçti gözlerinden ve bana baktı. Korku ve bezginlik içindeydi.

“Çabalıyorum, sevgilim. Ne kadar çabaladığımı görüyorsun. Her bir hücrem oraya gidip, hepsini yakalayıp, o lanet olası boğazlarını parçalamam gerektiğini söylüyor. Ama onun emirlerine karşı gelemem. Yapamam.”

“Biliyorum.”

Bana doğru geldi, kollarını belime doladı ve yüzünü yüzüme yaklaştırdı. Dudakları dudaklarıma hafifçe değiyor ve her an reddedilmeyi bekliyordu. Yaşadığı paniğin tadını alabiliyordum. İçindeki güdülerin kavgasının verdiği öfke, benim hayal edebileceğim herhangi bir şeyden çok daha kuvvetliydi. Kollarımı ona doladım, ellerimi ensesine götürüp birkaç tutamı çekerek onu kendime yaklaştırdım. Rahatlama hissiyle birlikte küçük bir inilti duyuldu. Öfkesinin kontrol ettiği bedenini yeniden ele geçirdikten sonra beni bir ağaç gövdesine doğru itti.

Tişörtümü ve pantolonumu yırttı, tırnakları hafifçe tenime batıyordu. Sakar parmaklarımla pantolonunun düğmesini açmaya çalışırken, bedeninden yükselen sıcaklık yayılım ateşi gibi sarmıştı beni. Pantolonunu aşağı indirdi ve ayaklarıyla savurup ondan kurtuldu.

Dudakları yeniden benimkileri buldu, hem de morartacak kadar sert bir şekilde. Ellerimi saçlarının içinden geçirip onu kendime daha da yaklaştırdım. Az önce çıkardığı inilti şimdi daha da güçlenmişti. Elleri çıplak vücudumda geziniyor, kalçamdan belime, oradan göğüslerime ulaşır, durduğu yeri sertçe sıkıyordu. Ağacın sert kabuğu çıplak tenime batıyordu. Elleri yüzümü bulduğunda elinin tersiyle yanağımı okşadı. Ellerindeki kanın kokusunu içime çektim ve yanaklarımın kızardığını, kalbimin daha da hızlı atmaya başladığını hissettim. Kan birbirine kenetlenmiş olan dudaklarımıza damladı. Kanın tadını aldım; metalik ve tanıdık.

Hiçbir sinyal vermeden beni kalçalarımından tutarak kaldırdı ve kucığına aldı. İçime doğru kayarken küçük bir inilti çıkardı yine. Ayaklarım yere değmiyordu, bu da bütün kontrolün onda olmasına neden oluyordu. Sert bir darbeye girdi içime yeniden. Gözleri benimkilere kenetlenmişti. Göğsünün derinliklerinde yatan bitmek tükenmek bitmeyen şehveti hissedebiliyordum. Ağzı sıkı sıkıya kapalıydı. Parmaklarını kalçama geçirirken, alıyansı tenime temas ediyordu. Sonra birden gözleri bulutlandı. Vücudu titreyerek kasıldı ve duraksadı. Nefes nefese kalmıştı, yavaşladı, yüzünü boynuma gömdü ve ellerini, ağaç kabuğun-

dan yaralanmış olan sırtımı okşamak için yukarı kaldırdı. Hâlâ sertken içimde yavaşça hareket etti. Henüz orgazma ulaşmamıştı. Bu, içini delip geçen, kendini kurtardığı şiddet dalgasının ardından gelen bir rahatlamaydı.

Elleri sırtımı okşamaya devam ediyor, beni kendine çekiyordu. Yüzü hâlâ boynuma gömülü hâlde fısıldadı. “Seni seviyorum, Elena. Seni o kadar çok seviyorum ki.”

Kollarımı ona doladım, burnumu kulağına götürdüm ve kelimeye dönüşmeyen sesler fısıldadım. Hâlâ içimde hareket ederken, beni yavaşça ağacın gövdesinden ayırdı ve geriye bir adım atarak yere oturdu. Bacaklarımı beline dolayıp ritmik bir şekilde hareket etmeye başladım. Başımı geriye attım, gözlerimi kapattım ve gecenin serin rüzgârının yüzümü yalayıp geçmesine izin verdim. Clay’in sesi sanki çok uzaklardan geliyor gibiydi, adımı haykırıyordu. Kendi sesimi duydum; çağrısına onun ismiyle karşılık veriyordum. Orgazm neredeyse nazlı sayılabilecek bir yavaşlıkta geldi. Her bir dalga tek tek hissettirdi kendini. Neredeyse eş zamanlı olarak onun orgazma ulaştığını da hissettim. Yavaş ve giderek alçalan dalgalar gibi.

Kollarını kaldırdı ve başımı çenesinin altına alarak beni göğsüne yasladı. Hareket etmeden uzunca bir süre öylece kaldık. Gerçek hayatın beni yeniden bulmasını bekleyerek kalp atışlarını dinledim. Hakikat nasıl olsa gelecekti. O bir şeyler yapacak veya söyleyecek, bu sevişmenin hülyalı sisi ortasından ikiye ayrılacak ve en sonunda biz yine birbirimizin boğazına yapışacaktık. Yutkunduğunu duydum, konuşmaya başlayacaktı. Keşke ağzından dökülecek olan kelimeleri duymamanın bir yolu olsaydı.

“Koşmak istiyorum,” dedi yumuşacık bir ses tonuyla.

Hiçbir şey söylemedim, doğru duyup duymadığımdan emin değildim. Gelecek olan asıl vurucu cümleyi bekliyordum hâlâ.

“Koşmak mı?” diye tekrar ettim. “Enerjini hâlâ bitiremedin mi?”

“Hayır, sadece koşmak istiyorum. Bir şeyler yapmak istiyorum, seninle beraber.”

Bir an duraksadıktan sonra başımla onayladım. Dönüşmek için bir yerler bulmadan önce birkaç dakika daha öylece yattık.

Kendime uzunca bir süre tanı mıştım, ama Dönüşüm zannettiğimden çok daha kolay bir şekilde geldi. Dönüştükten sonra açıklık alana gittim, arka ayaklarımı esnettim, kulaklarımı oynattım ve kuyruğumu salladım. Sanki haftalardır dönüşmemişim gibi mükemmel bir histi bu. Gözlerimi karanlığa alıştınlr diye kırıştırdım. Havanın tadı mükemmeldi. Açgözlü bir tavırla derin derin içime çektim, havadaki en küçük kokunun bile burun deliklerimi doldurmasına izin verdim.

Üzerimden bir şey atlayıp beni havaya fırlatınca, gözüme altın sarısı bir şeyler takıldı. Sonra kendimi Clay'in kokusuyla baş başa kalmış bir şekilde buldum. Ortalıkta görünmüyordu. Ayağa kalkıp belli belirsiz birkaç adım attım. Hiçbir şey olmadı. Başımı kaldırıp kokladım. Yine hiçbir şey olmadı. Birkaç adım daha atmıştım ki bu safer yan tarafımın üzerine, çalıların içine düştüm. Bana saldıranın kürkünü bile görememiştim.

Bekledim, nefesim düzene girdi, sonra bir anda zıplayıp koşmaya başladım. Yakaladığı avının istediği yerde olmadığını fark eden Clay küçük bir çığlık atıp peşimden koştu. Bir köşeyi döndükten sonra, beceriksiz bir şekilde ağaçların altındaki çalıhğa atladım ve yere düştüm. Altın sarısı bir bulanıklık yanımdan geçip gitti. Hemen ayağa kalkıp geldiğim yönün aksine doğru koşmaya başladım. Numaramı fark etmesi birkaç saniyesini aldı. Ama pençelerinin hemen arkamdaki koşuşturma sesleri gecikmemişti.

Yolun kenarına bir sonraki sıçrayışında yeterince hızlı davranamamış olmalıydım, çünkü ya arka bacaklarımdan birini ya da kuyruğumu görmüştü. Bir çalıhğın arkasına saklandığımı zannettiğim anda doksan beş kiloluk bir kas kütlesini karşımda dikilir bir şekilde buldum. Birbirimizi ısırarak, dişleyerek, hırlayarak ve gürleyerek birkaç dakika geçirdik. Burnumu onun ensesine götürmeyi ve onun arkasındayken onu öylece bırakıp tekrar ayağa kalkmayı başardım. Kurtulduğumu sandığım anda sivri dişleri arka bacaklarımdan birine geçti ve beni çevirerek

yere düşürdü. Hemen üzerime zıplayıp beni yere sabitledi. Mavi gözleri parıldarken bir süre üzerimde durdu. Sonra hiçbir sinyal vermeden üzerimden atlayıp ormana doğru koşmaya başladı. Yakalaması gereken bendim bu sefer.

Bir buçuk kilometre boyunca onun peşinden gittim. Bir noktaya geldikten sonra yoldan saptı ve sıkı çalılıarın arasındada izini kaybettirmeye çalıştı. Çalılıkların yüksekliği ona bir avantaj sağlamıştı, ama benden saklanmak için bundan daha fazlasına ihtiyacı vardı. Ben başka bir üçkâğıt daha bekliyordum ki önümüzdeki açıklığa doğru küçük bir gölge fırladı. O küçük gölge bir tavşana aitti. Clay arkasından çıktı, yavaşladı ve bir bana, bir tavşana baktı. Hızlanmaya başladım, önümde gidiyordu. Sırtına atlamaya çalıştım ama çok geçti. Clay çoktan benden önce tavşanın peşine düşmüştü bile.

Dengemi tekrar sağlamaya çalışırken ormanın sessizliğini ince bir çığlık böldü. Saniyeler içinde Clay, ağzında ölü tavşanı sallaya sallaya çıkageldi çalılıarın içinden. Gözlerini bana kenetleyip tavşanı gösterdi. Bu hareket tek bir anlama geliyordu; “İster misin?” Tavşanı ağzında sallayınca etrafa kan saçıldı. Kanla birlikte hayvanın etinin kokusu da burnuma doldu. Koklaya koklaya ilerledim, karnım guruldama başlamıştı. Clay neredeyse kahkahaya benzeyen bir ses çıkardı boğazından ve tavşanı ulaşamayacağım bir yükseklikte tuttu. “Demek benimle dalga geçiyorsun,” anlamında baktım gözlerine. Tavşanı bana doğru fırlatıyormuş gibi yaptığında hırlayarak üzerine atladım. Şöyle bir döndü ve tavşanın artık daha da güçlenmiş olan kokusu, karnımın daha da sesli bir şekilde guruldamasına neden oldu. Ona nefret dolu bir bakış atıp ormana döndüm; o tavşanın geldiği yerde bir sürü başka yiyecek vardı nasıl olsa.

Gitmeye hazırlanırken Clay tavşanı ayaklarımın dibine attı. Bir tavşana, bir ona bakarak bir numara daha çevirmesini bekledim. Bir şeyler yapmak yerine arka bacaklarının üzerine oturup beklemeye başladı. Ona bir kez daha baktıktan sonra tavşanı alıp ısırđım, sıcak eti dişlerimin arasında ezilirken kanı dudaklarımdan aktı. Clay yanıma gelip bana sürtündü, burnuma

ve boynuma bulaşmış olan kanı yaladı. Tavşanı yemeye kısa bir süreliğine ara verip, burnumu *teşekkür ederim* anlamında ona sürttüm. Yemeye geri döndüğümde, o da kendi yemeğini yakalamak için ormana geri döndü.

Ertesi gün uyandığımda nemli çimenler üzerinde yatıyordum. Toparlanıp, etrafımda Clay'i aramaya başladım. Hatırladığım son şey, dönüştükten sonra birbirimize sarılıp uykuya daldığımızdı. Elimi, uyandığında olması gereken yere koydum. Boş açıklıkta da onu göremeyince hafiften bir endişe sarmaya başladı bedenimi. Clay beni hiçbir zaman böyle bırakıp gitmezdi. Böyle durumlarda yaşadığım asıl problem genellikle ondan kurtulmak olurdu. Etrafıma bakınırken soğuk su damlacıkları çarptı yüzüme. Yerimde zıpladığımda Clay'in sırttan yüzünü gördüm. Ellerinden su damlıyor ve kollarında damlacıklar parıltıyordu. Hâlâ çıplaktı. Dün gece kıyafetlerimizi bulmak için zahmet etmemiştik. Nerede olduklarından emin olmak şöyle dursun, hâlâ giyilebilecek durumda olup olmadıklarını bile bilmiyorduk.

"Beni mi arıyordun?" dedi yanıma çömelerek.

"O *vahşi köpek sürüsü* seni kaptı zannettim."

"Endişeli görünüyordun."

"Endişeliydim zaten. Tanrı bilir, o zavallı köpeklerin önüne yemeleri için ne attın."

Güldü, sonra beni sırtüstü yatırarak öpmeye başladı. Onu öperken bacaklarımı bacaklarının etrafına doladım. Ayaklarının ne kadar soğuk olduğunu fark edince kendimi birden geri çektim.

"Gölete bakmaya gitmiştim," dedi ben sormadan. "Sen uyanınca yüzmeye gideriz diye düşündüm. Sezonun açılışını yaparız. Bizi kendimize getirir."

"Orada yiyecek bir şeyler var mı peki?"

Kıkırdadı. "Dün yediğin tavşan seni pek doyurmamış anlaşılan?"

"Dişimin kovuğunu bile doldurmadı."

“Tamam, o zaman bir anlaşma yapalım. Eğer bekleyemem diyorsan, ilk önce yemek yiyip sonra yüzmek için geri geliriz. Ya da şimdi benimle yüzmeye gelirsın, yüzdükten sonra sana kahvaltı hazırlarım. Hem de ne istersen.”

İkinci seçeneği seçmeden önce çok düşünmeme gerek yoktu. Birilerinin kahvaltımı hazırlamasını istediğimden değil, eğer yüzmeden eve gidersek bir daha geri gelmeyeceğimizi biliyordum. Bir şeyler olurdu mutlaka. Logan’ın ölü olduğunu, Bear Valley’deki İtleri hatırlardık. Dün gecedən beri çok dikkatli bir şekilde inşa ettiğimiz bu hayal dünyası yıkılıp giderdi. Yıkılmasını istemiyordum. Birkaç saat daha. Bu dünyayı yıkabilecek bir geçmiş ya da gelecek olmadan, birkaç saat daha burada kalmak istiyordum.

İlk olarak yüzmeye evet dediğimde beni öptü ve ayaklarının üzerine zıpladı.

“Yarışalım mı?” diye sordu. “Yenen yenileni gölete fırlatır.”

Bu teklifin üzerine biraz düşünüyormuş gibi yaptım, sonra ayağa kalkıp koşmaya başladım. Beş saniye koştuktan sonra yanlış yöne doğru ilerlediğimi fark ettim. Göletin yanındaki açıklığa vardığımda Clay beni bankta bekliyordu. Yüzünde kocaman bir sırıtişla birlikte.

“Yolunu mu kaybettin, sevgilim?” diye bağırdı.

Sağ ayağımı sürükleyerek yanına yaklaştım. “Lanet olasıca sarmaşıklar,” diye mırıldandım. “Sanırım bileğimi burktum.”

Geçen onca yıldan sonra adam olmuştur artık diye düşünmüştüm ama hayır. Banka oturduğumda o endişeli mavi gözleriyle bana baktı. Ayak bileğimi kontrol etmek için eğilene kadar bekledikten sonra onu tutup gölete fırlattım.

Bir süre yüzdükten sonra göletin kıyısında seviştik. Dışarıdan bakan biri çamurda güreştiğimizi zannederdi, çok da yanılıyor sayılmazdı aslında. Gölette hızlıca temizlendik ama Clay’in yanağında hâlâ biraz çamur kalmıştı. Bu hâliyle on iki yaşında afacan bir çocuğa benziyordu. Gözleri hınzır hın-

zır bakıyor, yüzünde daimi bir gülümseme taşıyordu. Bu ufak gülümseme yolda ne zaman bir şeye takılsak kahkahalara dönüşüyordu.

Eve dönerken üzerimizde kıyafetlerimiz yoktu, ama biz bunu yine fark bile etmemiştik.

“Krep istiyordun, değil mi?” diye sordu, beni takıldığım bir ağaç kökünden kaldırırken.

“Baştan başlayacaksın ama. Kestirmeden gitmek yok.”

“Yanına da jambon, sanırım. Başka ne istersin?”

“Biftek.”

Bir kakhaha attı ve yol iki kişinin birlikte yürümesine izin verecek kadar genişleyince belime sarıldı, yan yana yürümeye başladık. “Kahvaltıda mı?”

“Ne istersem onu pişireceğini söyledin.”

“Dengelesin diye yanına biraz meyve eklese?”

“Hayır, ama pastırma ekleyebiliriz. Pastırma ve yumurta.”

“Biraz yardım istemeye hakkım var mı?”

“Tamam, kahveyi ben yaparım.”

Yine kakhaha attı. “O zaman işim çok kolay des-”

Kelimesini bitiremedi. Ormanın sonuna gelmiş, arka bahçeye varmıştık. Arka verandada, neredeyse on beş metre uzağımızda Jeremy vardı ve beş ya da altı insan tarafından sarılmıştı, üstelik onları tanımıyorduk. Daha ormandan adımımızı attığımız anda dönüp bize baktılar. Clay sessiz bir şekilde küfredip, çıplak bedenimi kapatmak için önüme geçti. Jeremy onlara diğer tarafı işaret ettiğinde hareket etmeleri birkaç saniye sürdü, kafalarını çevirmeleri içinse birkaç saniye daha geçmesi gerekti.

Ziyaretçiler garajın yan tarafında gözden kaybolduktan sonra Clay’i kolundan tuttum ve üst kata çıkana kadar hiç durmadan aceleyle yürüdüm. Daha tek kelime bile edemeden onu odasına itip kapısını üzerine kapattım ve kendi odama gittim. İç çamaşırlarımı giymeye ancak vakit bulabilmişim ki Clay’in

kapısının açıldığını duydum. İzinsiz girenlerle yüzleşmek için aşağı ineceğini sanarak kapımı hızla açtım, ama karşımda duruyordu.

“Merhaba,” dedi. Yüzünde yine o gülümseme vardı. “Beni odana almak için bu kadar hevesliysen sana daha sık kahvaltı hazırlamam gerek.”

“Ben... Sen... Sen iyi misin?”

“İyiyim, sevgilim. Jeremy istenmeyen misafirlerimizle uğraşırken, ben de seni kahvaltı için aşağı indirmeye geliyordum.” Öne eğildi, bir elini sırtıma koydu ve dudaklarıma ufak bir öpücük bıraktı. “Ve hayır, ona yardım etmeyeceğim. Bir avuç insanın günümü mahvetmesine izin veremeyecek kadar moralim yerinde. Jeremy onların çaresine bakar.”

“İyi,” dedim ellerimi ensesine koyarak.

“Benimle aynı fikirde olmana sevindim. O zaman bir an önce şu kahvaltıyı hazırlamaya başlayalım. Jeremy bize Mars-ten ve Cain’le ilgili kafasında ne planlar olduğunu anlatmaya başlamadan önce çok vaktimiz yok.”

Beni tekrar öpmek için eğildiğinde koridorun sonunda birisi öksürdü. Clay’in omzunun üzerinden baktığımda Jeremy’nin kollarını göğsünde kavuşturmuş bir şekilde beklediğini gördüm. Yüzünde hafif bir gülümseme vardı.

“Böldüğüm için üzgünüm,” dedi. “Ama Elena’ya alt katta ihtiyacım var. Ve bu adamlardan kurtulmak istiyorsak tamamen giyinik hâlde olsa iyi olur.”

“Peki, efendim,” dedim kendimi Clay’den ayırırken. “Hemen geliyorum.”

“Bekle,” dedi Clay, Jeremy arkasını dönüp giderken. “Seninle konuşmam gerek.”

Clay’in dün geceki davranışı için özür dilediğini duyabiliyordum. Üzerimi giyindim, saçlarımı hızlıca taradım, aynaya bakıp odamdan çıktım. Jeremy ve Clay hâlâ koridordaydı.

“Ben kahvaltıyı hazırlamaya başlayayım,” dedi Clay. Merdivenlerden inerken, “İyi eğlenceler, sevgilim,” diye ekledi.

“Ondan şüphen olmasın,” dedim. Aşağı inerken omzumun üzerinden Jeremy’ye baktım. “Özür dilerim. Ormanda çıplak dolaştığımız için yani. Ziyaretçilerin gelebileceğini hiç düşünmemiştik.”

“Düşünmemelisiniz de zaten,” dedi ve beni arka kapıya yönlendirdi. “Özür dilemeye gerek yok. Buraya istediğiniz gibi gelip gidebilmelisiniz. Hep bu lanet olasıca-”

“Bu sefer ne olmuş?”

“Yine birileri kayıp.”

“Geçen gün bulduğumuz çocuk mu?”

Kapıyı benim geçmem için tutarken başını hayır anlamında salladı. “Bu sefer cuma günü araziye gelen adamlardan birini arıyorlar. Orta yaşlı olan, liderleri.”

“O muymuş kayıp olan?”

“Sadece kayıp da değil. Bir arkadaşına buraya geleceğine dair sesli mesaj bıraktıktan sonra kaybolmuş. Burada bir şeylerin onu rahatsız ettiğini söylemiş. Etrafa bir bakınmak istiyormuş.”

“Sıçtık yani.”

“Kısaca anlatmak gerekirse, aynen öyle.”



KUŞKU

Arama ekibinde üç yerel polis, üç de sivil olmak üzere altı kişi vardı. Antonio, olur da işlere burnunu sokma konusunda istikrar gösteremezse diye Clay'e göz kulak olmak için eve dönerken, ben, Jeremy, Peter ve Nick arama ekibine katıldık. Dördümüz endişeli iyi vatandaş rolünü oynuyorduk. Bir taraftan onlara yardım ediyormuşuz gibi yaparak, bir taraftan da avcılarının bulmalarını istemeyeceğimiz şeylere karşı tetikte duruyorduk. Bulmalarını istemeyeceğim bir şey, aynı zamanda buldukları ilk şey oldu.

"Bir şey buldum," diye bağırdı adamlardan biri.

"Mike'ı mı buldun yoksa?" diye sordu diğeri yanıımızdan koşarak geçerken.

Herkes olay yerine dönüp baktı. Nick'in sesi, kahkahasını tutmaya çalışırken neredeyse boğulmak üzereymiş gibi geliyordu. "Boş verin, neyse. Hımm... Önemli bir şey değil."

“Ne demek önemli bir şey değil?” dedi ilk adam. “Bunlar sana çok komikmiş gibi gelebilir ama...”

Cümlelerin geri kalanı biz yanlarına gelince azalarak kayboldu. Arayıcılardan bir tanesi yerden yırtık bir tişörtü kaldırıyordu. Yırtılmış kıyafetler yerdeydi ve daha fazlası çalılardan sarkıyordu. Nick yerden beyaz bir külot kaldırdı ve bana doğru pis pis sırttı.

“Vahşi köpekler mi? Yoksa Clayton mı?”

“Aman ya,” dedim bıyık altından.

Çamaşırimi elinden kapmak için uzandım, ama ortaokul çocuğu gibi sırtıp elini havada tuttu.

“Buldum, buldum. Elena’nın donunu buldum,” dedi alaycı bir melodiyle.

“Buradaki herkes bir iç çamaşıryından çok daha fazlasını gördü, hiç merak etme,” dedi Jeremy. “Sanırım artık aramaya devam edebiliriz.”

Peter, Clay’in tişörtünü daldan alıp, çalılıkların arasındaki bir delikten öteki tarafa baktı. “Siz de az zarar vermemişsiniz,” dedi. “Gizli kameralar nerede?”

“Yani şimdi... Bu vahşi köpeklerin işi değil mi?” diye sordu arayıcılardan bir tanesi.

Peter sırtıp elindeki tişörtü yere fırlattı. “I-ıh. Sadece vahşi hormonların işi.”

Bahçede çıplak görülme hadisesinden beri bana yan bakışlar fırlatıp duran diğer adamlar, en sonunda bu şekilde bakmayı kesip, bu sefer de yenilenmiş bir merakla bakmaya başladılar. Dışlerimi göstermemeye çalışarak gülümsedim ve hızlıca ormana kaçtım.

Arayıcılardan iki tanesi ve Jeremy’yle ben ormanın en kuzey köşesindeki çalılıkları ararken, bu sefer hemen koşmamıza neden olacak kadar acil bir çağrı daha duyduk. Oraya vardığımızda Nick ve iki arayıcı, bir cesedin başında duruyorlardı. Nick başını kaldırdı ve adamın dikkatini dağıtabilecek bir şey yapamadığı için özür diler bir bakış attı. Jeremy’yle birlikte

cesedin yanına gidip baktık, kaybolan adamdı bu. Gömleğinin yakası yırtılmıştı ve kan içindeydi. Yakanın hemen üzerindeki boğazı parçalanmıştı, yaradan et parçaları sarkıyordu. Boşalmış göz çukurları oldukları yerden bize bakıyordu. Akbabalar ya da kargalar bu açıklıkta tamamen korunmasız bir şekilde onu bizden önce bulmuş olmalıydı. Sadece gözlerini oymakla kalmamış, yüzünün bazı yerlerini de gagalayarak kanlı yaralar açmışlardı. Derinin altından yer yer beyaz kemik görünüyordu. Parça parça etler, başına ve gömleğinin önüne saçılmıştı, belli ki avcılar leşçilleri ziyafetlerinin tam ortasında yakalamıştı.

“Diğerlerinin aynısı,” dedi adamlardan birisi ve yüzünü bu manzaradan diğer tarafa çevirdi.

“Tek bir farkla,” dedi başka bir adam. “Bu seferki yenmemiş. Yani en azından köpekler tarafından. Bu sefer karnını doyurma sırası kuşlardaymış. Lanet olasıcalar hiç vakit kaybetmemiş.”

Aralarından daha genç olanı ağaçların arasına attı kendini. Saniyeler sonra herkesin kulağını öğürttü sesleri doldurdu. Diğer iki adam acıyarak kafalarını salladılar, ama onların da beti benzi atmıştı. Benim midem de çok iyi durumda değildi, ancak bunun önümde yatmakta olan cesetle bir alakası yoktu. Genç çocuk kusmasını bitirdikten sonra ortalık sessizliğe büründü. Sonra çocuk, ağaçların arasından çıkageldi.

“Buraya gelin, millet! Bunu görmemiz gerek.”

Genç olanın ne bulduğunu biliyordum. Biliyordum ve şüphelerimin doğru olduğunu görmek için o çalılığa adım atmadan korkuyordum, ama Jeremy gitmem için ısrar etti. Ağaçların arasına adım attığımda o *harika* kusmuğun kokusu midemin kalkmasına neden oldu. Çocuğun gösterdiği yere bakınca nemli topraktaki *pati* izlerini gördüm.

“Bu köpeklerin ne kadar büyük olduğuna inanabiliyor musunuz?” dedi genç çocuk. “Tanrı aşkına, her biri tabak kadar. Tıpkı o çocukların söylediği gibi. Bu köpekler devasa.”

Çalılıklara göz gezdirirken, çalının bir kenarında duran şey

dikkatimi çekti. Altın rengi bir tutam kürk gölgede bile parıltıyordu. Herkes pati izlerine bakarken sakince çalılığın yanına gittim, sırtımı döndüm ve kimse fark etmeden kürk parçasını alıp cebime koydum. Etrafta daha fazla var mı diye bakındım. Başka tutam olmadığını görünce, tanıdığım birinin ayakkabı izleriymiş gibi, pati izlerine bakmaya devam ettim. İzlere bakarken midem bulandı. Sonra yaşadığım hayal kırıklığı başka bir şeye dönüştü; öfkeye.

“Benim gitmem gerek,” diye mırıldandım çalılıktan çıkarken.

Kimse beni durdurmaya çalışmadı. İnsanlar bunun gördüğüm ceset karşısında verdiğim gecikmeli bir tepki olduğunu düşündü. Sürü’ye gelince, onlar da gitmeme karşı çıkarak bir olay yaratmak istemediler.

“Clayton!” diye bağırdım arka kapıyı arkamdan çarparak.

Clay mutfak kapısında, elinde tahta kaşıkla belirdi. “Çok da uzun sürmemiş. Gel de kahveyi hazırlamaya başla.”

Hareket etmedim. “Kayıp adamı bulup bulmadıklarını soramayacak mısın?”

“Sorarsam sanki umurumdaymış gibi görünür.”

“Adamı buldular.”

“Güzel, o zaman artık araziye terk etmeye başladıklarını zannediyorum. Çok daha iyi. Hadi şimdi gel de-”

“Bunu cesedin orada buldum,” dedim cebimden tüy tutamını çıkararak.

“Ha, benimdir herhâlde.”

“Senin zaten. Bulduğumuz ayak izleri de öyle.”

Clay kapı kirişine yaslandı. “*Benim* ormanımda, *benim* tüylerimi ve *benim* ayak izlerimi buldunuz demek? Ne garip. Umarım benim düşündüğüm şeyi kastetmiyorsundur, sevgilim. Çünkü hatırlarsan bütün gece boyunca seninle birlikteydim. Adamın kayıp olduğunu bana Antonio söyledi zaten.”

“Bu sabah uyandığımda benimle birlikte değildin.”

Clay söylediklerime öyle şaşırmıştı ki neredeyse elindeki kaşığı düşürecekti. “Beş dakikalığına gitmişim! Bir adamın peşine düşüp öldürmek için sadece beş dakika harcadığımı mı söylüyorsun bana şimdi? Tamam, iyiyim ama ben bile o kadar iyi değilim.”

“Ne kadar süreliğine gittiğin hakkında hiçbir fikrim yok.”

“Evet, var. Çünkü ben sana sadece beş dakikalığına gittimi söylüyorum. Hadi ama, bunu benim yapmadığımı sen de biliyorsun. Aklını kullan, Elena. Eğer kontrolümü kaybedip de o adamı öldürseydim bunu sana söylerdim. Cesetten kurtulmak için senden yardım isterdim. Jeremy’ye ne söyleyeceğimi sana sorardım. Ormanda bir ceset varken seninle *havuzda* oynamazdım. Bir grup avcının gelip de cesedi bulabileceğini bile bile hem de.”

“İnsanların bu kadar kısa sürede aramaya çıkacaklarını düşünmediğin için daha fazla zamanın var sandın. Beni yolundan çektikten sonra ilgilenecektin cesetle.”

“Bunun saçmalık olduğunu sen de bal gibi biliyorsun. Ben senden hiçbir şey saklamam. Ben sana yalan söylemem. Ben seni aldatmam, hiçbir zaman.”

Bir adım atıp yüzümü ona yaklaştırdım. “Ah, gerçekten mi? Nasıl olduysa, beni ısırmadan önce, yapmayı planladığın şeyi bana anlattığında yaşadığımız tartışmayı unutmuşum. İşine gelince unutuluyor, öyle değil mi?”

“Ben bunu planlamamıştım,” dedi Clay bana doğru eğilerek. Elindeki tahta kaşık ortasından ikiye ayrıldı. “Bunu daha önce de konuşmuştuk. Panik yapmıştım ve-”

“Senin mazeretlerini dinlemek istemiyorum.”

“Hiçbir zaman dinlemek istemedin zaten, değil mi? Sen daha çok benim yapmadığım şeyler hakkında konuşmayı, eline fırsat geçince de bunu yüzüme vurmayı tercih edersin. Kendimi sana karşı savunmak için neden zahmet ediyorsam sanki? Sen yaptığım, yapacağım ve bunları neden yaptığım konusunda bütün kararları çoktan vermişsin zaten. Söyleyeceğim hiçbir şey bunu değiştirmeyecek.”

Topuğunun üzerinde dönüp bir hışımla mutfağa geri döndü. Ben de aksi yöne ilerleyip çalışma odasına girdim ve kapıyı arkamdan sertçe çarptım.

Orada otururken şaşırtıcı bir şekilde çekip gitmek gibi bir isteğim olmadığını fark ettim. Clay'le kavga etmiş olmam, her zaman hissettiğim o *bir anda Stonehaven'e terk etme* isteğini uyandırmamıştı içimde. Evet, dün gece bir hataydı ama yapıcı bir hataydı. Clay'le birlikte olmak için bilinçaltı düşüncelerime teslim olarak gardımı düşürmüştüm de ne olmuştu? Saatler içinde bana yalan söylemeye başlamıştı yine. Ormanda birlikteyken, yan yana uyuyorken bile o kendi içgüdülerinin en karanlık taraflarına teslim oluyordu. Hiçbir zaman değişmeyecekti işte. Ben onu değiştiremezdim. O vahşi, bencil ve güvenilmez biriydi. Bunu anlamam için pişmanlıklarla dolu bir gece geçirmem gerekiyse, buna değmiş demektir.

Yirmi dakika kadar sonra çalışma odasının kapısı açıldı ve Nick başını içeri uzattı. Jeremy'nin koltuğuna kıvrılıp oturmuş-tum, kapı açılınca toparlanarak dikleştim.

“Gelebilir miyim?”

“Yiyecek kokusu alıyorum. Eğer paylaşmaya niyetin varsa buyur gir.”

Odaya girdi ve sandalyenin üzerine kreple jambon dolu bir tabak bıraktı. Krepler sade ve tereyağıyla şuruptan yoksundu. Bir tane alıp, tadını bile alamayacak kadar hızlı bir şekilde yedim. Krepleri kimin, neden yaptığını hatırlamamaya çalışıyordum.

“Dışarıda her şey bitti mi?”

Nick koltuğa oturup gerindi. “Neredeyse. Birkaç polis daha geldi. Jeremy, Peter’la beni eve yolladı.”

Kapıdan Antonio girdi. “Olay yerini mi araştırıyorlar?” diye sordu, oğlunun bacaklarından birini itip koltukta kendine yer açtı.

Nick omuzlarını silkti. “Sanırım. Fotoğraf makinesi ve bir sürü çantayla birlikte geldiler. Morgdan biri geliyormuş cesedi almak için.”

“Sence bir şeyler bulabilirler mi?” diye sordu Antonio.

“Bu cinayeti vahşi köpeklerle bağdaştırmalarına neden olacak bir şeyler bulamazlar umarım,” dedim. “Eğer çok net bir şeyler bulurlarsa, araştırmayı mümkün olduğunca erken bir şekilde sonlandırıp, tamamen köpekleri bulmak üzerine yoğunlaşırlar. Varsayılan katil hiçbir zaman mahkemeye çıkamayacakken, kanıt toplamak için daha fazla zaman kaybetmenin bir anlamı yok.”

“Bir iki el ateş ederek halledebileceklerken üstelik,” dedi Antonio. “Ormanımızda kürke benzeyen en ufak bir şey görseler bile hiç duraksamadan tetiği çekerler. Eğer kaçmamız gerekirse Bear Valley’den çok daha uzakta bir yer bulmamız gerekir.”

“Lanet olsun,” dedi Nick, başını sallayarak. “Bunun altında kimin olduğunu bulduğumuzda bedelini çok ağır ödeyecek.”

Cebimdeki bir tutam kürkü çıkardım ve masanın üzerine fırlattım. Nick akli karışmış bir şekilde bir süre kürke baktı. Sonra gözleri genişledi ve bana döndü. Gözlerimi ondan kaçırdım, çünkü gözlerindeki inançsızlığı görmek istemiyordum. Antonio kürk parçasına bir göz attı, yerine geri döndü ve hiçbir şey söylemedi.

Yaklaşık bir saat sonra çalışma odasında yalnızdım yine. Diğerleri daha akla yatkın çözümler sunan, en azından içlerini karartmayan insanlarla yoldaşlık yapmaya gittiler. Burada otururken gözüm odanın karşısındaki masaya takıldı. Masanın üzeri antropoloji dergileriyle tepeleme doluydu. Bu dergiler bana Clay’le tanıştığım ilk günleri ve bu karmaşanın içine nasıl sürüklendiğimi hatırlattı. Toronto Üniversitesi’nde öğreniyken antropolojiye az denemeyecek ölçüde bir ilgim vardı. Üniversitenin ikinci yılındayken antropomorfik dinler üzerine bir dönem ödevi hazırlamıştım ve ders listesinde onun adını gördüğümde, araştırmalarımda bu ismi defalarca gördüğümden çok tanıdık gelmişti. Ders saatleri dışında insan içinde o kadar az görünüyordu ki odasına *sızmak* zorunda kalmıştım. Hayatımın hatasıydı.

Clay bende insanlara olan bakış açısını değiştirecek ne gördü bilmiyorum. Kendinde olan bir şeyleri ona hatırlattığımı söylüyor. Saçmalık tabii bu söyledikleri. Ona benzeyen en ufak bir tarafım bile yoktu, varsa bile bu, beni ısırıktan sonra olabilecek bir şeydi. Beni kendi başıma bıraksaydı büyüeyebilir, insan dünyasında asimile olabilir ve mutlu mesut yaşayabilirdim. Çocukluğumdan beri sırtımda taşıdığım yükler ve once yıldır biriktirdiğim öfke geride kalırdı. Bundan eminim.

“Kan,” dedi Clay, bir anda odaya dalarken. Kapıyı ardından o kadar sert çarpmıştı ki, son on yıldır odada biriken gazete, dergi, ne varsa üzeri ince bir toz tabakasıyla kaplandı. “Kan nerede? Ne kanı?”

“Eğer o adamı öldürmüş olsaydım üzerimde kanı olurdu.”

“Gölette temizlendin. Sabah uyandığımda neden ıslak olduğunu açıklarken göleti kontrol ettiğin yalanını söyledin.”

“Yalanını mı söyledim? Sana neden...” Durdu, derin bir nefes aldı ve devam etti. “Tamam, gidip basitçe durulanmak yerine gölette yıkanıp yanına öyle geldim diyelim. O zaman adamın kanının kokusu hâlâ üzerimde olurdu. Kan kokusu öyle kolay silinmez.”

“Koku zayıf olurdu. Alabilmem için burnumu dayayıp koklamam gerekirdi.”

“Şimdi kokla o zaman. Hadi.” Gözlerini bana dikti. “Hadi, yap bakalım.”

“Kokudan kurtulmak için bir sürü vaktin vardı.”

“O zaman banyoma bak, etrafta nemli havlu var mı diye kontrol et.”

“Şimdiye kadar bütün kanıtları ortadan kaldırmışsındır. O kadar aptal değilsin.”

“Hayır, o kadar aptal değilim ama kürküm ve ayak izlerim etrafındayken, öldürdüğüm insanın cesedini ortada bırakacak kadar aptalım. Neden zahmet ediyorsam sanki? Söyleyebileceğim hiçbir şey senin fikrini değiştirmeyecek. Neden biliyor musun? Çünkü sen bu cinayeti benim işlemiş olmamı diliyorsun.

Böylelikle içinde bir delik açıp, dün gece yanıma gelerek bana teslim olduğun için duyduğun vicdan azabını gömebileceksin. Canavarın teki olduğumu unuttuğun için kendine olan kızgınlığını hafifletebileceksin.”

“Benim düşündüğüm-”

“Aklından geçenlerin bu olmadığını mı söyleyeceksin? Gözlerimin içine bak ve söylediğim her şeyde haklı olmadığımı söyle.”

Ona baktım ve hiçbir şey söylemedim. Clay orada yaklaşık bir dakika kadar durduktan sonra odadan bir hışımla çıkıp gitti. Bir süre sonra da odaya Jeremy geldi. Tek kelime bile etmeden yaklaştı, masanın üzerinde duran kürk tutamını eline aldı, baktı ve yine hiçbir şey söylemeden bırakıp sandalyesine oturdu.

“Bunu onun yaptığını düşünmüyorsun, değil mi?”

“Öyle olduğunu düşündüğümü söylersem beni olmadığına ikna etmeye çalışırsın,” dedim. “Onun yapmadığını düşündüğümü söylersem de bunu ona karşı koz olarak kullanırsın. Benim ne düşündüğüm önemli değil. Önemli olan senin ne düşündüğün.”

“Bir keresinde, tıpkı böyle konuşan bir terapistle gitmiştim. Adamı iki seanstan sonra kapı dışarı ettim.”

“Eminim etmişsindir.”

Buna nasıl karşılık vereceğimi bilmediğimden başka bir şey söyleyememişim. Yerdeki Türk halısının desenlerine bir anda büyük bir ilgi göstermeye başladım. Jeremy sandalyesinde geriye doğru yaslandı ve tekrar konuşmaya başlamadan önce beni biraz daha izledi.

“Onu aradın mı?”

Aslında kimi sorduğu hakkında güçlü bir tahminim olması- na rağmen, “Kimi?” diye sordum.

“Toronto’daki adamı.”

“Onun bir adı var ve o adı senin de bildiğinden eminim.”

“Aradın mı?”

“İki gün önce aradım. Hatırlarsan eğer, dün birazcık cehen-nem gibi geçti. Ve bu sabah da oldukça meşguldüm.”

“Onu her gün aramalısın, Elena. İyi olduğunu haber ver-men gerek. Burayı araması için ya da pat diye çıkıp gelmesi için bahane verme eline.”

Onun haklı olduğunu biliyordum. “Bana sadece cep telefo-numdan ulaşabilir,” dedim.

“Umurumda değil. Risk alamazsın. Clay her ne kadar o yokmuş gibi davranmak istese de var olduğunu biliyor. Ona bunun böyle olduğunu hatırlatmak için sebep verme. Ve sakın beni Clay’in duygularını korumakla suçlama. Ben Sürü’yü ko-ruyorum. Şimdi Clay’in dikkatinin dağılmasına izin veremeyiz. Ve kesinlikle o adamın kapımızda bir anda belirmesi gibi bir riskin altına giremeyiz. Elimizde yeterince istenmeyen misafir var zaten.”

“Tamam, ararım.”

“Şimdi değil. Nick’i Toplantı yapmak için herkesi çağırma-ya yolladım.”

“Konuşulanları bana sonra haber verirsin.”

“Bu bir *grup* toplantısı ve bu da bütün grup üyelerinin ka-tilması gerektiği anlamına gelir.”

“Artık grubun bir üyesi olmadığımı söylersem peki?”

“Burada olduğun sürece grubun bir üyesi sayılırsın.”

“Bunun da bir çaresine bakılır.”

Jeremy bacaklarını ileri doğru uzatarak sandalyenin başlı-ğına kafasını yasladı. “Bugün hava çok güzel, öyle değil mi?”

“Tartışmak istemediğin bir konu hakkında hiçbir zaman tartışmazsın değil mi?”

“Yaşın getirdiği avantajlardan biri.”

İç çektim. “Sahip olduğun pozisyonun getirdiği bir avantaj bu.”

“O da var, evet.”

Jeremy’nin dudakları hayatımda gördüğüm en belirsiz gü-

lümsemeyle kıvrıldı ve kara gözleri parladı. Bu bakışı hatırlıyordum ama tam adını koymam biraz zamanımı aldı; meydan okuma. Sürü'ye ilk geldiğimden beri boğuşup durduğumuz bir tartışmayı yeniden su yüzüne çıkarmamı bekliyordu benden. Demokrasinin hâkim olduğu insan dünyasından gelen bir *in-san* olarak, tek bir lider tarafından yönetilme şekli benim aklımı hep rahatsız etmişti. Daha önce Jeremy'yle birlikte bu odada brandy içerek, sarhoş olana kadar gecelerce tartışmıştık. Dayanamayıp burada uykuya daldıktan sonra ertesi gün kaç kere yatağımda bulmuştum kendimi.

Jeremy'yi özlemiştim. Beş gündür burada, aynı evin içinde yaşarken bile özlemiştim onu. Sürü'deki diğer herkes hiçbir kin gütmenden, olduğum gibi kabul ve buyur etmişti beni eve. Ama Jeremy değil. Soğuk ya da mesafeli davranmamıştı ama kendisi gibi de olmamıştı. Belki yeniden giderim diye bana karşı mesafesini koruyor ve kendinden emin olmak istemiyordu. Sorun benim de gidip gitmeyeceğimden emin olmamamdı.

Geri dönmeyi düşündüm. Beynim, yaşadığımız eski tartışmaları hatırlamakta bocalıyor ve bu tartışmaların nasıl sonlandıklarını anımsamaya çalışıyordu. Ben bunları düşünürken Jeremy'nin gözleri titredi ve yüzündeki o belirsiz gülümseme silindi. Elime geçen tek fırsatın ellerimin arasından kaçmaya başladığını fark ettim ve hemen harekete geçtim. Aklıma gelen ilk şeyi söylemek için ağzımı açtığımda kapı açıldı. Diğerleri odaya girdiğinde Jeremy'yle yalnız kalma şansım da buharlaşmış oldu.

Toplantı'nın ilk tartışma konusu, Jeremy'nin, polislerle bütün meseleleri halledene kadar araziyi terk etmemize yasak getirmiş olduğuydu. Kaçmamız gerektiğinde, kuzey ormanlarına, eğitim gezisine gidecektik hepimiz. Şimdi, benim Sürü'yle koşmaya diyecek bir lâfım yoktu. Herkesle koşma fikrine bayılırdım ama koşmanın bir amacı varsa ve her dakikası planlanmışsa işin bütün eğlencesi kaybolup gidiyordu. Sonra bir bakmışsın, hepimiz bir otobüse binmiş, sandviçlerimizi elimize almış ve hep bir ağızdan *On Top of Old Smokey*'yi söylemeye başlamışsınız.

Toplantı'nın ikinci tartışma konusuysa, Jeremy'nin bundan sonra ne yapmamız gerektiği üzerine verdiği kararı. Bu karar beklendiği üzere Clay'in hoşuna gitmedi. Benim de pek hoşuma gittiğini söyleyemem, ama ben kalkıp da Jeremy daha sözünü bile bitirmeden zıplamaya ve kendimi kaybetmeye başlamadım.

"Beni burada bırakamazsın," diye bağırdı Clay.

Jeremy'nin bir kaşı neredeyse fark edilmeyecek kadar kalktı. "Bırakamaz mıyım?"

"Bırakmamalısın. Çok salak... Yani mantıklı bir fikir değil."

"Gayet de mantıklı. Hem sen arkada kalan tek kişi değilsin."

Kendi kendime söylendim ama bunu benden başka kimse-
nin duymamasına özen gösterdim. Ancak yeterince özeneme-
mişim ki ben söylenirken Jeremy bana baktı.

"Birbirinize karşı böyle davranıyorken ikinizin de gelmesi-
ne izin veremem."

"Ama ben bir şey yapmadım," dedi Clay. "O adamı öldür-
mekle bile suçlamadın beni. Onu benim öldürmediğimi biliyor-
sun. O zaman ben neden cezalandırılıyor?"

"Bu bir ceza değil. Senin yapmış olup olmaman önemli de
değil. İkiniz kavga etmeye devam ettiğiniz sürece sizi burada
bırakmak istiyorum. En azından vereceğiniz zarar yalnızca iki-
nizi etkileyecek. Bir de birkaç koltuk takımını."

"Neden ikimizi de bırakıyorsun?" diye sordum.

"Çünkü ikinize de ihtiyacım yok. Kimsenin peşine düşmek
ya da birilerine saldırmak gibi bir niyetim de yok. Tek istedi-
ğim bilgi toplamak. İkiniz kavga ediyor olmasaydınız da sizi
yanımda götürmezdim. Bu İtler hakkında daha fazla bilgi sa-
hibi olmak istiyorum. İkinci el bilgi istemiyorum, o yüzden de
kendim gidiyorum. Peter ve Antonio da bana destek olarak ge-
lecekler. Nick de gelmiyor ama onun şikâyet ettiğini görüyor
musunuz?"

"Sizin işiniz de pek eğlenceli durmuyor zaten," dedi Nick.

Jeremy gülümsedi. “Aynen öyle.”

“Ama-” dedim.

“Saat öğle yemeği vaktini neredeyse geçti,” dedi Jeremy sözümü kesip ayağa kalkarken. “Gitmeden önce bir şeyler yessek iyi olur.”

Tartışmamıza fırsat vermeden gitti, gitmesinin amacı da buna fırsat vermemeği zaten. Jeremy odayı terk ettikten sonra ayağa kalktım. “Ben de bir işe yarayıp öğle yemeğini hazırlayayım o zaman,” dedim.

Nick yardım teklifinde bulundu ama Clay hiçbir şey söylemedi. Bize bilmişlik taslamak için bile arkamızdan gelmedi.

Öğle yemeğinden sonra Jeremy, Antonio ve Peter keşif görevine gittiler. Bu, Jeremy’nin İtlerin bizi ters köşeye yatırmış olmalarına verdiği cevaptı. Sürü’nün alışık olduğu şey tek seferde, tek bir İt’le uğraşmaktı. Daha önceden söylediğim gibi, İtler takım oluşturup da saldırmazlar. Hiçbir zaman bu şekilde davranmadılar. Bu, Sürü’nün böyle bir tehdit karşısında hazırlıksız yakalandığı anlamına geliyordu. Jeremy’nin daha önce aynı zamanda birden fazla İt’le ilgilenmek gibi bir deneyimi olmadığından, bu sefer bir adım atmadan önce elinden geldiğince bilgi toplamaya çalışıyordu. Mantıken, akıllıca olan da buydu. Duygusal açıdan da inanılmaz derece sinir edici bir şeydi bu. Eğer Sürü’nün başında ben olsaydım İtlerin tepesine çöker, onlara saldırmak için tereddüt bile etmezdim. Risklerin canı cehenneme. Bu yüzden de Jeremy Sürü’nün başındayken ben ayakta kımındaydım.

Onlar gittikten sonra Philip’i aramak için odama çekildim. Ona birkaç gün daha gecikeceğimi haber verdim.

Philip derin bir nefes aldı. “Peki,” dedi. Bir süre ikimiz de bir şey söylemedik. Sonra, “Seni özledim,” diye ekledi.

“Ben-”

“Suçluluk hissetmen için söylemiyorum, tatlım. Ben sadece... Seni özledim. Doğru olanı yaptığını ve kuzenlerine yardım etmen gerektiğini biliyorum. Sadece bu kadar uzun süreceğini

tahmin etmemiştim.” Durdu, sonra o anda aklına gelmiş gibi bir heyecanla, “Tamam buldum,” dedi. “Beyin fırtınası! Atlayıp yanına geleyim. Yarın nasıl olur?”

Ellerim telefonu daha da sıkı. Beynimden ‘İşte şimdi sıçtık!’ sinyalleri gelip duruyordu. Yaşadığım paniği yatıştırmak için çenemi bir süre kapalı tutmaya özen gösterdim. “Gelip de tatilini heba mı edeceksin?” dedim mümkün olan en yumuşak sesimle. “Karayip Adaları’nda tatil yapacağımıza söz vermiştin. Her şey dahil bir otelde. Hatırladın mı? Seni görmek için ne kadar can atsam da, bir haftalık açık büfe içki barını ve o kadar güneşi...”

Telefonun diğer ucunda kıkırdadı. “Üç çocuğa bakmana yardım etmekle geçecek bir gün yeterli bir bedel değil diyorsun yani. Anlıyorum. Belki James’le bir anlaşmaya varıp, önümüzdeki cumartesi günü fazladan çalışmayı teklif edebilirim, ama zaten şimdiden cumartesi günü çalışacak gibi görünüyorum. Hatta Pazar günü de.”

“Dur, dur. Daha fazla detay verme, yoksa eve geldikten sonra bile seni haftalarca göremeyeceğim.”

“Mesaj alınmıştır. Birkaç yalnız günden sağ çıkabilirim sanırım. Ama daha fazla uzarsa...”

“Uzamayacak.”

Birkaç dakika daha konuştuktan sonra telefonu kapattık. Sadece birkaç gün, daha fazla değil. Bu sefer başka bir seçeneğim yoktu. Eğer bir yolunu bulup Toronto’ya geri dönmezsem Philip o ertelediği günü, ne yapar ne eder New York’a gelmek için kullanırdı. Gelirse eğer... Bu düşünmek bile istemediğim bir seçenektir.

Yatağa yatıp gerindim ve iki günün acısını biraz uyuyarak çıkarmaya gayret ettim. İşe yaramadı. Philip’in bir anda Stonehaven’a gelmesi ihtimali üzerine düşünmeye başladım ve bu da zaten olmayan uykumun daha da kaçmasına neden oldu. Sonra neden hâlâ Stonehaven’da olduğumu ve Logan’ın öldüğünü hatırladım ve bu da uyku dışında her şeyi düşünmeme neden oldu.

En sonunda Nick haber vermeden içeri girdi ve beni düşüncelerimden kurtardı.

“Hiç kapı çalmaz mısın sen?” dedim oturma pozisyonu alırken.

“Hayır, hiç çalmam. Çalsaydım eğer, beni eğlendirecek her şeyden mahrum kalırdım.” Yatağın kenarına oturunca yatak sinir bozucu bir şekilde gıcırdadı. “Bir şeyler kaçırdım mı?”

“Her şeyi.”

“O zaman benim bir şeyler uydurmam gerekecek sanırım,” dedi ve yanıma zıplayıp yatağın perdesini arkasından kapattı. “Burası ne kadar güzel. Güzel, sessiz ve gizli.”

“Uyumak için özellikle.”

“Uyumak için çok erken. Benim aklımda başka bir şey var.”

“Eminim vardır.”

Sırıttı ve beni öpmek için eğildi, ama elimin tersiyle suratına vurunca geri kendini çekti. “Aslına bakacak olursan, değişiklik olsun diye başka bir şey yapmak istiyorum. Arazide koşmamıza izin verilmediğine göre, bu gece üçümüz koşmak için başka bir yere gidebiliriz belki.”

“Ben daha dün gece koştum.”

“Ama ben koşmadım ve yakın zamanda dönüşmem lazım.”

“O zaman Clay’le birlikte git. Üçümüzün birlikte gitmesinin bir anlamı yok.”

“Onunla konuştum zaten, sen gidersen gidecekmiş. İtler sürpriz bir ziyarette bulunurlar belki diye kimsenin burada yalnız kalmasını istemiyor.”

“Eminim ki onlar da...” Durdum ve o kadar da emin olmadığımı fark ettim. Bunun düşüncesi bile içimden bir ürperti geçmesine yetti. “Bu gece gitmek zorunda mısın? Çok uzun bir gün oldu ve-”

“Bir şeyler de avlarız diye düşünüyordum.”

“Ben gitmek istediğimden emin-”

“Geyik avı ama!”

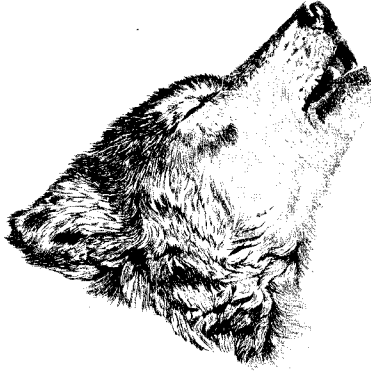
“Geyik mi?”

Bir kahkaha attı. “Şimdi kulaklarını diktin demek. Bir tavşandan büyük herhangi bir şey avlamayalı ne kadar zaman oldu? Onu da tek başına yakalamamışsındır eminim.”

“Nick haklı,” dedi Clay. Sesi perdenin arkasından, kapıdan geliyordu. Nick de ben de şaşırıp ürkmüştük. Arkamı döndüğümde perdenin arkasından yansıyan gölgesini seçebiliyordum ama Clay perdeyi kaldırmadı.

“Avlanmak iyi bir fikir,” diye devam etti. “Jeremy’yi beklerken bizi meşgul tutar. Nick’in dönüşmesi gerek ve bunu burada yapamaz. Seni burada tek başına bırakamam, Elena. Umarım benim varlığımı birkaç saatliğine sineye çekebilirsin.”

Karşılık vermek için ağzımı açtım ama çoktan gitmişti bile. Bir anlığına tereddüt ettim, sonra Nick’e dönüp başımla onayladım. Sırıttı ve yataktan atladı, ben de peşinden gittim.



TAKIP

Benim arabamı aldık. Direksiyon koltuğuna Nick geçerken, öne Clay oturdu, ben de arka koltuğa sindim ki kimse benden bir şey söylememi beklemesin. Ama bu konuda endişelenmeme gerek yoktu; zira Clay'in beni içi boş muhabbetlere sürüklemeye gibi bir niyeti yoktu. Nick'e gelince, o da kendini dinleyen herkese saatlerce lâf anlatabilirdi zaten.

Nick son zamanlarda giriştiği yeni işten bahsediyordu. Yeni bir firmayla ve internet üzerinden ticaretle alakalı konuşuyordu. Asıl merak edilen bu girişimin başarılı olup olmayacağı değil, Nick'in bu işte ne kadar para kaybedeceğiydi. Sorrentinoların mal varlığı Jeremy'yi orta sınıfmış gibi gösterebildiğinden, Nick'in tam olarak ne kadar kaybedeceğinin bir önemi yoktu. Babası Antonio, üç milletli uluslararası bir işin başındaydı, ama Nick babasının iş yürütme yeteneklerinden nasibini almamıştı. Hatta Antonio onu böyle girişimlerde bulunmaktan menetmişti. Nick tam bir zamparaydı, bu kadar basitti. Kendine ait birkaç

şirket açma girişiminde bulunmuştu, ama bu girişimlerden eli parayla değil, birçok sevgiliyle dönmüştü, bu da Nick'in hayatındaki tek amaçtı zaten. Peki, Antonio mirasının böyle eriyip gitmesine nasıl tepki veriyordu? Tabii ki onu destekleyerek. Oğlunun hayat tarzına anlam verebiliyor, iyi olduğunu ve onu mutlu eden tek şeyin bu olduğunu görüyordu. Bunun altından kalkabilecekleri bir servetleri varsa neden desteklemesindi ki zaten? Hayat boyunca elime geçen paraları ucu ucuna yetiştirebilmiş biri olarak bu felsefeye anlam vermiyordum. Evet, etrafa saçabilecek kadar çok fazla paranın olması fikrine hayranlıkla bakıyordum, ama birilerinin senin mutluluğuna bu kadar değer verip, hayatta ne başardığımla hiç ilgilenmemesi benim anlayabileceğim türden bir şey değildi.

Nick arabayı ormanın daha önce kullandığımız arka kırsımlarına sürdü, bir barikata çarptı ve terk edilmiş bir yola girdikten sonra da arabanın altını saymadığım kadar yere sürttü. Arabam zaten çok iyi durumda değildi. Hatta artık alt kısmının çelikten çok pastan ibaret olduğunu düşünüyordum, ama tutup da altına bakma zahmetine bile katlanmamıştım. Jeremy tamir etmeyi birkaç kere teklif etmiş, hatta yeni bir araba almak bile istemişti. Yeni bir araba istemediğimi ve arabamın tamir edilmesine de sıcak bakadığımı defalarca anlattığımdan artık bu konuda ağzını açmıyordu. Arabamın kullanım ömrünü uzatmak istemiyor falan da değildim, sadece arabayı Jeremy'nin ellerine bırakırsam cırtlak pembe bir renkle geri döneceğinden korkuyordum.

Ormanın derinliklerine doğru biraz daha ilerledikten sonra Nick arabayı durdurup park etti. Motorun durma sesi pek de sağlıklı gelmiyordu. Gelen sesin arabayı tekrar çalıştırmayacağımızın sinyali olduğu üzerine düşünmedim, çünkü New York ormanlarının derinlerinde, telefonun bile çekmediği bu yerde, araba yağı değiştirmekle ilgili en ufak bir fikri olmayan iki adamla kalma fikri yeterince kötüydü zaten.

Ormana doğru yürürken Nick konuşmaya devam etti.

"Bu pisliği temizledikten sonra birlikte bir şeyler yapmalı-

yız. Bir yere gidelim mesela. Tatil gibi. Avrupa'ya belki. Clayton'ın bu kış kayak yapmak için benimle İsviçre'ye gelmek gibi bir planı vardı ama sözünden caydı.”

“Sözümünden caymadım,” dedi Clay. Nick'in ve benim önümüzden yürüyor, biz geçmeden önce çalılıkları temizleyerek bize yol açıyordu. Belki de benimle konuşmaktan kaçınıyordu, bilmiyorum. “Ben hiçbir zaman gelirim demedim.”

“Evet, dedin. Yılbaşında. Sana sormak için peşinden koşturmak zorunda kalmıştım. Bütün Sürü Stonehaven'dayken sen burnunu bile göstermedin. Sanırım burnun kitaplara gömülü olmakla meşguldü. Senin çıkıp gelmeni ummuyordu, ta ki sen...” Clay'in tek bir bakışıyla sözünü kesti Nick. “Her neyse. Sen kaymaya geleceğini söyledin. Sana gelip gelmeyeceğini sorduğumda, ağzında evet anlamında bir şeyler gevelediğinden emindim.”

“Hı?”

“Aynen öyle, o zaman da böyle demiştin. Tamam, bu tam olarak evet demek olmayabilir, ama hayır da demedin. Bana bir gezi borcun var. Üçümüz gideriz. Bütün bunlar bittiğinde sen nereye gitmek istersin, Elena?”

Gitmek istediğim tek yer Toronto'ydu ama bunu söylemedim. Olayların üzerini örtmek için çok çabalayan Nick'in planlarını şimdi yerle bir etmek, sırf işte kötü bir gün geçirdiğin için çocuğuna Noel Baba'nın olmadığını söylemek gibi bir şeydi. Hiç adil bir şey olmazdı ve Nick de bunu hak etmiyordu.

“Bakarız,” dedim.

Clay bir anda başını çevirip omzunun üzerinden bana baktı. Ne demek istediğimi çok iyi biliyordu. Yoldaki dalı sert bir şekilde yana çekti ve dönmek için bir yerler bulmaya gitti.

Clay gittikten sonra, “Bunun o kadar da iyi bir fikir olduğunu düşünmüyorum,” dedim Nick'e. “Ben arabada beklesem daha iyi olur.”

“Hadi ama, yapma böyle. Kafanı dağıtırsın. Sen ona bakma.”

Kabul ettim. Yani aslında kabul etmedim, ama Nick daha bir şey söylememe fırsat vermeden gitti ve arabanın anahtarı da ondaydı.

Sen ona bakmamış, güzel tavsiye, gerçekten. Cidden mü-kemmel tavsiye. Yüzlerce metre yükseklikteki ipin üzerinde yürüyen bir akrobata, aşağı bakma demekle aynı şey.

Ben dönüşüp çalılıkların arasından çıktığımda Clay orada duruyordu. Geri adım attı, burnu seğiriyordu. Sanki aramızdaki kavga hiç yaşanmamış gibi dilini dışarı sarkıtmış, benim çık-mamı bekliyordu. Ona karşı öfkeli olmaya çalıştım, ama sanki kavganın bütün öfkesini kıyafetlerimle birlikte çalılıkların için-de bırakmış gibiydim.

Bir an için ona baktıktan sonra dikkatli bir şekilde etrafında dolanmaya başladım. Yanından geçip giderken bir anda arka bacaklarımdan birini tutup beni yere devirdi. Kendimi topar-lamaya çalışırken üzerime atladı. Ormanın tabanında biriken kuru yaprakların üzerinde biraz yuvarlandıktan sonra bir ağaç gövdesine çarptık ve rahatını bozduğumuz bir sincap söylene söylene uzaklaştı. En sonunda kendimi Clay'in altından kur-tardım ve ayağa kalkıp koşmaya başladım. Hemen ardımdan o da koşmaya başladı. Daha on metre gitmemiştim ki arkamdan ağlamaklı bir çığlık duydum. Dönüp baktığımda Clay'in ön pa-tilerinin bir sarmaşığa takıldığını ve kurtulmak için çırpındığını gördüm. Yanına gitmek için geri döndüğüm anda kendini kur-tarıp yeniden koşmaya başladı. Önüme dönüp tekrar koşmaya başladığımda sert bir şeye çarptım ve son anda takla atıp, ken-dimi ısırgan otlarının arasında buldum.

Toparlandığımda Nick tepemde duruyordu. Kalan haysiye-timle birlikte ayağa kalktım. Nick hâlâ tepemde dikiliyor ve ben kendimi ısırgan otlarından kurtarmaya çalışırken gülen gözlerle beni izliyordu. Clay'in, Nick'in arkasından beni gö-zetlediğini fark ettim; yere çöktü ve bir anda üzerine atlayarak onu ısırgan otlarının arasına fırlattı. Hemen sırtıp *eden bulur* bakışımı Nick'e hırladım. Ön bacaklarımdan birini kaptı ve beni yere serdi. Clay'in arkasından koşmaya başlamadan önce

bir dakika boyunca yerde boğuştuk.

Nick ısırganlardan kurtulmaya çalışırken, Clay burnunu kürkümün arasına sokup soludu. Sıcak nefesi ensemdeki tüyle-
rin arasından geçti. Burnumu onun kürküne gömdüğümde bey-
nimin karanlıkta kalmış bir köşesi ona kızgın olduğumu hatırlattı, ama neden kızgın olduğumu bir türlü anımsayamıyordum. Umurumda bile değildi. En sonunda Nick de yanımıza geldi ve bize sürtünüp koklamaya başladı. Kuyruğumun kenarını haddinden fazla koklayınca Clay hırladı ve geri çekilmesi için onu tehdit etti.

Birkaç dakika geçtikten sonra birbirimizden ayrılıp koşmaya başladık. Clay'le ben başı çekerken, Nick arkamızdan gelmek zorunda kaldı. Orman geyik kokularıyla dolup taşıyordu ama kokuların çoğu, burada uzun zaman önce bulunmuş olan hayvanlara aitti ve ayak izleri de çok eskiydi. İstedığımız kokuyu bulana kadar yaklaşık bir kilometre koşmak zorunda kaldık. Taze geyik kokusunu alınca ani bir enerji patlamasıyla öne doğru atladım. Nick ve Clay mümkün olduğunca sessiz bir şekilde arkamdan geliyorlardı. Sessiz olma konusunda onlara ihanet eden tek şey patilerinin altında ezilen kuru yapraklardı. Sonra rüzgâr yön değiştirdi ve geyiğin kokusunu yüzümüze vurdu. Nick kısa bir çığlık atıp, önden gitmek için davrandı ama onu yolumdan çektim. Onu fırlatıp atarken bir parça kürkünü de koparmıştım.

Nick'le uğraşırken Clay'in artık arkamızda olmadığını fark ettim. Yavaşladım, durdum ve arkamı döndüm. Yedi metre ötemde durmuş, havayı kokluyordu. Bir adım attığımda gözlerimiz kesişti. Neden durduğunu anlamıştım. Artık yeterince yaklaşmıştık. Plan yapma vakti gelmişti. Bir geyiğin tehlikeli olduğunu düşünmek aptalca gelebilir, ama biz geyikleri metrelerce öteden silahla vurmuyoruz. Bir geyik boynuzu, bir kurdun karnını yarıp geçebilir. İyi hedeflenmiş bir toynak tekmesi kafatasını kırabilir. Clay'in baldırında bir toynak tarafından açılmış üç santimlik bir yara izi var. Gerçek kurtlar bile geyik avının dikkat ve planlama gerektirdiğini çok iyi bilir.

Planlamak elbette konu üzerinde konuşmak demek değil. Hele ki kurt formundayken o kadar yüksek seviyede bir iletişim kurmanız da mümkün değil. Ama insanların aksine bizim daha iyi bir yöntemimiz var; içgüdü ve yüzyıllardır diğer kurtadamlar tarafından kullanılan ve başarıyla sabitlenmiş bir beyin. Durumu değerlendirebilir, bir plan yapabilir ve tek bir bakışımızla iletişim kurabiliriz. Ya da en azından Clay ve ben kurabiliyoruz. Çoğu kurtadam gibi, Nick de kurt tarafının gönderdiği sinyallerle aynı frekansta olmuyor, ya da insan tarafı bu sinyallere güvenmiyordu. Ama bunun bir önemi yoktu. şu anda Alfa olanlar Clay'le bendik ve biz ne emir verirsek verelim, Nick kabul etmek zorundaydı.

Doğuya doğru yürüdüm, havayı kokladım ve kokuyu tekrar aldım; yalnız bir erkek geyik. Bu, avlayacağımız geyiği srtnden ayırmak zorunda olmadığımız anlamına geliyordu. Ama yine de yalnız gezen bir erkek geyik o dört uzvuyla, bir dişi geyikten çok daha tehlikeliydi. Clay arkamda hareket etti, geyiğin kokusunu aldı ve *neyse ne, bir kere geliyoruz dünyaya* bakışıyla baktı yüzüme. Onun fikrine razı olduğumu belli edecek şekilde hırladım ve Nick'in yanına gittim. Clay arkamdan gelmedi, ağaçların arasına atlayıp gözden kayboldu. Plan yapılmıştı.

Nick'le birlikte ormanın içinde daire çizip rüzgâr yönünde ilerledik. Erkek geyiği, çalılıklarda otlarken bulduk. Nick sinyali beklerken beni drtt, sürtündü ve geyiğin duyamayacağı bir sesle mızımızlanmaya başladı. *Kes sesini* anlamında hırlayınca mızımızlanmayı kesti. Geyik, kafasını kaldırıp etrafına bakındı. Otlanmaya geri dönünce çömeldim ve zıpladım. Geyik küçücük bir anlığına durdu ve fırlayarak drtnala koşmaya başladı. Nick'le ben de peşinden koşmaya başladık ama aramızdaki mesafe açılıyordu. Kurtlar uzun mesafe koşucusudur, kısa mesafede pek işe yaramayız. Koşan bir geyiği yakalamamızın tek yolu peşinden gidip yorana kadar koşturmaktır.

Hep olduğu gibi, geyik ölümcül bir hata yaptı ve bütün enerjisini koşunun ilk safhalarında harcadı. Yavaşlamaya başladığınca çok fazla koşmamıştık bile. Nefes nefese kaldı, hızını ayarlayamayacak kadar çok korkmuştu. Geyiği bulmaya

çalışırken enerji sarf ettiğimden ben de yorulmaya başlamıştım. Benim pes etmeden geyiğin arkasından gitmemi sağlayan şey midemin gurultusu ve geyiğin ümit veren o cezbedici kokusuydu.

Havada Clay'in kokusunu alınca geyiğin ona doğru koşmasını sağlayarak zikzaklar çizdim. Ani hareketimle geyik aksi yönde koşmaya başladı. Koşmaya devam ettikçe geyiğin korkusu paniğe dönüşüyordu. Derin derin nefes alıyor, nefesine odaklanmaya çalışırken devrilmiş ağaç gövdelerine ve yerdeki sarmaşıklara takılıyordu. Çalılar ve ağaç dalları bacaklarını sıyırınca hava kan kokusuyla doldu. Bir köşeyi döndükten sonra Clay çalılıkların arasından atladı ve geyiği burnundan yakaladı.

Geyik bir anda durdu ve Clay'den kurtulmak için başını deli gibi sallamaya başladı. Bu arada biz de onların yanına gelmiştik. Hemen geyiğin yanına gidip karnına dişlerimi geçirdim. Yağ tabakasının altından gelen kanın tadını alınca ağızım sulanmaya başladı. Nick de saldırmak için atıldı, ama geyik tek-meler atmaya başlayınca toynaklarından kaçınmak için yana yattı. Clay bir o tarafa bir bu tarafa savrulup duruyordu, ancak geyiğin burnunu bırakmaya niyetli değildi. Bu çok önceden öğrenilmiş bir taktikti; avını yüzünden ısır ki, kendini en belirgin tehlikeden kurtarmaya çalışırken diğer tehlikeleri göremesin. .

Bütün dişlerimi geyiğin karnının alt kısmına geçirdim, bir taraftan da toynaklarının hedefi olmamak için arka patilerimin üzerinde dans ediyordum. Büyük sayılacak bir delik açtıktan sonra dişlerimi gevşetip üst taraflara yönlendim. İç organları açtığım ilk delikten dışarı taşmaya başlayınca koku beni deli etti. Bir taraftan da Nick'in ısırdığı yerlerden kan akıyor ve geyiği kontrol altında tutmayı güçleştiriyordu. Daha sert ısır-dım ve dişlerimin hayati organlara geçtiğini hissettim. Geyiğin ön ayakları ileri doğru kayarken, Clay tuttuğu yeri bırakıp hayvanın boğazını parçaladı. Geyik en sonunda pes edip kendini bir gürültüyle yere bıraktı.

Geyiğin işini bitirdikten sonra Nick uzanmak için bir düzlük arayışına girdi. Clay başını eğip bana baktı, burnu kan ol-

muştı. Kan lekesini yalayıp ona sürttüğümde, tüm vücudundan akıp giden adrenalini hissedebiliyordum. Altımızda geyiğin uzuvları hâlâ hareket ediyordu, ama gözlerinden yaşamın izleri çekilmişti artık. Karnını yardığımızda sımsıcak olan kan serin gecede tütmeğe başladı. Büyük büyük parçaları çiğnemeden yuttuk, ziyafetimiz artık başlamıştı.

Biz doyana kadar yedikten sonra Nick de yanımıza gelip geyikten parçalar koparmaya başladı. Clay az önce Nick'in uzandığı açıklığa giderken omzunun üzerinden bana bakınca yanına gittim, bir patisini boynuma atıp burnumu yalamaya başladı. Burnumdaki ve boynumdaki kanı yalayarak temizlemeyi bitirdikten sonra, ben de onu yalayıp temizlemeye koyuldum. Nick yemeye bir son verip yanımıza kıvrıldı ve üçümüz orada, bacaklarımız birbirine dolanmış bir hâlde uykuya daldık.

Clay bir anda uyanıp beni ve Nick yere fırlattığında uykuya dalalı uzun zaman olmamıştı. Başım bir kayaya çarpınca kendime geldim. Ayağa kalktım ve gergin biçimde etrafımızda bizi tehdit eden bir tehlike aradım. Uyuduğumuz açıklıkta biz bizeydik. Gece çökmüştü ve duyulan tek ses avlayanların zafer çığlıkları ve avlananların ince bağırsıklarıydı. Clay'e hırlayıp yeniden uyumaya hazırlandım. Beni kaburgalarımın yere sabitledi ve koklamam için burnuyla havayı gösterdi. Ona sinirli bir şekilde baktım, ama bana yapmamı söylediği şeyi yapmaktan da geri durmadım. Başta burnuma hiçbir koku gelmedi, ancak rüzgâr yön değiştirdiğinde ne anlatmaya çalıştığımı anlamıştım. Burada birileri vardı. Başka bir kurtadam. Zachary Cain.

Ben neler olduğunu anlar anlamaz Clay gitti. Nick hâlâ uyku sersemliğinden kurtulmaya çalışıyordu. Göz göze geldiğimizde koşmaya başladım. Neden olduğunu anlamasa da nasıl olsa beni takip edecekti. Açıklığın kenarına geldiğimizde Cain'in kokusu daha da kuvvetli gelmeye başladı. Burnum beni yakınlardaki bir çalılığa götürdü. Üzerine basılmış ve ezilmiş olan çimlerden Cain'in kokusu akıyordu adeta. Burnunu uzatıp, uyurken bizi gözetleyecek kadar yakında yatıyordu demek. Bu senaryoya uymayan bir şeyler vardı, ama ne olduğundan tam olarak emin değildim. Beynimin insan olan kısmı burada kalıp,

aklımı kurcalayan bu sorun üzerine düşünmem gerektiğini söylüyordu, ama kurt olan yanımda bir an önce harekete geçmemin daha iyi bir fikir olduğunu savunuyordu. Ben de kurt olan tarafımı dinledim ve harekete geçtim. İcabına bakılması gereken bir işgalci vardı.

Çalılığın kenarında duraksasam da durumun garipliği Nick'in dikkatini çekmemişti. Burnunu uzattı, derin bir nefes aldı, geri çekildi ve Clay'in arkasından koşmaya başladı. Geride kalan bir tek ben vardım şimdi. İkisi o kadar ilerlemişti ki, ne onları görebiliyor, ne de seslerini duyabiliyordum. Clay'i kokusundan takip etmek zorunda kaldım. İz, ağaçların ayı ve yıldızları kapatacak kadar sık olduğu derinliklere kadar ilerliyordu. Gece görüşüm ne kadar iyi olsa da etrafımı görmemi sağlayacak bir ışık kaynağına ihtiyacım vardı. Bulunduğum yerdeyse en ufak bir parıltı bile görünmüyordu. Yapabildiğim tek şey çalılırların ve ağaçların belli belirsiz şekillerini seçmeye çalışmaktı. Yavaşladım ama Clay'in ardında bıraktığı kokuya güveniyordum. Artık gözlerimle değil, burnumla hareket ediyordum.

Biraz yol aldıktan sonra başımın üzerindeki ağaçların, ay ışığının ormanın zeminini aydınlatmasına az da olsa izin verdiğini fark ettim. Hızlanırken, kırılmış çalılırların kuzeye doğru ilerlediğini gördüm. Büyük bir şey buradan geçmiş ve arkasından büyük bir iz bırakmıştı. Bunu yapan Clay ya da Nick değildi. Nick bile ormanda daha az zarar vererek yürümesini bilecek kadar zarıftı. Clay'in izinden gitmeyi bırakıp kuzeye döndüm. Yarım kilometre koştuktan sonra, sayısını tam seçemediğim pençelerin yere vurduğunu ve arkamdan beni takip ettiğini duydum. Nick ve Clay'den başkası olamazdı, bu yüzden de yavaşlamadım. Artık izi takip etmek zorunda olmadığım için onlar kadar hızlı koşmuyordum. Çok geçmeden Clay hemen arkamda koşmaya başladı. Büyük bir kaya çıkıntısının kenarından geçtik. Arkamızdan bir yerlerden ağaç dallarının kırılma sesleri geldi, dönüp baktığımda kırmızımsı bir kahverengiliğin kayaların arkasından çıktığını ve aksi yönde koşmaya başladığını gördüm.

Pençelerimi yumuşak zemine geçirdikten sonra dönüp Cain'ın ardından koşmaya başladım. Arkamdan gelen tek bir çift pati sesi vardı; Nick. Clay tıpkı geyiğin önünü kesmek için yaptığı gibi, başka bir yöne doğru koşmaya başlamıştı. Cain benim bıraktığım kokuyu izleyerek geldiğim yöne doğru koşuyordu. Yarım kilometre koşuttuktan sonra doğuya doğru bir manevra yaptı. Yola doğru koşuyor, kaçabilmeyi umuyordu. İleri doğru atıldım ve kuyruğu burnumu gıdıklayabilecek kadar yakın bir mesafeye ulaştım. Hemen arkasından koşarken ayağım yerde bir girintiye takıldı. Girinti beni yere düşürecek kadar büyük bir şey değildi, ama beni Cain'ın biraz daha uzaklaşmasına neden olacak kadar yavaşlattı. Nick bana yetişmişti, önüme geçerken enerjimin birazını geri kazanmak için yavaşladım. Biz yola yaklaşırken orman önümüzde açıldı. Cain'ın gideceği yolda birkaç metre daha kazanmayı umarak sola saptım ama o, ormanın içine doğru koşmaya devam etti.

Cain'ın ne yaptığını gördüğümde ileri baktım ve kuzeydoğu yönünde bir açıklık olduğunu fark ettim. Cain benim gittiğim yönde ilerleliyordu. Nick hâlâ Cain'ın peşinden koşuyor, onu yakalamaktan ziyade açıklığa yönlendirmek amacıyla takip ediyordu. Benim izlediğim yol kayalık bir tepeye çıktı. Tepeye tırmanırken Clay'in kokusu geldi burnuma. Arazi daha da yükselmeye başlayınca zaten yorulduğum için nefes nefese kaldım ve kestirme yolu tercih ettiğim için kendime lanet ettim. Tepenin yarısını tırmanmışım ki keskin bir kaya parçasının üzerinden geçerken ayağım kaydı; kesilmişti, homurdandım ama ilerlemeye devam ettim. Tepeye tırmandıktan sonra çabalarım karşılığını verdi. Buradan baktığımda bütün arazi ayaklarımın altındaydı ve ben her yeri görebiliyordum. Doğuya baktığımda *altın* rengi bir parıltı ağaçların arasından geçiyordu. Gece çöktüğünde kara bir gölgeden ibaret olan Nick'i seçmek o kadar kolay değildi, ama onu görmem de çok uzun sürmedi. Kıpırdayan ağaçları ve çalılıkları gözlerimle takip ettim; bu yöne geliyorlardı. İlerledikleri yolu tespit edip, varacakları noktayı tahmin ettim. Tahmin ettiğim yer doğrudu, karşıdan bana doğru, ayaklarının altındaki kuru yaprakları ezerek gelen bir gölge gördüm.

Yoluna çıktığımı görünce Cain durdu. Hırladı ve başını aşağı indirdi. Yeşil gözleri karanlıkta bile çok net bir biçimde seçiliyordu. Koyu renk kürkünü kabarttığına, zaten iri olan gövdesine birkaç santim daha eklenmiş oldu. Kürkünü kaldırması gereksiz bir olaydı, çünkü Cain'in büyük görünmek için bir çaba sarf etmesine gerek yoktu. İnsan hâliyle bile bir doksan altının üzerindeydi ve uzun boyuna bir de geniş omuzları ve kaslı vücudu eklenince, bir Amerikan futbol takımı kaptanından aşağı kalır tarafı olmuyordu. Kurtken abartısız benim iki katımdı. Dudaklarımı gerip hırladım, ama bu hâlimle pitbula hırlayan bir Pomeranya köpeğinden farksızdım. Beynimin bir tarafı, içinde yüzdüğüm adrenalin deniziyle birlikte, boyu ne olursa olsun onu alt edebileceğimi söylüyordu. Başka tarafıysa Clay ve Nick'in hangi cehenneme kaybolduğunu merak ediyordu. Beynimin sesi en fazla çıkan kısmı ise tek bir şey söylüyordu; kaç, kaç, geri zekâlı, kaç!

Ben bunları düşünürken Cain arkasını döndü ve kaçmaya başladı. Bir anlığına gözlerime inanmadığım için öylece kalamadım. Cain kaçıyor muydu yani? Benden? Egomu tatmin etmek için buna inanmak istesem de sağduyum öyle söylemiyordu. Neden tabanları yağlıyordu ki şimdi? Ama kurt içgüdülerim bu soru üzerinde uzun bir süre durmama izin vermedi. Cain tepenin ardında kaybolmaya başladığında içgüdülerim devreye girdi ve onun arkasından koşmaya başladım.

Neredeyse üç kilometre gitmiştim ki sırtıma bir şey atlayıp ayaklarımı yerden kesti. Arkama bakınca üstüme atlayanın Clay olduğunu gördüm. Ayaklarımın üzerine gelmeye çalıştım ama beni yere çivilemişti. Delirmiş miydi bu? Cain elden kaçıp gidiyordu. Saldırıp ön ayaklarından birini kaptım ve hırladım. Beni boğazımdan yere çiviledi yeniden. Geçen her saniyeyle Cain'in bizden uzaklaştığını görebiliyordum. Bocaladım ama Clay beni yerde sabit tutmaya devam ediyordu. En sonunda artık çok geç olduğunu anladım; Cain gitmişti. Clay bir an duraksadı, sonra beni bırakıp koşmaya başladı ama Cain'in ardından değil, onun tam tersi istikamete gidiyordu. Ayağa kalkıp peşinden gittim. Kokusunu takip ederek on beş metre gittikten son-

ra onun kıyafetlerini bıraktığı açıklığa geldiğimizi fark ettim. Burası dönüştüğümüz yerd. Çalılıkların arasından baktığımda Clay'in Dönüşüm'ün tam ortasında olduğunu gördüm. Sırtı kavisleniyor, cildi sanki altında bir şeyler kıpırdanıyormuş gibi titriyordu ve beni fark edemeyecek kadar Dönüşüm'e odaklanmıştı. Belli belirsiz duraksadım ve dönmek için, kendi kıyafetlerimin olduğu yere gittim.

Hiddetle çalılıkların arasından çıktığımda Clay beni orada bekliyordu.

"Nick nerede?" diye sordu ben aynı soruyu sormaya fırsat bulamadan. "Lanet olsun! Anahtar onda. Neden senin arkandan gelmedi?"

"Ne demek arkamdan gelmedi?"

Clay çalılıkların arasına gidip etrafına bakındı. "Anlamıyorum musun? Bizi meşgul tutmak için dikkatimizi dağıtıyordu."

"Nick mi?"

"Cain!" Clay gözden kaybolmuştu şimdi. Yalnızca ormanda yankılanan sesi geliyordu. "Bizi uyurken görmesine rağmen saldırmadı. Peşinden koştuk ama ne kaçmaya çalıştı, ne de karşılık verdi. Onun yüzünden daire çizip durduk. Nicholas!"

"Ama neden?"

"Jeremy. Jeremy'nin peşine düştüler. Lanet olsun! Muhtemelen bizi evdeyken izliyordu ve biz de... Sonunda buradasın!"

"Bekleyin." Nick'in sesi karanlıktan geliyordu. "Pantolonumu çekmek için bir saniyenizi rica edebilir miyim lütfen?"

Clay çalılıklara gitti, Nick'i kolundan sürükleyerek açıklığa getirdi.

"Arabaya! İkiniz de!"



PUSU

Bear Valley'ye dönerken arabayı Clay kullandı. Nick arka koltuğa oturdu ve ben de güvenlik koşullarının nispeten daha iyi olduğu ön koltuğa geçtim. Korktuğum gibi, Camaro'nun motoru çalışmaya pek istekli değildi. Motor nazlanınca Clay gaz pedalını kökledi, motorun ibresini kırmızı noktaya getirdi ve kaputtan gelen garip sesleri umursamadan vitesi geriye taktı. Clay gibi bir sürücünün karşısında teslim olmak zorunda kalan motor istemeye istemeye çalıştı ve kalan son takatıyla bizi Bear Valley'ye götürdü.

Clay önümüzdeki yoldan sapmak üzereyken, "Hayır, bir sonraki yoldan sap," dedim. "Doğuya doğru, otele gitmemiz gerek."

"Otele mi?"

"İtler otel odalarından bile çıkmamışsa Bear Valley'de deli gibi aranmanın bir manası yok. Eğer otelde değillerse kokularını oradan takip edebilirim."

Clay direksiyonu sıkı. İtlerin peşinden gitmek istediğini ve otel odasına bakmanın sahip olduğumuz değerli zamanın boşa gitmesi demek olduğunu düşündüğünü biliyordum. Ama yine de mantıklı olan buydu. Bana cevap vermek yerine otobana çıktı ve bir anda kendimizi hıncahınç kütük dolu bir kamyonun önünde bulduk. Yolun geri kalanını gözüm kapalı gittim.

Otele vardığımızda Clay arabayı engelli otoparkına çekti ve daha motor bile durmadan arabadan atlayıp lobiye yöneldi. Anahtarı kontakten çektim ve arkasından gittim, Nick arabada bekleyecekti. Bu sefer resepsiyonda duran adamı atlatmak gibi bir derdimiz yoktu. Clay büyük adımlarla merdivenleri tırmanmaya başladı. LeBlanc'ın odasına varınca yeni değiştirilmiş kilidi kırıp, içeride birinin olup olmadığını kontrol etmeden içeri daldı. Ben merdivenin son basamaklarını çıkıyordum ki odadan geri çıktı.

Beni merdivenlerden aşağı iterken, “Yoklar,” dedi. Merdivenleri yarısına kadar indikten sonra benim hâlâ çıktığımı fark edince, “Sana yoklar dedim!” diye bağırdı.

“Tek oda bu değil,” dedim. “Marsten başkasının odasında kalarak yem olacak biri değil.”

Clay ağzında bir şeyler geveledi ama ben çoktan koridora varmış ve her odanın kapısının önünde durarak koklamaya başlamıştım bile. Aradığım Marsten'm ya da Cain'in kokusuydu. Clay tekrar yukarı çıktı ve koridoru geçerek yanıma geldi.

“Zamanımız yok.”

“O zaman sen git,” dedim. Gitmedi. LeBlanc'ın kapısının üç kapı ötesinde durdum. “Cain,” dedim kapı koluna uzanırken.

“Anladık,” dedi. “Devam et de Marsten'in odasını bul.”

Marsten da bir sonraki odada kalıyordu. Clay, Cain'in odasını kontrol ederken, ben de Marsten'in odasının kapısını kırıp içeri daldım. Köşede duran İtalyan marka bavul olmasa, oda da hiç kimsenin kalmadığını düşünebilirdim. Yatak yapıydı, masaya dokunulmamıştı ve havlular gayet düzgün bir şekilde askıda asılıydı. Evet, hiç şüphe yoktu, burası Karl Marsten'm

odasıydı. Big Bear gibi bir yerde oda tuttuysa, hiçbir şeye gerektiğinden fazla dokunmayacaktı elbette. Tam odadan çıkıyordum ki burnuma tanıdık bir koku daha geldi.

“Jeremy,” dedi Clay arkamdan odaya girerken. Uzun adımlarda balkon penceresinin yanına gitti ve perdeleri bir hışımla açtı. Sanki birileri balkon kapısını dışarıdan kapatmış gibiydi, aralık duruyordu.

“Gitmiş,” dedim. “Burada kim olduğunu kontrol etmek için gelmiş olmalı.”

Clay söylediklerimi başıyla onayladıktan sonra kapıdan çıktı ve hızla arabaya döndük. Direksiyona geçti, park etmiş bir Acura ya da Mercedes bulabilmek için alanda dolanmaya başladı. Aslına bakarsanız ‘dolanmak’ demekle hata ettim. Bütün park alanını yatay bir şekilde geçip, sert dönüşler yaparak daireler çizdik desem daha doğru olur sanırım. En sonunda alanın arkasındaki Drake’in Yeri’nde Marsten’in Acura’sım bulduk.

En azından Acura’nın Marsten’a ait olduğunu tahmin ediyordum, ancak bu çok belli bir tahmindir. LeBlanc’ın Chicago’da düzenli bir geliri olabilirdi, ama otel odasının hâline bakılırsa lüks arabalardan servet kazanmadığı belliydi. Öte yandan Marsten kariyerinde büyük başarılar elde etmişti. Hırsızlığa kariyer dersiniz tabii. İtler arasındaki en yaygın meslek hırsızlıktır. Hayat tarzları bir şehirde uzun süre kalıp oraya yerleşmelerine izin verecek türden değildir. Bulundukları yere kök salmaya başlasalar da bu uzun süreli olmaz, çünkü Sürü göçebe yaşam tarzını benimsememiş olan İtlerin yerlerini belirleyip, onları düzenli olarak *imha* eder. Bir yerde uzun bir süre kalmak, kalman yerde hak iddia etmek demek anlamına gelir ve kurtadamların dünyasında bunu ancak ve ancak Sürü yapabilir. Bu yüzden de İtler bir şehirden diğerine sürüklenirken, hayatlarını idame ettirmelerine yetecek kadar hırsızlık yaparak yaşarlar. Bazılarının elindense daha fazlası geliyordu tabii. Marsten’in uzmanlık alanı değerli mücevherlerdi. Yaşlı ve dul kadınların boyunlarından ve yatak odalarından çaldığı değerli mücevherler. Bu yüzden de elinde para vardı ve kendini diğer İtlerden

üstün görürdü. Ama Marsten'in beş dil biliyor olmasının, ya da iyi bir şarabı kokusundan tanınmasının Sürü için hiçbir önemi yoktu. Sürü için, bir İt her zaman İt'ti.

Clay, Acura'nın arkasına varınca yavaşladı ve sonra gazı kökleyip park alanından çıktı.

"Onların peşine düşmüyor muyuz?" diye sordu Nick öne doğru eğilerek.

"Onların nerede olduğu beni ilgilendirmiyor. Ben sadece Jeremy'yi bulmak istiyorum."

Kâğıt fabrikasının önündeki park alanında Antonio'nun Mercedes'ini bulduk. Bıraktıkları izi takip etmek benim için o kadar kolaydı ki, beynimi otomatik pilota ayarlayıp, dikkat etmem gereken diğer şeyler üzerinde yoğunlaşabilirdim.

İz bizi yerel bir gazete dükkânının, kafenin, o geceki partinin yapıldığı deponun ve klasik bir country barının önünden geçirdikten sonra yolun kenarına getirdi. Jeremy'nin buradan geçerken neler düşündüğünü tahmin edebiliyordum; kasabadaki en son haberlerden haberdar olmak için gazete dükkânı, dedikoduları öğrenmek için kafe ve kimsenin dikkat etmediği şeyleri bulmak için de depo. Bara neden uğradığını bulmanın diğerleri kadar kolay olmadığını düşünüyordum ki burnuma keskin bir idrar kokusu gelince, Cain'in arka duvarlardan birine işediğini ve Jeremy'nin de buraya bu yüzden uğradığını anladım. Cain dün geceyi burada geçirmiş ve kafa dağıtmak için birkaç içki içmiş olmalıydı. Barı da geçtikten sonra iz, Antonio'nun arabasının park edildiği kâğıt fabrikası otoparkına gidiyordu.

"Geri dönüyorlar," dedi Nick. "Eminim onları az bir farkla kaçırmışsındır."

Beş adım ilerledikten sonra çöp yığınının arasından bir kedi bize tısladı. Nick de ona hırlayarak karşılık verince, kedinin kuyruğu bir anda havaya kalktı ve gözleri küçüldü.

"Kediyi rahat bırak," dedim. "Senin rakibin olamayacak kadar cılız."

Arkamı dönerken çöp yığınının arasındaki bir şeyler dikkatimi çekti. Başta, iki çöp poşetinin arasında duran soluk renkli çakıl taşları gibi göründü gözüme. Görüntü o kadar oraya uygun durmuyordu ki, diğer her şeyi örten berbat çöp kokusunu almamaya çalışarak yığına yaklaştım. Yaklaştıkça da dikkatimi çeken şeyin çakıl taşı değil, insan parmakları olduğunu fark ettim.

“Siktir,” diye mırıldandım. “Şuna bakın. Bu İtler öldürdükleri insanları etrafta öylece bırakacak kadar dikkatsizler, ya da bu cesetleri bilerek bırakıyorlar.”

“İkinci seçeneğe yirmi dolar basıyorum,” dedi Clay. İlerledi ve daha iyi görebilmemiz için üstte duran çöp torbalarından birini itti. Parmaklar bir ele, el de bir kola bağlanıyordu. Üstte duran poşet düşünce aşağıdaki poşet de bulunduğu yerden kaydı ve ceset tamamen ortaya çıktı. Yere yuvarlandı, sırtının üzerine düştü. Yüzü, normal bir insanın yapamayacağı kadar ters bir şekilde döndü; boynu kırılmıştı. Dağınık kısl saçları karanlıkta bile parlıyordu.

“Peter,” dedim fısıldayarak.

“Hayır!” diye bağırđı Clay. “Jeremy! Hayır!”

Clay bir anda karanlığın içine daldı, arka sokağa koşarken adım sesleri yankı yaparak bulunduğumuz yere geliyordu. Nick’in gözleri fal taşı gibi açıldı ve benim gözlerimle keşti. Daha sonra Jeremy’nin yanında yalnızca Peter’in olmadığını, babasının da onunla gittiğini hatırladı ve Clay’in arkasından fırladı. Peter’in cesedini yeniden çöp poşetlerinin arasına sakladıktan sonra ben de koşmaya başladım. Koşarken kalbim o kadar hızlı atıyordu ki, nefes alabilmek için ağzımı açıp derin derin hava yutmaya çalıştım. Yaklaşık on metre sonra, loş bir sokak lambasının altında parıldayan ve neredeyse katı gibi görünen bir kan gölü olduğunu fark ettim. Kan izleri uzakta bir noktaya kadar devam ediyordu. İzleri takip ettim. Önümdeki Nick’in beyaz tişörtü karanlıkla büyük bir zıtlık oluşturarak parlıyordu. Clay’in ayak seslerini duyabiliyordum ama onu göremedim. Kan izleri iki köşenin ortasında birleşiyordu. İkin-

ci köşeden döndüğümde Clay ve Nick'in de orada olduklarını gördüm, başka bir kan gölünün etrafındalardı.

Eğilip bir parmağımı kana sürdüm ve burnuma götürdüm.

“O mu?” diye sordu Clay.

“Jeremy'nin kanı, evet,” dedim fısıldayarak.

“Eğer daha yakından bakmak istersen burada daha bir sürü var,” dedi derin bir ses.

Clay bir anda başını kaldırdı. Etrafımıza bakındık ve bir yükleme rıhtımının yanında olduğumuzu fark ettik. Clay bir buçuk metrelik metal kutuların üzerine atladı ve karanlıkta kayboldu. Nick ve ben de peşinden gittik. Yükleme rıhtımının arkasına vardığımızda, Jeremy'nin sağ bacağına kırık kutulardan birine dayamaya çalıştığını ve Antonio'nun da gömleğinden şeritler kopardığını gördük. Biz yaklaşıncı Jeremy saçlarını geri atmak için sol elini kaldırdı ve başı sağ omzunun üzerine düştü.

“İyi misin?” diye sordum.

“Peter öldü,” dedi Jeremy. “Bize pusu kurmuşlardı.”

“Arabaya dönüyorduk,” diyerek araya girdi Antonio, bir yandan da az önce yırttığı şeritlerle Jeremy'nin bacağına sarıyordu. “Ben tuvalet bulmak için ayrılmıştım. Beş dakikalığına. Daha köşeyi yeni dönmüştüm ki...” Dikkatini şeritleri sarmaya verdi, sonra konuşmaya zar zor devam etti. “Beş dakikadan az bir sürede... Ben o lanet olasıca çiş molasını vermeseydim...”

“Fırsat kolluyorlardı,” dedi Jeremy. “İçimizden herhangi biri bir süreliğine ayrılabilirdi. Onların bize saldırmış olması senin suçun değil.”

Antonio, Jeremy'nin bacağına sarmaya devam ederken omzunun üzerinden bize baktı. “Yeni olan, Logan'ı öldüren İt, Jeremy'ye bir bıçakla saldırdı,” dedi.

“Bıçak mı?” dedi Clay, gözleri Jeremy'den bir onay bekliyor, sanki Antonio onun antika bir Howitzer'le saldırıya uğradığını söylemiş gibi şaşkınlıkla bakıyordu. “Bıçak mı?” diye sordu yeniden.

Jeremy başıyla onayladı.

Antonio anlatmaya devam etti. “Peter ve Jeremy’nin üzerine atladılar. Doğru düzgün tepki verebilmek için kimsenin vakti bile olmadı. Ben tuvaletten döndüğümde gitmişlerdi. Peşlerinden gitmek istedim, ama Jeremy çok kötü yara almıştı.”

“Onların peşinden gitmene izin vermezdim zaten,” dedi Jeremy. “Olayların üzerine kafa yormak için vaktimiz yok. Ortamlığı temizleyip buradan gitmemiz gerek.”

Ayağa kalkmaya çalıştı. Clay kırık kutunun üzerinden atlayıp Jeremy’nin koluna girdi.

“Peter’ı olay yerinde bıraktık,” dedi Jeremy.

“Biliyorum,” dedim. “Onu bulduk.”

“Çöplerin arasında,” dedi Antonio elinin tersiyle yüzünü silerken. “Biliyorum, doğru olan bu değildi, ama Jeremy’nin kanaması gittikçe kötüleşiyordu ve ben de...”

“Cesedi nereye saklayacağını düşünmek için fazla vaktin yoktu,” diye bitirdi Jeremy onun sözünü. “Kimse seni bunun için suçlamıyor. Şimdi Peter’ı da alıp eve gidiyoruz.”

Jeremy’nin rıhtımdan inmesine Clay yardım etti. Diğer koldan da ben tutmak için sol tarafına yöneldim, ama sol kolunun da yaralı olduğunu hatırlayıp arkasında yürümeye karar verdim; eğer ayakları pes edecek olursa hemen arkasından yalalayabileyim diye. Camaro’yu sokağın başına getirmesi için anahtarı Nick’e uzattım. Çöp yığınının yanına geldiğimizde Antonio, Peter’ı çıkarıp üzerindeki çöpleri temizledi.

“Bu, Marsten’in yanına kâr kalmayacak,” dedi Clay, Peter’ın cesedine bakarken. Ellerini bacaklarının yan kısımlarına geçirmişti, tırnakları pantolonunu ve derisini delmek üzereydi. “Bunun bedelini mutlaka ödeyecek.”

“Peter’ı Marsten öldürmedi. Daniel öldürdü.”

“Dan...” Clay ismin devamını söyleyemedi. “Ah, siktir!”

Stonehaven’a dönerken Antonio’nun Mercedes’inde arka koltukta oturdum. Jeremy’nin kanaması daha kötüye giderse

diye ona göz kulak oluyordum. Jeremy bir taraftan bacağındaki sargıları tutarken, bir taraftan da camdan dışarı bakıyordu. Ön camdan arabamın ilerleyişini izlerken, arka koltuğunda Peter'ın ölü bedeninin olduğunu düşünmemeye çalıştım. İtleri düşünmeye zorladım beynimi.

Demek işin içinde Daniel vardı. İşte şimdi başımız beladaydı. Hem de büyük belada. Daniel, Marsten'dan ve Cain'den çok daha iyi biliyordu Sürü'de işlerin nasıl yürüdüğünü. Sürü'dekilerin davranışlarını herhangi bir İt'ten çok daha iyi tanıyordu. Önceden Sürü'de olan Daniel, Nick ve Clay'le birlikte büyümüştü. Birlikte büyüdüler deyince sanki birbirlerinin kankalarıymış gibi oluyor, ki bu da çok büyük bir yanılgı. Daniel daha çok onların *etrafında* büyümüş. Clay ortaya çıkmadan önce Nick ve Daniel birlikte zaman geçirirlermiş, ama daha çok, aile ziyaretlerinde aynı yaşta oldukları için birlikte oynamak zorunda kalan kuzenler gibilermiş. Ondan sonra Clay gelmiş. Detayları şimdi çok net hatırlamıyorum ama Clay'in söylediğine göre, daha gördükleri ilk andan itibaren birbirlerinden nefret etmişler. Daniel, Clay'le Nick'in arasında geçen bir konuşmaya kulak misafiri olunca işler daha da kötüye gitmiş. İkisini gizli gizli dinlemekle yetinmeyen Daniel, bütün Sürü'ye Clay'in anaokulundan atılmasıyla ilgili bir yalan uydurmuş. Clay'in sınıfa bir Gine faresi getirdiğini ve bütün sınıfın gözleri önünde farenin iç organlarını çıkardığını anlatmış. Clay'in savunmasıysa farenin çoktan ölü olduğunu söylemekmiş – sanki bu bahane her şeyi açıklayabilirmiş gibi – ama önceden de söylediğim gibi, ayrıntıları tam olarak hatırlayamıyorum. Hikâye ne olursa olsun, baktığı çocuğun okul hayatının başladıktan bir ay sonra bittiğini diğerlerine anlatmak zorunda kalan Jeremy yerin dibine girmiş. Jeremy'yi sinirlendiren Daniel, böylelikle Clay'in ebedi garezini kazanmış.

Clay ve Daniel, genç nesil arasında üstün pozisyonu kapmak için güç savaşıma girince araları daha da düzeltilemez olmuş. Clay daha en başından pozisyonun kendine ait olduğunu iddia edince, Daniel'ın üstünlük emelleri de sivrisinek kışkırlar

gibi defedilmiş. İkisi de yirmili yaşlarının başındayken Jeremy Alfa olmuş. Bunu kan dökülmeden gerçekleşen bir olay gibi gösterdiğime bakmayın, zira öyle değilmiş. Sürü'nün sekiz üyesi Jeremy'yi desteklerken, Daniel'in ve Stephen'ın da dahil olduğu dört kişi oylarını Jeremy'den yana kullanmamış. Anlaşmazlık Stephen'ın Jeremy'yi lekeleme çabalarıyla birlikte daha da artınca Clay, Stephen'ı öldürmüştü. Daniel, ağabeyinin masum olduğunu, Clay'in, Jeremy'nin liderliğinin önüne çıkabilecek taşları ayıklamak için ağabeyini katlettiğini iddia etmiş, ama Jeremy Alfa olduğunda böyle bir suçlamayı kabul etmemiş. Tüm bunların üzerine artık yeni Sürü'de yeri olmadığını düşünen Daniel, Stonehaven'ı terk etmiş.

Tüm bunlara rağmen hikâye burada sonlanmıyor maalesef. Daniel artık Sürü'de olmamasına rağmen, Clay'le yolları kesişmeye devam etmiş. İşin içine bir de ben girince, her şey daha da kötü oldu. Daniel bana sahip olmayı kafasına koymuş gibiydi. Her şeyden önce ben, rakibi olan Clay'le birlikteydim. Daniel bana ilk yaklaştığında onun iyi bir adam olabileceğini düşünmüştüm. Clay tarafından sürekli rencide edildiğini anlattığında da ona inanmıştım. O zamanlar Clay hakkında kötü şeyler söyleyen herkesi desteklemek gibi bir huyum vardı. Antonio'yla birlikte bir İt'e gözdağı vermek için San Diego'ya gittiğimizde, Daniel'in de birkaç aydır orada kaldığını bildiğimden, selam vermek için yanına gitmek istedim. Evine girdiğimde onu kadının birini dolaba saklamaya çalışırken yakaladım. Kadın hayatta olsaydı bu yaptığı benim için sorun değildi. Belli ki ben daireye dalmadan biraz önce kadın canlıydı ve kapıdan girdiğimi görünce, Daniel boğazını kestiği kadını panikle dolaba saklamaya çalışmıştı. Ondan sonra Jeremy'nin Daniel hakkındaki görüşlerine daha saygılı yaklaştım.

Dolaptaki kadın Daniel'in öldürdüğü ilk insan değildi. Sürü'yü terk ettikten sonra öğrendiği her şeyi unutup bir insan katiline dönüşmüştü. İnsan öldüren – ve uzun yaşayan – diğer katil İtler gibi, o da Sürü'de öğrendiği numaraları kullanarak insan öldürüyordu; sürüden ayrılanlara saldır. Toplum dışına itilmiş-

lerle, eroinmanlarla, ergen kaçaklarla, hayat kadınlarıyla ve evsizlerle hayatını devam ettirirsen hiçbir zaman yakalanmazsın. Neden mi? Çünkü bu insanları kimse bir taraflarına takmıyor. Adaleti sağlamakla görevli olan polisler ve politikacılar, böyle insanlarla ilgilenildiğini iddia etseler de ilgilenmiyorlar. İnsanlar ortadan kaybolsalar ve aylarca bulunamasalar da kimsenin umurunda olmaz. Diktatörlükle yönetilen üçüncü dünya ülkelerinden bahsetmiyorum, Amerika'nın metropol kentlerindeki suç oranlarının gösterdiği rakamlardan söz ediyorum. Vancouver'da yirmi hayat kadını kaybolduktan sonra, artık olay dikkat çekmeye başlayınca polis soruşturma başlatmıştı. O kadınlar British Columbia Üniversitesi'nin öğrencileri olsaydı, insanların dikkati çok daha çabuk çekilirdi. Thomas LeBlanc av olarak orta sınıfın kızlarını ve evli kadınlarını seçerek hatayı burada yaptı. Eğer kaçaklarla ve hayat kadınlarıyla yoluna devam etseydi, şimdiye işinde birinci olmuştu. Sürü'nün hiyerarşisindeki haksızlık üzerine Jeremy'yle defalarca tartışsam da, insan dünyasındaki adaletin rayında gitmediğinin farkındaydım. Ne kadar sıkı bir hiyerarşiye sahip olursa olsun, Sürü'de kimsenin kanı yerde kalmazdı.

Eve geldiğimizde Jeremy yaralarını sarmasına yardım etmemi istedi. Belki elimin erkeklerden daha hafif olduğunu, kadın olduğum için daha nazik davranabildiğimi düşünüyordur. Tabii. Jeremy'nin kadınlar hakkında pek bilgisi olmayabilir, ama beni Martha Stewart sanacak kadar da aptal değil. Mezar kazmakla, yara bakmak arasında seçim yapmak zorunda kaldığım için benden yardım istemişti muhtemelen. Başıma bir hemşire şapkası takıp, beyaz bir elbise giysem daha tatlı olurum elbette. Ne kadar kendi kendime şikâyet etsem de, arkada olup biten yaygaradan uzak kalabildiğim için memnundum.

Normalde hasta bakıcılığını Jeremy yapardı, çünkü Sürü'nün doktoru oydu. Ve hayır, bu kurtadamlarda genle taşınan bir özellik değildi. Bu, Clay bir apartmanın beşinci katından asansör boşluğuna düşüp, kolunu çok sayıda yerinden çatlatınca, Jeremy'nin özel olarak sahip olmak istediği bir özellikti.

Clay'in beşinci katın asansör boşluğunda ne işi olduğunu sormayın bile. Jeremy, geri kalan hayatını yarım bir kolla geçirmesini istemediğinden onu hastaneye götürmüş ve kan testi ya da başka türden laboratuvar araştırmalarını gerektiren testleri istemiyor olduğunu özellikle belirtmiş. Yine de doktor onu dinlemeyip testleri yapmış. Jeremy'nin bunu dini sebeplere bağlaması doktor için yeterli bir mazeret değilmiş anlaşılan. Kanın, kırılan kolla çok bir alakası olmadığından sonuçlardan hiçbir şey çıkmayabilirmiş, ama canı sıkılan bir gececi teknisyen kanı inceleyince garip bir şeyler olduğunu fark edip, Jeremy'yi sabahın ikisinde aramış. Kurtadam kanı karmakarışık; altıncı sınıf biyolojisini bile zar zor geçmiş biri olduğum için ayrıntıları bana sormayın. Bildiğim tek şey, birilerinin kanımızı alıp analiz etmesine izin vermememiz gerektiği. Laboratuvar teknisyeni artık Clay'in kanında ne bulduysa, hayatının tehlikede olduğunu ve hastaneye getirilmesi gerektiğini söylemiş. Bu iş hem Clay'in test sonuçlarının, hem de teknisyenin sabaha çıkmamasıyla sonuçlanmış. O olaydan sonra Jeremy tıpla alakalı bir sürü kitap alıp evde kendi kendine çalışmış. Birkaç yıl sonra Jeremy'ye bir *vahşi yaşam acil durum kitabı* hediye etmek gibi bir hataya düştüm. Kitabı o kadar sevdi ki hepimize bir tane aldırıp, ayakkabılığa koymamızı ve zor bir duruma düştüğümüzde, kendi uzuvlarımıza sahip çıkmamızı tembihledi. Bana isterseniz pısrık deyin, ama uzuvlarımdan birini kaybedersem eğer, etrafımda kimse yoksa kesin ölürüm. Acil durum kitabı ne yapmam gerektiğini istediği kadar kocaman kocaman resimlerle anlatsın.

"Bacaktan mı başlayalım?" diye sordum, Jeremy banyoda ki ilk yardım kutusunu indirirken.

"Koldan," dedi. "Ben kemiği yerine oturturum, sen sabitlersin."

Bu o kadar da kötü gelmiyordu kulağa. Jeremy klozet kapağının üzerine oturdu, ben de hemen arkasına çömeldim. Basit bir kırıktı, yani kemiği yerine oturtmadan önce deriyi altından çekmek gibi mide bulandırıcı zahmetlere girmemize gerek

kalmamıştı. Kırık, bileğinin hemen yukarısındaki kemikteydi. Jeremy kemiği yerine oturtuktan sonra ben de sabitleyiciyi koydum, bandajı çıkarıp bileğinden başlayarak sarmaya başladım. Biraz zaman alsa da, Jeremy'nin talimatlarını izleyince, yapması o kadar da zor bir iş değildi. Yani benden yapmamı istediği diğer şeyle kıyaslanınca...

“Bacağıma dikmen gerek.”

“Dikmek mi?”

“Tek elle yapamam,” dedi ve eğilerek, iyi olan eliyle pantolonunu sıyırmaya başladı. “Bunu çıkarmam için de yardım gerekebilir.”

“Tabii,” dedim. Erkekleri soymak... Bu işte iyi sayılırdım. Ama erkekleri dikmek sorgulanabilir bir mevzuymuştu. Belki kesik o kadar da kötü değildi.

Antonio'nun sardığı sargıları açıp, kana bulanmış gömlek parçalarını bir kenara bıraktım. Derisi ve kasları Kızıl Deniz gibi yarılmıştı ve gömlek parçalarının emdiği kan yetmezmiş gibi, yaradan kan fışkırmaya devam ediyordu. Jeremy'yi pantolonsuz görmekle ilgili bir sıkıntım yoktu, ama bu manzaraya uzun süre dayanabileceğimden pek emin değildim.

“Yüz havlusunu al,” dedi Jeremy hızlıca ve aynanın kenarından aldığı havluyu kesiğin üzerine fırlattı. Havluyu ıslattım, yarayı temizledim ve üzerine antiseptik döktüm. Olmam gerektiği kadar hızlı değildim ve yarayı temizleme işini bitirdiğimde bile kan gelmeye devam ediyordu.

“Bandı al,” dedi Jeremy. “Hayır, onu değil, ötekini. Evet.”

Bandı aldım ve birkaç gösterişli manevrayla, Jeremy bayılmadan kanamayı durdurmayı başardım. Kutudan iğneye aşırı derecede *benzeyen* bir şey çıkardı ve bana uzattı.

“Kaçmaya çalışıp durma, Elena. Merak etme, ısırmaz. İğneyi al ve dikmeye başla. Düşünme. Yapman gereken tek şey düz bir çizgi hâlinde dikmek.”

“Sana kolay geliyor tabii, ama sen beni el işi dersinde hiç görmedin.”

“Ama nasıl saç kestiğini görme şerefine eriştim. Dedğim gibi, düz bir çizgi hâlinde dikmeye gayret et.”

“Ben senin saçını hep düz keserim bir kere.”

“Kafamı belli bir açıda tutunca saçım da düz görünüyor, evet.”

“Sözlerine dikkat et, elimde iğne var bak.”

“Belki seni yeterince deli edersen, en sonunda dayanamayıp iğneyi saplarsın ve dikmeye başlarsın diye umuyorum.”

Söylediğini yaptım, ama bana söylediklerinin aksine yara dikmek, hiç de kumaş dikmeye benzemiyordu ve ben de bu işi kolaymış gibi gösterecek durumda değildim. İyi bir iş çıkarmaya gayret ettim, yoksa Jeremy’nin uyluğunda kalacak olan eğri yara izi yüzünden hayatımın sonuna kadar alay konusu olacağımı biliyordum. Bir İt’in, Jeremy’ye bunu yapacak cesareti kendinde gördüğünü hatırlayıp kızdığımda yarayı dikmeyi bitirmek üzereydim. Sonra neler olduğunu hatırladım... Peter’in öldüğünü... Önce Logan, şimdi de Peter. Sürü’den onca kişi arasından ölmeyi hak eden son kişilerdi. Jeremy onları ne bir İt’i öldürmek için göndermiş, ne de birine gözdağı vermek için yollamıştı. Ölümlerinin intikamla hiçbir alakası yoktu. Sürü’nün en azılı dövüşçüleri de sayılmadıklarından, ölümlerinin altında yatan tek sebep bizim dikkatimizi çekmekti, bundan daha fazlası değil. Ellerim öfkeyle titremeye başladı. Tanıdık olan öfke nöbeti içimde kol geziyordu. Durdum, derin bir nefes aldım, yeniden dikmeye başladım ama ellerimi bir türlü sabit tutamıyordum.

“Demek üç deneyimli İt’le karşı karşıyayız,” dedi Jeremy düşüncelerimi okurmuş gibi.

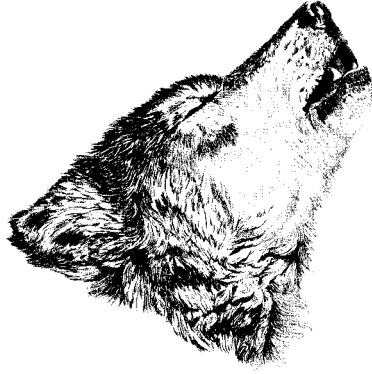
Boğazımdaki yumruyu yuttum ve Jeremy’nin sözlerine karşılık verdim. “Bir de yeni olan bir İt daha var.”

“Onu unutmuştum, çünkü deneyimli olanlara daha çok dikkat ediyorum. Tamam, onlar da iyi, bacağımın ve kolumun hâline bakılırsa bunu inkâr etmek aptallık olur, ama onlar Daniel’la aynı ligde oynamıyorlar.”

İpliği kopardım. “Daniel’ı tanıdığın için böyle söylüyorsun. Marsten’ı ve Cain’i onu tanıdığın kadar iyi tanımasan da onlardan ne geleceğini biliyordun, çünkü onlar senin gibiler. Olaylara senin gibi tepki verip, senin gibi öldürüyorlar. Bu yeni olanlar öyle değil. Kurtadamlar insanları boğarak öldürmezler, LeBlanc’ın Logan’ı öldürdüğü gibi. Logan öldü, çünkü böyle bir şeyin olacağını tahmin bile etmiyordu. Sonra da sana bıçak çekildi. Bir samuray elinde kılıcıyla dövüşürken hayalarına atılacak bir tekmeyle ne kadar tahmin edebilirse, sen de olabilecekleri o kadar tahmin edebilirdin. Seni dengenden etti ve-”

“Mezarı kazdık,” dedi Antonio banyonun kapısından başını uzatarak. “Özür dilerim. Böldüm mü?”

“Sonradan bitirebileceğimiz bir şey,” dedi Jeremy. Ayağa kalktı ve dikişleri test etti. Dikişler patlamayınca başıyla onayladı. “Mükemmel. Ben giyineyim, sonra çıkarız.”



HÜKÜM

Peter'ın gömüldüğü yere gittik. Bu, en son mezar ziyaretimde kendimi kaybedip sinirsel çöküntü yaşamamın üzerinden henüz otuz altı saat geçmişken yapmaya pek de gönüllü olmadığım bir etkinlikti. Jeremy de artık yardıma ihtiyaç duymuyor gibiydi, ama bunu benden açık açık istemediğinin farkındaydım. Bacağındaki yeni dikiş, kolunun altında bir destek olmadan rahatça yürümesine imkân vermiyordu. O yüzden arka bahçeye kadar yardım ettim ama dışarıdan bakan bir kişi, onun bana yardım ettiğini düşünebilirdi. Bu farkında olunmadan yapılmış bir şey değildi. Sürü'nün Alfa'sı hiçbir zaman zayıflık belirtisi gösteremezdi; daha az önce ölümcül bir kavgada ölmekten kıl payı kurtulmuş olsa da. İçimizden birinin Jeremy'nin bu güçsüzlüğünü kullanıp, koltuğuna geçme niyeti olduğundan değil elbette. Ama yine de Sürü'deki herkes Alfa görevine Jeremy'yi seçmişti ve görevlerini yerine getirmekte zorlandığını görmek Sürü'nün dengesini bozabilirdi.

Jeremy inanılmaz derecede acı çekiyor olmalıydı ama gözü bile seğirmedi. Ona uzattığım yardım kolunu kabul etse de, yardımına çok ihtiyacı varmış gibi görünmemek için koluma gerektiğinden fazla yüklenmedi. Mezardan eve dönerken sadece bir anlığına durmak istedi. Muhtemelen durup bir nefes almak istemişti, ama bunu sanki bahçe duvarının soyulan boyasını incelemek istiyormuş gibi gösterdi.

“Sanırım artık biraz uyusak iyi olur,” dedim esneme numarası yaparak. “Yani en azından benim ihtiyacım var.”

“Sen uyu o zaman,” dedi Jeremy. “Üst üste çok zor birkaç gün geçirdin. Ben, Bear Valley’de pusuya düşmeden önce neler bulduğumuz üzerine biraz konuşmak istiyorum, ama konuştuklarımızı sana sonradan anlatabiliriz.”

“Herkes muhtemelen yorgunluktan ölüyordur. Sabaha kadar bekleyemez miyiz? Ben de bir şey kaçırmaq istemem.”

“Bu gece halletmek istiyorum. Konuşurken yanımızda olmak istiyorsan koltuğa otursun, biz konuşurken uyuyakalırsan kusura bakmayız.”

Tamam, artık sinsiliği bırakıp açık açık konuşmam gerekiyordu sanırım. “Senin uyuman gerek. Bacağın canına okuyor olmalı. Kolundan hiç bahsetmiyorum bile. Toplantı’yı yarma ertelersen kimse yanlış bir şey olduğundan şüphelenmeyecek.”

“Altından kalkabilirim. Dişlerini öyle gıcırdatmana gerek yok, Elena. Bir şey olursa dişlerini de tedavi edecek kadar tıbbi bilgim yok. Eğer bana yardımcı olmak istiyorsan, diğerlerine çalışma odasına gelmelerini söyleyebilirsin, çoktan orada değillerse tabii.”

“Eğer yardım etmemi istiyorsan, sana bir yumruk atıp sabaha kadar baygın yatmanı sağlayabilirim.”

Dudaklarında eğri bir gülümseme belirdi. Teklifimin itiraf etmek istemediği kadar cezbedici geldiğinin farkındaydım. “Tamam, orta yolu bulalım. İlla ki yardım etmek istiyorum dıyorsan diğerlerini topla ve bana da bir içki hazırla. Double olsun.”

Pusu kurulmadan önce Jeremy'nin topladığı bilgiler, Clay ve benim bildiklerimizi doğrular nitelikteydi. Bear Valley'de üç İt vardı. Buna ek olarak birkaç bilgi daha ele geçirmiştik. Cain'den ve LeBlanc'tan önce Bear Valley'e varan ilk kişi Marsten'di. Pansiyona üç gün önce gelmişti, bu da Brandon'ın ölümünden önce kasabada bulunduğu anlamına geliyordu. Resepsiyondaki adamın cebine birkaç yirmilik sıkıştırmak çenesinin açılmasına yetmişti ve Brandon'ın tariflerine uyan genç bir adam, birkaç kere Marsten'in odasını ziyarete gelmişti. Brandon'ın diğerleriyle bir bağlantısı olduğuna şüphe kalmamıştı artık. Biz o gece Brandon'la vur-kaç oyunu oynarken Marsten'in orada olup olmadığını merak ettim. Elinde viskiyle, dumanlı bir köşede kokusunu gizleyerek bizi izliyor muydu acaba? Brandon'ın dönüşmeye başladığını görmüş, birazdan fırtınanın kopacağını tahmin etmiş ve Brandon'ı orada kaderine terk etmiş olmalıydı. İtler aralarında iletişim kurma yetilerine sahipti, ama bu iyi ilişki iki taraf da fayda gördüğü sürece devam ediyordu. Brandon'ın tehlikede olduğunu görünce Marsten'in ilk tepkisi, onun başı da belaya girmeden önce oradan tüymek olmuş olmalıydı.

Cain ve LeBlanc pansiyona Brandon'ın öldüğü gece gelmişti. Logan'ı ya Los Angeles'tan buraya kadar takip etmişlerdi, ya da onu havaalanında bulmuşlardı. Logan'ı Bear Valley'deyken bulup işini halletmek imkânsız olurdu zaten. Biz Brandon'ın peşinden koşarken, Logan muhtemelen çoktan öldürülmüş ve kiralanmış bir arabanın arkasında buraya getirilmişti. Marsten'dan bizim kasabada olduğumuzu öğrenmiş olmalılardı. Bu da ağıllarına bize hoş bir eşek şakası yapabilecekleri fikrini sokmuş olmalıydı. Bu, LeBlanc'ın fikriydi galiba. Cain böyle düşünebilecek bir zekâyâ sahip değildi ve Marsten da böyle bir şeyin komik olduğunu düşünecek kadar zalim biriydi.

Kapı çaldığında saat henüz yedi bile olmamıştı. Hepimiz şaşırıp birbirimize baktık. Stonehaven'daki evin zili, ev kasabadan uzak olduğu için çok nadir çalardı. Bir şeyler satmaya çalışanlar, ya da milleti Hristiyanlığa ikna etmeye çalışan fa-

natik dinciler için gitmeye degecek bir uzaklık değil anlayacağınız. Gelen postalar da Bear Valley'deki postaneye bırakılır. Peter dışında, Sürü'den bile kimse zili çalmaz. Sanırım şu anda hepimizin farkına vardığı buydu. Zil ikinci kez çalana kadar kimse yerinden hareket etmemiştir. En sonunda Jeremy hareketlenip odadan çıktı. Ben de peşinden gittim. Yemek odasındaki pencereden bakınca, bir polis arabasının ön bahçeye park etmiş olduğunu görebiliyorduk.

“İhtiyacımız olan son şey,” dedim. “Bu, şu anda ihtiyacımız olan son şey.”

Jeremy kolundaki desteği bir anda çekip çıkardı, ayakkabılığa sakladı ve Clay'in askıda duran kazaklarından birini üzerine geçirdi. Bol kazak kolundaki yarayı saklarken, pantolonu da bacağına gizliyordu, kıyafetleri temiz ve düzgündü. Tek bir bakışıyla ne demek istediğini anladım. Başına onca şey gelmesine rağmen bu kadar düzgün bir görünüme sahip olan Jeremy'nin yanında ben nasıldım peki? Berbat hâldeydim. Kıyafetlerim çamura ve kana bulanmış, yüzüm lekelenmiş ve saçlarım da kanepede uzanmaktan düğüm olmuştu.

“Üzerlerine çekidüzen vermek için diğerlerini yukarı çıkar,” dedi Jeremy. “Clay, Antonio ve Nick yukarıda kalsın. Seninle sonra arka verandada buluşuruz.”

“İnsanlara gelir gelmez aceleyle başka bir yeri gösterirsen dikkat çeker.”

“Biliyorum.”

“İçeri davet edip kahve ikram et. Burada onların ilgisini çekecek hiçbir şey yok.”

“Biliyorum.”

“O zaman çalışma odasında buluşalım, olur mu?”

Jeremy duraksadı. Polisleri içeri davet etmesi gerektiğini biliyor olmak, bu eylemi gerçekten yapmakla aynı şey değildi. Stonehaven'a gelen tek insanlar tamircilerdi ve onlar da ancak çok gerekli olduğunda çağrılırdı. Stonehaven'da insanların dikkatini çekecek bir şey yoktu ki. Yani buzdolabında saklanan in-

san bacaklarından, ya da parkeye çizilmiş ters yıldızlardan bahsediyorum. Buradaki en korkunç şey muhtemelen benim yatak odamdı ve o üniformaların içinde ne kadar tatlı görünürlerse görünsünler, polisleri yatağıma davet edecek hâlim yoktu.

“Oturma odası,” dedi kapı zili üçüncü kez çalarken. “Oturma odasında olacağım.”

“Ben kahve yapayım,” dedim ve Jeremy fikrini değiştiremeden yanından ayrıldım.

Oturma odasına geri döndüğümde Jeremy’yle birlikte oturan iki polis vardı. Biri kasabanın polis şefi olan, iri yarı, kelleşmeye başlayan, Morgan adında bir adamdı. Onu kasabada birkaç kere görmüştüm, ama geçen gün ormanda gerçekleşen aramaya katılmamıştı. Bear Valley gibi küçük bir kasabada polis şefi kapınızda beliriyorsa endişelenmeniz gereken bir şeyler var demektir. Ancak yanındaki polise bakınca durumun o kadar vahim olmadığını gördüm. Şefe eşlik eden polis, tam olarak kim olduğunu hatırlamadan önce yirmi kere görmeniz gereken insanlardandı. Gençti ve karakersiz bir yüze sahipti. Yakasındaki isimliğe bakılırsa, adı O’Neil’dı. Ne ismi, ne de yüzü kafamda bir şeylerin çakmasına neden oldu, yine de büyük ihtimalle *o gün* bizimle birlikteydi. Yüzündeki ifade beni tanıyormuş gibiydi, bu sefer üzerimde giyecek bir şeyler olduğu için hayal kırıklığına uğramıştı belli ki. En azından elimde kahve fincanı dolu bir tepsi vardı.

Odaya girdiğimde Jeremy ve Morgan, toprak hakları olduğunu iddia eden yerlilerle ilgili konuşuyorlardı. Jeremy bir koltuğa kaykılmış, ayağını sedire uzatmış, bir kolunu da bacağının üzerine koymuştu. Görseniz asla kolu kırılmış demezdiniz. Yüzünde rahatlamış bir ifade vardı ve polis şefi sanki her gün ziyarete geliyormuş gibi bir hava takınmıştı. Polisi büyük bir ilgiyle izliyor, hak iddia eden yerliler hakkında endişeleniyor ve kendi fikirlerini büyük bir rahatlıkla dile getiriyordu. Genç polis memuru O’Neil da oturma odasında görgüsüzce dolanıyor ve gördüklerini arkadaşlarına yetiştirmek üzere etrafa ökü z gibi bakınıyordu.

Odaya girdiğimde ikisi de sustu. Elimdeki tepsiyi masanın kenarına bıraktım ve büyük bir incelikle ikram etmeye başladım.

“Ah, ben çay içmiyorum,” dedi Morgan gümüş demliğe ısıracakmış gibi bakarken.

“Çay değil o, kahve,” dedi Jeremy ince bir gülümsemeyle. “Kusurumuza bakmayın. Çok fazla misafirimiz gelmediğinden Elena demliği kullanmak zorunda kalmış olmalı.”

O’Neil elimden kahvesini almak için eğilirken, “Elena mı? Ne kadar güzel bir isim,” dedi.

“Rusça, değil mi?” dedi Morgan gözlerini kısarak.

“Olabilir,” dedim kocaman bir gülümsemeyle. “Süt ya da şeker alır mıydınız?”

“Üç şeker alayım. Kocanızı göremedim. Uyuyor mu?”

Elime kaynar kahve sıçrayınca çılgılık atmamak için kendimi zor tuttum. Demek ki Clay’in evlilik oyunu, dediğodu basamaklarını tırmanıp polis şefine kadar ulaşmıştı. Mükemmel, diyecek hiçbir şey bulamıyorum, gerçekten. Mantıklı olan tarafım, itiraz etmeden devam ettirmem gerektiğini söylüyordu. Ne de olsa Bear Valley, çıplak kadınların kocalarından başka bir adamla ormanda koşturmalarına tolerans gösterecek türden bir kasaba değildi. Aslına bakarsanız, ormanda çıplak gezinmeyi başlı başına onayladıklarını sanmıyorum, ama konumuz bu değil. Konumuz, bu yerlileri susturmaya çalışma işinin artık başını alıp gitmesiydi. Tamam, onları evimize alıp içeri öküç gibi bakmalarına, ya da demliği cezveden ayıramayacağımızı zannetmelerine izin vermiş olabiliriz, ama Clay’le evli olduğumuzu düşünmeleri? Beni Bear Valley’de sonsuza dek Clay’in karısı olarak etiketlemeleri? Hayır, bu kadının da bir sabrı var.

“Evet, Clay uyuyor,” dedi Jeremy, ben daha konuşmaya fırsat bulamadan. “Elena ona kahvaltı hazırlamak için hep erkenden kalkar.”

Bunun acısını sonradan çıkaracağım, anlamında keskin bir bakış attım. Fark etmemiş gibi davrandı ama gözlerinin içinde-

ki kakhahayı görebiliyordum. Jeremy'nin kahvesine beş şeker attım, nasıl olsa içmek zorunda kalacaktı. İkram edilen kahveyi evine gelen konuklarla birlikte içmemek çok büyük bir kabalıktı.

“Dediğim gibi,” diye konuşmaya başladı Morgan. “Sabahın bu erken saatinde sizi rahatsız etmek zorunda olduğumuz için özür diliyorum, ama bilmeniz gerekir diye düşündüm. Mike Braxton sizin arazinizde öldürülmedi. Adli tabip bundan yüzde yüz emin. Birileri onu başka bir yerde öldürüp, cesedi sizin arazinize atmış.”

“Birileri mi?” dedi Jeremy. “Yani öldüren bir hayvan değil de bir insan mıymış?”

“Yani, ben hâlâ hayvan diyorum, ama hayvan olan insanlardan. Bizim için de olaylar karmakarışık. Diğer iki ölüm kesinlikle bir hayvan tarafından gerçekleştirilmiş, ancak adli tabip Mike'ın boğazının bir bıçakla kesildiğini söylüyor.”

“Pati izlerine ne oldu?” diye sordum. Sormaktan nefret ediyordum ama polisin ne düşündüğünü bilmemiz gerekiyordu.

“İzlerin sahte olduğunu fark ettik. Cesedi bırakan her kimse, cinayeti köpekler işlemiş gibi göstermek için izleri yere bilerek bırakmış. Adamın atladığı bir şey var ama. İzler çok büyük. Bizim ipucumuz da buydu. Köpeklerin patileri o kadar büyük olmaz. Aslında oğlum, o kadar büyük patilere sahip canavarımsı köpeklerin var olduğunu söylüyor, ama en azından o köpeklerden burada hiç yok. Buradaki av köpekleri ya da çoban köpekleri ne kadar beslersek besleyelim, o kadar büyümüyor. Mike'ın gelmeden önce buraya geldiğini birine haber verdiğini hatırlıyorsunuz değil mi? Haber verdiği kişi karısıymış. Mike'ın hiç kendisi gibi konuşmadığını, sesinin ‘garip’ geldiğini söylüyor. Belki hatlarda bir sorun vardır, dedi. Mike'ın neden gelmek istediğini açıklamamış olması gayet normal görünüyor. Onu öldüren kişi, cinayeti sizinle bağdaştıracığımızdan emin olmak istemiş. Tüm bunları göz önünde bulundurunca, karşımızdaki katilin bir köpek değil de insan olduğundan adım gibi eminim.”

“Yani ormanımızda dolanan vahşi köpekler yok muymuş? Rahatladım elbette, ama serbest bir seri katil fikrinin daha çok hoşuma gittiğini de söyleyemem. Kim olduğuyla ilgili bir ipucu var mı?”

“Uğraşıyoruz. Katil muhtemelen Mike’ın tanıdığı biri. Mike iyi olmasına iyi bir adamdı ama...” Morgan durdu, ölenin arkasından kötü konuştuğu için rahatsız olmuş gibiydi. “Hepimizin sorunları var, öyle değil mi? Düşmanlarımız var...” Bir duraksama daha oldu, kahvesinden küçük bir yudum aldı. “Sizin bir fikriniz var mı? Birileri neden Mike’ın cesedini sizin arazinize atmak istesin?”

“Hayır,” dedi Jeremy. Sesi heyecansız ama sertti. “Ben de bunu merak ediyordum.”

“Kasabada kendinize hiç düşman edinmediniz mi? Belki birileriyle bir anlaşmazlığınız falan olmuştur?”

Jeremy belli belirsiz gülümsedi. “Grantown Country’deki en dost canlısı insanların biz olmadığımızı siz de fark etmişsinizdir eminim. Komşularımızın hiçbiriyle anlaşmazlık yaşayacak kadar iletişimimiz olmadı. Katil, cinayeti dışarıdakilere atmanın iyi bir fikir olduğunu düşünmüş olmalı. Ya da olayın içine bizi karıştırmak gibi bir niyeti yoktu, sadece cesetten kurtulmak istedi.”

“Kızdırdığınız hiç kimse olmadığından emin misiniz?” dedi Morgan öne doğru eğilerek. “Belki borcunuz olduğunu düşünen birileri? Kıskanç bir koca,” bana bir bakış attı, “ya da kıskanç bir kadın?”

“Hayır ve hayır. Biz kumar oynamayız, ya da kasabalıyla parasal anlamda bir iş de yapmayız. Diğer tahmininize gelince, hiç kimsenin beni kasaba barlarında eğlenirken gördüğünü zannetmiyorum. Clay’in ya da Elena’nın gayrimeşru ilişkilere sıcak bakacak ne ilgisi, ne de enerjisi var. Bear Valley küçük bir kasaba. Eğer bir şeyler duymuş olsaydınız daha net sorular sorardınız.”

Morgan karşılık vermek yerine iki dakika boyunca gözünü

dikip Jeremy'ye baktı. Belki bu uzun süreli bakış atma yöntemi, sokaklarda sprey boyayla yazılar yazan on altı yaşındaki bir ergenin gözünü korkutabilirdi, ama elli yaşında bir Sürü Alfa'sında işe yaramayacağı kesindi. Jeremy de ona sakin ve açık bir şekilde bakarak karşılık verdi.

“Buraya kadar iki gün üst üste gelmek zorunda kaldığınız için özür dilerim, bize haberleri vermek için zahmete girdiğiniz için de ayrıca teşekkür ederim,” dedi Jeremy sessiz geçen birkaç dakikadan sonra.

Jeremy fincanını bir kenara bırakıp koltuğun kenarına kaydıldı. Morgan ve O'Neil, vermeye çalıştığı mesajı anlamayınca ayağa kalktı ve, “Söyleyeceğiniz başka bir şey yoksa...” dedi.

“Araziyi biraz daha araştırmak isteyebiliriz,” dedi Morgan en sonunda.

“Hiç çekinmeyin.”

“Misafirlerinizi de sorgulamamız gerek. Sanırım burada kısa süreli kalmıyorlar.”

“Hayır, uzun süreliğine buradalar.”

Morgan bir süreliğine daha uzun uzun baktı. Jeremy'den hiçbir geri çekilme belirtisi gelmeyince ayağa kalktı. “Katilin teki, öldürdüğü kişinin cesedini sizin arazinize bıraktı,” dedi. “Ben sizin yerinizde olsaydım, katilin kim olduğu üzerinde biraz kafa yorardım, bulduğum en ufak bir fikirde de polise haber verirdim.”

“Bir şeyler bulduğumuzda doğrudan size başvuracağımızdan şüpheleniz olmasın. Bay Braxton'ın cesedini buraya atan her kimse, umarım bize karşı bir kin beslemiyordur. Ama eğer bize karşı bir garezi varsa bunu görmezden gelerek bir sonraki hareketini beklemek istemem. Buradaki hiç kimsenin bir katille keşişmek gibi bir arzusu yok. Polise yardımcı olmak konusunda hepimiz hemfikiriz.”

Morgan iç geçirip kahvesinin kalanını bir dikişte bitirdi.

“Başka bir şey var mıydı?” diye sordu Jeremy.

“Bir süreliğine ormanda dolaşmamanızı öneririm.”

“Artık dolaşmıyoruz zaten,” dedi Jeremy. “Ama uyarınız için teşekkür ederiz. Elena, misafirlerimize kapıya kadar eşlik eder misin?”

Misafirlerimizi kapıya geçirdim. Morgan’ın eğreti vedasının haricinde ikisi de bana bir şey söylemedi. Kadın olarak sorgulanmaya değer olmadığımı düşünüyorlardı belli ki.

Polisler gittikten sonra Nick’in, Clay’in ve Antonio’nun gitmiş olduklarını fark ettik. Clay tek başına ya da Nick’le birlikte gitmiş olsaydı endişelenirdik. Ama Antonio’nun da gitmiş olması, Clay’in doğaçlama bir saldırı düzenlemeyeceği anlamına geliyordu.

Polisler gittikten neredeyse on dakika sonra Antonio’nun Mercedes’i garaj yolunda görüldü. Ön yolcu koltuğundan atlayan ilk kişi Nick oldu. Gözlerimi Nick’in elindeki kocaman kese kâğıdına diktğimden, arabayı kimi kullandığına odaklanamadım. Kahvaltı. Yol üstündeki dükkândan gelene kadar soğumuştur muhtemelen, ama bu kadar aç olunca umurumda bile değildi açıkçası.

Geldiklerinden on beş dakika sonra kahvaltıda eser kalmamış, yemek odasındaki masanın üzeri kırıntılarla ve yağ lekeleleriyle dolmuştu. Hepimiz karnımızı doyurduktan sonra Jeremy polislerin ne söylediğini anlattı. Jeremy’nin konuştuğu süre boyunca, Clay’in masum olduğunu iddia etmesini ve benden özür dilememi istemesini bekledim. Ama istemedi. Jeremy’yi dinledikten sonra masayı toplaması için Antonio’ya yardım etti. Ben de gelirken aldıkları gazeteyi okuyormuşum gibi yapıp çalışma odasına kaçtım.

Clay’in gelip beni bulması üç dakika sürdü. Çalışma odasına geldi, kapıyı arkasından kapattı ve iki dakika boyunca gazete *okuyuşumu* seyretti. Daha fazla dayanamadım, gazeteyi katlayıp bir kenara fırlattım.

“Tamam, adamı sen öldürmedin,” dedim. “Bir kereliğine olsun masum çıktın. Ama böyle bir şeyi yapabileceğin için benden özür dilememi istiyorsan-”

“İstemiyorum.”

Sert bir bakış fırlattım.

Clay konuşmaya devam etti. “Yapabileceğimi düşündüğün için senden özür dilemeni bekliyor değilim. Elbette yapabilir dim böyle bir şeyi. Eğer adam bizi koşarken ya da dönüşürken görseydi, ya da bizi tehdit etseydi onu öldürürdüm. Ama öldürseydim senden saklamazdım. Kızgın olduğum konu da bu zaten. Senin arkandan iş çevireceğimi, sana yalan söyleyeceğimi ve kanıtları senden saklayacağımı düşünmendi tepemin tasını attıran.”

“Sanırım ne yaptığını bilmek istemeyebileceğim hiç aklına gelmiyor. Beni bunların dışında bırakmak aklının köşesinden bile geçmemiş.”

“Seni dışında bırakmak mı?” Clay keskin bir kakhaha attı. “Sen benim ne olduğumu biliyorsun, Elena. Eğer öbür türlü davransaydım, seni kandırmakla suçlardın beni. Benim değiştiğimi düşündüğün için geri dönmeni istiyor değilim. Beni olduğum gibi kabul ettiğin için geri dönmeni istiyorum. Değişebilseydim, bu zamana kadar senin için değişmez miydim sanıyorsun? Seni geri istiyorum ben. Öyle bir geceliğine, bir haftalığına, hatta birkaç aylığına değil. Ben seni burada temelli istiyorum. Sensiz sefil hâldeyim.”

“Beni istediğin için sefil hâlde değilsin. Sefil hâldesin, çünkü *istediğini* elde edemedin.”

“Lanet olsun!” Clay elini ani bir hareketle savurunca masanın üzerindeki kalemlik yere devrildi. “Beni dinlemiyorsun bir türlü. Ne dinliyorsun, ne de görüyorsun. Seni sevdiğimi, seni istediğimi biliyorsun. Lanet olsun, Elena! Bir eş arayışında olsaydım, kendime herhangi bir eş arasaydım, on yıldır seni elde etmek için uğraşır mıydım? Neden pes edip başkasını bulmadım sanıyorsun?”

“Çünkü inatçısın.”

“Ooo, hayır. İnatçı olan ben değilim. Yaptığım şeyi aklından bir türlü atamayan sensin. Her ne kadar.”

“Bu konuda konuşmak istemiyorum,” diyerek sözünü kes-
tim.

“İstemezsin tabii. Aman! Öğreneceğin hiçbir gerçek verdi-
ğin hükümleri etkilemesin.”

Clay arkasını döndü ve odayı hiddetle terk edip kapıyı ar-
kasından çarptı.

O gittikten sonra çalışma odasında kaldım. Ya da saklandım
desem daha doğru olur, olayı nasıl yorumladığımıza bağlı. Raf-
lardaki kitapların sırasını inceledim. Geçtiğimiz yıl içinde hiç
değişmemişti. Edebiyatın her dalından çeşit çeşit kitap vardı.
Baş ucu kitaplarından yalnızca birkaç tanesi Clay’e aitti. Kendi
kariyerine yardımcı olabilecek bütün kitapları alır, son kelime-
sine kadar okuduktan sonra da onlardan kurtulurdu. Görsel bir
hafızası yoktu. Garip bir biçimde okuduğu her şeyi neredeyse
hatırlardı ve hatırladığı şeylerin de ayrıca yazılı hâlde elinin
altında bulunması ona saçma gelirdi. O yüzden kitapların nere-
deyse hepsi Jeremy’ye aitti ve onun da eski mesleğinin çevir-
menlik olduğu düşünülürse, kitapların yarısından fazlası İngi-
lizce bile değildi.

Jeremy de eskiden parasını pahalı spor arabalara ve antika
yatalara savuracak kadar zengin değilmiş. Clay, Stonehaven’a
ilk geldiğinde doğal gaz faturalarını bile zor öder hâldeymiş.
Babasının para harcama şekline ve aileye gelir sağlayacak her-
hangi bir işte çalışmaya tenezzül etmeyeşine bakılacak olursa
bunu anlamak o kadar da zor değil. Jeremy yirmili yaşları bo-
yunca çevirmen olarak çalışmış. Dil yeteneği ve toplum dışında
yaşamaya eğilimli bir insan olduğu düşünülürse, Jeremy için
mükemmel meslek. Sonra ailenin maddi durumunu bir anda
değiştirip iyileştirecek iki olay yaşanmış; Jeremy’nin babası,
Malcolm Danvers’ın ölümü ve Jeremy’nin ressamlık kariyeri.
O günlerde Jeremy ilk tablolarını satmaya başlamış. Öyle çok
satmıyormuş, ama sattığında Stonehaven’ı birkaç yıl döndüre-
cek kadar nakit kazanıyormuş.

Ben okuyacak bir şeyler ararken, Jeremy kapıdan başını
uzatıp Philip’i aramamı hatırlattı. Aramayı unutmuş değildim.

Akşam yemeğinden önce arayacaktım ve onun bana hatırlatma ihtiyacı duyması da çok hoşuma gitmemişti. Jeremy'nin Philip'le ilgili ne kadar bilgi sahibi olduğunu bilmiyordum ve bilmek de istemiyordum. Stonehaven'ı terk ettiğimde, Sürü'nün hiçbir fikrinin olmadığı bir yere kaçtığımı bilmek hoşuma gidiyordu. Tamam, kendimi kandırıyordum ama hayalini kurmak güzeldi. Jeremy'nin Philip'i araştırdığından emindim, yine de bunun konusunu ona hiç açmadım. Açsaydım eğer, beni üç karısı olan ya da kız arkadaşlarını döven bir adamla içli dışlı olmaktan korumak için yaptığını söylerdi. *Elbette* Jeremy durduk yere benim hayatıma burnunu sokmak için bir şeyler yapmazdı. Ağzımdan yel alsın.

Jeremy, Philip hakkında ne kadar fazla şey biliyor olursa olsun, onun için neler hissettiğimi anlayamazdı. Yine söylüyorum, onu bu konuda aydınlatmak gibi bir niyetim yok. Bir şey söylersem bana ne karşılık vereceğini biliyorum çünkü. Arkasına yaslanır, sözümü bitirdikten sonra bir süre beni izler ve konuşmaya başlardı. Koşulların benim için ne kadar zor olduğunu, dünyadaki tek kurtkadın olarak Clay'le birlikte Stonehaven'da yaşamanın bana ağır geldiğini ve başka seçenekleri de gözden geçirmek isteyebileceğimi anladığını söylerdi mutlaka. Doğrudan yüzüme söylemese de, kendi hatalarımı yapacak kadar süre tanıdıktan sonra, eninde sonunda Sürü'ye ait olduğumu fark edeceğimi düşünüyordu, biliyordum. Yapacağımız konuşma boyunca sakın kalacak, anlayışlı davranacak ve söylediğim ya da söyleyebileceğim hiçbir şeye alınmadan beni dinleyecekti. Bazen Clay'in öfkesini, Jeremy'nin sakinliğine yeğliyorum.

İşin aslı şuydu ki, Philip benim için Jeremy'nin hayal edemeyeceği kadar önemliydi. Ona geri dönmek istiyordum. Onu unutmuş değildim. Onu aramak aklımdaydı... Sadece daha sonra.

Jeremy'nin aklındaki planları anlatması için daha uygun bir zaman olmazdı. Eğer anlatmazsa kimsenin fark edeceği yoktu. Ya da kimsenin umursadığı yoktu demek daha doğru olurdu. Sürü'de yetişmiş olan kurtadamların çok net beklentileri olur, bu beklentilerden biri de Alfa'nın onlara bakmasıdır. Jeremy'ye

planının ne olduğunu sormak, onu planı olmamakla suçlamak gibi bir şeydi. Her an adım atmaya hazır olan Clay bile, Jeremy'ye düşünmesi için bir süre vakit verir ve aklındakileri gelip onun anlatmasını beklerdi. Her şeye bu kadar güvenmeleri beni deli ediyordu. Jeremy'nin plan yapmadığını düşündüğüm için söylemiyorum, eminim yapıyordur. Ama bu planlara dahil olmak, Jeremy'ye yardım etmek istiyordum. Yardımımı teklif etmek için kafamda en sonunda uygun bir yol bulduktan sonra Jeremy'nin yanına gittim. Elinde bir çift altıpatlarla dışarıda duruyordu. Hayır, İtlerin peşinden Billy the Kid gibi silahları kuşanıp gidecek hâli yoktu ve acısına son verecek şeyler de yapmıyordu. Atış talimi yapıyordu, bu da genelde derin düşüncelere daldığında yaptığı bir şeydi, dikkatini toplamak için çok da güvenli bir etkinlik sayılmaz, ama ben kimim ki Jeremy'yi yargılayacağım? Jeremy'nin elindeki antika tabancaları yıllar önce ona Antonio hediye etmişti ve mükemmeldiler. Tabancalarla birlikte Jeremy'ye, Malcolm Danvers'ın başharflerinin kazılı olduğu gümüş bir kurşun da vermişti. Bunları vermesindeki amaç bir çeşit tavsiye gibi bir şeydi, ama Jeremy bu tavsiyeye hiçbir zaman uymadı. Daha ciddi anlamda bakmak gerekirse, Antonio silahları şimdiki amaçlarına hizmet etsin diye ona vermişti, yani atıcılık. O zamana kadar Jeremy çoktan yay ve arbalette uzmanlaşmıştı bile ve kendine yeni bir zorluk arıyordu. Hobi olarak neden atıcılığı seçtiğini sormayın, zira bu neden resim yaptığını sormakla aynı şey. Ne resim, ne de atıcılık kurtadamlar arasında popüler olan tipik hobilerden değildir. Ama kimsenin Jeremy'yi tipik bir kurtadam olmakla suçladığı da yok zaten. Neyse, dışarı çıktım ve onu yapmamız gereken planlarla ilgili rahatsız etmemeye karar verdim. Şehir hayatı, yirmi iki numaralı kural; eli silahlı bir adamı asla rahatsız etme.

Jeremy'yi silahlarıyla baş başa bırakıp biraz kestirmek için yukarı çıktım. Birkaç saat uyuduktan sonra öğle yemeği için tekrar aşağı indim. Ev sessizlik içindeydi, sanki herkes uykuya çekilmiş gibi üst katın bütün kapıları kapalıydı. Ben mutfığa giderken çalışma odasından Clay çıktı, gözleri kan çanağına dönmüştü, yorgunluktan ölmesine rağmen uyumayı reddedi-

yordu. Sürü'den iki kardeşi ölmüş, Sürü'nün Alfa'sı yaralanmış ve kimsenin intikamı alınmamışken uyumayacaktı. Jeremy bize planları anlattıktan sonra yatacaktı, o da yalnızca uyandığında daha hazır olabilmek için.

Önüme doğru bir adım attı. Yanından kıvrılıp geçmeye çalışınca kolunu koridorun iki tarafına koyup geçmemi engelledi.

“Ateşkes ilan edelim mi?”

“Neyse ne.”

“Şu net cevaplarına hastayım. Bunu evet olarak kabul ediyorum. Küçük kavgamız burada sonlanmadı, ama biraz ara verelim dedim. Tekrar kavga etmek istediğinde bana haber verirsin.”

“Cehennemde kar yağmaya başladığında bana haber verirsin.”

“Veririm. Öğle yemeğine ne dersin.”

En sonunda razı olup başımla onayladıktan sonra geri adım attı ve geçmeme izin verdi. İçten içe kaydığının farkındaydım, ama yüzüne sahte bir gülümseme yerleştirdiğinden, görmezden gelmeye karar verdim. Böyle kriz zamanlarında Sürü'nün geleceğini sarsacak bir kavgaya girmememiz gerektiğini bilecek kadar büyümüştük ikimiz de. Ya da en azından geçici olarak rol yapabiliydik.

Diğerlerinin de aç uyanacağını tahmin ettiğimizden, et, ekmek, meyve gibi soğuk yiyeceklerle bir öğle yemeği hazırladık. Sonra tabaklarımızı alıp cam odaya geçtik ve yemeğimizi yerken ikimiz de tek kelime etmedik. Sessizlik içinde yemek yemek alışık olmadığımız bir şey olmamasına rağmen kendimi gergin hissettim ve bir önce yemeği bitirip odama çıkmaya gayret ettim. Göz ucuyla Clay'e baktım, o da huzursuz bir şekilde, hiç zevk almadan yiyormuş gibi görünüyordu. Antonio'yla Jeremy odaya girdiğinde yemeğin ortasındaydık.

“Markete gitmemiz gerek,” dedim. “Eminim herkesin aklındaki en son sorun şu anda budur, ama mutfakta bir şey kalmayınca o kadar da rahat olmayacaksınız. Ben kasabaya gidip bir şeyler alırım.”

“Ben her zamankinden ayarlarım,” dedi Jeremy. “Polisle yaşanan son olayların bazı şeyleri değiştirmediğini varsayıyorum. Bugünlerde yazdığım çeklerin pek hoş karşılanmaması ihtimaline karşı yanına nakit alırsan iyi edersin. Yanına birini de alacaksın elbette. Artık kimse evi tek başına terk etmeyecek, ya da evde yalnız kalmayacak.”

“Ben giderim,” dedi Clay ağzındaki kavuna aldırmadan. “Hem postaneden almam gereken şeyler de var.”

“Eminim vardır,” dedim.

“Var,” dedi Jeremy. “Postacı geçen gün bir kart bıraktı.”

“İngiltere’den sipariş ettiğim kitaplar,” diye açıkladı Clay.

“Şimdi mi lazım kitaplar? Adam öldürme ve İt kovalama arasında iyi gelir diye düşündün herhâlde?”

“Postanede durmamaları lazım,” dedi Clay kaşlarını yukarı kaldırıp. “Birileri şüphelenmeye başlayabilir.”

“Antropoloji kitaplarından mı?”

Antonio öne doğru eğilip masadaki üzüm salkımından bir avuç dolusu üzüm aldı. “Benim de fakslamam gereken birkaç şey var. Ben de geleyim. İşimi bitirdikten sonra sizin işinize burnumu sokarım.”

Sandalyemi geri ittim. “O zaman benim gitmeme gerek kalmadı. Eminim ikiniz bir market alışverişinin altından kalkabilirsiniz.”

“Ama gitmek isteyen sendin,” dedi Clay.

“Fikrimi değiştirdim.”

“Gidiyorsunuz,” dedi Jeremy. “Üçünüz de. Biraz aklınız dağılır.”

Antonio pis pis sırıttı. “Hem Jeremy de biraz kafa dinlemiş olur.”

Kafamı kaldırdığımda Jeremy’nin gözlerini devirdiğine yemin edebilirdim, ama bunu o kadar hızlı yapmıştı ki emin olamadım. Antonio bir kahkaha attı ve yemeğin başına oturdu. Tam yeniden tartışmaya başlayacaktım ki, Antonio bir iş için

gittiği San Diego’da karşılaştığı bir İt’ten bahsetmeye başladı. Lafını bitirdiğinde ne diyeceğimi unuttum, ki Antonio’nun amacı da buydu sanırım.

Bir saat sonra Antonio ve Clay beni arabaya çağırdılar. Gitmek istemediğimi hatırladım ama artık çok geçti. Jeremy ortadan kaybolmuştu, Antonio arabadan bana sesleniyordu ve Nick de öğle yemeği için mutfak altını üstüne getirmeye başlamıştı. Birilerinin şu mutfak alışverişini yapması gerekiyordu ve kalkıp gitmezsem, akşam yemeği vaktinde inatçılığım lanetler yağdırmak zorunda kalabilirdim.

Banka postanenin hemen yanındaydı. Antonio bankanın tam karşısında bir park alanı bulabildiği için, Clay postaneye giderken benim tek başıma bankaya gitmemde bir sakınca olmadığına onları ikna etmeyi başardım. Antonio oturduğu yerden hem beni, hem Clay’i bütün süre boyunca görebilecekti, bu da Clay’le geçirmek zorunda olduğum ayak işleri süresinden birkaç dakika daha azaldığı anlamına geliyordu.

Evle alakalı bir durum olduğunda para çekebilmemiz için Jeremy’nin banka hesabı hem Clay’in, hem de benim ulaşımımıza açıktı. Bende bir hesap kartı vardı ama geçen sene Stonehaven’ı terk ederken kartı atmıştım. Şimdi keşke atmasaydım diyorum. Bear Valley, insanların işleri olduğunda bunu vezneden halletmeyi tercih ettiği bir kasabaydı hâlâ. Sırada on beş dakika boyunca beklerken, yaşlıca bir adamın veznedara torunundan bahsetmesini dinledim. Elinde de hiç kullanılmamış bir ATM kartı vardı. Cebinden torununun fotoğraflarını da çıkarmaya başlayınca, yeni bir kart çıkarmanın ne kadar uzun sürebileceği üzerine kafa yormaya başladım. Bir iç geçirip bu düşünceyi terk ettim, çünkü muhtemelen üçer sayfalık iki tane form doldurmam gerekecekti. Banka müdürünün bir saatlik kahve molasının bitmesini beklemekten bahsetmiyorum bile. Neyse, Stonehaven’dan birkaç gün içinde gideceğime göre, karta bir daha ihtiyaç duymayacaktım nasıl olsa.

En sonunda sıra bana geldi ve hesaptan birkaç yüz dolar çekmeden önce imzalı üç kimlik göstermem istendi. Parayı

cüzdanıma soktum, ön kapiya yöneldim ve park alanında kah-verengi bir pikap gördüm. Antonio'nun park ettiği yeri karış-tırdım herhâlde diye düşünerek dışarı çıkıp etrafıma bakındım. Pikabın arkasındaki alan boştu ve önüne bir Buick park etmişti. Yolu başından sonuna kadar aradım. Mercedes ortalıkta görün-müyordu.



TUTSAK

Bear Valley’de bir Porsche görme olasılığınız ne kadar düşükse, Mercedes görme olasılığınızın da o kadar düşük olduğunu bildiğimden, sokakta Antonio’nun arabasının olmadığını anlamam için öyle uzun bir zamana ihtiyacım yoktu. Beni terk etmelerinin arkasında yatabilecek sadece iki sebep geliyordu aklıma; otoparktaki sayaç artık sonuna gelmeye başlıyordu ve ikisinin de bozuk parası olmadığı için başka bir yere gitmişlerdi. Ya da oldukları yerden beni izlemiyorlardı ve bankadaki işim uzun sürdüğü için kaçtığımı düşünüp gitmişlerdi. Üçüncü bir seçenek de gelmiyor değildi aklıma; Clay’in tepesi o kadar atmıştı ki, Antonio’yu bayıltıp arabayı da alıp kaçmıştı. Şaşırtıcı bir son ama bunun olmasına imkân yoktu.

Bankın arkasında, parasını sayaca vermek istemeyen vatandaşlar için küçük ve kirli bir park alanı vardı. Oraya da baktım, ama görebildiğim tek şey bir minivan ve bir pikaptı. Dikkatimi verip etrafımı dinlemeye başladım. Yoldan çok uzak bir me-

safede olmamama rağmen, sanki binalar ana caddenin üzerine set çekmiş gibi sesi engellemiş ve gürültünün yalnızca alışveriş yapılan alanda kalmasını sağlamıştı. Uzaktan bir yerlerden, bir arabanın iyi yağlanmış motor sesi geliyordu. Kesinlikle bir pikap değildi bu. Gözlerimi kapattım ve diğer her şeyi kafamdan atmaya çalıştım. Mercedes birkaç blok ötedeydi ve sesi de giderek uzaklaşıyordu. Sesler belirginleşti ve sonra yeniden uzaklaştı. Daire çiziyor gibilerdi ama nereye? Mantıksal olarak düşünmek gerekirse başka bir park alanı bulmaya çalışıyor ve beni bekliyor olmalıydılar. Ben söylenen bir şeyi mi unutmuşum? Onlarla buluşmam gereken başka bir yer mi vardı? Clay bankaya bile tek başıma gitmeme izin vermediği için böyle bir şey çok saçma olurdu. Yani sebep ne olursa olsun, burada dikip buna kafa yormanın bir faydası yoktu.

Dar lastik izleri bulunduğum arka sokaktan geçerek Mercedes'in daireler çizdiği yere kadar ilerliyordu. Yol çamurluydu ve normal bir arabanın yan aynalarını çizmeden rahat rahat geçebileceği bir genişlikte değildi, ama Antonio'nun çizikleri umursadığımı sanmıyorum. Tamam, Antonio da, Clay de lüks arabalarını severlerdi ancak arabalar, onları A noktasından B noktasına hız ve rahatlık içinde götürmesi gereken basit araçlardı sadece. Dış görünüm pek önemli değildi.

Su birikintilerini aşarak ve çamurlu çukurların üzerinden atlayarak arka sokağı geçtim. Bir noktadan sonra, bulunduğum sokağa sağa dönen bir sokak daha bağlandı. Arabanın düz ilerlediğini görmek için lastik izlerini takip etmeme gerek yoktu. Bu darlıkta bir sokağa sapmak, arabanın dış boyasını birkaç kat kaldırırdu çünkü. Sokakta ilerlemeye devam ettikçe yol genişlemeye başladı ve çamurun yerini çakıl taşları aldı. Çöp kutuları yolun kenarında sıralanmıştı, ama yine de Mercedes'in geçebileceği kadar alan vardı. Bastığım yer kuru olunca ayaklarımın su içinde kaldığını fark ettim. Attığım her adımda spor ayakkabılarım gıcırıyor ve sinirimi bozuyordu. Bir hışımla bankaya geri dönüp Jeremy'yi arayacak ve Antonio'nun cep telefonunu soracaktım, ama tam o anda gümüş bir parıltı gördüm. Otuz

metre ötede sokak terk edilmiş otluk bir alana çıkıyordu. Sokağın sonunu izlerken, gördüğüm aralıktan Mercedes bir anda geçip gitti. Ellerimi salladım ama beni görmemişlerdi.

“Hadi ama,” dedim kendi kendime. “Şimdi saklambaç oyunamanın sırası mı?”

Mercedes daireler çizmeye devam ediyordu. Önümden her geçişinde elimi salladım, hiçbir seferinde durmayınca da Antonio ve Clay’e sessiz küfürler yağdırdım. Bulunduğum sokağa bağlanan başka bir sokağın yanından geçerken yumuşak bir ses daha işittim ama duymazdan geldim. Başiboş merakımı tatmin etmenin sırası değildi şimdi. On metre kadar ilerledikten sonra çakıl taşlarının arkamda sesler çıkardığını fark ettim ve karanlık bir figür görüş alanıma girdi. *Clay?* Kokusunu alamadım, çünkü rüzgâra karşı ters yönde duruyordu. Ama onun eşek şakasından anladığının bu olduğunu anlamam için kokusunu almaya ihtiyacım yoktu.

Arkamı dönmeye yeltendiğimde biri sırtımdan tuttu ve beni yere savurdu. Tamam, Clay değildi demek.

“Ayağa kalk,” dedi bir ses, yanımdan devasa bir gölge geçerken.

Başımı kaldırdım ve çakıl taşlarının neden olduğu kanı tükürdüm. “Nasıl yani?” dedim. “Hazırcevaplığına ne oldu? Zekice bir cümle falan söylemeyecek misin?”

“Ayağa kalk.”

Cain beni yakamdan yakaladı, ayaklarımın üzerine getirmeye çalıştı ve bunu o kadar sert bir hareketle yaptı ki, bileğimin burkulduğunu hissettim. Yüzümdeki kiri elimin tersiyle sildim ve saçlarımı arkaya attım.

“Bir kız böyle tavlalmaz, Zack,” dedim. “Kadınlara para vermek zorunda olmana şaşmamak gerek.”

Cain orada durmuş, kollarını göğsünde kavuşturmuş bir hâlde hiçbir şey söylemeden bekliyordu. Geniş omuzları geçidin neredeyse yarısını kaplıyordu. Koyu renk saçları buldoğa benzeyen yüzünü çerçevesliyordu.

“Kaçmamı mı bekliyorsun, yoksa hâlâ bana verecek bir cevap mı düşünüyorsun?” diye sordum ve arkamı dönerek sokağın sonuna doğru zıpladım. Bir İt her zaman yerinde kalıp savaşıırken, bir Sürü üyesi tabanları ne zaman yağlaması gerektiğini çok iyi bilirdi. En iyi günümde bile Zachary Cain’in dişine göre değildim ve bugün de kesinlikle iyi günlerimden biri değildi. Cain’in boyunun yarısı ederdim, ama ondan iki kat daha hızlı koşabiliyordum. Sokağın sonuna çıkabilsem güvendeyim demektir. Sürü’nün en iyi iki üyesi yolun sonunda beni bekliyordu ve benim de gelecek yardımı reddetmek gibi bir niyetim yoktu. Yolun yarısına vardığımda Mercedes yine görüldü. İki kolumu da kaldırdım, ama adımımı yanlış atınca yere düştüm. Gümüş parıltı yine gözden kayboldu.

Ayağa kalkmaya çalıştım, fakat artık çok geçti. Cain yine beni ensemden yakalayıp bu sefer yere daha sert bir şekilde savurdu. Sol ayağım sert bir şekilde metal çöp kutusuna çarpınca çılgılık atmamak için kendimi zor tuttum. Bir eli hâlâ ensemden, boş olan diğer eliyle çenemden tutup sırtımı ve başımı duvara çarpınca bir anda beynimde şimşekler çaktı, bacaklarım boşlukta sallanıyordu. Çenemdeki elini çekerek tişörtümün önünü yırttı.

Artık ezilmeye başlayan soluk borumdan ne ses çıkarabiliyorsam, “Burada görülmeye değer pek bir şey yok, değil mi?” dedim. “Yani evet, artık bir sürü çaresi var böyle şeylerin. Bana istersen feminist de, ama bir kadının değeri büyük memelerine bakarak değil de...” Cümlemini tamamlamadan sustum ve yumruğumu âdemelmasına gömdüm. Homurdanarak geriye doğru sendeledi. Göğsüne doğru fırlarken, “...sağ kroşesinin gücüne göre belirlenmeli,” diye ekledim. Dengesini tekrar sağlamadan önce acele etmem gerekiyordu.

Cain paldır küldür yere düşerken ben de üzerine düştüm. Sol yumruğumu ardı ardına boğazına savurmaya başladım.

“Evet, iki işi aynı zamanda yapıp, bir taraftan da düşünebiliyorum. Çoğu insan yapabilir aslında, ama sen kendi tecrübelelerinden bunun mümkün olmadığını düşünüyorsundur mutlaka.”

Kükreyerek bir kolunu yukarı kaldırdı. Eli tam havadaydı ki bir ayakkabı darbesi onu tekrar yere indirdi.

“İ-ıh,” dedi Clay bana yaklaşarak. “Elena seninle yeterince oynadı. Şimdi benim sıram.”

Clay ayağını Cain’ın boğazına getirene kadar bekledikten sonra geri çekildim. Antonio kenarda duruyordu.

“Tuzak mıydı bu?” diye sordum.

Antonio başıyla onayladı. “Clay onu arka sokakta gizli gizli dolanırken gördü. Bizi aramaya geleceğini düşündük.”

“Yani geride iz bırakıp boş araziye geldiniz. Beni Cain’e yem olarak bırakıp, benim de yemi yutmamı beklediniz.”

“Öyle bir şeyler işte, evet.”

Clay, Cain’i ayaklarının dibine çekti. Gözlerindeki kızarıklıklar ve koyu renk halkalar artık yok olmuştu ve şimdi tamamen uyanıktı. Beklediği şeyi sonunda elde etmişti.

Cain’in boyu Clay’i bir on beş santim kadar aşırıyordu ve aşağı yukarı ondan otuz kilo daha ağırdı. Clay için *adil* bir dövüş olacaktı yani.

İkisi de bir adım geri atıp birbirlerine baktılar. Cain, Clay’e doğru bir adım yaklaştı. Clay de bir adım attı, ama ileri gitmek yerine sağa kaymıştı. İkisi de diğerinin saldırmasını bekleyerek, gözleri birbirlerine kenetlenmiş bir hâlde, böyle dans eder gibi daireler çizdiler bir süre. Uydukları düzen hepimizin aklına kazınmış bir yöntemdi; adım, çember, bakış. Kazanmak için ya diğerinden hızlı davranarak ilk saldıran sen olmak zorundaydın, ya da saldıranın hareketini önceden tahmin edip kenara çekilmeliydin. Bu birkaç dakika boyunca böyle devam etti. Sabrımı kaybeden ilk kişi Cain oldu. Cain’in hamlesini gören Clay bir anda kenara doğru kaçtı ve onu bileğinden tutup duvara fırlattı. Cain kaşla göz arasında hemen toparlanıp Clay’i yere serdi.

Kavgayı detaylarıyla anlatmayacağım. Vurma, savurma, geriye kaykılma, düşme, toparlanma falan işte. Detaylara çok girmek istemememin nedeni ilgimi çekmediği için değil. Aksine, önümde olup bitenlerle fazlasıyla ilgiliydim. Geride du-

rup Clay'in duvardan duvara savruluşunu, yumruk ve tekme yediğini görmek katlanamayacağım kadar kötü bir manzaraydı. Arada sırada ben de Clay'e birkaç yumruk atmak istiyordum tabii ama bu farklıydı. Sürü'den herhangi bir kurtadamı dayak yerken izleseydim de aynı şeyi hissederim. Bu, Clay'e özel bir durum değil, gerçekten.

Kavgayı izlemiyorum dediysem, kokusunu da almıyorum demedim. Burnuma ilk gelen Cain'in kan kokusuydu, ama Clay'in kan kokusu da gelmekte pek gecikmedi. Başımı kaldırıp baktığımda Clay'in burnundan oluk oluk kan aktığını gördüm. Öksürüp tükürmek zorunda kalmıştı.

Antonio'nun ve benim geride durup izlememiz gerekiyordu. Bizim dövüşme şeklimiz böyledir. Teke tek, silah olmadan, numaralar çevirmeden. Kuralları belirleyen içimizdeki kurt tarafımızdı; insan tarafımızı dinleseydik eğer ne pahasına olursa olsun kazanmaya çalışırdık. Ama bu geride durup Clay'in öldürülmesini beklediğimiz anlamına da gelmiyordu. Eğer dövüş imkânsız görünmeye başlarsa, Sürü üyesi kurtadamın sadakati ağır basar ve bütün kuralları kardeşi için çiğner. Bu yine de yaşamla ölüm arasında oldukça fazla kan ve kırık kemik olduğu anlamına geliyordu ve o çizgi aşılmayana kadar biz de kavgaya karışamazdık.

Kavga en sonunda Cain'in çakıl taşlarının üzerine yüzüstü düşmesiyle sona erdi. Ayağa kalkmayınca öldü sandım. Sonra nefes alıp verdiği ve sırtının inip kalktığını gördüm.

"Bilincini kaybetti," dedi Clay kanayan burnunu tişörtüne silerken. "Artık bakabilirsin."

"İzliyordum zaten. Sokakta bir şey gördüğüm için başımı çevirmiştim."

Clay sırtınca, yarılmış olan üst dudağından kan akmaya başladı.

"Hiç başlamayın şimdi," dedi Antonio. "Bu İt'i, Jeremy'nin sorgulayabilmesi için bir an önce Stonehaven'a götürmemiz gerek. Elena, arabanın yanına gider misin? Etrafta kimsenin olmadığından emin ol. Clay, anahtarı al da bagajı aç."

Tahmin ettiğim gibi, sokak boş bir alana çıkıyordu. Önceden otobana bağlanması gereken yolu şimdi çöp kutuları kesmişti. Böylelikle çıkmaz bir sokak oluyordu burası. Çöp tene-kelerinin arasında bir kişinin geçebileceği kadar boşluk vardı, oradan geçtim ve birilerinin olup olmadığını kontrol ettim. Ben yoldan gelip geçenleri izlerken, Antonio ve Clay, Cain'i bagaja yüklüyordu.

“Sen iyi misin?”

“Sıyrılan yanağımı, burkulmuş bileğimi, muhtemel bir beyin sarsıntısını, suya batmış ayakkabılarımı ve mahvolmuş tişörtümü saymazsan, evet. Harikuladeyim. Beni istediğiniz zaman yem olarak kullanmaktan çekinmeyin sakın.”

“Öyle hissettiğine sevindim.”

“Dikkat et. Yoksa buradan sadece kanayan bir burun ve patlamış bir dudaktan daha fazlasıyla çıkarsın,” dedim ve tepeden tırnağa onu süzdüm. “Başka yaran var mı?”

“İncinmiş birkaç kaburgam olabilir ama kalıcı bir şey yok.”

Clay öksürünce bunundan kan fışkırdı. Tişörtünü yırtıp, kanamayı durdurması için burnuna tuttu.

Arabaya geri döndüğümüzde Antonio bagajı kapatıyordu. Cain'in bilinçsiz bedeni bagajın her bir santimini doldurmuştu.

“Bu sefer market alışverişi olmayacak sanırım,” dedim.

“Evet, öyle görünüyor,” dedi Antonio. “Ben sonradan bir şeyler almak için geri gelirim. Giderken yol üstünden de bir şeyler alırız.”

Başta şaka yapıyor zannettim ama anlamam gerekirdi. Kasabadan çıkmadan önce Antonio gerçekten de arabayı sıra sıra restoranların olduğu bir yere çekti ve Clay'le beni kanlar içinde, yarı çıplak bir hâlde arabada bırakıp, ekmek arası balık ve salata almak için gitti. Cain'in hâlâ bagajda olduğuna değinmiyorum bile. Toronto'ya geri dönmek için bu kadar can atıyor oluşuma şaşmamak gerek. Bu adamlarla gerektiğinden fazla vakit geçirince, bagajda birileri tıkalıyken arka koltukta kanlar içinde oturmak doğal gelmeye başlıyor.

Stonehaven'a vardktan sonra Nick ve Antonio, bilinci hâlâ yerinde olmayan Cain'i bodrum katındaki kafese kilitletken, Jeremy de benim ve Clay'in yaralarıyla ilgilendi. Başımın ağrısı için birkaç ağrı kesici aldım. Çiziklerim ve morluklarım içinse hak ettiğim şey biraz iyot ve sempatiydi. Clay'se dudağı için bir yara bandını, kaburgaları için sargıyı ve beni yem olarak kullandığı için birkaç sert cümleyi hak etmişti. Clay'e her ne kadar kızmış gibi görünsem de, yem olarak kullanılma konusunda bir derdim yoktu. Cain'i ele geçirmiş olmamız, birkaç sıyrığa ve yırtık bir tişörtlü değmişti çünkü. Clay benim bunun altından kalkabileceğimi biliyordu ve bir bakıma bu benim de hoşuma gitmişti. Büyük çocuklarla oynayamayacak kadar kırılgan olduğumu düşünselerdi ağırıma giderdi. Ama elbette onu affedip, Jeremy'ye karşı savunmadım. En azından dışımdan. Bu konuda ağzımı açıp bir şeyler söyleseydim eğer, Jeremy başıma aldığı darbenin tehlikelerinden dem vurmaya başlayacaktı.

Cain'i kafese kapatıp güvene aldıktan sonra Jeremy de işini bitirdi ve aldıklarımızı yemeye koyulduk. Sonra Antonio ve Nick market alışverişini yapmak için kasabaya giderken, Jeremy, Clay ve ben, Cain'den ne gibi bilgiler istediğimiz üzerine konuştuk. Saat altı civarında alt kattan gelen çığlıklar *misafirimizin* uyandığı anlamına geliyordu.

Ben üst katta kaldım. Aşağı inmeme izin verilmiyor değildi, ama ne olacağını bildiğimden çalışma odasında kaldım ve Cain'in söylediklerini, onu bunları söylemeye zorlayan şeyleri görmeden dinledim. İş işkenceye gelince çok hassastım. Hayatımda işkenceye ne kadar tanık ve dahil olduğum düşünüldüğünde bunun kulağa aptalca geldiğini biliyorum. Ama kendini koruma imkânının verilmemesi fikri ensemdeki tüyleri kabartıp, kâbus dolu geceler geçirmeme neden oluyor. Belki çocukluğumdan kalan, kurban olma düşüncesinin beynimdeki kalıntılarındandır. Yıllar önce, Clay'le birlikte Rezervuar Köpekleri'ni izlemeye gitmiştik. Şu meşhur 'seninle ortada sıkışıp kaldım' sahnesi gelince perdeye bakamadım. Ben daha onun birilerini sandalyeye bağlayıp, üzerine benzin boca edeceğini düşünmediğim zamanlarda bile çok korkunç şeyler yapmıştı.

Biliyordum, çünkü bunları yaparken yanındaydım. Bunları yaparken onu izledim ve beni korkutan şey kurbanına bakış şekliydi. Avlanırkenki heyecan yoktu gözlerinde; aksine gözleri buz gibi mavi, donuk ve anlaşılmazdı. Bir İt'e işkence ederken, işini hiçbir duygu göstermeden, tamamen profesyonel bir şekilde yapıyordu. Tabii ki böyle bir şeyi büyük bir şevkle yapması daha kötü olurdu, ama işini bu kadar tek yönlü bir tarafsızlıkla yapmasında da insanın içini ürperten bir yan vardı. Çoğu insan bilgi edinmek için işkence eder. Clay ona öyle söylendiği için işkence ederdi. Sakat bırakıp yaşamasına izin verdiği her bir İt için, dersini almış beş İt daha yazılırdı hanesine. Öldürdüğü her İt için de birilerinin başkalarına anlatacağı bir hikâye daha ortaya çıkardı. Sürü'ye saldırmak gibi bir niyeti olanın, fikrini değiştirmesi için bu hikâyeleri hatırlaması yeterliydi. Çoğu kurtadam ölümden korkmaz, ama dünyada ölümden daha beter şeyler var ve Clay de bu beter şeylerin bazılarını hatırlatılması konusunda bir uzman sayılır.

Çalışma odasında oturup aşağıda olan bitenleri dinlediğimde, Clay'in metotlarının iyi bir tarafının daha olduğunu fark ettim. Şöhreti yayıldıkça bunları daha az yapmak zorunda kalıyordu. Jeremy, Cain'i sorguya çekerken insanın kanını donduran çılgınlıklar gelmemişti. Bunun ardından gelen dört saat boyunca, Cain'in cevap vermeye istekli olmadığını tahmin ettiğim anlarda, toplamda dört acı dolu hırıltı geldi. Clay'in orada durması ve yapabileceklerini Cain'in bilmesi, konuşmasına yetmişti.

Bear Valley'deki üç tecrübeli İt içinde Zachary Cain olabilecek en kötü muhbirdi. Daniel'ın ve Marsten'ın, Cain'e anlatmaya lütfettiği bütün planlar, beyninin çorak arazilerinde çoktan kuruyup gitmişti bile. Söylediklerine bakılırsa, Jimmy Koenig de *devrimin* bir parçasıydı ama henüz ortaya çıkmamıştı.

Cain'in onlara katılma sebebi zorbalıktan kurtulmaktı. Bu zorbalıktan kurtulmayı da, muhtemelen sayısız kere izlediği Cesur Yürek filminden öğrenmişti. Cain'in de ifade ettiği gibi, ne zaman rüzgâra ters işese, arkasını kollamaktan bıkmış

usanmıştı. Sürü'nün, İtlerin işeme teknikleriyle ilgilenmediğini bildiğimden, bunu misilleme yapılmadan, özgürce insanları öldürmeye olan isteginden bahsederken kullandığı bir ifade olarak algıladım. Cain'in dediğine göre, Koenig de aynı şeyin peşindeydi. Yani suçlular, polis teşkilatının ortadan temelli kalkmasını nasıl istiyorsa, İtler de Sürü'nün ortadan kalkmasının peşindeydi. İkisi de nasıl olduysa, Sürü ortadan kalkınca canları istediğinde, misilleme tehlikesi olmadan cinayet işleyebilecekleri kanısındaydılar. Daniel'in de her zamanki gibi daha yüce planları vardı elbette. O da Sürü'yü dağıtmak ve yerine kendi Sürü'sünü kurmak istiyordu. Yani bir çeşit mafya olacaktı aklınca. Cain pek ayrıntı vermedi ve ayrıntılarla da pek ilgileniyor değildi. Marsten'a gelince, Cain onun neden kavgaya karıştığını hiç bilmiyordu. Bu da pek umurunda olmamıştı anlaşılan.

İşe alımın arkasındaki büyük deha Daniel'di. Ev ödevini yapmış, kendisine konu belirlemiş ve en sonunda Godfather'ın psikopat versiyonunu çekmeye karar vermişti. Belirlediği kişilere reddedemeyecekleri bir planla yaklaşıyordu. Eğer birkaç eski düşmanı elemesine yardım ederlerse, seçtiği katillere mükemmel bir vücut vadeliyordu. Şimdiye kadar hiçbirini bunu reddetmemişti. O andan itibaren Daniel her bir yoldaşına yeni bir üye kazandırmıştı. Thomas LeBlanc'ı ısırp eğiten Daniel'di. Scott Brandon'ı da Marsten almıştı. Cain'in talebesiyle henüz tanışmamıştık. Belli ki, Cain'in bizi ormanda koşturduğu o gün, onu arabada bekleyen Victor Olson adında bir adamdı. Jeremy, Cain'e Olson'ın insan hayatı boyunca ne yaptığını sordu. Bu aslında benim sorumdu, ama Jeremy dinlediğimi bildiği için benimle dalga geçmek amacıyla sormuştu. Cain kendini ilgilendirmeyen hiçbir şeyle ilgilenmediği için pek detaylı anlatmadı. Bildiği tek şey, Olson'ın birkaç kızla yatarken içlerinden birini öldürmekten hapse düştüğüydü. Bu düzen, Thomas LeBlanc'a kadar bir tecavüzcü zincirine kadar ilerliyordu demek ki. Çok tecrübeli bir katil olmasa da Daniel onda potansiyel görmüş olacak ki, Cain'i adamı hapishaneden kaçırmak için ta Arizona'ya kadar göndermişti.

Cain'i de aradan çıkardığımızı göre, iki deneyimli ve iki yeni olmak üzere dört İtle karşı karşıyaydık. Böyle olması gerekirdi, değil mi? Rüyamızda görürüz ancak. Dediğim gibi, Koenig henüz gelmemişti. Onun *yeni* üyesi henüz dönüştürülüyor olduğundan, Bear Valley'ye de gelmemiş olmalıydılar. Ama gelmeleri gecikmeyecekti. Bu adamlarla savaşmak, çok başlı bir yılanla dövüşmeye benziyordu. Ne zaman başlarından birini koparsak yerine yenileri çıkıp duruyordu. Clay biraz daha bilgi almak isteyince Cain karşı koymadı ve şimdiye kadar karşı koymadığına göre, muhtemelen bundan sonra da bir zorluk çıkarmayacaktı. Kellesi koltuktaydı nasıl olsa. Eninde sonunda öldürüleceğini bilse de, en azından kafası gitmeden önce göreceği işkenceyi minimuma indirmek istiyordu ve bu uğurda davasını satacak kadar ileri gidebilirdi. Bir İt'in sadakati takdire şayandı doğrusu.

Çalışma odasında Jeremy'nin sandalyesine kıvrılmıştım. Kapı açıldığında saat onu biraz geçiyordu. Jeremy kafasını içeri uzatıp, "Sorulacak başka bir şey var mıydı?" diye sordu. Ben başımı hayır anlamında salladıktan sonra da tekrar aşağı indi.

Yarı yalvarma, yarı öfke karışımı, bastırılmış bir feryat geldi aşağıdan. Sonrası sessizlik. Saniyeler sonra bodrumun kapısı açıldı ve Jeremy'nin arka bahçeye giden ayak sesleri duyuldu. Onu yalnız bırakmam gerektiğini biliyordum. Kapı ikinci kez açılınca aşağı indim. Clay elleriyle yüzünü ovuyordu. Kan damlacıkları tişörtünü lekelemişti. Sanki dört saat boyunca kenarda sessiz ve tehditkâr bir şekilde durmamış da, bu kadar süre boyunca Cain'i yerden yere vurmuş gibi yorgun görünüyordu. Beni görünce yüzüne küçük bir gülümseme yerleştirmekten geri durmadı.

"Selam."

"Bitti mi?" diye sordum.

"Evet, öldü. Onu yarın çıkaracağız. Şimdilik hücrede tutuyoruz." Ensesini ovaladı. "Sen yemek yedin mi?"

Başımı hayır anlamında salladım. "Antonio yahni yapmıştı. Bir kâse ister misin?"

“Önce bir duş almam lazım ama sen yemeği ısıtırsan, hazır olana kadar aşağı inmiş olurum. Jeremy aç değil. O yüzden yemekte bana katlanmak zorundasın, anlaştık mı?”

Bir saat sonra Clay ve ben çalışma odasına gittik. Jeremy sandalyesine yayılmış bir hâlde gözlerini kapatmış öylece duruyordu. Biz odaya girince gözlerini araladı.

“Özür dileriz,” dedim. “İstersen gidebiliriz.”

Sağlam olan elini kaldırarak içeri girmemizi işaret etti ve gözlerini yeniden kapattı. Ben kanepeye kurulurken, Clay içecek bir şeyler hazırladı, bardaklardan birini Jeremy’nin önüne bıraktı ama o bir harekette bulunmadı.

“Şimdi, kasabada dört tane İt var,” dedim Clay yanıma otururken. “İki tanesi de yolda. Asıl soru ne yapmamız gerektiği.”

“Hepsini geberteceğiz,” dedi Clay.

“İyi planmış,” diye mırıldandı Jeremy gözlerini açmadan. “Çok kısa ve öz.”

“Benim planlarım hoşuna gitmiyorsa dinleme o zaman.”

“Buraya ilk gelen bendim,” dedi Jeremy.

“Sen uyumuyor muydun?” dedim Jeremy’ye.

Jeremy tek kaşını kaldırdı, gözlerini hiç açmadan sessizce oturdu. Clay içkisine uzanıp bir yudum aldıktan sonra, kolunu kanepenin arkasına koyup parmaklarını omzumda kıpırdattı.

“İlk önce Daniel’ı halletmemiz gerek,” dedi. “Çetenin başı o. Bir Sürü’yü organize etmek hakkında diğerleri bir bok bilmiyor. Merkezden halledersek herkes dağılır.”

“Tabii,” dedim. “Çok kolay olacaktır. Daniel çocuk oyuncuğu zaten. Onu şimdiye kadar öldürmemenin tek nedeni, çocukluğundaki oyun arkadaşına kıyamamış olman.”

Clay iy geçirdi.

“Aynen öyle,” diyerek devam ettim. “Şu anda hayatta, çünkü senin nasıl hareket ettiğini biliyor. Ve Cain gibi durduk yere tuzağa düşmeyecektir. Ben yeni olan iki İt’in peşine düşelim derim öncelikle. Onlar değerli kartlar. Onları ele geçirdikten sonra neyle karşı karşıya olduğumuzu daha iyi anlarız.”

“Zamanımı yeni yetme İtlerle harcayamam ben.”

“O zaman ben harcarım. Sen olmadan.”

“Ah, siktir.” Başını kanepenin arkasına yasladı ve parmaklarını omzumdan çekti. “Jer, duyuyor musun bunları?”

“Uyuyorum ben,” dedi Jeremy.

Bir süreliğine daha sessiz kaldı, ama bizim konuşmaya devam etmediğimizi fark edince derin bir iç çekerek gözlerini açtı. “Clay haklı, öncelikle Daniel’in peşine düşmemiz gerek,” dedi. “Ama onu öldürmek kolay olmayacak. Onu konuşmaya ikna etmeye çalışacağım.”

“Konuşmak mı?” dedi Clay. “Neden?”

“Çünkü onun nasıl biri olduğunu biliyorum ve daha fazla insanın hayatını tehlikeye atmaktansa, onu yatıştırmak daha kolay olabilir. Senin de söylediğin gibi, Daniel olmayınca diğerleri dağılacaktır. Dağıldıklarında her birini tek tek öldürüp, gelecek için bir tehdit oluşturmalarının önüne geçmiş oluruz. Daniel’in saçmalıklarına uzun süre katlandım, çünkü Sürü’den biriydi ve babası da iyi bir adamdı. Artık yeter. Onu bu seferlik de memnun ettikten sonra gözlerimizi üzerine dikeceğiz. Böyle davranmaya devam ederse eninde sonunda hata yapacaktır.”

Jeremy’ye, “Daniel neden pazarlık etmek istesin ki?” diye sordum. “Cain, onun Sürü’yü tamamen yok etmek niyetinde olduğunu söylemedi mi?”

“Evet, ama bundan fazlası var. Onun istediği, her şeyden önce intikam almak. Bizi yalvarırken görmek istiyor. Ona pazarlık teklif edersek, istediğini elde ettiğini sanabilir. Zachary Cain’in öldüğünü anlayınca panik yapmaya başlayacaktır. Jimmy Koenig henüz ortaya çıkmadı. Şu anda elinde sadece Karl Marsten var.”

“Ve iki yeni İt.”

“Onların bu savaşta yeri yok,” dedi Jeremy. “Onları ilgilen-dirmeyen bir dava için dönüştürüldüler. Onların savaşmalarının tek sebebi Daniel’la bir anlaşma yapmış olmaları ve zaten iste-diklerini de aldılar. İşlerin sapa sardığını görünce kaçacaklardır. Kalmaları için ne sebep var ki? İntikam isteyecek kadar Sü-rü’yle içli dışlı olmadılar. Toprak isteyecek kadar uzun süredir kurtadam değiller. Neden kalıp savaşsınlar?”

“Keyif için,” dedim Clay’e dönerek. “Brandon’ı barda gör-müştün. O adamı öldürürken ne kadar zevk aldığına şahit oldun. Böyle davranan bir kurtadam görmüş müydün daha önce?”

“Onların peşlerini bırakmıyorum, sevgilim,” dedi Clay. “LeBlanc, Logan’a ve Jeremy’ye yaptıklarından dolayı ge-be-recek. Bunu unutamam.”

Clay, eli kanepenin arkasından kayıp omzuma düştükten sonra saçlarımla oynamaya başladı. Sert içkinin ve uykusuz ge-çen gecelerin de etkisiyle başımı eline yasladım. Jeremy gözle-rini kapatınca ben de kapattım ve başım Clay’in omzuna düştü. Clay bana doğru döndü ve beni iyice sararak diğer kolunu ba-cağımın üzerine koydu. Kolunun sıcaklığını kot pantolonumun üzerinden hissedebiliyordum. Viskinin kokusu nefesini ele ge-çirmişti. Kapı çat diye açıldığında uykuya dalmak üzereydim.

“Ne yapıyorsunuz burada böyle?” dedi Nick. “Yatma vakti mi?”

Nick’e kimse cevap vermedi. Gözlerimi kapalı tutmaya de-vam ettim.

“Bakıyorum da keyfin yerinde görünüyor, Clayton,” dedi Nick, yerde gürültü yapmaya başlayarak. “Bunun Elena’nın kollarında uyuyor olmasıyla hiçbir alakası yoktur, öyle değil mi?”

“Burası soğuk,” diye mırıldandım.

“Bana soğuk gelmiyor.”

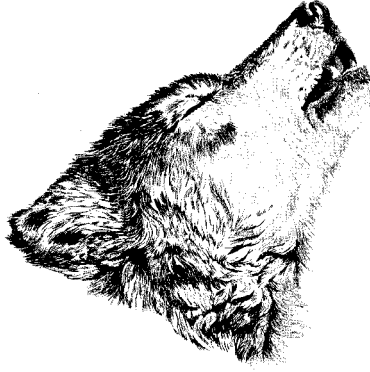
“Soğuksa soğuk işte,” diye hırladı Clay.

“İsterseniz ateş yakayım.”

“İstersen ben de yakayım,” dedi Clay. “Senin kıyafetlerinle. Üstelik hâlâ üzerindelerken.”

“Zorlama istersen Nicky,” dedi Antonio koridordan. “Kalan yıllarımı evlatsız yaşlı bir adam olarak geçirmek istemiyorum.”

Antonio’nun odaya girdiğini duydum. Sonra iki içki hazırlayıp bir sandalyeye yerleşti. Nick de yere oturdu ve sırtını bizim bacaklarımıza dayayarak gerindi. Birkaç dakika sonra odaya yeniden sakinlik çöktü. Duyulan tek şey ara ara gelen birkaç kelimeydi. Daha sonra kelimeler mırıltılara, mırıltılar da belli belirsiz seslere dönüştü ve en sonunda oda tamamen sessizliğe gömüldü. Elimi Clay’in göğsüne koydum ve kalp atışlarını dinlerken uykuya daldım.



SAPAK

Uyandığımda uzuvlarımın hiçbirinin beklediğim yerde olmadığını fark ettim. Kollarım bir yastığın altında kıvrılmıştı ve bacaklarım da çarşafa dolanmıştı. Yumuşatıcının pudramsı kokusu burun deliklerime hücum etti. Gözlerimden birini açtım ve üç tane ağaç dalının gölgesinin yatak perdemin üzerinde dans ettiğini gördüm. Bunlar oldukça şok edici şeylerdi şu anda benim için. Genelde aşağı katta Clay’le birlikte uyuyakaldığımda, mağara adamı gibi, beni kendi odasına taşıdığından onun yatağında uyanmaya alıştım. Bu yüzden de kendi odamda uyanmak benim için şok edici bir gerçektir. Arkamdan hafif bir horultu sesinin de geldiğini fark ettim. Ben hareket edince horultu kesildi ve Clay bana daha da sokuldu.

“Benim yatağında kendini rahat hissettiğini görmek ne kadar güzel.”

“Sen uykuya daldığında yanıdaydım,” dedi uykulu bir

sesle. “Yanında uyumam da bir şeyi değiştirmeyeceğinden, zahmete girmek istemedim.”

Başımı aşağı eğip çıplak vücuduma baktım. “Hatırladığım kadarıyla uyuyakaldığımda kıyafetlerim hâlâ üzerimdeydi.”

“Rahatını bozma istedim.”

Ayaklarımı hareket ettirip çıplak balçaklarına dokununca, “Sen de rahatının bozulmasını pek istememişsin anlaşılan,” dedim.

“Görmek istiyorsan dönmek gerek.”

“Yok canım.”

Burnunu enseme yasladı ve eli yavaşça karnıma kaydı. Gözlerimi kapattım, beynim hâlâ uykunun kıyısındaydı. Clay’in sıcaklığı bütün vücuduma ulaşıyor, sabah serinliğine karşı büyük bir zıtlık oluşturuyordu. Yatak perdesi bulunduğumuz yeri karanlık yaptığından uykuya davetiye çıkarıyordu. Evin geri kalanından da ses gelmiyordu. Şimdi kalkmak için hiçbir sebep yoktu ve durduk yere sebep yaratacak da değildim. Burada rahattık, dinlenmemiz gerekiyordu. Clay’in çıplak beninden yayılan sıcaklık, beynimde bazı düşüncelerin yeşermesine neden oldu, ama bu düşüncelerin daha da büyümesini sağlayacak bir şeyler yapmıyordu henüz. Yeniden uykuya dalıyormuş gibi düzenli ve yavaş bir şekilde nefes almaya başladı. Bacaklarıma dolanan bacakları hareketsizdi, elleri de öyle. Birkaç dakika böyle durduktan sonra enseme öpmeye başladı. Endişelenmeyi gerektirecek bir şey hâlâ yok diye düşündü beynim. Ensem erojen bir bölge değildi nasıl olsa, ama yine de sıcak nefesinin boynuma değmesi güzel bir histi. Hatta oldukça güzeldi. Hatta bu his, elini enseme koyduktan sonra saçlarımla oynamaya başlayınca daha da güzelleşti. Saçlarımdan sonra elini çeneme ve oradan da dudaklarıma kadar getirdi.

Dudaklarımı araladım, dilimi çıkardım ve parmağının tadını aldıktan sonra dişlerimi parmağının ucunda hareket ettirerek hafifçe ısırdım. Dudakları enseme kıpırdanmaya başladı ve oradaki küçük tüylerin diken diken olmasına neden oldu. İçim-

den hafif bir titreme geçti. Diğer elini ve dudaklarını sırtımda gezdirirken, hissettiğim titreme daha da belirginleşti. Elini göğüs kafesimin ortasındaki çukur bölgeye indirdi ve oradaki kıvrımı okşadı. Yüzümü ona döndüğümde beni kendine çekip öpmeye başladı. Yavaş ve nazik öpücüklerdi bunlar. Elleri de dudaklarının ritmine uyarak belime, sırtıma, kollarıma, omuzlarıma, oradan tekrar sırtıma, uyluğuma ve en sonunda kalçama gitti. Gözlerimi kapatmışım, uykuyla uyanıklık arasında gidip geliyordum hâlâ. Vücudumu ona doğru hareket ettirince sıcaklığı daha da belirginleşti, içindeki enerjinin birikmeye başladığını hissedebiliyordum. Karnıma değen sertliğini de hissedince yapmam gereken bir sonraki şeyi bilmek o kadar da zor değildi. Gövdemi yukarı kaldırdım, bacaklarımı açtım ve...

“Onu dün aradın mı?” diye sordu Jeremy.

“Hı?” dedim. Bulaşık makinesini boşaltırken aklım hâlâ yatakta Clay’le birlikteydi.

“Şu... Arkadaşın aradı sen uyanmadan önce. Cep telefonunu aşağıda unutmuşsun.”

Beynim bir anda yatak odasından fırlamış gibi oldu. “Cevap verdin mi?”

“Clay’in cevap vermesini beklememi mi tercih ederdin? Aramadın, değil mi?” Benden cevap bekler bir hâli yoktu. “Merak etme, bir şey söylemedim. Yani ona ne hikâye anlatıyorsan kimse bilmiyor. Bugün senin geri dönmeni bekliyordu galiba.”

“Halledeceğim.”

“Elena-”

“Halledeceğim dedim.”

Makinede kalan son tabağı da yerine koyduktan sonra koridora yöneldim. Philip’i unuttuğum için aramamıştım. Biliyorum, çok kötü geliyor kulağa ama gerçek bu. O adamı seviyor-

dum, sevdiğimi biliyordum ve bu, durumu daha da kötüleştirmekten başka bir işe yaramıyordu. En azından ona âşık olmadığımı söyleyebilseydim... Âşık olmak mı? Philip'e âşık mıydım ben? Tanrım, ne klişe bir bahaneydi bu böyle. Onu seviyordum ama âşık değildim. İşin içinde şehvet vardı, ateş vardı, abayı yakmış olmak vardı ama bunlar gerçek, daimi bir sevgiyle hiçbir alakası olmayan yıkıcı duygulardı yalnızca. Philip'i unutmuştum, çünkü bu işle bu şekilde baş ediyordum; hayatımı Sürü ve insan hayatı olarak ikiye ayırarak. Philip insan olan tarafa aitti ve Sürü'yle birlikteyken onu düşünmek bile sahip olduğumuz şeye leke düşürüyordu. Ya da kendimi avutmak için söylediğim şeylerdi bunlar.

Telefonumu almak için salona giderken Clay önüme çıktı. Telefonumu alıp odama çıkmak için bahane uyduramayacağımdan, onunla birlikte ormanda yürüyüşe çıktık. Döndüğümde Philip'i arayacaktım, ama eve döndüğümüzde Jeremy, Cain'in cesedinden kurtulmamız gerektiğini söyledi. Ondan sonra da olaylar birbirini takip etti ve eğer olaya o gün başıma gelenlerin ışığında bakılırsa, Philip'i aramamış olmam hoş karşılanan bir durum bile olabilir. Yine...

Kanunsuzluğun ve bölge hâkimlerinin kol gezdiği o güzel zamanlarda, Sürü öldürdüklerinin cesetlerini istediği yere atabilirmiş. İnsanlar kayıp vakalarıyla daha fazla ilgilenmeye başlayınca, Sürü de cesetlerini gömmek zorunda kalmış. Bugünkü gelişmiş teknolojinin ürünü olan DNA testleri ve gelişmiş dedektif ağı nedeniyle, bir cesetten kurtulmak artık yarım gün gerektiren bir iş oldu. Sürü'nün her üyesi, bir cesedi adli tıp bilgisine sahip bir katil gibi iyi gömene kadar, ayrıntılı bir eğitim almak zorundayız.

Keşif aracıyla bir saat boyunca kuzeye sürdük. Geçtiğimiz yıllarda kullanılmamış olan bölgeler seçmeye gayret ediyorduk. Sonraki bir saat, bir ağaç kütüğünü kenara çekip, arabayı mümkün olduğunca ormanın derinlerine götürmeye çalışmakla geçti. Sonra Cain'in cesedini müsait bir yere taşıdık, soyduk, yıkadık ve bir yerinde yara var mı diye kontrol ettik. Vücudun-

daki tek iz, Clay'in boynunu kırarken bıraktığı iki küçük lekeydi. İşleri sağlama almak için Clay diğer morlukları bir çakıyla kesip çıkarmıştı. En sonunda Cain'i gömdük. Mezarın üzerini kapattıktan sonra ben otları yerleştirirken, Clay de bir insanın kaldıramayacağı kadar ağır olan iki kayayı mezarın üzerine yerleştirdi. Arkamızda bıraktığımız izleri yok ederek, geldiğimiz yoldan araca gittik.

Gideceğimiz ikinci yer en az burası kadar dikkatle seçilmiş bir noktaydı ve bir saatten fazla bir uzaklıktaydı. Orada da bir çukur açıp, Cain'in kıyafetlerini, kimliğini ve cesedini taşımak için kullandığımız çantaları, kıyafetlerimizi, onu temizlemek için kullandığımız eşyaları attık. Bunlar ilk önce çıkan dumanı minimuma indirmek için gaz yağıyla yakıldı. Hepsi küle dönmüşükten sonra Clay çukuru kapattı ve böylece gömme işini bitirmiş olduk. Kusursuz değildi elbette, ama kimse Cain'i aramayacaktı nasıl olsa. İtler arkasında yaşlı gözler bırakmaz.

Kırmızı mavi ışıklar dikiz aynasında belirmeye başladığında Stonehaven'a yirmi dakika mesafedeydik. Işıkların başka biri için yandığından emin olarak başımı kaldırdım. Hiçbir trafik yasasına karşı gelmediğimi biliyordum. Bir cesedi ormana gömdükten sonra yapabileceğiniz en aptalca şey, otobanda giderken trafik kurallarına karşı gelmektir. İşte bu yüzden de direksiyonda Clay değil, ben vardım. Bu yolda hız sınırı vardı, sınırı her ne kadar aşmamış olsam da sınıra yakın bir hızda gitmek yanılsamış gibi gelirdi bana. Son elli kilometredir sabit bir hızla, yanlış bir dönüş yapmadan, hiçbir dur işaretini kaçırmadan ilerliyordum. Önümde ya da arkamda bir araba var mı diye kontrol ettim, ama yoldaki tek araba bizdik. Clay omzunun üzerinden, gelen polis arabasına baktı.

"Buradaki hız limitini mi değiştirmişler?" diye sordum.

"Hız limiti m?"

"Neyse, boş ver. Kenara çekiyorum."

"Önemli bir şey yoktur. Her şey temiz."

Polis sireninin yetişmeleri gereken acil bir durumdan kay-

naklanmasını umarak kenara çektim. Araba arkamdaki çakıl taşlarına doğru gelip yavaşça durunca sessiz bir küfrettim.

“Her yer temiz,” dedi Clay. “Endişelenmen gereken bir şey yok.”

Polislerden biri ön yolcu koltuğuna doğru yürüdü ve camı tıklattı. Clay rahatsızlığını belli edecek, ama saygısızlık olarak algılanmayacak kadar bir süre boyunca hiçbir şey yapmadı. Yeterince beklediğini düşündükten sonra camını açtı.

“Clayton Danvers siz miydiniz?” diye sordu polis memuru.

Clay, adama baktı ama hiçbir şey söylemedi.

Polis memuru sözüne devam etti. “Arkadaşımız aracı tanıdı. Araçta sizin olmanızı umuyorduk. Böylece evinize gitme zahmetine katlanmamış olduk.”

Clay, adama bakmaya devam ediyordu.

“Arabadan inmenizi rica edebilir miyim, Bay Danvers?”

Clay kapısını açmadan önce yine aşırıya kaçmayacak kadar bekledi. Emniyet kemerimi çıkarıp araban indim ve kapının önünde beklemeye başladım. Beynim cevap bulmak için didinip duruyordu. Arka bölme temizdi, değil mi? Ellerimizi yıkayıp, kıyafetlerimizi temizledik, değil mi? Kullandığımız bütün gereçlerden kurtulduk, değil mi? Hepsine kafamda bir onay işareti koydum. En azından olduğunu tahmin ettiğim şeyler bunlardı. Kaçırdığım bir şey var mıydı acaba? Aracın arkasında göremediğimiz bir parça kumaş falan kalmış mıydı? Kıyafetlerimiz benim burnuma geldiği gibi, insanların burnuna da fena hâlde duman kokuyormuş gibi geliyor muydu?

Diğer polis memuru otuzlu yaşlarında, vücuduna iyi bakmış bir adamdı. Elini gözlerine siper ederek arka camdan içeri baktı. “İçerisi oldukça genişmiş,” dedi. “Bu arabanın içine ne kadar eşya sığdırabiliyorsunuz?”

“Eşya derken?” dedim göz kırparak. “Ha, bavul falan mı diyorsunuz? Bir haftalık tatilin bavullarını sığdıracak kadar.”

Polis kısa bir kahkaha attı. “Eğer siz de karım gibiyseniz, bir haftalık tatilin bavulları az değil demektir.” Gözlerini kısıp

içeri baktı. “İçerisi çok büyük ve rahat görünüyor. Sizin çocuğunuz yoktu, öyle değil mi?” Yeniden bir kahkaha attı ve arabanın lastiklerini ve altını kontrol etmek için diz çöktü. “Bu, şu banliyö araçlarından, değil mi? Arazi yarışları için özel olarak tasarlanmamış 4X4’lerden?”

“Bu araçla arazi yarışı da yapabilirsiniz,” dedim sakın kalmaya çalışarak. “Ciddi araziler için biraz hantal kalır, ama New York kışında çok kullanışlı oluyor.”

“Eminim öyledir,” dedi Clay’e dönerek. “Bunların çekme kapasitesi nedir?”

“Hiçbir fikrim yok,” dedi Clay. Kenarda durmuş, konuşmanın ince noktalarını bana bırakıyordu. Bu da öfkesini kontrol altında tutma yöntemlerinden biriydi; insanlarla yüz yüze gelmekten mümkün olduğunca kaçınmaya çalışmak.

“Bununla hiçbir şey çekmedik daha önce,” dedim.

Polis arabanın altına bakmaya devam ediyordu. Belki bir şeyler arıyordu, belki de amortisörü kontrol ediyordu. Bekleyebileceğim kadar bekledikten sonra dayanamayıp sordum. “Hız limitini mi aştım?”

“Bir ihbar aldık,” dedi genç olan polis memuru. Clay’e döndü. “Mike Braxton’ın ölümüyle ilgili bir şeyler biliyor olabileceğinize dair isimsiz bir telefon. Bazı sorularımızı cevaplamanız için merkeze gelmenizi rica edeceğim sizden.”

Clay’in çenesi kasıldı. “Bütün işimi bırakıp...”

Sustu, ben bir şey söylemedim ama aklımdan geçenleri biliyordu. Polislere karşı gelip onları kızdırmanın bize bir faydası dokunmayacaktı. Eğer bir sebepleri yoksa, kendini savunmak onların geri adım atmasını sağlayabilirdi ama bu çok riskliydi. Aracı aramaya kalkışabilirlerdi; böyle küçük kasabalardaki polisler yasalara yüzde yüz uymaya pek gönüllü olmuyorlar. Aslında yasal olarak Clay’i konuşmaya da zorlayabilirlerdi, ancak bugünkü sabah *aktivitemizi* küçük bir diyalogla halletmeye niyetleri yok gibiydi.

Clay bir saatini onlara ayırabileceğini söyledi. Merkeze po-

lis arabasının arkasında gidecekti, ben de keşif aracıyla onları takip edecektim. İsimsiz aramanın arkasında İtlerden biri olmayıydı. Bizi ihbar ederek bir tuzağın içine çekmeye çalışıyorlardı, ama polis arabasının arkasında ben varken pusu kurmaya cesaret edemezlerdi. Merkeze vardıktan sonra güvendeyiz demekti, silahlı adamlarla dolu bir binaya saldırmaya cüret edemezlerdi.

Polis merkezinin bekleme odası yatak odamdan daha küçüktü ve içerideki bütün mobilyalar da muhtemelen gümüş tarak setimden daha ucuzdu. Oda yaklaşık yirmi beş metrekarelik bir alandan ibaretti, bir kapısı ve farklı bölmelere açılan iki penceresi vardı. Kuzeye bakan pencerenin camı tek kanatlıydı ve bu odadan daha küçük bir odaya açılıyordu. Bütün polis merkezinin, Büyük Buhran zamanından kalma bir ev olduğunu düşünürseniz, tek kanatlı bir cam mantıklı gelmeye başlıyor. Odaların çoğu birden fazla amaca hizmet etmesi için tasarlanmıştı anlaşılan. Polisin şüpheliyi gözetlemesi gereken nadir zamanlarda, bekleme odası aynı zamanda gözlem odası olarak da hizmet veriyor gibiydi. Clay'in böyle bir muamele görmesine gerek yoktu. Biz merkeze varır varmaz, özel görüşme odalarından birinin yolu gösterildi.

İkinci pencerenin açıldığı kafesli bölmede – pencerenin önünde neden demir olduğunu hiç sormayın bile, belki de kadının kaçıp gitmesinden korkuyorlardır – yirmili yaşlarda bir resepsiyon memuru oturuyordu ve diğer polis memurlarından gelen bitmek tükenmek bilmeyen kahve, daktilo, dosya isteklerini halletmeye çalışıyordu. Bekleme odasında bulunan üç sandalye güvelerin yediği, altın renkli bir döşemeye kaplanmıştı ve boyaları da çoktan soyulmuştu. İçlerinden gözüme en güzel görüneni seçtim, otururken tenimin hiçbir yere değmemesine özen gösterdim ve eve gidince kıyafetlerimi yıkamam gerektiğini kendime hatırlattım. Eski bir tahta masanın üzerindeki dergi yığınının kokusu geldi burnuma. Time Gazetesi'nin üzerindeki Kanada kelimesi dikkatimi çekti. Gazeteyi alıp habere bir göz attım, Quebec Referandumu'yla ilgili olduğunu anlayınca da aldığım yere geri bıraktım. Kanadalıların yüzde doksanının

uyku problemini çözebilecek bir konu olmasına rağmen gazetenin beş yıllık olma ihtimali vardı. Bu istasyonda her şeyi çok *güncel* tutuyorlardı gerçekten.

Kafamı kaldırınca resepsiyon memurunun, insanların dilencilere ya da kuduz köpeklere bakarken sahip olduğu yüz ifadesiyle bana baktığını gördüm. Stonehaven'a gelen genç polis memuru tezgâhın üzerinden eğilmiş, kadınla muhabbet ediyordu. İkisinin de gözlerini dikip bana bakıyor olmalarına bakılırsa muhabbetin konusu bendim. Eminim ki çamura bulanmış spor ayakkabılarıma bakarak hiç de güzel şeyler söylemiyorlardı. Muhtemelen ormandaki fiyaskoyu kadına defalarca kez anlatmıştı. En sevdiğim! Bear Valley'de iyi bir ün kazanmak için geçen on yıldan sonra, soğuk bir ilkbahar sabahında, üzerimde tek parça kıyafet olmadan ormanda gezinerek o kadar emeği heba etmiştim. Üstüne üstlük, üzerimde olması gereken kıyafetler, sanki sado-mazo bir seks ritüeline karışmışım gibi paramparça bir hâlde etrafa saçılmıştı. Bear Valley'de yapılacak her piknikte, yakılan ateşin etrafında hikâyelerim anlatılacaktı, buna hiç şüphe yoktu.

Ben dergilere göz gezdirirken bekleme odasının kapısı açıldı. Başımı kaldırdığımda Karl Marsten'ı ve hemen arkasından gelen Thomas LeBlanc'ı gördüm. Marsten'ın üzerinde keten bir pantolon, binlerce dolarlık deri ayakkabılar ve tasarımcı ürünü bir golf tişörtü vardı. LeBlanc'ın ne giydiğine dikkat bile etmedim, çünkü Marsten'ın yanında çok sönük kalıyordu. Aslına bakarsanız Marsten'm yanında herkes sönük kalıyordu. Marsten işi gücü olmadığından, rahat ama şık erkek görünümü kazanmak için yıllarını harcamış bir adamdı. Elleri ceplerindeydi, ama pantolonunu aşağı çekecek ya da çirkin görünmesine neden olacak kadar derinde değildi. Dudaklarındaki o yarım gülümseme ilgi, sıkılmışlık ve zevkin mükemmel oranlarda karışımıydı. Yüzündeki bu çalışılmış gülümsemeyle resepsiyondaki kıza dönüp baktığımda, kız anında dikleşti ve ellerini önünde kavuşturdu. Marsten ona birkaç kelime mırıldandı. Kızın yanakları kızardı ve vücuduna cilve yapar bir tavır yerleşti.

Marsten parmaklıklardan içeri eğilip bir şeyler daha söyledikten sonra bana döndü ve gözlerini devirdi. Başımı bezginlikle salladım. Karl Marsten'ın katlanılacak tek tarafı, ne kadar sahte biri olduğunu bilmesiydi.

“Elena,” dedi yanımdaki koltuğa otururken. Fısıldayarak konuşmuyordu ama odanın karşısındaki kızın, demir parmaklıkların arkasından bize kulak misafiri olmasının önüne geçecek kadar de sessizdi. “İyi görünüyorsun.”

“Beni deneme, Karl.”

Kısa bir kahkaha attı. “Yani demek istediğim, Zachary Cain’le küçük bir karşılaşma yaşamış birine göre oldukça güzel duruyorsun. Yanağındaki sıyrığın sebebi de bu sanırım. Ve zannediyorum ki artık oyuna bizimle devam edemeyecek.”

“Evet, öyle de diyebilirsin.”

Marsten arkasına yaslandı ve bacak bacak üzerine attı, arkadaşının öldüğüne çok üzülmüş görünüyordu *gerçekten*. “Seni uzun süredir görmüyordum. Ne kadar oldu? İki yıl, değil mi? Bana öyle bakma. Seni deniyor değilim. Merak etme, asılmıyorum da. O kadar aklım var, Tanrı’ya şükür. Ben sadece, seninle muhabbet etmeyi özlediğimi söylüyorum. Sen her zaman merak uyandıran biriydin benim için.”

Diğer yanıma LeBlanc oturmıştı. Onu görmezden geliyordum. Seçme şansı verilse, Logan’ın katiliyle konuşmamayı yeğlerdim zaten.

“Senin yazdığın birkaç makaleyi okudum,” diye devam etti Marsten. “Aferin sana, gittikçe yükselen bir kariyerin var anlaşılan.”

“Bazılarımızınki kadar iyi değil maalesef,” dedim bileğindeki Rolex marka saate bakarak. “Çaldın mı, aldın mı?”

Gözleri parıldadı. “Tahmin et.”

Kısa bir süreliğine düşündüm. “Aldın. Çalsaydın çok daha ucuz ve kolay olurdu. Sen başkalarının takılarını takmak istemezsin, ama başkalarının eşyalarını satarak elde ettiğin parayla kendine pahalı şeyler almakta bir sakınca görmüyorsun.”

“Nokta atışı yaptın, her zamanki gibi.”

“İşler oldukça iyi gidiyor herhâlde.”

Marsten yine bir kahkaha attı. “Elimden başka bir şey gelmediğini göz önünde bulundurursak, evet iyi gidiyor, teşekkür ederim. Konu açılmışken, birkaç ay önce, bana seni hatırlatan bir şey geçti elime. Platin bir kurt kolyesi. Mükemmel bir işçilik. Filigran desenleriyle süslenmişti ve gözlerinde yakutlar vardı. Çok zarif bir şeydi gerçekten. Sana göndermeyi düşündüm, ama eline geçer geçmez çöpe atarsın diye göndermek istemedim.”

“İyi düşünmüşsün.”

“Ama pes etmiş değilim. İstersen sana verebilirim. Kendini bir şey yapmaya zorunlu hissetme sakın. Sana çok yakışır, ama aynı zamanda işin için de, senin de seveceğini düşündüğüm birazcık ironi var.”

“Senin bu işe dahil olmana şaşırdım doğrusu,” dedim. “Sen Daniel’den hoşlanmıyordun hani?”

Marsten büyük bir gösterişle iç geçirdi. “İşten konuşmak zorunda mıyız şimdi?”

“Ben sadece, seni gözümde anarşist biri olarak hiç canlandıramadım.”

“Anarşist mi?” Bir kahkaha daha attı. “Hiç değilim. Diğer herkesin Sürü’yle alıp veremedikleri bir şeyler var. O şeylerin altında da antisosyal ve yaramaz isteklerini tatmin etmek var. Sürü bana hiçbir zaman sorun çıkarmadı ki. Elbette benim için iyi bir şey yaptığını da söyleyemem. Ben de buna karşılık olarak, Sürü’nün başına ne gelirse gelsin umursamaz bir tavır takınıyorum. Benim tek istediğim kendi toprağım.”

“Eğer toprağını elde etseydin bu kavgaдан çıkar mıydın?”

“Çıkayım da bütün anarşist dostlarımı terk mi edeyim? Bu çok alçakça ve vicdansızca bir hainlik olur. Kendi çıkarları uğruna başkalarını harcamak... Sana da benim yapabileceğim türden bir şeymiş gibi geliyor mu?”

LeBlanc artık sabrını yavaş yavaş kaybettiğini anlatan bir

ses çıkardı. Marsten’la olan muhabbetime devam etme fırsatı bulamadım, çünkü Marsten onu işaret ederek, “Seninle tanışmak istedi,” dedi. “Polisin arkasından şehre kadar gelmişken seninle konuşmaya karar verdiğini söyledi. Ben de sana onu tanıtmak için geldim. Eğer seni sıkmaya başlarsa çılgık at. Ben şu dergilerden birini okuyor olacağım.” Marsten dergi yığınınından bir tanesini çekip çıkardı, sandalyesine iyice yerleşti ve okumaya başladı. “Avcı Günlükleri. Hımm, belki ben de birkaç şey öğrenirim.”

LeBlanc ona aşağılama dolu bir bakış attı. Belli ki onun üçüncü sınıf bir kurtadam olduğunu ve ismini hak etmediğini düşünüyordu ama yanılıyordu. Ülkedeki en tehlikeli İt’i seçmem gerekseydi, Daniel ve Marsten arasında yazı tura atardım. Marsten bu ünü nasıl kazanmıştı? Diğer herkesten daha fazla mı insan öldürmüştü? Sürü’ye işkence edip, bize sorun mu çıkarmıştı? Hayır, bu soruların ikisinin de cevabı hayır. Marsten insan öldürmeyen sayılı kurtadamlardan. Birçok şey gibi, insan öldürmek de *seviyesine düşülmesi* gereken bir şeydi onun için. İş Sürü’ye gelince herkese karşı, tıpkı şimdi bana olduğu gibi, insancıl yaklaşırdı. Ama yine de ona – Daniel dışında – diğer İtlerden daha büyük bir özen göstermek zorundaydık. Neden mi? Çünkü onda da Clay’dekine benzer tek yönlü bir kuvvet vardı. Marsten ne zaman yeni bir yere taşınsa, oradaki bütün kurtadamları tespit eder, onları lüks bir akşam yemeğine çıkarır ve bulundukları yeri terk etmeleri için güzel güzel muhabbet ederdi. Eğer gitmezlerse gece yarısı hepsinin işini bitirirdi. Marsten ne istiyorsa alırdı ve bu konuda ne merhamet gösterir, ne de pazarlık yapardı. Şimdi istediği de topraktı. Yedi yıldır artık emeklilik yaşını geçtiğinden ve tek bir yere yerleşmekten şakayla karışık dem vururdu. Sürü onu her seferinde görmezden geldi. Marsten artık beklemekten yorulmuştu. Şimdi benim yanımda bütün kibarlığıyla oturuyor, akademik kariyerime iltifatlar ediyor ve bana pahalı mücevherler teklif ediyor olabilirdi, ama yarın yoluna çıktığımda gözümün yaşına bile bakmayacaktı. Kişisel bir şey değildi bu. Yalnızca işler böyle yürüyordu.



İZLENİMLER

LeBlanc on dakika boyunca, sanki bir böcek bilimcinin yeni bir türü incelediği gibi beni inceledi. Buradan gitmek istiyordum. Belki de planları buydu; bu pislik bana o kadar uzun bir süre öküç gibi baksın ki, tuvalete gidip ellerimi yıkamak isteyeyim. Onlar da beni orada köşeye sıkıştırsınlar. LeBlanc'm Logan'ı öldürdüğünü ve Jeremy'ye saldırdığını hatırlamaya çalıştım ama yapamadım. Öldürdüğü kadınlar ve onlara yaptıkları hakkındaki detaylar geliyordu gözümün önüne. O fotoğraf albümünü aklımdan atamıyordum. Logan için onu öldürmek istiyordum. Diğerleri içinse, ona ellerimi değdirmek zorunda kalmamak için bu işi başkasının yapmasını istiyordum.

Bütün bunları unutmaya çalışıp onu tartmaya odaklandım. Yıllar Thomas LeBlanc'a iyi davranmamıştı. Tutuklanırken çekilen fotoğraftaki bakımlı adamdan eser yoktu şimdi. Normal bir insanın bir psikopattan bekleyeceği gibi, sakalları ya da yağlı saçları olduğunu söylemiyorum. Zira öyle değildi, ama

otuzlu yaşlarında bir işçi gibi görünüyordu. Markasız bir kot pantolon, rengi solmuş bir tişört ve marketten alınmış bir çift ayakkabı da görüntüyü destekler nitelikteydi. O fotoğraf çekildiğinden beri kilo almıştı ve maalesef bu kiloların bir gramı dahi kas değildi.

“Benimle konuşmak mı istedin?” diyebildim sonunda.

“Seninle ilgili kopan bu kıyamet neymiş diye bakmak istedim,” dedi hâlâ merak ettiğini anlatan bakışlarıyla.

Yine susup öküz gibi bakmaya devam etti. Bu, onun yanında durmama yetecek olan bütün takatimi alıp götürdü. Olaya başka bir açıdan bakmaya çalıştım. O yeni bir kurtadamdı, ben tecrübeli bir kurtkadındım. Buraya kadar güzeldi. Ama bakış açım kaymaya başladı. O, kadınları avlıyordu ve ben de bir kadındım. Ne kadar mantıklı davranmaya çalışsam da, bunun için ne kadar uğraşsam da, bu adam beni korkutuyordu işte. Aklın ve mantığın artık iş görmediği yerlerime kadar korkutuyordu.

Birkaç dakika geçtikten sonra tek taraflı camdan bir gölge geçti. Bir dikkat dağınıklığı kolladığımdan, kalkıp karşıya yürüdüm. Clay diğer odada tek başınaydı. Masanın kenarındaki sandalyeye kaykılmıştı ve ayağını gergin bir şekilde yere vuruyordu. Şimdiye kadar ne kelepçe takılmış, ne de zarar görmüştü. Güzel.

“Bu o mu?” diye sordu LeBlanc arkama gelip. “Şu kötü şöhretli Clayton Danvers? Bu o, değil mi?”

Clay’i izlemeye devam ettim.

“Vay anasını ya,” diye mırıldandı. “Sürü siz ikinizi nasıl buldu, Tanrı aşkına? Plaj voleybolundan falan mı? Resmen mükemmel bronzluk. Buklelerine bayıldım.” LeBlanc başını sağa sola salladı. “Benim kadar bile büyük sayılmaz. Boyu kaç? Bir seksen falan herhâlde. Postallarla tartılsa doksan kilo anca eder. Tanrı aşkına! Ben Cain’den bile daha büyük bir yarma bekliyordum, ama karşıma çıkan ne? Pembe dizi yıldızı. IQ’su da ona uygunmuş gibi duruyor zaten. Yürürken aynı zamanda sa-kız çiğneyebiliyor mu bari?”

Clay sandalyesiyle oynamayı bırakıp yüzünü cama döndü. Ayağa kalktı, yürüdü ve benim önümde durdu. Ben öne eğilmiştim, bir elim de camın üzerindeydi. Clay camın diğer tarafına elini uzattı ve gülümseyerek, parmaklarımın olduğu yere dokundu.

LeBlanc bir anda geriye zıpladı. “Siktir! Bu cam tek taraflı değil miydi?”

“Öyle.”

Clay başını LeBlanc’a çevirdi ve dudaklarını oynatarak iki kelime söyledi. Sonra bulunduğu odanın kapısı açıldı ve memurlardan birisi onu çağırınca Clay sırtarak odadan çıktı. O odadan çıkarken bana da bir öz güven dalgası geldi.

“Ne dedi?” diye sordu LeBlanc.

“Beni bekle.”

“Ne?”

“Sana meydan okudu,” dedi Marsten odanın diğer ucundan. Başını dergisinden kaldırmamıştı. “Seni, kendisini daha iyi tanımaya davet ediyor.”

“Sen yapacak mısın böyle bir şey?” dedi LeBlanc.

Marsten hafifçe gülümsedi. “Beni davet etmedi ki.”

LeBlanc burnundan bir nefes verdi. “Birkaç katil canavara kıyasla siz devede kulak kalırsınız. Meydan okumalarınız, kurallarınız falan fasa fiso,” dedi eliyle beni işaret ederek. “Sen de öylesin. Odada sanki ikimizin bulunması hiç umurunda değilmiş gibi lakayt tavırlar-”

“Umurumda değil zaten.”

“Olmalı ama. Seni ne kadar hızlı öldürebileceğimin farkında mısın? Benden bir metre uzaktasın. Elimde bir bıçak ya da bir silah olsaydı, daha çılgılık atmaya fırsat bile bulamadan gebermiştin.”

“Gerçekten mi? Hımm, garip.”

LeBlanc’ın yanağı seğirdi. “Bana inanmıyorsun demek. Yanımda bir silah olmadığını nereden biliyorsun? Kapıda me-

tal detektörü yoktu. Silahımı çıkarıp, seni öldürüp, otuz saniye içinde buradan tüyebilirim.”

“Öldür o zaman. Biliyorum, bizim küçük oyunlarımız senin hoşuna gitmiyor ama beni eğlendir biraz. Eğer bir silahın ya da bıçağın varsa çek hemen. Yoksa da varmış gibi davran. Yapabilir miymişsin görelim.”

“Sana bir şey kanıtlamama gerek yok. Hele de senin gibi kendini...”

Cümlelerin ortasında elini kaldırıncaya bileğini yakalayıp çevirdim. Kırılan kemiğin sesi bütün odayı doldurdu. Resepsiyondaki kız dönüp baktı, ama LeBlanc’ın ona sırtı dönüktü. Ben kıza gülümseyince işine devam etti.

“Seni... Lanet... Karı...” dedi LeBlanc derin derin nefes alarak. “Bileğimi kırdın.”

“O zaman ben kazandım.”

Yüzü mora döndü. “Seni ukala-”

“Aksi ezikleri kimse sevmez,” dedim. “Dişini sık ve katlan. Kurtadam kitabında ağlamak yazmaz. Daniel sana bunu öğretmedi mi?”

“Ziyaretinin artık sonuna geldik,” dedi Marsten ayağa kalkarak. Elindeki dergiyi, aldığı yere fırlattı.

LeBlanc hareket etmeyince Marsten yanına gelip koluna uzandı. LeBlanc, Marsten daha ona dokunamadan kenara kaçtı ve bana bir bakış fırlattıktan sonra büyük adımlarla uzaklaştı.

“Bebek bakmak ne keyifli şey,” dedi Marsten. “Ben gideyim o zaman. Clayton’a benden selam söyle.”

Kalbim güm güm atar bir hâlde orada öylece kaldım. Korkumu, cesaret gölgesinin altına gizlemiştim ve LeBlanc anlamamıştı bile. Çocuk oyuncuğu. Bu İt’in hakkından bal gibi de gelebilirdim. Peki, o zaman kalbim neden deli gibi atıyordu?

Yirmi dakika sonra hâlâ bekleme odasıdaydım ve artık okuyabileceğim şeyler listesinin neredeyse sonuna gelmiştim. Cosmo’nun sayfalarında bir şey dikkatimi çekti. ‘Yapıcı tartış-

ma; sevgilinizle olan ilişkinizi güçlendiriyor musunuz, yoksa onu kendinizden itiyor musunuz?’ İlgi çekiciymiş, özellikle de sevgilinizi kendinizden itme kısmı, ama kendimi dergiyi yerine bırakmaya zorladım. Cosmo benim hayatıma hitap etmezdi ki hiçbir zaman. Anketler her zaman, ‘Sevgiliniz size Alaska’da bir işe girdiğini söylese ne tepki verirdiniz?’ gibi sorulardan oluşurdu. Alaska’ya taşınmak mı? Benim sevgilim gelmiş otuz yedi yaşma, daha evden bile çıkmıyor, ne Alaska’sı. Benim hayatımla alakalı sorular nerede? ‘Sevgilinizin ayak izi ve saçı, ölü bir adamın yanında bulunsaydı nasıl tepki verirdiniz?’ gibi sorular yok mu? Böyle sorular soran bir dergi gösterin, hemen gidip abone olmazsam ne olayım.

Clay odaya geldiğinde okuyacak başka bir şey arıyordum. Resepsiyondaki kız yine kendine çekidüzen verdi. Gülümseyip benim anlayamadığım bir şeyler mırıldandı. Karşılığında Clay’den aldığıysa, seviyeli bir gülümsemeyle karışık umursamaz bir tavidir. Kız daktilosuna yeniden gömüldüğünde neredeyse ona acıdım. Clay insanları böyle büyüleyebiliyordu bazen.

“İdam cezası mı aldın?” dedim bana yaklaştığında.

“Rüyada görürsün. Saçmalığın daniskasıydı, sevgilim. O kadar boş laflar ettik ki karnım acıktı.”

“Dava etmelisin bence.”

“Edebilirim.” Kapıya yöneldi ve geçmem için açık tuttu. “Demek ziyaretçilerin vardı?”

“Marsten ve LeBlanc.”

“Marsten’in derdi neymiş?”

“Bana bir kolye teklif etti.”

“Karşılığında ne istedi?”

“Hiçbir şey. Her zamanki Karl işte. Yine savaşın kanlı tarafını görmezden gelerek, dünyanın en cana yakın insanıymış gibi davrandı. Ölüm demişken, LeBlanc beni ne kadar hızlı ve kolay öldürebileceği konusunda böbürlendi. Bileğini kırdım ama pek etkilenmiş görünmüyordu.”

“Güzel. Bunu hak edecek ne yaptı, peki?”

“Bana gözünü dikip baktı. Gördüğü şeyden de pek etkilenmişe benzemiyordu.”

Stonehaven’a geldiğimizde Jeremy bizi ön kapıda bekliyordu. “Öğle yemeğini kaçırınız,” dedi. “Bir şey mi oldu?”

Jeremy’nin göğsüne ağrılar girmesini istemediğim için, “Cain işini hallettikten sonra,” dedim aceleyle. “Polis merkezinden arayabilirdim ama telefon çok ortalıktaydı. Cesedi gömdükten sonra dönerken polis bizi kenara çekti. Daniel, onlara Clay’in cinayetle ilgili bir şeyler bildiğini söylemiş. Cain’in cesedinden kurtulurken yakalanmamızı umuyordu anlaşılan, ama şansı yaver gitmedi.”

“Polisin bu işten ne kadar haberi varmış gibi duruyordu?”

“Pek değil,” dedi Clay. “Sordukları sorular oldukça geneldi. Aceleyle hazırlanmış gibi.”

“Arabayı aradılar mı?”

“Aradılar diyemem,” dedim. “Bir tanesi camlardan içeri çok dikkatli bir şekilde bakıp, arabanın altını kontrol etti. İlgilendiği tek şey keşif aracının kendisi gibiydi ama. Ne kadar çekiyor, arazi yarışı yapabiliyor mu falan. Tabii bu, onun arabayı kontrol ettiğini gizlemek için kullandığı bir yöntem de olabilir elbette.”

“Mükemmel,” dedi Jeremy başını iki yana sallayarak. “İçeri girin de karnınızı doyurun. Bir an önce gitmemiz gerek.”

“Daniel’a mesaj ulaştırmanın bir yolunu buldun mu?” diye sordum.

Jeremy eliyle bir hareket yaptı. “O bir sorun değildi zaten. Ona mesajımı çoktan ilettim.”

“Cevap verdi mi?”

“Evet, ama bizim şu anda yapmak üzere olduğumuz şeyi alakadar etmiyor. Acele edin. Fazla zamanımız yok.”

“Nereye gidiyoruz?” diye sordu Clay ama Jeremy çoktan eve girmişti.

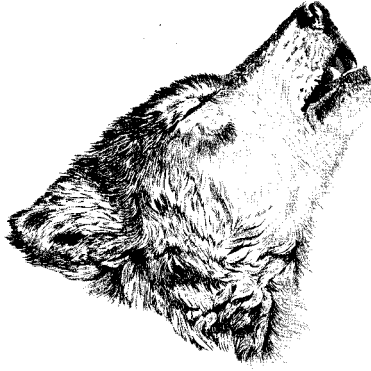
Bir saatten az bir süre sonra beşimiz keşif aracındaydık. Sürü’nün seyahat etmek için fazladan araç almasına gerek kalmadığı daha önce hiç olmamıştı. Geriye sadece beşimizin kaldığını elbette daha önceden fark etmiştim, ama hepimiz arabaya binip de yola çıkınca fark etmemle aynı şey değildi. Beş kişi. Dört adam ve kendini gruptan sayıp saymama konusunda emin olmayan bir kadın. Ben de gidersem eğer geriye Sürü kalacak mı? İki baba ve iki evlattan oluşan Sürü’ye, Sürü denir mi? Düşünceyi kafamdan atmaya çalıştım. Benimle ya da bensiz, Sürü devam edecekti. Her zaman etmişti. Öte yandan benim bağımsızlığımı ilan etmemi gerektiren özel bir durum yoktu, ne şimdi ne de gelecekte. Bu iş bittikten sonra Toronto’ya dönecektim, ama Jeremy’nin de söylediği gibi, Sürü’deki durumum hakkında aceleci bir karar vermeye gerek yoktu.

Jimmy Koenig’le buluşmak için havaalanına gidiyorduk. Sürpriz karşılama komitesi de diyebilirsiniz buna. Jeremy, Koenig’in Seattle’dan New York’a bugün saat 19.10’da varacağını öğrenmişti. Bunu nereden öğrendiğini hiç sormayın. Sanırım onca yılın tecrübesine, biraz yalan, biraz da güzel söz ekleyince böyle oluyor. Jeremy’nin her zaman kullandığı yöntemdi bu. Havaalanı tezgâhtarlarından, hotel rezervasyon çalışanlarından, kredi kartı satış temsilcilerinden ve diğer müşteri temsilcilerinden, onlara iyi bir hikâye anlatarak ve aşırı kibar bir şekilde davranarak öğrenebileceğiniz şeyler sınırsızdı gerçekten. Jeremy’nin de bu şekilde davranmış olduğunu düşünüyordum. Aldığı bilgiyi bize aktarırken, o bilgiyi nasıl aldığını hiçbir zaman anlatmazdı. Bunu başkası yapsaydı eğer hava attığını düşünürdüm. Şapkadan tavşan çıkaran, ama sırrını hiçbir zaman ele vermeyen sihirbaz gibi. Jeremy’ye gelince, onun beğenilmek gibi bir kaygısı olmadığından emindim. Onun için, bir açıklama getirmek gösteriş yapmak gibiydi. Bu da sanki zekâsının karşısında büyülenmemizi bekliyormuş gibi bir hava yaratırdı, ki bunu da asla istemezdi.

Planımız Koenig'i havaalanında karşılamak, bavullarını Bear Valley'ye götürmesine yardım etmek ve kasabanın olabilecek en lüks oteline yerleştirdikten sonra, saat dokuz gibi bir şeyler içmeye davet etmektir. Doğru söylüyorum.

Tamam, tamam. Gerçek plan bu değildi.

Plan, söz konusu İt'i, daha Empire State'e göz atmadan ele geçirmektir. Artık dikkatli davranma vakti bitmişti ve en sonunda gerçekten bir şeyler yapıyorduk.



İNTİKAM

Seattle'dan kalkan uçak kırk dakika gecikmeli inecekti, bu da bizim işimize yaradı, çünkü normalde inmesi gereken saate yetişememiş, yirmi dakika geç kalmıştık. İkiye katlanmış bir römork, bizi normal programımızın bir saat gerisine atmıştı. Antonio elinden geldiğince hızlı bir şekilde, işinin ehli bir New York taksi şoförü gibi makaslar atarak, birkaç dakika içinde bizi havaalanının ön kısmına bıraktı. O, arabayı park edecek bir yerler bulup bize katılana kadar Koenig'in uçağı yere inmişti bile. Yetişmiştik ama az daha elimizden kaçırıyorduk. Bunu işlerin iyiye mi, yoksa kötüye mi gideceğine yormam gerektiğini bilemedim.

Arkadaşını, ailesini karşılayanları, bir yerlere götürmesi gereken yolcuları bekleyen şoförleri önümüzde bırakıp, bütün kalabalığın gerisinde bekledik. Jimmy Koenig'i tespit etmek kolaydı nasıl olsa. Uzun boylu, püf desen uçacak ve kendine iyi bakmadığı zamanlarda Keith Richards sanılacak tipte bir adam-

dı. Günler, atmış iki yılın acısını anbean çıkarmış gibiydi ve hayatının elli yılı boyunca, bir adamın katlanabileceği her türden zorluğu çekmiş gibi görünüyordu. İçmiş, uyuşturucu kullanmış ve hayatının haddinden fazla gününe, yanında hiç tanımadığı kadınlarla, hiç bilmediği otellerde başlamıştı. ‘Uyuşturucuya Hayır De,’ kampanyasının konuşma metnini yazarlar, insanlara örnek olarak Jimmy Koenig’i gösterse yeriydi. Yüzü televizyonda bir saniyeliğine görünsün, inanın bana, uyuşturucuya ve içkiye merak saran bütün ergenler bir anda adam olurlardı. Koenig tek başına seyahat etmiyordu. Yanında otuzlu yaşlarında, tıraş olmuş, bakımlı, siyah gözlükleri ve siyah takımıyla FBI ajanlarına benzeyen bir tiplerle geziyordu. Gözleri, karanlık güneş gözlüklerinin arkasına gizlenmiş de olsa, uçtan uca etrafını tarıyordu. Koenig’le kelepçeyle bağlılar zannedecektim az daha. Körüğün sonuna geldiklerinde durdular. İkisinin arasında birkaç kelimelik bir konuşma geçti. FBI tipli adamın duydukları yüzünden tepesi atmış gibi duruyordu, ama Koenig pes edecek gibi değildi. Birkaç dakika sonra FBI tipli adam bagaj teslim bölümüne gitti. Koenig en yakınındaki bekleme odasına geçti ve bulduğu ilk koltuğa kendini bıraktı.

“Clay, Elena, Koenig’i yakalayın,” dedi Jeremy. “Antonio ve ben de korumasının peşinden gideceğiz. Nick?”

“Clay’le giderim,” dedi Nick.

Jeremy başıyla onayladıktan sonra Antonio’yla birlikte bagaj teslim bölümüne yöneldiler. Kısa bir süre nasıl bir yol izlememiz gerektiğini konuştuk, sonra Nick ve Clay, Koenig’in yanına giderken, ben de kalabalık bir ailenin etrafından dolanarak Koenig’in arkasında yerimi aldım. Başını kaldırması için birkaç dakika geçmesi gerekti. En sonunda havayı kokladı ve yavaşça arkasını döndü.

“Bö,” dedim.

Bir it’in karşısına çıktığımda bana her zaman ne tepki veriyorlarsa, Koenig de aynı tepkiyi verdi. Yerinde zıpladı, korkudan neredeyse altına yapacak kadar titrer bir şekilde en yakın çıkışa koşmaya başladı, değil mi? Rüyamda görürüm ancak.

Bana şöyle bir baktıktan sonra gözleri Clay'i aramaya başladı. Hiç şaşmaz. İtlerin beni gördüklerinde tedirgin olmalarının nedeni, Clay'in uzakta olmayacağını anlamaları yüzündendi. Onlar için kötü bir haberdan başka bir şey değildim.

"O nerede?" dedi Koenig, gözlerini kısıp etrafında Clay'i aramaya devam ederken.

"Ben varım sadece."

"Tabii, ne demezsin."

Sandalye sırasının etrafından dolanıp Koenig'in yanına oturdum. Nefesinde yalnızca hafif bir viski kokusu vardı, bu da uçaktayken yalnızca bir içki içmekle yetindiği anlamına geliyordu. Bunun iyi mi, yoksa kötü bir işaret mi olduğuna karar veremedim. Kafası güzelken dişleri olmayan bir aslan gibiydi; yaramaz ama pek ısıramayan bir aslan. Fakat ayık olması, beyinin ve reflekslerinin mükemmel bir şekilde işlediği anlamına da geliyordu.

"Clay, güneş gözlüklü kankanın icabına bakmaya gitti," dedim.

"Kank..." Koenig durdu ve burnundan bir nefes verdi.

"Seni tek başıma halledebileceğimi düşündü herhâlde."

Koenig'in koyu renk gözleri bir anda parladı, hakarete uğradığını düşünüyordu belli ki. Karşıdan Nick'in geldiğini gördüğümde, ona yarım bıraktığı konuşmasının ne olduğunu sormak üzereydim. Nick'in gelişini izledim ve küfrettim. Neye küfrettiğimi anlamak için Koenig başını çevirdi. Nick'i gördüğünde verdiği ilk tepki rahatlamaydı. Rahatladı ama sonra yeniden gerildi. Nick, Clay kadar tehditkâr olmayabilirdi, ama benden daha büyük bir tehlike teşkil ettiği kesindi.

"Orospu çocuğu," diye mırıldandım. "Bu işe burnunu sokmayacaktı."

Nick sırtıttı, arkadaş canlısı bir sırtıma değildi bu. Daha çok kurbanının kokusunu alan bir avcı sırtıtıydı. Bize yaklaştıkça adımları daha da büyüdü. Gözünü Nick'e dikmişti.

"Nicholas," dedim onu sessizce uyararak.

Koenig numarayı yutmuştu. Nick’le meşgul olacağımı sandığı için ayağa kalkıp koşmaya başladı. Nick neşeyle gülümsemi ve biz de Koenig’in arkasından gitmeye başladık. Koenig elinden geldiğince hızlı koşmasına rağmen arayı pek açamamıştı. İnsanların ve koltukların arasında manevralar yapıyor, ama eninde sonunda bir şeylere çarpmadan duramıyordu. Nick ve ben tempolu bir şekilde yürüyorduk. Bu hızda yürümek yalnızca önümüze çıkan engelleri kolay bir şekilde atlatmamıza yaramıyor, aynı zamanda Koenig’i takip ediyor gibi görünmemizi de sağlıyordu. Koenig’in tipine bakan, böyle kaçması için birilerinin onu kovalaması gerektiğini düşünmezdi zaten. İnsanlar ya kafasının güzel olduğunu, ya deli olduğunu, ya da kendini atmışlı yıllarda zannettiğini düşünüyordu muhtemelen. Karşısına çıkan insanları kenara itip duruyordu ama kimse ona bulaşmıyordu.

Nick ve ben, Koenig’in zıt taraflarında yerimizi almıştık, bu geyik avlamakta kullandığımız tekniğin aynısıydı; avı koştur ve istediğin tarafa yönelmesini sağla. Bitiş çizgisinde de kimin beklediğini tahmin etmişsinizdir. Koenig’in bunu yemiş olmasına neredeyse şaşırıacaktım. Neredeyse diyorum, çünkü bu kadar eski numaralara kanması alışılmamış bir şey değildi. Geyikler hiçbir zaman İtlerin yeme alışkanlıklarına dahil olmamıştır. Onlar geyik avlamazlar. Bu teknik belki Koenig’in kafasında kazılıydı, ama kimsenin onu avlarken kullanacağını tahmin etmemiştir.

Clay’in kokusunu takip ettim ve Koenig’i kalabalık lobiden çıkarıp, dar bir merdivenin arkasındaki terk edilmiş koridora yönlendirdim. Clay merdivenlerden atladı ve Koenig’in boğazına yapışıp boynunu kırdı. Biliyorum, öyle dillere destan bir ölüm değildi, ama kalabalık bir havaalanında onu sorgulama riskini alamazdık. Jeremy, Clay’e Koenig’i öldürmesini söylemişti ve Clay de ona verilen görevi yerine getirmişti işte. Koenig’in bedeni hâlâ seçiriyorken Clay onu merdivenin altındaki karanlık yere çekti.

“Onu burada mı bırakacağız,” diye sordum.

“Yok, şurada bir çıkış kapısı var. Dışarıda çöp bidonları vardı. Siz etrafa göz kulak olun, ben cesedi atarım.”

“İkimizin de gözetlemesi gerekir mi? Antonio ve Jeremy’nin yardımı ihtiyacı olabilir.”

“İyi fikir, sen git o zaman. Nick gözetleme işini tek başına yapsın.”

Bagaj teslim bölümüne vardığımda, Koenig’le aynı uçakta bulunan insanlar bavullarını çoktan almış ve orayı terk etmişlerdi. Geriye kalan tek insanlar, bavullarının kaybolması ya da karışması kaderinden kaçamamış olanlardı. Onlar da gözleri kenetlenmiş bir hâlde, bavulların çıktığı yere bakıyorlardı. Çıkan her bavulda deli gibi kontrol ediyor, kendilerinininkinin de orada bir yerde olmasını umuyor ve kötü kalpli Kayıp Bavul Tanrısı tarafından lanetlendiklerini kabul etmek istemiyorlardı. FBI tipli adam bu lanetlilerin arasında değildi. Jeremy ve Antonio da aynı şekilde. Son bir kez baktım ve geldiğim yerden geri dönmeye başladım.

Tuvaletlerin oraya gelince FBI tipli adam çarptı gözüme. Kurtadam kokusunu almaya çalıştım, ama onca yabancı insanın arasında koku kaybolmuştu. Oradan oraya hareket eden insan trafiğinin arasında herhangi bir koku seçebilmem bile bir mucizeydi zaten. Öte yandan Jeremy farklı bir yönden geliyor olmalıydı ve eminim ki benim gibi, hedefine sinsice yaklaşıp *bö* diye korkutan bir çocuk gibi davranmayacaktı.

Yeni kurtadam kokusunu aldım ve Jeremy’yle karşılaşp, planı her neyse, onu mahvetmeyecek kadar uzak bir mesafeden takip etmeye başladım. Koenig’in beklediği yere doğru gider diye bekledim ama gitmedi. Bir çıkışa doğru yönlendi. Dışarı çıktıktan sonra yükleme alanına benzer bir yola girdi ve oradan da park alanına yürüdü.

Gittiği yön yine şaşırtmıştı beni, bunu beklemiyordum.

Park alanına gitmek yerine başka bir yola saptı bu sefer de. Onun gittiği yoldan gitmeye başladığım sırada arkamdan tiz bir uyarı sesi geldi. Arkamı dönüp baktığımda çatallı bir kaldırıcının bana doğru geldiğini görüp hemen kenara çekildim. Makine yanımdan geçip giderken sürücüsü parmağını bana uzatıp küfretti ama yavaşlamadı. Belli ki yasak alanlarda dolanan turistler pek umurunda değildi. Bu tecrübeden sonra duvara daha yakın yürümeye gayret ettim.

Yolun sonuna kadar gittim ama sanki yer yarılmış da İt içine girmişti. Kokusunu aradım, tabii ki bulamadım. O kadar makinenin egzozundan çıkan dumanlar kokuyu daha da gizlenmiş olmalıydı. Jeremy ve Antonio'nun yakınlarda olamayacağı kanısına vardım. Hava, yağ ve dizel dumanlarıyla kaplanmıştı. Muhtemelen çoktan vazgeçmişlerdi. Ben de tam vazgeçmek üzereydim ki, köşeyi döndükten sonra İt'in neredeyse on metre ileride olduğunu gördüm. Hemen bir adım geri kaçtım, gizlenerek dinledim ve seçeneklerimin neler olduğunu gözden geçirmeye başladım. Jeremy ve Antonio'nun etrafımda olmadığından bu kadar eminsem eğer geri çekilmem gerekiyordu. İt'i yakalamayı başarsam bile, peşinden tek başıma gittiğimi duyarsa Jeremy burnumdan getirirdi. Jeremy'nin tepesinin atacağıнын farkındaydım, ama bu seçenek çok akıl çelici duruyordu. Daha iyi bir yerden bakmak için gittiğime kendimi ikna ederek yürümeye başladım.

Köşeyi yeniden döndüğümde İt yine ortalıktan kaybolmuştu. Solumdaki duvara yakın durarak ilerledim ve onu buldum. Bir on metre daha yürüdük. Takip edildiğini fark etmiş gibi durdu ve etrafına bakındı. Sırtımı duvara yapıştırıp beklemeye başladım. İt tekrar yürümeye başlayınca, arayı açmasını bekleyerek biraz daha durdum. Avıma o kadar odaklanmışım ki, arkamdan gelen ayak seslerini duymadım bile. Çok geçti. Bir el dirseğinden tuttu ve beni duvara savurdu.

"Elena," dedi LeBlanc. "Seninle burada karşılaşmak ne büyük şeref."

Sokağa bakmak için kafamı çevirdim. FBI tipli adam bu

yöne gelir diye bekledim ama gelmiyordu. Gözden kaybolmuştu.

“Arkadaşın mı?”

“Senin arkadaşın, benim değil.”

LeBlanc kaşlarını kaldırdı ve kahkaha attı. “Haa, anladım. Onun peşinden gidiyordun, çünkü onu Koenig’le konuşurken gördüğün için bizden biri olduğunu zannettin. Yanlış tespit, güzelim. Çok yanlış. Koenig’in çırağı başaramadı. Dönüşüm’ü atlatamadığı için dün öldü. Yazık oldu, üzgünüz tabii. Daniel beni bizim ihtiyarı almam için buraya yolladı. Sizinkilerin etrafta sinsi sinsi dolaştığını görünce geri çekilip, gösteriyi seyredeyim dedim. Senin diğerlerinden ayrıldığını görünce de tamam dedim, peşinden gitmeye değer bir şey buldum sonunda.”

O konuşmaya devam ederken saldırmaya hazırlandım, tam yumruğumu kaldırmak üzereydim ki cebinden bir şey çıkardı. Bir silah. LeBlanc silahı kaldırdı ve alnıma dayadı. Yer ayaklarımın altından kaydı sanki, dizlerim pes etmek üzereydi. Kes şunu dedim kendime, seninle oyun oynuyor. Alışkın olduğun oyunlardan değil belki ama, yine de bir oyun işte. Tamam, alnıma silah dayanmış olabilirdi, ama işin içinden çıkacaktım bir şekilde. İtler tahmin edilebilir canavarlardı. LeBlanc beni öldüremezdi, çünkü bir anlık bir öldürme hevesiyle harcana-mayacak kadar değerli bir öduldüm onun için. Ben dünyadaki tek kurtkadındım. Beni kaçırabilir, tecavüz etmeye kalkabilir, dövebilirdi ama öldürmezdi.

Korkumu sineye çektim. Boş cesaretin bir kere daha işe yaraması gerekiyordu. Bildiğin yoldan şaşma. “Kurtadamlar silah kullanmazlar,” dedim. “Silah kullanmak süt çocuklarının işidir. Sizin adamlar da bunun farkındadır umarım.”

“Kapa çeneni,” dedi LeBlanc silahını daha da bastırarak.

“Sanırım bizim salak olduğumuzu söylerken haklıydın,” dedim. “Aklım olsaydı sağ bileğini kırardım. Konusu açılmışken, bileğin nasıl oldu bu arada? Sorun yaratıyor mu?”

“Kapa çeneni!”

“Ortamı yumuşatmaya çalışıyorum.”

“İlla konuşacağım diyorsan, önce bir özür dilemeni tavsiye ederim.”

“Nedenmiş o?”

Yüzü kıpkırmızı oldu. Gözlerinde, daha önce görmediğim kadar belirgin bir duygu olduğunu fark etmem küçük bir anımı almıştı yalnızca. Nefret. O sabah polis merkezinde gördüğümünden on kat daha güçlü, saf bir nefret. Bileğini kırdığım için miydi bu kadar nefret? Bu düşünceye şaşırıyordum neredeyse. Elbette çoğu insan böyle şeylere sinirlenirdi, ama İtler bunu bu kadar sorun yapmazdı, hele yapan kişi bensem. Aksine gülüp geçerler, hatta benim böyle bir şey yapmaya kalkışmamı komik bulurlardı. Yıllar önce Daniel’in kulağını koparmıştım, ama o hiçbir zaman bana kin beslememişti. Hatta bundan gurur bile duymuştu, çünkü kulağının neden yerinde olmadığını başkalarına anlatmak hoşuna gidiyordu. Onun gözünde, bu saçma ısrık bile aramızda özel bir bağ oluşturmuştu. Hiçbir şey kalıcı fiziksel hasar kadar aşk kokmaz ne de olsa, değil mi?

Şöyle bir düşündüm. Özür dilemek o kadar da abartılacak bir şey değildi. Elbette bileğini kırdığım için üzgün falan değildim, ama onun bunu bilmesine ne gerek vardı? Yine de sözler kursağımda birikti. Ben neden özür dileyeyim ki? Tamam, aptalca bir hareketti. Hele ki karşınızda duran kişi başınıza bir silah doğrultmuşsa. O silahı kullanmayacağından eminsem eğer... Neyse önemi yok. Olayı abartmak gereksiz.

“Özür dilerim,” dedim. “Seni utandırmak istememiştim.”

“Diz çok.”

“Ne?”

“Dizlerinin üzerinde özür dile benden.”

“Sen ne...”

LeBlanc silahı ağzıma tuttu. İstemeye istemeye diz çöktüm. Silah dişlerime değdiğinde küçük acı sinyalleri gitti beynime. Geri kaçmaya çalıştım ama sırtımı duvara bastırıyordu. Ben öğürene kadar silahı boğazıma soktu.

Metalin tadı keskin ve iğrençti. Dilimi geri çekmeye çalıştım ama silah çok derindeydi. Kalbim hızla atmaya başlamıştı, yine de henüz panikle miyordum. LeBlanc ne derse desin beni öldürmeyeceğini biliyordum. Ölüm tehdidinin, istediği şeyi yapmama yeteceğini düşünüyordu yalnızca, ama hatasını yakında fark edecekti. Bunları düşünürken cevabın çok basit olduğunu da fark ettim. Hoşuma gitmeyecekti ama en kolay yol buydu.

Diz çökmeye hazır olduğumu belirten bir hareket yaparak bir dizimi büküm. LeBlanc'ın dudakları iğrenç bir gülümseme şeklini aldı ve silahı ağızımdan çıkardı.

“Aferin kızım,” dedi. “Kurt olsun ya da olmasın, sen yine de bir kadınsın. Zora gelince yerini bilmen gerek.”

Dişlerimi sıkıp başımı eğdim. O da bunu emirlerine itaat olarak algıladı.

“Gördün mü?” dedi.

Başımı iyice eğip, saçlarımdan bir perde gibi bütün yüzümü tamamen kapatmasını sağladıktan sonra burnumu çektim.

LeBlanc kahkaha attı. “Bakıyorum da, o kadar kendini beğenmiş davranmıyorsun artık.”

Sesinden zafer tınıları akıyordu adeta. Biraz daha burnumu çekip, gözlerimi silmek için ellerimi kaldırdım. Yüzümü örten saçlarımdan dolayı LeBlanc'ın sadece bacaklarını görebiliyordum, bu da yeterliydi. Birkaç saniye daha ağılıyormuş numarası yaptıktan sonra, bana iyice inandı ve silahını indirdi. İki elimi de kaldırıp yüzümü kapattım, ardından ani bir hareketle sol elimle sağ yumruğumu sardım ve bütün gücümle kasıklarına vurdum. Geriye doğru sendeleyince üzerine atlayıp onu yere serdim, sonra da koşmaya başladım. Sokağın yarısına geldiğimde bir el ateş etti. İçgüdüsel olarak hemen yere bıraktım kendimi. Sol omzuma bir şeyler batıyordu. Güçlkle de olsa ayağa kalmayı başardım. Arkasından iki el daha ateş etti ama ben çoktan köşeyi dönmüştüm bile.

Ben koştuğça kan omuzlarımdan aşağı akmaya başladı,

ama acı henüz katlanılabilir bir seviyedeydi; bir sıyrığın vereceği acıdan daha kötü değildi. Sol omzum olmalıydı, sol omzumun on beş santim aşağısında, tam kalbimin olduğu yerde. Asıl amacı kalbime ulaşmış demek ki diye düşündüm, ama beynimde kendine giderek yer bulan bu düşünceyi ve paniği atmaya çalıştım. Onun peşimden gelen ayak seslerini duyabiliyordum. İlk köşeden döndüm, sonra bir diğerinden ve bir diğerinden... Aralıksız süren bu kaçıışı kısa tutmaya çalışıyordum ki bir el daha ateş etmeye fırsatı olmasın. Bu yöntem yaklaşık beş dakika boyunca işe yaradı, en sonunda, sonundan başka hiçbir çıkışı olmayan uzun bir sokağa geldim. Öne doğru eğildim ve bütün hızımla koşmaya başladım. Yeterince hızlı değildim...

Ben daha sokağın sonuna varamadan LeBlanc köşeyi dönmeyi başardı. Bir el daha ateş etti, yine yere yattım. Bu sefer ya iyi hedefleyememişti, ya da ben daha hızlı hareket etmiştim. Kurşun çöp bidonlarından birini sıyrıp geçti. Ayağa kalkıp yolun soluna geçtim ve bütün hızımla koşmaya devam ettim. Tam karşımda bir araba duruyordu. Arabanın yanında bir araba daha ve onun yanında da bir tane daha... Otopark. Beynim zevkten dört köşe oldu. En sonunda, insanların olduğu güvenli bir yer-deydim.

Köşeyi dönüp LeBlanc'ın menziline çıktım. Koşarken insanların en fazla olduğu yeri arıyordu gözlerim. Kilit nokta buydu. İnsanların yanına yaklaşırsam eğer LeBlanc silahını saklamak zorunda kalacaktı. Saklamasa bile çılgınlık yükselmeye başlayınca mutlaka herkesin dikkatini çekecekti. En az ağlamak kadar etkili olan bir başka kadın taktiği daha. Etrafıma bakındım, kimseyi görmedim ama takdir edersiniz ki, deli gibi koşarken etrafa bakınmak oldukça zor bir şey. Bir sıra arabanın yanından geçtim ve bir minivanı kendime kalkan olarak kullanıp yavaşlamaya başladım. Etrafıma baktım, otoparkın doğu tarafında kimse görünmüyordu. Minivanın yan camından diğer tarafa baktım ve batı tarafında da kimsenin olmadığını gördüm. Tek bir kişi bile yoktu. Burası ya çalışanların kullandığı bir otoparktı, ya da uzun süreli park için ayrılmıştı.

Esen rüzgâr LeBlanc'ın kokusunu burnuma kadar taşıdı.

Ellerimin ve dizlerimin üzerinde çöktüm. Derin nefesler alıp paniklememeye çalıştım ve başımı eğip yeri kontrol ettim. Yaklaşık on beş metre uzağımda bir çift spor ayakkabı duruyordu. LeBlanc. Minivanın altına girip, daha iyi görebilmek için iyice yere yapıştım. Etrafımdaki araba lastikleri sanki sonsuza dek uzanıyordu. Bir an düşündükten sonra, sağ tarafımdaki araba lastiği sırasının daha kısa olduğuna kara verdim. Karnımın üzerinde sürüklenerek minivanın önüne doğru ilerledim, başımı uzatıp soluma baktım. Otoparkın ilerisinde hiçbir şey görünmüyordu. İzlemeye devam ettim ve otoparkın sonundan bir arabanın geçip gittiğini gördüm. Ardından bir araba daha. Orası başka bir yol olmalıydı. Bir iş sahası olabilirdi, hareket eden arabaların olduğu yerde insanlar da olmalıydı, öyle değil mi? Minivanm altından çıktım, iki büklüm olmuş bir hâlde, görünmemeye çalışarak arabaların arkasından yürümeye başladım.

“Elma dersem çık, armut dersem çıkma,” diyordu LeBlanc keyifli keyifli. Bir an durdu ve yeniden konuşmaya başladı. “Ben oyun oynamayı sevmem, Elena. Bana kendini aratma, pişman olursun. Seni pişman ederim. Fotoğraf albümüm sende. Neler yapabileceğimi biliyorsun.”

Bir sedanın arkasından dolandım ve diğer tarafa geçtikten sonra, boş bir park alanına geçmeden önce etrafıma bakındım. Arabaların arkasında bir hareketlilik gördüğüm anda başımı geri çektim. Arabaların altından baktım, LeBlanc’ın ayakkabıları oradaydı. Olduğum yerde kaldım ve rüzgârın geldiği yönü kontrol ettim; kuzeydoğu. Rüzgârın geldiği yönde duruyordum. Nefesimi tuttum, ama hiçbir ses çıkarmasam bile bunun bir faydasının olmayacağını farkındaydım. Kokumu almıştı, mutlaka almıştı. Spor ayakkabıları karşıya geçti ve sedanı geçtikten sonra yürümeye devam etti; kokuya dikkat etmiyordu. Ayakkabıları gözden kaybolana kadar bekledikten sonra, iki sıra şeklinde park etmiş olan arabaların arasındaki yoldan aşağı gitmeye başladım. Ne zaman boş bir alana gelsem, kontrol etmeden geçmedim. Arabalar çok sıkışık, boş alanlardan geçmekten bile zordu bu. Ya altından ya da üstünden geçmek zo-

rundaydım. Bir arabanın üzerinden geçmeye çalışırken araba o kadar sarsılmıştı ki, LeBlanc'ın fark etmediğini anlayana kadar nefes bile almadım. Sonra arabaların altından geçmenin daha iyi bir fikir olduğuna karar verdim. Daha yavaş ama daha emin bir yöntemdi.

Sol tarafımda ayak sesleri duyduğumda on beş araba geçmiştım ve geçmem gereken on araba daha var diye tahmin ediyordum. Yere yattım, hareket etmeyi kestım ve dinledim. LeBlanc'ın arkamda ve solumda bir yerlerde olduğunu biliyordum, ama ayak sesleri ön taraftan geliyordu. Üstelik spor ayakkabılardan çıkıyormuş gibi de değildi. Sert ve kısa adımlar kaldırım taşlarına çarpıyor ve dosdoğru bana geliyordu. Karnımın üzerine yatıp arabaların altından baktım. Kahverengi topuklu ayakkabılar sol tarafımdaki araba sırası boyunca hareket ediyordu, bir kadın aceleyle arabasına yürüyordu. Ayağa kalkıp ellerimi sallamak ve dikkat çekmek nasıl olur diye düşündüm. Olaya şahit olan tek bir insan, LeBlanc'ın ateş etmesinin önüne geçer miydi ki?

“İşte,” dedi LeBlanc.

Başımı bir anda yukarı kaldırıncı arabanın altına çarptım ve büyük bir gürültü koptu. LeBlanc küfredip koşmaya başladı. Hangi yöne koştuğunu anlamak için gözlerimi açıp etrafıma baktım. Risk alıp kadına doğru koşmalıydım, ama artık ayak seslerini duyamıyordum. Kadın çoktan arabasına binmiş miydi yoksa?

“Siktir!” diye bağırdı LeBlanc. “Sana inanamıyorum, Elena!”

Durdum. Neden benim adımlı söylüyordu? Nerede olduğunu biliyordu, değil mi? Seslendiği kişi ben olmasam da, başım arabanın altına çarptığında beni duymuş olmalıydı, çünkü çıkan ses otopark boyunca yankılanmıştı resmen. LeBlanc hâlâ küfrediyordu. Sesi takip edince, ayakkabılarının yaklaşık on metre ötede olduğunu gördüm. Ayakkabıların hemen yanında bir kadın yere serilip kalmıştı. Tam ortasından delinmiş olan alnının altındaki gözleri fal taşı gibi açılmış, bana bakıyordu.

LeBlanc beni ne görmüş, ne de duymuştu. Ateş ettiği an kafamı vurduğum ana denk gelmiş olmalıydı, çünkü ben de ateş sesi ni duymamıştım. Arabasına aceleyle giden kadını görmüş, onu ben sanmış ve hiç düşünmeden çekmişti tetiği. Ölü kadına baskarken titremeye başladım. Durduk yerde otoparkta öldürülen kadına acıdığım için titrediğime inandırmaya çalıştım kendimi, ama işe yaramadı. Boğazımdaki düğüm, kalbimdeki sıkışıklık bu kadına değildi. Kendimeydi. Önümde, o boş gözlerle bakan kadında gördüğüm bendim. Onun yerinde ben olmalıydım. Bir saniyede işi bitirilmişti. Küçük bir saniye. Az önce hayattaydı ve koşuyordu, sonra bir anda öldürülmüştü. Bu kadar. Her şey bitmişti işte. Başka silah sesi duyar mıydım? Acı hisseder miydim? Bugün burada, bu otoparkta ölür müydüm gerçekten? Ölme riskim hâlâ vardı ve oldukça yüksekti. Bu sabah, uykudan uyandığım son sabah olabilirdi. Yediğim öğle yemeği son yemeğim olabilirdi. Yarım saat önce havaalanında Antonio'yu, Nick'i, Jeremy'yi son kez görmüş olabilirdim. Ve Clay... Titreme daha beter bir hâl aldı. Ölebilirdim. Gerçekten ölebilirdim. Verdiğim onca savaşa rağmen bunu hiç düşünmemiştim. Ölümün gerçekten ne olduğu üzerine kafa yormamıştım. Anlamamıştım. Sonum tek bir el silah ateşinden olabilirdi. Şimdi düşününce, evet, korkuyordum.

Yumruk yaptığım ellerim acımaya başladı, tırnaklarımı derime geçirmiştim. Ellerimi açtım, sanki derimin altında bir şeyler hareket ediyormuş gibiydi ama görmezden geldim. Şimdi düşünmem gereken daha önemli şeyler vardı. Ama his bir türlü gitmiyordu. Başımı eğip baktığımda parmaklarımın kısalacağını, ellerimin içeri doğru kıvrıldığını gördüm. Sırtımdan kıllar çıkmaya başlamıştı. Dönüşüm'e hazırlanmamıştım kendimi, aklıma bile gelmemişti. Değişimin durması için ellerimi sert bir şekilde salladım. Parmaklarımı hareket ettirdiğimde kollarımdan keskin bir acı yükseldi. Ayaklarım kaşınmaya başladı. Gözlerimi kapatıp, bedenime Dönüşüm'ü durdurmasını emrettim. Sırtım kamburlaştı. Tişörtüm yırtılmaya başlıyordu. Hayır! Hayır, diye bağırdı beynim. Şimdi olmaz! Kes şunu! Kesmedi. Bacaklarım kısalıp vücudumu kendine çekmeye çalışır gibi ka-

sıldı, ama arabanın altında yeterince yer yoktu. Bir Beetle'ın altında sıkışıp kalmıştım, dört ayağımın üzerine kalkamıyordum. Kollarımı ve ayaklarımı olması gereken pozisyona sokamıyordum. Gözlerimi sımsıkı kapatıp konsantre olmaya çalıştım. Hiçbir işe yaramadı. İlk panik dalgaları gelmeye başladı. Ben panikledikçe Dönüşüm daha da hızlandı, kıyafetlerim yırtıldı ve vücudum kendini hiç olmayacak pozisyonlara sokmaya çalıştı. Bunun sebebi korkuydu. Bir katille otoparkta sıkışıp kaldığım için duyduğum korku Dönüşüm'ü başlatmıştı ve şimdi de bu arabanın altında sıkışıp kaldığım düşüncesi durumu daha da kötüye götürüyordu. Ne yapmam gerektiğini biliyordum, buradan çıkmam gerekiyordu. Yeni bir korku dalgası gövde-mi harekete geçirdi ve sırtım arabanın altına çarptı. Bu sefer çıkan sesin tamamen benden geldiğini biliyordum. LeBlanc'ın ayakkabılarının çıkardığı sesi belli belirsiz duydum. Kahkaha attığını...

Beetle'ın altından dışarı fırladım. Tırnaklarım kaldırımı tırmalıyordu. Bacaklarım yarıya kadar kısalınca yüzüm yere geldi. Kollarım ve bacaklarımdaki her bir kas aynı anda kasılıyordu. Boğazımdan bir acı çılgılığı koptu. Çenemi kenetledim, gözlerim acıdan dört dönüyordu. Dönüşüm'ü geri almak için artık çok geçti. Yarı yol çizgisini çoktan geçmiş olduğumdan, geri dönmek tamamını gitmekten uzun sürecekti. Korkuyla beslediğim bütün enerjimi Dönüşüm'ü tamamlamak için harcadım. En sonunda Dönüşüm'ün son aşaması kör edici bir acıyla geldi. O kadar büyük bir acı içindeydim ki yere yatmak zorunda kaldım. Derin derin nefes alıyordum ama aldıklarım yetmiyordu sanki. Ayak seslerinin yaklaştığını duydum. Hareket etmek istemiyordum. Beni duymuştu. Nerede olduğumu aşağı yukarı biliyordu ve bulunduğu yöne ilerliyordu. Bir anlığına umursamayacak kadar yorgun olduğumu düşündüm. Sonra başımı çevirince gördüğüm ölü kadın aklımı başıma getirdi.

Nereden kaçmak daha iyi, yollar nereye bağlanıyor, nasıl bir plan yapmalıyım? Bütün mantıksal sorgulamalarım uçup gitmişti beynimden. Tek düşünebildiğim buradan mümkün ol-

duğunca hızlı bir şekilde uzaklaşmaktı. Arabaların arasından fırlayıp var gücümle koşmaya başladım. Beni takip eden sesleri dinlemedim. Buna harcayacak enerjim yoktu. Arkamdan bir çığlık geldi. Sonra bir el ateş edildi. Kurşun başımın üzerinden az bir farkla geçti. İçgüdüsel olarak başımı eğdim, ama ne yavaşladım, ne de yönümü değiştirdim. Diğer her şeyi karanlığa gömerek koşmaya devam ettim. Yola gelmişim, kulağımda bangır bangır bir korna sesi duydum. Neredeyse sıyrılıp geçen bir kamyonun etkisiyle hareket eden hava kürkümü yalayarak geçti. Yine yavaşlamadım. Yolun öbür tarafında iki bina vardı. Nereye gittiğimi umursamadan, bilmeden, yalnızca oradan uzaklaşma düşüncesiyle binalara doğru koştum.

Gördüğüm iki binanın arasına girerken arkamdan bir çığlık duydum, birileri beni çağırıyordu, ses tam arkamdan geliyordu. Daha hızlı koşmaya başladım. Birdenbire tuğla bir duvar çıktı karşıma. Durmaya çalıştım ama çok geçti. Ayaklarım kaydı, kemiklerimi sarsan bir gürültüyle duvara çarptım. LeBlanc arkamdan koşuyor, hâlâ ismimi haykırıyordu. Ayağa kalkıp peşimden gelenin şeklini görebilmek için arkamı döndüm. Kaçmak için artık vakit kalmamıştı. Kendimi onun üzerine attım, ben havadayken kollarının kalktığını, boynunu korumaya çalıştığını görebildim. Göğsüne çarptım ve birlikte yere yuvarlandık. Birkaç saniye sonra kendime geldiğimde, beni kör eden panik perdesi kalktı ve altımda kimin yattığını sonunda anladım. LeBlanc değildi. Clay'di.

Başımı hemen geri çektim. Dengemiz bozulunca yan tarafıma düştüm ve yerde debelenmeye başladım. Clay beni sakinleştirmeye çalışıyor, bir şeyler fısıldıyordu ama ne söylediğini anlamıyordum. Gözlerimde durumu anladığımı gösterecek bir ifade göremeyince bir saniye bekledi, kelimelerin üzerine basa basa konuşmaya başladı.

“Gitti,” dedi. “Merak etme. O yok artık.”

Tereddüt ederek başımı çevirip arkama baktım. LeBlanc sanki binaların arkasından elinde silahla çıkacak gibiydi.

“Gitti, sevgilim. Sen yolu geçince o da geri çekildi. Onun

için çok insan iiydi.”

Hâlâ titriyordum, bir tepki veremedim. Clay elini k rk me gömüp beni kendine çekmeye çalıştıkça direndim. Koşma-ya hazır olmamız gerekiyordu. Yakınlardan bir yerlerden yine ayak sesleri geliyordu, ama o hâlâ bir şeyler söylemeye çalışıyordu. Ayağa kalkmaya çalıştığımda beni sıkıca tuttu. Ayak sesleri binanın köşesinden çıkıp gelen Antonio, Nick ve Jeremy’ye aitti. Orada titrer bir hâlde durmuş, gözlerimin bana ihanet etmediğini anlamak için havayı koklamaya çalışıyordum. Evet, buradalardı. Hepsi buradaydı. G vendeydim. Bir saniyeliğine durdum, sonra kendimi yere bıraktım.



YEMİN

Stonehaven'a dönerken Clay yanıma oturdu. Hâlâ titriyordum, hatta şoktaydım bile denebilirdi ama o mesafesini koruyordu. Beni kendine çekmedi, ya da beni rahatlatmaya çalışmadı. Bunu yapmaması gerektiğini biliyordu çünkü. Sadece elimi tutuyor, konuşmak isteyip istemediğimi kontrol etmek için arada bir bana bakıyordu. Konuşmak istemiyordum.

Eve varmak üzereyken en sonunda sessizliği bozan yine Clay oldu. Ön koltukta oturan Jeremy'ye, "Daniel'ın ne istediğini bize söylemedin," dedi. "Elena'yı istiyordu, öyle değil mi?"

Jeremy arkasını dönmeden, "Evet," dedi sessiz bir şekilde.

Antonio otobandan çıktı. "Bir uçak korsanının on milyar dolar talep etmesi gibi bir şeydi. Bizim böyle bir şeye hiç yanaşmayacağımızı bildiğinden bu yolu seçti."

"Sadece o da değil," dedi Clay. "Bizi uyarıyor. Elena'dan

asla vazgeçmeyeceğimizin farkında. Bir sonraki adımının ne olduğunun sinyalini verdi. Elena'yı bizden alacak.”

Jeremy başıyla onayladı. “Bunu önceden tahmin etmem gerekirdi. İş buralara gelmeden halledebilirdik. Ben de Antonio’nun düşündüğü gibi düşündüm. Daniel, pazarlık yapacak gibi durmuyordu.”

“Yani o İt, havaalanında Elena’yı kaçırmaya mı çalışıyordu?” diye sordu Nick.

“Hayır,” dedim. “O beni öldürmeye çalışıyordu.”

“Bir İt böyle davranmaz, Elena,” diye başladı Jeremy. “Sen onlar için çok değerlisin. Tamam, belki öyle görünmemiş olabilir-”

“Sen orada değildin. Otoparkta bir kadın daha vardı, acele arabasına gitmeye çalışıyordu. LeBlanc onu ben sanıp, hiç tereddüt etmeden tek kurşunla alnını deldi. Amacı durdurmak değildi, öldürmekti.”

Clay elimi daha çok sıktı. Jeremy koltuğuna sindi ve sonraki beş dakika boyunca kimse tek kelime etmedi.

“İyi de bunu neden yapsın ki?” diye sordu Nick. “Daniel seni istiyorsa, canlı olarak istemesi gerekmez mi?”

“Daniel’ın ne istediği LeBlanc’ın umurunda bile değil,” dedim. “Belki yeni olduğundan, belki de uzun zamandır kendi kendine cinayet işlediğinden. Ama kendinden daha güçlü bir kurtadamin emirlerine pek uyuyor gibi görünmüyordu.”

“Ama neden seni temelli öldürmek istesin ki?” diye sordu Nick. “Jeremy’nin de söylediği gibi, Daniel’a verdikleri söz dışında İtlerin bu savaşta bir amaçları yok. Daniel senin ölmeni istemiyorsa, neden seni öldürtmek gibi bir zahmete katlansın ki?”

“Thomas LeBlanc kadınları avlıyor. Yakaladıklarına işkence ediyor, tecavüz ediyor ve öldürüyor. Onun gibi adamlar, kadınlar tarafından çok kolay bir şekilde tehdit edilmiş hissediler. Ben bunu atladım. Bu İtlere herhangi bir İt gibi davranmamamız gerektiğini söyledikten sonra aynı şeyi ben yaptım.

Onu polis merkezinde aşığıladım, hakaret ettim ve Marsten'in gözü önünde bileğini kırdım. Şimdi beni alaşığı etmek istiyor. Bunu yapmaya ihtiyacı var.”

Clay başparmağını bileğimde gezdirdi. Hiçbir şey söylemedi.

Stonehaven'a geldikten sonra odama çıktım. Merdivenlerden çıkarken Clay'in arkamdan geldiğini duydum ama hiçbir şey söylemedim. Odama girip yatağıma yürüdüm, birkaç adım attıktan sonra durdum. Clay de hiçbir şey söylemeden arkamda duruyordu. Buz gibi bir korku dalgası vücudumu ele geçirdi ve yine titremeye başladım. Derin bir nefes alıp gözlerimi kapattım; her şey yolundaydı, evdeydim ve güvendediydim. Tabii aynı zamanda ölümün kıyısından dönmüştüm. Korku bedenimi delip geçti, kızgınlık ve inanılmaz büyüklükte bir öfkeyi de beraberinde getirdi. Yatağıma geçip yorganın altına saklanmak ve mümkünse sonsuza kadar oradan çıkmamak istiyordum. Duvara bir şeyler fırlatmak, her şeyi kırıp dökmek istiyordum. O lanet olasıca İt'in yanına gidip yüzüne bağırarak istiyordum; Bu ne cüret!

Clay'e döndüm, onun yüzünde de bende kabarık duran duyguların aynısı vardı. Gözlerinin hemen arkasında belli belirsiz bir duygu daha vardı; korku. Yanıma gelip beni kendine çekti, anında dudaklarını bulup öpmeye başladım. Dudakları aralandığında kendimi ona bastırarak öpücüklerimi sertleştirdim. Yaşadığım şoku delip geçen bir hayat kıvılcımını belirdi beynimde. O kıvılcımını takip ettim, kıvılcım aleve döndü ve bütün duygularım yeniden hayat buldu. Dünya küçülüp Clay'in bedenine girmişti sanki, ondan başka bir şey istemiyordum. Tadını aldım, kokusunu aldım, onu gördüm, hissettim. Komadan yeni çıkmış bir hasta gibiydim.

Geri geri yatağına gitmeye çalışırken ayaklarımız takıldı ve halının üzerine düştük. Clay'in tişörtünü çekip yırttım, ama kollarını bana dolamış olduğundan kumaş parçaları üzerinde kaldı. Onları çıkarmak için zahmet edemedim, çünkü ondan bir saniyelğine bile ayrılsam, içinden yeni çıktığım o dehşet dolu

dünyaya geri dönecekmişim gibi hissediyordum. Tişörtün parçalarından onu kurtarmak için ellerimi sırtına götürdüm ama bir anda durdum, bu zaman ve enerji kaybıydı. Ellerimi pantolonuna indirdim, düğmelerini neredeyse yırtarak açtım, sonra ellerimi pantolonunun içine daldırıp kalçalarını sıktım. Bir taraftan beni öperken, diğer taraftan ayaklarıyla pantolonunu çıkarmaya, elleriyle de benim pantolonumun düğmelerini açmaya çalışıyordu. Ellerini ittim ve pantolonumu kendimi çıkardım, daha fazla zaman kaybetmek istemiyordum. Clay iç çamaşırımı yırtıp bir kenara fırlattı. Ellerini sırtımdan bacak aramın içine doğru hareket ettirdikten sonra parmaklarını içime soktu.

“Hayır,” dedim ellerini geri iterek. Aşağı uzanıp onu içime aldığımda gözleri aralandı. Vücudumu onunkine sürterek hareket ettirdim. Kendini geri çekip tekrar girdiğinde kalçalarından tutup yeniden gitmesini engelledim. “Gitme,” dedim nefes nefese. “Bana bırak.”

Üzerime çıkıp hareketsiz bir şekilde bekledi. Kalçalarımı kavislendirip ona sürttüm. Derin bir nefes verdi, bütün vücudunu saran ürpertinin geçmesini bekledim, sonra da yüzünü daha iyi görebilmek için omuzlarından tutup onu yukarı kaldırdım. Ben hareket ettikçe beni izliyor, gözlerini benimkilerden ayırmıyordu. Kendini üzerimde hareketsiz bir şekilde tutmaya çalışırken ısırdığı dili dudaklarının arasından görünüyordu. Birkaç saat önce kaybettiğim kontrolü yeniden ele geçirmenin vermiş olduğu hazla birlikte kendimi yukarı itip bir anlığına öylece bekledim. Sonra bir elimi göğsüne koydum ve kalbinin elimin altında pıt pıt atışını hissettim. “Tamam,” dedim fısıldayarak.

Clay yüzünü omzuma gömerek inledi. Kendini bırakırken ben de kendimi ona doğru ittim, birlikte hareket ediyorduk. Orgazm yavaş yavaş belirmeye başlayınca kendimi geri çektim. Henüz pes etmeye niyetim yoktu. “Dur,” dedim. “Bekle.”

Gözlerimi kapatıp derin bir nefes aldım. Kokusu o kadar yoğundu ki neredeyse zirveye ulaşacaktım. Yüzümü köprücük kemiklerinin olduğu yerdeki boşluğa bastırdım ve açgözlü bir şekilde kokladım. Kokusunu içime çektikçe dünya etrafımda dönmeyi bırakıyordu sanki. Karmakarışık olan kokular tek tek

ayrılıyor ve her bir kokuyu tecrübe etmeme izin veriyordu. Her şeyi hissedebiliyordum; beni tutarken kasılan pazılarını, göğsünden benimkine damlayan teri, ayağındaki çorabın bacağıma temas eden kaşındırıcı yüzeyini, içimde hareket edişini. Hafızama kazınana kadar her şeyin böyle kalmasını istiyordum. Hayatta olmak tam olarak böyleydi işte.

Kendimi ona daha sıkı sardım ve karşılığını küçük bir iniltiyle geri aldım. Ben de ona aynı iniltiyle karşılık verince, bir titreme dalgası bütün vücudumu delip geçti. Anın mükemmelliği eriyip, başka bir isteğin tatmin edilmesi ihtiyacını doğurdu. Hayat dolu başka bir ihtiyaç daha...

“Şimdi,” dedim. “Lütfen.”

Clay içimde hareket ederken dudaklarımı sert bir şekilde öptü. Orgazmın giderek katlandığını dudaklarında hissettim. Kendimi ona doladım, tam ona teslim olacağımı hissettiğim anda öpmeyi kesti ve ellerini saçlarıma geçirdi. Yüzünü geri çekmedi, hâlâ bana bakıyordu, hatta o kadar yakından bakıyordu ki düz bir mavilikten başka bir şey göremiyordum.

“Beni bir daha asla böyle korkutma,” dedi yeni uyanmış gibi gelen sesiyle. “Eğer seni kaybedersem... Seni kaybedemem, anladın mı?”

Ben de ellerimi onun saçlarına geçirdim ve öpmeye başladım. Kendini yine durdurdu.

“Söz ver,” dedi. “Bir daha böyle bir risk almayacağına dair bana söz ver.”

Söz verdim ve mantıklı olan her şeyin uzaklarda bir yerlerde kaybolmasına birlikte izin verdik.

Şafak ağaçların arasından sökmeye başlayıp, pencereimin önündeki ağaçların gölgesi odaya vurunca Jeremy kapıyı çaldı. Clay gözlerini açtı ama ne kalktı, ne de bir cevap verdi.

“İkinize aşağıda ihtiyacım var,” dedi Jeremy kapalı kapının ardından.

Clay’e bakıp bir cevap vermesini bekledim ama susmaya devam etti.

“Hemen,” dedi Jeremy.

Clay bir otuz saniye boyunca daha sustuktan sonra, Jeremy’ye karşı daha önce hiç kullanmadığı bir ses tonuyla, “Neden?” diye sordu. Bu o kadar alışılmadık bir tonda ki Jeremy de şaşırmıştı. Upuzun bir dakika boyunca hiçbir şey söylemedi. “Aşağı inin,” dedi en sonunda. “Hemen.”

Jeremy’nin aşağı inen adımlarının sesi duyuldu.

“Bıktım artık,” dedi Clay yorgancı ayağıyla tekmeleyip bir kenara atarken. “Bir yere vardığımız yok. Şimdiye kadar yaptığımız tek şey kendi kuyruğumuzu kovalamak. Koş, kaç, koş, yeniden kaç. Elimize geçen ne peki? Peter öldü, Logan öldü, Jeremy az daha ölüyordu, sen de... Şimdi sen tehlikededin. Artık bu konuda bir şeyler yapsa iyi olur.”

“Yapıyorum zaten.” Jeremy’nin aşağıdan gelen sesi bütün odayı doldurdu. “Bu yüzden ikinizin de aşağı inmesini istiyorum.”

Clay’in yanakları kızardı. Jeremy’nin, tıpkı yatak odasının kapısında olduğu gibi, aşağı katta da onu duyabildiğini tamamen unutmuştu. Özür diler gibi bir şey mırıldandıktan sonra yataktan kalktı.

Antonio ve Nick çoktan çalışma odasına geçmişler, et ve peynir dolu tabaktan bir şeyler atıştırmaya başlamışlardı bile. Odaya girdiğimizde Jeremy bizim için kanepenin oraya iki kupa kahve bırakıyordu. “Elena için endişelendiğinin farkındayım, Clayton,” dedi biz otururken. “Hepimiz buradayız. Bu yüzden onu bugün gönderiyorum.”

“Ne?” dedim keskin bir şekilde. “Bir saniye. Sırf dün gece biraz korktum diye-”

“Dün korkan sadece sen değildin, Elena. Daniel’in hedefinde sen vardın ve yine dün anladığımıza göre LeBlanc’ın hedefinde de sen varmışsın. Birisi seni ele geçirmeye, diğeri de seni öldürmeye çalışıyor. Benim burada oturup, hangisinin emeline daha erken kavuşacağını görmek için bekleyeceğimi düşünmüyorsun, değil mi? Logan ve Peter’ı kaybettik zaten. Birini daha

kaybetmeme neden olabilecek en ufak bir risk daha almak istemiyorum. Daniel'ın seni istediğini bildiğim hâlde dün bizimle gelmeni isteyerek hata ettim. Burada bir gün daha kalmanı isteyerek bir hata daha yapmayacağım.”

Onun da bu durumu protesto etmesini bekleyerek Clay'e baktım, ama o elinde kahvesini tutmuş, fal bakan bir falcı gibi derin derin incelemekteydi. Bir süre sonra kupasını daha bir yudum bile almadan masaya bıraktı. Jeremy bile karşı çıkmadığını görünce şaşırılmış bir hâlde ona bakıyordu.

“Mükemmel,” dedim. “Bir kereliğine panikliyorum ve güvenli olsun diye, geldiğim yere geri gönderiliyorum. Beni nereye saklayacağınızı bilme şerefine erişecek miyim acaba? Yoksa bu bilgiyi verecek kadar bile bana güvenmiyor musunuz?”

Jeremy aynı tonda konuşmaya devam etti. “İtlerin hiç düşünemeyeceği bir yere gönderiyorum seni. Toronto'ya geri dönüyorsun.”

“Orada ne yapmam bekleniyor peki? Bütün adamlar burada savaşa devam ediyorken kendime bir delik açıp içine mi saklanayım?”

“Tek başına olmayacaksın. Clay de seninle geliyor.”

“Yok artık!” Ayağa kalktım. “Dalga geçiyorsun, değil mi?” Clay'e döndüm, gözünü bile kırpmıyordu. “Ne söylediğini duymadın mı? Bir şeyler söylesene, Tanrı aşkına.”

Clay hiçbir şey söylemedi.

“Toronto'da ne yapacağız biz?” diye sordum. “Otel odasında mı gizleneceğiz?”

“Hayır, normalde ne yapıyorsan onu yapacaksın. Dairene dön, istersen işine devam et. Eski hayatına geri dönmeni istiyorum. Bu seni güvende tutacaktır. Dairenin olduğu apartmanı biliyorsun, yürüdüğü yolları biliyorsun. Sık gittiğin restoranlar, dükkânlar var. Bilmediğin bir çevreden gelebilecek tehlikelere açık olmayacaksın orada. Daha rahat olacaksın.”

“Rahat mı?” dedim tükürür gibi. “Clay'i evime alamam. Alamayacağımı bal gibi biliyorsun.”

Clay birdenbire uykudan uyanmış gibi bir anda başını kaldırdı. “Neden alamıyormuşsun?”

Gözleri benimkileri bulduğunda Philip’le yaşadığını bilmediğini hatırladım. Bir şeyler söylemek için ağzımı açtım, ama yüzündeki ifade boğazımdaki kelimeleri dondurmuştu sanki.

“Ondan kurtulman gerekecek,” dedi Jeremy. “Onu ara ve gitmesini söyle.”

“Kimden kurtulması gerek? Kimi araya...” Clay sustu. Yüzünden, midesi bulanır gibi bir ifade geçti. Bir saatmiş gibi gelen bir dakika boyunca yüzüme bakıp bir şeyler söylememi bekledikten sonra ayağa kalktı ve odasına gitti. Jeremy’nin tanıdığım herkesten fazla yeteneği vardı ve bu yetenekleri tanıdığım herkesten çok daha iyi icra ederdi. Bir düzine dilde konuşabilir ve tercüme yapabiliirdi. Kırılmış bir kemiği o kadar iyi sarardı ki iyileştiğinde hiç kırılmamış zannederdiniz. Benim hiç hayal bile edemeyeceğim şeyler resmedebilir ve yüz kiloluk bir kurdu tek bakışıyla durdurabilirdi, ama iş romantik ilişkilere gelince tek bir şey bildiği yoktu.

“Teşekkür ederim,” dedim Nicholas ve Antonio da odadan çıktıktan sonra. “Gerçekten çok teşekkür ederim.”

“Bu adamdan haberi var,” dedi Jeremy. “Birlikte yaşadığınızı da biliyor sanıyordum.”

“Ya bilmiyorsa diye düşünmedin mi peki? Onu Nick ve Antonio’nun önünde rezil etmen mi gerekiyordu?”

“Sana bilmiyordum dedim.”

“Şimdi biliyorsun ve bununla uğraşması gereken sensin. Benimle Toronto’ye gelmeyecek. Tabii ben de gidersem.”

“İkiniz de gidiyorsunuz. Şu adama gelince, senin yanına taşınan oydu değil mi? Kendine ait bir evi var yani?”

Jeremy’nin bunu nereden bildiğini bilmiyordum. Cevap vermedim.

“Ondan gitmesini isteyebilirsin,” dedi.

“Telefon açıp, bugün geç saatlerde evde olacağımı ve o zamana kadar gitmiş olmasını istediğimi mi söyleyeyim yani?”

“Neden olmasın?”

Keskin bir kahkaha attım. “Birlikte yaşadığım birinden telefonla ayrılmazsın. Kurduğun bütün bağları bir anda kesip atmazsın. Evden gitmesini ve bütün eşyalarını birkaç saat içinde toplamasını bekleyemezsin. Adam gibi bir nedenin yoksa olmaz.”

“Senin iyi bir nedenin var.”

“O bir neden...” Sustum ve başımı salladım. “Bunu senin anlayacağın bir şekilde anlatamaya çalışayım. Eğer onu arar ve gitmesini söylersem gitmez. Benden bir açıklama bekler ve bu açıklama onu tatmin edene kadar bir yere kıpırdamaz. Yani bela çıkarır. Bu yeterli mi?”

“O zaman ondan ayrılma. Evde birlikte kalın.”

“Clay’le mi? Hayatta olmaz. Eğer illa bir bebek bakıcısı göndereceğim diyorsan Nick’i gönder. O daha uslu durur.”

“Clay, Toronto’yu biliyor ve hiçbir şey onu seni korumaktan alıkoyamaz.” Jeremy kapıya yöneldi. “Bugün öğleden sonraya iki bilet ayarlarım.”

“Ben gitmiy-”

Jeremy çoktan kapıdan çıkıp gitmişti bile.

Jeremy’yle tartışması gereken bir sonraki kişi Clay’di. Kulak misafiri olmak istemedim, ama olmamak için evden dışarı çıkmam gerekiyordu. Konu da benim hayatım hakkında olunca, dinlememeye çalışmak için bir sebep de göremedim açıkçası. Clay’in de en az benim kadar hoşuna gitmemişi bu plan. Hissettiği en büyük içgüdü Sürü’nün Alfa’sını korumaktı ve bunu yüzlerce kilometre öteden yapmasına imkân yoktu. Ama ne yazık ki, Jeremy’nin emirlerine uyması gerektiğini söyleyen içgüdüleri de eşit derecede güçlüydü. Yukarıdan kavgalarını dinliyordum, Clay, Jeremy’in sessiz inatçılığını bastırarak tartışmayı kazanmaya çalışıyordu. Kazanır da birlikte Toronto’ya gitmek zorunda kalmayız diye dua ettim içimden. Jeremy vaz-

gececek gibi değildi. Ben kesinlikle gidiyordum ve beni bu hayata sokan Clay olduğu için, hayatta kalmamdan sorumlu olan kişi de oydu ve o da geliyordu.

Çalışma odasında öfkeden deliye döndüm. Kararımı vermiştim; Toronto'ya dönmeyecektim ve gideceğim herhangi bir yere de Clay'i götüremezdim. Kimse beni buna zorlayamazdı.

Boş koridorda yürüdüm, koridordaki masanın üzerinden anahtarlarımı ve cüzdanımı aldım. Arabama yürümeye başladıktan sonra birdenbire durdum. Nereye gidiyordum ben? Nereye gidebilirdim ki? Şimdi ayrılırsam eğer ne Toronto'ya gidebilirdim, ne de Stonehaven'a geri dönebilirdim. İki hayattan birisini seçmek yerine ikisini de terk ediyordum. Elimde tuttuğum anahtarları daha bir sert sıktım, öyle sert sıktım ki avucumda kan toplanmaya başladı. Derin bir nefes alıp gözlerimi kapattım. Gidemezdim ama kalırsam da Jeremy'ye boyun eğmek zorunda kalacaktım. Kimsenin benim üzerimde böyle bir gücü yoktu. Buna izin veremezdim.

Arabaya yürürken, bir ayakkabının beton zeminde çıkardığı sesi duydum. Başımı kaldırıp baktığımda, Jeremy ön yolcu koltuğunun kapısının önünde durmuş, kapı kulpunu tutuyordu.

“Nereye gidiyoruz?” diye sordu sakın bir şekilde.

“Giden sadece benim.”

“Evet, görüyorum. Az önce sorduğum gibi, nereye gidiyoruz?”

“Biz bir yere gitmiyor.” Sustum ve garaja göz gezdirdim.

“Clay'in arabası tam şurada,” dedi Jeremy, sesi hâlâ oldukça sakın ve kendinden emindi. “Anahtarları sende ama alarm kumandası yok. Keşif aracı dışarıda. Alarmı yok ama yaklaşık on beş metre ötede. Mercedes daha yakında ama onun da anahtarı sende değil. Keşif aracına kadar yarışmak ister misin? Yoksa hemen şimdi vazgeçmek daha mı iyi bir fikir?”

“Bunu yapar-

“Evet, yapabilirim. Kafes aşağıda ve kullanmaktan hiç çekinmem.”

“Bu hiç adil-”

“Evet, hem de hiç adil değil. Biliyorum. İnsan dünyasında hiç kimse böyle davranmaz, öyle değil mi? Onlar senin kendini öldürtmek istemeni anlayışla karşılardı.”

“Ben kendimi-”

“Burayı tek başına terk edersen intihar ediyorsun demektir. Bunu yapmana izin veremem. Ya Toronto’ya Clay’le birlikte gidersin, ya da teklifimi kabul edene kadar seni kafese kapatırım.”

Anahtarları yere fırlatıp Jeremy’ye sırtımı döndüm. Bir dakikalık bir sessizliğin ardından, “Beni onu yanımda götürmeye zorlama,” dedim. “Orada kendime bir yaşam kurmak için ne kadar uğraştığımı biliyorsun. Bana katılmasan bile, bu hayatı destekleyeceğine dair bana söz vermiştin. Beni başka bir yere gönder, ya da yanımda başka biri gelsin. Clay’i yollama benimle. O her şeyi yok eder.”

“Hayır, etmem.”

Clay’in sesi de en az Jeremy’ninki kadar yumuşaktı, o kadar yumuşaktı ki az daha Jeremy’yle karıştırıyordum. Jeremy içeri girerken evin kapısının kapanma sesi geldi. Clay’e bakmak için arkamı dönmedim.

“Seni korumak şu anda benim için en önemli şey,” dedi Clay. “Ne kadar öfkeli olursam olayım bu değişmeyecek. Oraya uyum sağlayabilirim, Elena. Uyum sağlamıyor olmam, uyum sağlayamadığım anlamına gelmiyor. Sekiz yaşımdan beri insanların içinde yaşamak ve onlara uyum sağlamak için eğitim alıyorum. On beş yıl boyunca insan davranışları üzerine çalışmaktan başka bir şey yapmadım. Her şeyi keşfedip, uyum sağlayabileceğimi anladıktan sonra denemeyi bıraktım. Neden mi? Çünkü gerekli değildi. Gümüş kurşunlu serseri tipler tarafından saldırıya uğramayacak kadar normal davranmam Jeremy ve Sürü’nün geri kalanını korumak için yeterliydi. Daha fazlasını yapsaydım eğer, bu kendime ihanet etmek olurdu. Bunu bir sebebim olmasa asla yapmam. Ama seni korumaya çalışmak

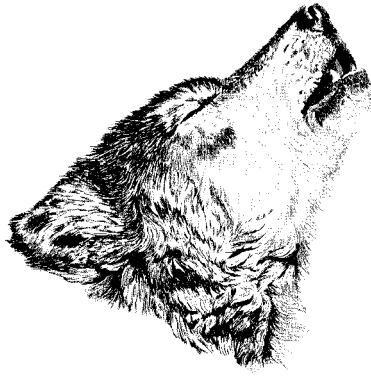
yeterli bir sebep benim için. O adam, benim dünyadaki en iyi kalpli insan olduğumu düşünmeyebilir, ama benim hakkımda kötü düşünmeyecektir. Hiçbir şeyi mahvetmeyeceğim.”

“Seni orada istemiyorum.”

“Ben de orada olmak istemiyorum. Ama ikimizin de bu konuda pek fazla söz hakkı yok.”

Kapının bir kez daha kapanma sesi geldi. Arkamı dönüp baktığımda Clay’in gitmiş olduğunu gördüm. Jeremy geri gelmiş, kapıyı benim için açık tutuyordu. Yüzüne baktım ve tek kelime etmeden yürüyüp içeri girdim.

Bugün öğleden sonra Clay’le birlikte Toronto’ya gidiyordum.



İNİŞ

Bu bir felaket olacaktı.

Uçak irtifa kazandıkça ben yerin dibine giriyordum sanki. Jeremy'nin bunu bana yapmasına neden izin vermiştim? Hayatımı mahvetmenin eşiğinde olduğumu görmüyor muydu? Umurunda mıydı? Philip'le paylaştığım eve Clay'i nasıl götürürdüm? Yattığım adamı, birlikte yaşadığım, sözler verdiğim adamın yanma götürüyordum. Âşıklarını eve, hizmetçi, bebek bakıcısı, bahçıvan olarak gizlice sokan insanların hikâyelerini hep duyardım, ama o insanlardan biri olacağım hiç aklıma gelmemişti. Ahlaki açıdan dibe vurmuş, dünyaları çürümüş insanlardı onlar... Benim de kendim hakkında düşüncem şu anda tam olarak buydu.

Sabah Philip'i arayıp, eve dönerken yanımda bir misafir getirdiğimi söylemiştim. Ona Clay'in kuzenim, yani Jeremy'nin kardeşi olduğunu, Toronto'da iş aradığını, bu yüzden de bir haftalığına yanımızda kalması gerektiğini açıkladım. Bütün bu

misafir meselesiyle ilgili inanılmaz derecede hoşgörölü davran-
dı, ama kuzenimle tanışmak istediğini söylerken sanki bizde
kalacakmış gibi değil de, sadece bir akşam yemeğine çıkacağı-
mızı zanneder gibi bir hava sezdim.

Clay'e ne olacaktı peki? Jeremy bunun onu ne kadar incite-
ceğini düşünemiyor muydu? Umurunda mıydı sanki? Bu şartlar
altında Clay'le nasıl geçinecektik biz? Sürü'den başka birinin
tampon bölge oluşturmak için burada olmadığı, tek yatak oda-
lı bir evde birlikte kalmak zorunda kalacaktık. Bu konu üzeri-
ne konuştuğumuzdan beri tek kelime bile etmemiştik. Aradan
daha otuz dakika bile geçmeden, iki yabancı gibi oturuyorduk
şimdi burada.

“Nerede oturuyorsun?”

Sesini duyunca irkildim. Kafamı çevirip ona baktım, ama
sanki karşısındaki koltuğun arkasıyla konuşuyormuş gibiydi,
bana bakmıyordu.

“Nerede oturuyorsun?” diye sordu yeniden.

“Şey... Gölün yakınında,” dedim. “Front Caddesi’nin kuzey
tarafında.”

“İşin nerede peki?”

“Bay-Bloor bölgesinde.”

Havadan sudan konuşuyormuşuz gibiydi ama öyle olmadı-
gını biliyordum. Clay’in gözlerinin gerisinde haritalar, bölge-
nin coğrafyası, sokak isimleri dönüp duruyordu eminim.

“Güvenlik?”

“Çok iyi. Apartman girişi çok güvenli. Çok lüks bir şey de-
ğil gerçi, içeri anahtarla giriliyor, ya da kapıyı birilerinin yuka-
rıdan açması lazım. Evin kapısında da iki kilit var.”

Clay burnundan bir nefes verdi. Eğer bir İt benim daireme
girmeye karar vermişse, dünyanın bütün kilitleri olsa da içeri
girmekten alıkoyamazdı onu. Bir keresinde, eve bir güvenlik
sistemi döşetmekten Philip’e bahsetmiştim, ama onun güven-
likten anladığı iyi bir güvenlik poliçesinden başka bir şey de-
ğildi. Saldırıya uğramaktan korktuğumu ona söyleyemezdim.

Sabahın ikisinde tek başına sokaklarda yürüyen bir kadının, evinde saldırıya uğramaktan korkması hiç mantıklı olmazdı.

“İş yerinin de birinci katında güvenlik var,” diye devam ettim. “Benim ofisime çıkabilmek için kimlik kartı gerekiyor. Hem orası çok kalabalık bir yer. Normal çalışma saatlerinin dışında orada olmadığım sürece, orada kimsenin hedefi olacağımı sanmıyorum. İşe geri dönmek zorunda da değilim, gerçekten.”

“Jeremy’nin söylediği gibi, normal rutinine geri dönmelisin.” Clay pencereden dışarı baktı. “Peki, ben kim rolünde geliyorum Toronto’ya?”

“Uzaktan kuzenimsin. Toronto’ya iş aramak için geliyorsun.”

“Buna gerek var mı?”

“Kulağa iyi geliyor bence, hem akrabam olursan senin yanında kalman-”

“İş arama kısmını kastettim. Ben iş arıyor olmayacağım, Elena. İnce ince yazılmış bir senaryoya uymak istemiyorum. Üniversitede bir işim olduğunu söyle. Her zamanki mesleğim. Üniversitedeki birkaç kişiyi ararım, belki bölümü ziyaret ederim. Hazır elim değmişken birkaç araştırma yaparım. Her şeyi uydurmaya gerek yok.”

“Elbette. Ama sanki öyle söylemek daha-”

“Ben bir *rol* oynamak istemiyorum, Elena. Zaten yeterince rol yapıyorum.”

Yüzünü yine pencereye döndü ve yolculuğun geri akları boyunca hiçbir şey söylemedi.

Yolculuk boyunca her ne kadar kara kara düşünsem de, içinde bulunduğum durumun farkına uçak yere inmeden varamadım. Bavullarımızı alıp bir taksi bulduktan sonra, Clay’i Philip’le birlikte yaşadığım eve gerçekten götürmekte olduğumu fark ettim. Göğsüm sıkışıyor, kalbim güm güm atıyordu ve çıkışa geldiğimizde bir panik atağın içine sürüklenmişim. Clay önümde hızlı hızlı yürüyordu. Kolundan tuttum.

“Bunu yapmak zorunda değilsin,” dedim.

Bana bakmadı. “Jeremy böyle olmasını istiyor.”

“Ama Jeremy böyle olmasını istiyor diye bunu yapmak zorunda değilsin. Benim güvende olmamı istiyor, değil mi? Bunun başka bir yolu da vardır mutlaka.”

Clay’in hâlâ arkası bana dönüktü. “Seninle kalacağımı söyledim. Öyle de yapacağım.”

“Tamam, benimle kal ama bunu benim evime gelmeden de yapabilirsin.”

Durdu ve yüzünün ancak çeyreğini görebileceğim bir şekilde bana döndü. “Nasıl olacakmış o iş? Apartmanın önündeki sokakta mı yatayım?”

“Hayır, yani eve gitmek zorunda değiliz demek istiyorum. Başka bir yere gidebiliriz. Bir otel odası falan kiralarız.”

“Sen de benimle geleceksin, öyle mi?”

“Evet, elbette.”

“Ve yanımda kalacaksın.”

“Aynen, istediğin herhangi bir yerde.”

Sesimdeki çaresizliği duyabiliyordum ve bu tonla konuşmaktan nefret ediyordum. Ama yapabileceğim bir şey yoktu. Ellerim o kadar fazla titriyordu ki etrafımızdaki insanlar gözlerini dikip bakmaya başladılar.

“Sen ne istersen,” diye tekrar ettim. “Jeremy’nin bilmesine gerek yok. Bizi telefonla aramayacağına dair söz verdi, o yüzden nerede kaldığımızı anlamayacaktır. Ben güvende olurum, sen de yanımda olursun. Önemli olan da bu zaten, öyle değil mi?”

Neredeyse bir dakika boyunca kıpırdamadı. Sonra yavaşça bana doğru döndü. Yüzünü bana dönerken gözlerinde bir umut pırıltısı gördüm, ama benim yüz ifademi görür görmez o pırıltı kayboldu.

“Tamam,” dedi. “Ne istersem, öyle mi?” Telefon kulübelelerinden birine yöneldi ve ahizeyi alıp, “Ara onu,” dedi.

“Jeremy’yi arayamayız. Telefonla aramamamızı söyledi.”

“Jeremy’yi değil, o adamı. Onu arayıp her şeyin bittiğini söyle. Ev onun olsun. Sonra uğrayıp eşyalarını alırsın.”

“Bu benim-”

“Kastettiğin bu değildi, değil mi? Ben de öyle düşünmüş-tüm. O zaman planın ne? Bir karar verene kadar ikimizin arasında mekik mi dokuyacaksın?”

“Ben kararımı verdim zaten. Stonehaven’da yaşadıklarımız bir hataydı. Her zaman böyle oldu zaten. Ben sana hiçbir zaman boş umut vermedim. Hayatımda biri olduğunu biliyordun. O lanet yere ne zaman gelsem böyle oluyor. Kendimi kaptırıyorum, kontrolü kaybediyorum.”

“Kime kaptırıyorsun, eve mi? Bir avuç çimento ve tuğlaya demek istiyorsun yani?”

“O yere,” dedim dişlerimi gıcırdatarak. “O dünyaya, sen de dahil olmak üzere o dünyayla ilgili olan her şeye. Orada olmak istemiyorum, ama oraya bir kere ayak bastığımda kendimi tutamıyorum.”

Keskin bir kakhaha attı. “Saçmalığın daniskası! Bu dünyada, o dünyada ya da herhangi bir dünyada senin karşı koyamadığın bir şey yok, Elena. ‘O yer’ diyerek saklamaya çalıştığın şey ne biliyor musun? Orası seni mutlu ediyor. Ama seni bunu kabul etmek istemiyorsun, çünkü mümkün olan tek mutluluğun *normal* bir dünyada, *normal* arkadaşlar ve *normal* bir adamla olacağını düşünüyorsun. Bu tür bir yaşamın seni mutlu edeceğine o kadar inandırmışsın ki kendini, o hayatta ölüp gitsen de vazgeçmek istemiyorsun.”

İnsanlar artık alenen bakıyorlardı. Kafamın içinde alarm zillerinin çalmaya başlaması gerekiyordu, insan dünyasına uygun davranmadığımı anlayıp, kendime çekidüzen vermem gerektiğini söylemeleri gerekiyordu ama panik falan yapmıyordum. Umurumda bile değildi. Arkamı dönüp, ters ters bakan iki yaşlı kadına pis bir bakış attım. Gözleri fal taşı gibi açıldı ver geri çekildiler. Uzun uzun adımlarla çıkışa yöneldim.

“Onu en son ne zaman aradın?” diye sordu Clay arkamdan.

Durdum. Yanıma geldi ve kimse duymasın diye sesini alçaltarak yeniden sordu. “Geldiğini haber vermek için bu sabah aradığını saymıyorum. Onu en son ne zaman aradın?”

Hiçbir şey söylemedim.

“Pazar günü,” dedi. “Üç gün önce yani.”

“İşim vardı,” dedim.

“Saçmalık. Aramayı unuttun. Seni mutlu ettiğini mi sanıyorsun? Bu hayatın seni mutlu ettiğini mi sanıyorsun? Tamam, al sana şans o zaman. Evine birlikte gidelim de bana ne kadar mutlu olduğunu göster.”

“Defol git başımdan,” diye hırladım ve hızlı adımlarla taksiye yürüdüm.

Clay arkamdan geldi ama yeterince hızlı davranamamıştı. O bana yetişmeden kapıdan çıkmış ve taksinin birine atlamıştım bile. Kapıyı bir hışımla çektim, Clay’in parmakları neredeyse sıkışıyordu. Adresi şoföre verdikten sonra yan aynalardan birine bakarak, arkamda öylece kalakalan Clay’i izledim.

Nerede oturduğumu ayrıntılı bir şekilde söylememiş olmam da onun talihsizliğiydi. ‘Gölün yakını’ demek o kadar da dar bir bölgeyi kastetmek demek değildi nasıl olsa. Araması gereken bir sürü apartman, bir sürü ev vardı.

Apartmana gelince, aşağı kapının zilini çaldım. Gelenin ben olduğumu söyleyince Philip çok şaşırdı. Anahtarlarımı kaybetmiş değildim. İçeri girmek için neden zili çaldığımı sormayın. Philip’in de sormayacağını umuyordum.

Yukarı çıktığımda asansörün hemen önünde Philip beni bekliyordu. Yanıma gelip kucakladı, içgüdüsel olarak ne yapacağımı bilemedim bir an, sonra ben de onu kucakladım.

“Havaalanından beni arasaydın keşke,” dedi. “Seni almak için evde bekliyordum.” Omzumun üzerinden arkama baktı. “Misafirimiz nerede?”

“Gecikti. Belki hiç gelmez.”

“Gelmiyor mu?”

Esniyormuş gibi yaptım. “Zor bir uçuştı. Eve dönmüş olduğum için ne kadar sevindiğimi tahmin bile edemezsin.”

“Seni burada görmekten ne kadar mutlu olduğumla kıyaslanamaz bile, tatlım.” Philip’le birlikte eve girdik. “Sen geç otur. Akşam yemeği için kızarmış tavuk almıştım, onu ısıtayım.”

“Teşekkür ederim.”

Birileri kapıyı çalmaya başladığında daha ayakkabılarımı bile çıkarmamıştım. Duymazdan gelmeyi düşündüm ancak bunun bir faydası olmayacaktı. Philip benim kadar iyi duymuyor olabilirdi ama sağır da değildi.

Kapıyı birden açtım, Clay elinde bavullarımız, karşımda duruyordu.

“Sen nasıl-”

Stonehaven’a giderken götürdüğüm çantamı kaldırıp gözüme tuttu. Çantanın kulpundan, evin ayrıntılı adresinin yazılı olduğu bir kart sarkıyordu.

“Pizzacı çocuk açtı kapıyı,” dedi. “Apartmanın güvenliği dillere destan gerçekten.”

Clay içeri girip bavulları yere fırlatırken, hemen arkamdaki mutfakın kapısı açıldı. Philip’in ayak sesleri giderek yaklaşmaya başlarken, sırtımdan aşağı soğuk terlerin inmeye başladığını hissedebiliyordum. Tanışma faslında söylemem gereken sözler boğazımda düğümlenip kaldı. Clay ya karşılık vermezse? Uydurduğum yalanı değiştirmek için vakit var mıydı hâlâ? Clay’i kapı dışarı etmek için artık çok mu geçti?

“Sen, Elena’nın kuzeni olmalısın,” dedi Philip elini uzatırken.

“Clay,” diyebildim en sonunda. “Clayton.”

Philip yüzüne kocaman bir gülümseme yerleştirdi. “Hangisini tercih ediyorsun? Clay mi, Clayton mı?”

Clay hiçbir şey söylemedi. Philip’e yüzünü bile dönmemiş ve odaya girdiğinden beri hiç konuşmamıştı. Bana bakıp duruyordu. İçindeki öfkenin aşağılamayla birlikte köpürmeye başla-

dığını görebiliyordum. Bir anda patlayacak diye bekledim, patlamadı. Bunun yerine ölçsüz bir kabalıkla Philip'i, sunduğu cana yakın karşılamayı, uzattığı eli görmezden gelerek oturma odasına geçti.

Philip yüzündeki gülümsemeden bir an için vazgeçer gibi oldu ve bize sırtını dönüp pencereden dışarı bakan Clay'e döndü. "Koltuk hemen şurada," dedi çarşaf ve yastık bıraktığı koltuğu eliyle işaret ederken. "Umarım çok rahatsız değildir. Daha önce hiç yatmak için kullanmamıştık, değil mi, tatlım?"

Clay'in çenesi gerildi ama pencereden gözünü ayırmıyordu.

"Hayır, kullanmadık," dedim. Beynim konuyu değiştirip, ortamı ısıtmak için bir şeyler arayıp duruyordu, ama ağzımdan başka hiçbir şey çıkmadı.

"Karşımızda bir göl manzarası olması gerekiyordu," dedi Philip zorlama bir kıkırdamayla. "Sarım şu anda bulunduğun yerden üç adım sola gidip, öğlen saat bir ve iki arasında biraz eğilip apartmanların arasından bakarsan gölün küçük bir kısmını görebiliyorsun."

Ne Clay bir şey söylüyordu, ne de ben. Philip sanki bir elektrikli süpürge'nin içine konuşuyor da sözleri bir boşluğun içine kaçıyor gibiydi. "Apartmanın diğer tarafında daha güzel bir Toronto manzarası var. Çok güzel bir şehir gerçekten. Çok büyük kolaylıkları var. Hayat pahalılığı çok yüksek değil, sokakları temiz, suç oranı düşük. Yarın işten birkaç saat erken çıkabilirsem, Elena eve gelmeden seni ufak bir şehir turuna çıkarabilirim istersen."

"Gerek yok," dedi Clay. Bunu o kadar hızlı ve bitişik bir şekilde söylemişti ki akşam yok olmuştu ve bir yabancı gibi konuşuyormuş gibi çıkmıştı kelimeler ağzından.

"Clay önceden Toronto'da yaşıyordu," dedim. "Şey... Bir süreliğine yani. Birkaç yıl önce."

"Nasıl, sevmiş miydin burayı?" diye sordu Philip. Clay yine cevap vermeyince yine zorlama bir şekilde kıkırdadı. "Geri geldiğine göre, sanırım o kadar da kötü geçmemiş buradaki yılların."

Clay dönüp bana baktı. “Güzel anılarım var, evet.”

Bir süre bana bakmaya devam ettikten sonra en sonunda gözlerini benden ayırıp banyoya gitti. Saniyeler içinde duşun sesi gelmeye başladı.

“Hiç çekinme ya,” diye mırıldandım gözlerimi devirerek. “Sevimlilik abidesi, değil mi?”

Philip gülümsemedi. “Jet lag yüzünden böyle değil o zaman.”

“Nerede? Seni daha önceden uyarmam gerekirdi. Teşhisi henüz konulmamış asosyal kişilik bozukluğu. O buradayken bunlara katlanmak zorunda değilsin. Ya görmezden gel, ya da bir şeyler söylerse, lafını bir yerlerine sokmasını söyle.”

Philip’in kaşları yukarı kalktı. Clay’i tarif ederken bu kelimeleri kullandığım için zannettim, ama bana bakmaya devam ettikçe ne söylediğimi kafamda tekrar ettim ve ne yaptığının farkına vardım. Philip’in alışık olduğu Elena bu değildi. *Lanet olsun, Clay.*

“Şaka yapıyorum, canım,” diyerek geçiştirmeye çalıştım. “Yol çok uzun geldi. Havaalanına vardığımızda ben sinirlerime hâkim olamayınca biraz tartıştık, o kadar.”

“Sinirlerine hâkim olamadın mı?” dedi Philip yanıma gelip alnımı öperken. “Senin sinirlerin olduğunu bile bilmiyordum.”

“Clayton bazen tepemin tasını attırıyor. Şansımız varsa burada çok uzun kalmaz. Aileden biri olduğu için, burada olduğu süre boyunca ona katlanmak zorundayım.” Mutfağa dönüp kokluyormuş gibi yaptım. “Tavuk hazır galiba.”

“Kuzenini beklemeyelim mi?”

“O bizi beklemezdi,” dedim ve mutfağa girdim.

O akşam hakkında söyleyebileceğim tek şey kısa sürdüğü. Clay duştan çıktı, Tanrı’ya şükür ki giyinikti. Oturma odasına geçti ve raftan bir kitap çekip çıkardı. Biz mutfakta yemek yemeye devam ediyorduk. Oturma odasına gidip ona da sordum yemek yer mi diye. Büyük bir keyifsizlikle, sonradan yiyece-

ğini söyleyince zorlamadım. Yemeğimi yiyip duşumu aldıktan sonra, daha fazla enerjim kalmadığından yatağa geçtim. Philip de arkamdan geldi. Bir anda bir erkekle birlikte yaşamının beraberinde getirdiği konuşulmamış o küçük ayrıntı geldi aklıma; seks.

Philip yatak odasına geldiğinde geceliğimi giyiyordum. Yani, şimdi ben de uyku kıyafetlerinde uzman sayılmazdım, hatta bakıcı ailemden ayrıldığımdan beri iç çamaşırlarımla uyuyordum, ama Philip yatarken pijama giyiyordu, bu yüzden ben de yatarken bir şeyler giymem gerektiğini düşünmeye başlamıştım. Kadın dergilerinin neredeyse her sayfalarında inatla gözümüze sokulan o seksi geceliklerden de denemiştim. Ama o lanet olasıca dantelleri vücudumda hiç kaşınmaz dediğim yerleri kaşındırmış, lastikleri tenimi kesmiş, askıları her yanıma dolanmıştı. Ben de bu tür giyeceklerin sadece seksten önce giyilmesi gerektiğine karar vermiştim. Ancak siyah danteller ve kırmızı satenler Philip’i pek heyecanlandırmadığından, ben de o tür şeylere bir daha hiç yeltenmeyip bol tişörtler giymekle yetindim. Sonra Philip, Noel’de bana bu beyaz, dizlerimin üzerinde biten geceliği aldı. Benim zevkime göre çok kadınsı ve eski modaydı, ama Philip’in hoşuna gittiği için giyiyordum.

Philip ben saçlarımı taramaya başlayana kadar bekledikten sonra yanıma geldi ve boynumun yanından öpmeye başladı.

“Seni özledim,” diye mırıldandı öpmeye devam ederken. “Şikâyet etmek istemiyorum ama bu ayrılık beklediğimden uzun sürdü. Biraz daha orada kalsaydın dayanamayıp yanına gelecektim.”

Öksürüğümü küçük bir kıkırtıyla örtmeye çalıştım, ama öksürük garip bir sese dönüştü. Philip’i Bear Valley’de düşünemiyordum bile. Bu, şu anda katlanmak zorunda olduğum senaryodan bile daha beterdi.

Philip’in dudakları enseme doğru hareket etti. Beni kendine çekti, ellerinden biri geceliğimin altına gitti ve kalçama uzandı. Kaskatı kesildim, gözlerim farkında olmadan yatak odasının kapısına gitti. Philip de benim baktığım yöne çevirdi başını.

“Ha,” dedi küçük bir kıkırdamayla. “Misafirimiz olduğunu unutmuşum. İstersen sessiz oluruz, ama daha yalnız olduğumuz bir anı beklemek istersen...”

Başımla onayladım. Philip boynuma kısa bir öpücük kon-
durdu, belli belirsiz iç geçirdi ve yatağa yöneldi. Onunla yatağa
girip, sarılıp konuşmam gerekiyordu, biliyorum. Ama yapama-
dım.

Yapamadım işte.

Bu gerçekten bir felaket olacaktı.



YERLEŞME

Ertesi gün kızarmış ekmek ve pastırma kokusuna uyandım. Saate baktım, neredeyse dokuza geliyordu. Philip'in normalde yedi olmadan çıkmış olması gerektiğinden, bana kahvaltı hazırlamak için işe geç gitmiş olabileceğini düşündüm. Ne güzel bir sürprizdi bu böyle.

Sarsak adımlarla yatak odasından çıkıp mutfığa gittim. Clay fırının önünde durmuş, kızarmış pastırma yığının üzerine biraz daha pastırma kokuyordu. Ben mutfığa girince arkasını döndü. Gözleri geceliğimi aşağıdan yukarıya taradı.

“Üzerindeki ne öyle?” diye sordu.

“Gecelik.”

“Onunla mı uyudun?”

“Uyumasaydım adı gündüzlük olurdu, değil mi?” dedim sinirli sinirli.

Gülmemek için kendini zor tutuyormuş gibiydi. “Sana

çok... yakışmış, sevgilim. Jeremy de sana böyle bir şeyle alırdı herhâlde. Ha, bu arada, sana çiçek yollamış.”

“Jeremy mi?”

Clay başını hayır anlamında salladı. “Kapının önünde.”

Koridora gidince kapının önünde bir düzine gülü, gümüş bir vazoda dururken buldum. Kartta, ‘Uyandırmaya kıyamadım. Evine hoş geldin. Seni çok özledim, Philip,’ yazıyordu.

Gördün mü işte? Hiçbir şey değişmemişti. Philip her zamanki gibi yine çok düşünceli davranıyordu. Vazoyu alıp nereye koysam acaba diye düşünmeye başladım. Oturma odasındaki masaya? Hayır, çiçekler orası için çok uzundu. Koridordaki masanın üzerine mi bıraksam? Hayır, burası da çok kalabalıktı. Peki ya mutfak? Kapıyı açtığımda oranın da vazoyu almayacak kadar kalabalık olduğunu gördüm.

“Yatak odası,” diye mırıldandım.

“Su,” diye bağırdı Clay arkamdan.

“Ne?”

“Çiçekleri suya koyman gerek.”

“Biliyorum.”

“Güneş ışığı da lazım.”

Buna cevap vermedim. Güneş ışığına ve suya ihtiyaçları olduğunu hatırlayacaktım zaten... Yani eninde sonunda. Çiçek göndermenin mantığına hiçbir zaman anlam veremezdim. Tamam, güzel görünmelerine diyecek lafım yoktu, ama bir işe yaramıyorlardı ki. Çiçeklerden zevk almıyorum demiyorum, alıyordum. Jeremy önceden, bahçeden taze koparılmış çiçekleri bir vazoya koyar, odamın güzel bir yerine yerleştirdi. Benim de çok hoşum giderdi. Ama o çiçekler güneş gören bir yere koyulmadıkça ve sulanmadıkça keyfini uzun süre çıkarmama imkân yoktu. Canlı olan şeyleri canlı tutmaktan ziyade onları öldürmekte daha iyi sayılırdım. Şimdiye kadar çocuk sahibi olmayı planlamamış olmama şaşmamak gerek.

Güllerin vazosuna su ekleyip uygun bir yere koyduktan

sonra mutfağa geri döndüm. Clay tabağıma iki tane kızarmış ekmek koymuştu ve üçüncüsünü koymaya hazırlanıyordu.

“Bu yeter,” dedim tabağımyı kendime çekerek.

Kaşlarından biri derhal havaya kalktı.

“Yani, şimdilik bu kadarı yeter demek istedim,” dedim. “Bunları bitirdikten sonra biraz daha alırım.”

“O buradayken sen bu kadar mı yiyorsun? Bayılmadan günü bitirebildiğine şaşmak gerek. Bu kadar az yemeye devam edemezsin, Elena. Metabolizmanın-”

Sandalyemi geri ittim. Clay sustu ve tabağıma pastırma koyduktan sonra kendi tabağına gömüldü.

“İşe ne zaman gidiyorsun?” diye sordu.

“Dün haber verip, on buçuk gibi orada olacağımı söyledim.”

“O zaman acele etsek iyi olur. Yürümek ne kadar sürüyor? Otuz dakika mı?”

“Metroyu kullanıyorum.”

“Metro mu? Sen metrodan nefret edersin. Tek bir vagona sıkıştırılmış onca insan. Balık istifi gibi. Kokudan bahsetmiyorum bi-”

“Alıştım.”

“Neden zahmet ediyorsun ki? Bloor’un yanından geçip yukarı gidersen yürümesi çok kolay bir mesafe.”

“İnsanlar işe yürüyerek gitmez,” dedim. “Bisikletle giderler. Patenle giderler. Koşarak giderler. Bisikletim ya da patenim yok ve etekle de koşamam.”

“İşe giderken etek mi giyiyorsun? Sen etek giymekten de nefret edersin.”

Tabağımyı bir kenara bırakıp masadan kalktım.

Clay’i metroya yalnız binmem ve onun yürüyerek gitmesi için ikna etmeye çalıştım ama bir türlü kabul etmedi. Benim güvenliğim ve Sürü’sünün en sözü geçen kurtadamına verdiği sözün hatırına yer altı treni eziyetine katlanacaktı. İtiraf etmem gerek, insan kalabalığının içinde geçen tıkış tıkış yedi dakikalık yolculukta onun kıpırdanışlarını izlemekten biraz fazla zevk almış olabilirim. Gerçekten kıpırdanmadı elbette. Onu gören herhangi biri, kapının önünde durmuş, başının üzerindeki tren hatları haritasını takip ettiğini zannedebilirdi. Ama ben onun gözlerinin içine baktığımda, kapana kısırılmış bir hayvanın yaşadığı paniği ve iğrenmeyi görebiliyordum. Birileri ne zaman ona değip geçse, o direğe daha sıkı tutunuyordu. Sadece ağzından nefes alıp başka yöne bakmaya çalışıyor ve tren ne zaman yavaşlasa hemen başını kaldırıp haritada hangi durağa geldiğimizi kontrol ediyordu. Kafasını çevirip bana baktığında, hava atar gibi gülümsedim ve koltuğuma daha da bir yerleştim. Sert bir bakış fırlattıktan sonra yolculuğun geri kalanı boyunca beni görmezden geldi.

İş arkadaşlarımla birlikte öğle yemeğinden dönerken, iş yerinin karşısındaki banklarda oturan bir gölge gördüm. Diğerleriyle birlikte işe geri dönmek için bir bahane uydurup Clay’in yanma gittim.

“Sorun ne?” diye sordum arkasından yaklaşırken.

Bana dönüp gülümsedi. “Selam, sevgilim. Öğle yemeği iyi miydi?”

“Burada ne işin var?”

“Seni koruyorum.”

Durdum. “Lütfen bana bütün sabah burada oturduğunu söyleme.”

“Elbette oturdum. Ofisine gelirim pek hoş karşılanmayacağıma düşündüm.”

“Burada öylece oturamazsın.”

“Nedenmiş o? Ah, dur tahmin edeyim. Normal insanlar sokaktaki banklara oturmuyorlar. Merak etme, sevgilim. Polis görürsem eğer yandaki banka geçerim.”

İşyerinin olduğu apartmana bakıp, izleyen biri olup olmadığını kontrol ettim. “Ben bütün gün ofiste çalışmıyorum. Bugün Queen’s Park’ta bir toplantım var.”

“O zaman ben de seninle gelirim. Merak etme, takip mesafesini kısa tutarım. Sosyal bir ortamda benimle iletişim kurma eziyetinden kurtulmana gerek kalmaz.”

“Sapık gibi beni mi izleyeceksin yani?” dedim şaşkınlıkla.

Clay pis pis sırıttı. “Bu her zaman gelişime açık bir yetenek bence.”

“Burada böylece oturamazsın.”

“Yine başa döndük.”

“En azından bir şeyler yap. Bir şeyler oku, kitap oku, ne bileyim dergi falan oku.”

“Tabii, ben günün bulmacasını çözerken İt’in biri gelsin ve gizlice içeri girsin, öyle mi?”

Teslim oluyormuş gibi ellerimi kaldırdıktan sonra binaya girdim. Beş dakika sonra Clay’in oturduğu banka geri döndüm.

“Ne çabuk özledin beni?”

Omuzlarının üzerinden kucağına bir dergi bıraktım. Dergi-yi aldı, kapağını gördü ve suratını astı.

“Hız Dünyası mı?”

“Arabalarla ilgili. Tam bir erkek dergisi. En azından okuyormuş gibi yap.”

Derginin sayfalarını üstünkörü çevirdikten sonra kızıl saçlı, bikinili bir kızın, bir Corvette Stingray’in kaportasına uzandığı sayfada durdu. Yanındaki yazıya bir göz attıktan sonra fotoğrafı incelemeye başladı.

“Bu kadının burada işi ne?” diye sordu.

“Kaportadaki bir çizici örtüyordur. Kadın, kaporta boyasından daha ucuz.”

Neredeyse tamamen çıplak olan kadınların ve klasik arabaların olduğu sayfalara göz gezdirdi. “Nick’in de böyle dergileri vardı biz çocukken. Ama içinde arabalar yoktu.” Dergiyi yan çevirdi. “Bikini de yoktu tabii.”

“Okuyormuşsun gibi yap, yeter,” dedim binaya tekrar yönelerek. “Belli mi olur? Belki biraz göz gezdirirsen hoşuna giden bir şeyler çıkar.”

“Sen arabamdan memnun değil misin?”

“Arabaları kastetmemiştim.”

Akşam yemeğinden sonra Clay’le birlikte evde takılıp kart oynadık. Philip eve geldiğinde otuz dolar elli sent öndeydim ve dördüncü oyunumu da kazanmanın verdiği zaferle çocuk gibi eğleniyordum. Philip bize katılıp katılamayacağını sorduğunda, Clay yine düş alması gerektiğini söyledi. Böyle giderse Toronto’daki en temiz adam olacaktı. Philip’le birlikte birkaç el daha oynadık ama Clay’le olduğu gibi değildi. Philip parasına oynamıyordu. Daha beteri, benim kurallara uymamı bekliyordu.

O gece, her şeyin yolunda gidip gitmediğini sormak için Jeremy benimle iletişime geçti. Telefonla aramak yasak diye birbirimizden habersiz kalmayacaktık elbette. Önceden de söylediğim gibi, Jeremy’nin gece vakitlerinde bizimle iletişime geçebilmek için kendine has psişik yetenekleri vardı. Her kurtadamin eşit derecede vardır aslında. İletişimini yumrukları ve dişleriyle sağlamaya alışkın bir tür için, bu yöntem fazla mistik geldiğinden, çoğu bunu inkâr ederdi.

Sanırım beni ısıran Clay olduğu için onunla aramızda zihinsel bir bağ vardı. Birbirimizin aklını okuyabilmek gibi diğer ya karartıcı şeyler değil tabii. Sadece tek yumurta ikizlerinin

hissedebildiğini söyledikleri şeylere benzetebilirsiniz bunu. İkimizden biri yaralandığında diğerinin bunu küçük bir sızı olarak hissetmesi, ya da ikimizden biri diğerinin yakınında olduğunda, kokusunu almamasına veya görmemesine rağmen orada olduğunu bilmesi gibi şeyler. Ama tüm bunlar beni bir şekilde rahatsız ettiğinden, ben de üzerinde çalışmadım. Hatta böyle bir şeye sahip olduğumu kendime itiraf bile edemiyorum bazen.

Jeremy'nin yeteneği biraz daha farklı. O bizimle uykuda iletişime geçebilir. İnsanın kafasında sesler duyması gibi dramatik şeyler değil elbette. Uyurken rüyamda onunla konuştuğumu sanabilir, ama bilinçaltımda bunun bir rüyadan daha fazlası olduğunun farkında olabilirim. Onu dinleyebilir ve mantıklı cevaplar verebilirim. Jeremy'ye hiçbir zaman itiraf etmesem de çok havalı bir şey aslında.

Sabah krep kokusuyla uyandım. Bu sefer kahvaltıyı kimin hazırladığından yüzde yüz emindim ve açıkçası bunu da dert etmedim, alt tarafı yemekti. Benim için sabah uyandığımda hazır bir kahvaltıdan daha güzel şey yoktu, çünkü uyandığımda fırınla, tavayla uğraşamayacak kadar aç oluyordum. Hatta bazen ekmek kızartma makinesi bile çok uzun sürede ısınıyormuş gibi geliyordu. Birinin bana kahvaltı hazırlamasından daha iyi bir şey varsa, o da yanında durulması katlanılacak bir kahvaltı partneri olmamı sağlayan duş, yüz yıkama, diş fırçalama gibi fasılları geçebilmektir. Clay'le birlikte bunların hiçbirine katlanmak zorunda değildim. Daha kötü hallerimi de görmüştü nasıl olsa. Yorganı tepeme çektim, kahvaltı hazır olduğunda Clay bana kahve getirirdi, yapmam gereken tek şey beklemektir.

“Mükemmel oldu. Biz çok fazla krep yapmıyoruz. Elena pek kahvaltı insanı değildir. En fazla soğuk kahvaltılık gevrek ve bir dilim kızarmış ekmek. Bu kreplerden yer mi bilmiyorum ama benim yiyeceğim kesin.”

Bir anda doğruldum; bu Clay'in sesi değildi.

“Güney'de bunlara ne deniyor?” diye devam etti Philip. “Flapjack miydi? Johnnycake miydi? Asıl adlarını hiç doğru

düzgün hatırlayamam. Aksanından senin de Güneyli olduğunu anlıyorum. Tennessee ya da Georgialı olmalısın, değil mi?”

Clay homurdandı. Bir anda yataktan fırlayıp kapıya koştum. Aynada geceliğimi gördüm; benim bir sabahlığa ihtiyacım vardı. Evet, kesinlikle bir sabahlığa ihtiyacım vardı.

“Ağabeyin Jeremy’nin aksanı yoktu ama,” dedi Philip. “En azından telefonda pek fazla belli olmuyordu.”

Lanet olsun! Dolabın altını üstüne getirmeye başladım. Nereyeydi bu sabahlık? Benim bir sabahlığım var mıydı ki?

“Üvey kardeşiz,” dedi Clay.

“Hı, anladım. Mantıklı.”

En sonunda bulduğum bir parça kıyafeti üzerime geçirip mutfağa daldım. Clay’le Philip’in arasında durdum.

“Çok mu acıktın?” dedi Clay hâlâ ocağa bakıyordu.

Philip bana doğru eğildi, boynumu öptü ve karman çorman olmuş saçlarımı düzeltmeye çalıştı. “Bu sabah annemi mutlaka ara, tatlım. Betsy’nin düğün partisine sensiz gitmek istemiyor.” Clay’e döndü. “Anneler Elena’ya bayılıyorlar. Eğer bir süre daha evlenmezsek onu evlat edinecekler.”

Clay’e bakmaya devam etti. Clay giderek büyüyen krep yığınının üzerine üç krep daha koydu, tabağı masaya taşıdı ve bunları yaparken yüzünde en ufak bir ifade bile yoktu. Philip’in yüzü asılır gibi oldu, muhtemelen konu açmaya çalışmaktan ve her seferinde eli boş dönmekten bıkmıştı.

“Tereyağı buzdo-” demeye çalıştı Philip ama Clay buzdolabını çoktan açmıştı. “Şurup da, ocağın üstündeki dolapta.”

Clay buzdolabından, hediyeelik eşya dükkânlarında sıvı al-tın fiyatına satılan bir şişede duran şurubu çıkardı.

“Bu yeni galiba,” dedim Philip’e gülümseyerek. “Ne zaman aldın?”

“Ben... Ben almadım.”

Clay’e baktım.

“Ben almıştım dün,” dedi Clay.

“Aa, ama Elena krepin üzerine şurup pek sev-” Philip sustu. Bir bana bir Clay’e baktı. “Yani, çok incessin, teşekkür ederiz.”

Telefon çalarak bizi bu amaçsız konu açma savaşıdan kurtardı.

“Ben bakarım,” dedi Philip ve bir anda ortadan kayboldu.

“Teşekkür ederiz,” diye tısladım Clay’e, sesimi alçak tutmaya çalışarak. “Bunu yapmak zorundaydın, değil mi? Önce kahvaltı, sonra da şurup. Amacın benim neden hoşlandığımla ilgili olay yaratıp onu rezil etmek.”

“Olay yaratmak mı? Ben tek kelime bile etmedim. Şurup konusunu sen açtın.”

“Sen açmayacak mıydın yani?”

“Elbette hayır. Neden açayım ki? Ben onunla bir yarışta değilim, Elena. Dün kızarmış ekmek yaptığımda şurubunun olmadığını fark ettim. Sahte şeyler hakkındaki görüşünü bildiğinden, ben de gerçek şurup istersin diye düşündüm.”

“Peki ya kahvaltı? Kahvaltı hazırlayarak bir şeyleri kanıtlamaya çalışmadığını söyleyemezsin.”

“Tabii ki bir şeyler kanıtlamaya çalışıyordum. Ne kadar az yemek yediğini kanıtlamak istiyordum ve en azından günde bir öğünü adamakıllı ye istedim. Ben sizin misafirinizim. Eminim onun aklından da benim incelik yapmaya çalıştığım dışında bir şey geçmemiştir. Ona da yetecek kadar yaptım.”

“Koca apartmana yetecek kadar yapt-” Sustum, çünkü etrafıma bakındığımda yalnızca üç *normal* insana yetecek kadar yiyecek olduğunu fark ettim.

“Kalanı fırında,” dedi Clay. “Onun uyandığını duyunca sakladım. İşe götürmen için bir kısmını paket yaparım. Birileri bir şey derse, sabah kahvaltı yapmadığını söylersin.”

Bir şeyler söylemeye çalıştım, bu sefer de mutfığa giren Philip susturdu beni.

“İşten aradılar,” dedi yüzünü ekşiterek. “Başka ne olacaktı ki? Bir sabah geç kalacağımı haber veriyorum, hemen gelmem

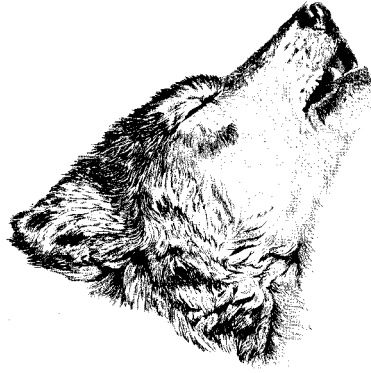
için geri arıyorlar. Merak etme, tatlım. Seninle kahvaltı yaptıktan sonra çıkacağım.” Bir sandalye çekip masaya oturdu ve Clay’e döndü. “İş arama meselesi nasıl gidiyor?” diye sordu.

Öğle yemeğini Clay’le yiyeceğime dair söz verdim. Yakınlardaki bir marketten bir piknik sepeti almıştı. Birlikte üniversitenin bahçesine gittik. Üniversiteye gitmek benim tercihim değildi, hatta oraya varana kadar, gideceğimiz yerin orası olduğunu fark etmedim bile. Kampüsün birkaç blok ötesinde çalışıyor olmama rağmen üniversiteye hiç uğramamıştım. Geçtiğimiz on yıl içinde Toronto’ya geldiğimde de uğramış değildim. Üniversite Clay’le tanıştığım, ona âşık olduğum yerd. Aynı zamanda aldatıldığım, ihanete uğradığım ve bana yalan söylenilen yerd. Öğle yemeği için Clay’in seçtiği yerin üniversite olduğunu fark ettiğim anda duraksadım. Oraya gitmemek için bir sürü bahane ve yemeğimizi yiyecek onlarca yer sayabilirdim, ama hiçbir ağzımdan çıkmadı. Stonehaven’la ilgili söylediklerimden sonra üniversiteye gitmek istemediğimi söylemek çok utanç verici geldi. ‘Bir avuç çimento ve tuğla yığını’ sözleri burası için de geçerliydi çünkü. Gitmek istemememin altında utançtan daha fazlası olabilirdi belki. Belki de o *bir avuç çimento ve tuğla yığınının*, duygusal olarak bana ne kadar fazla şey ifade ettiğini itiraf etmek istemiordum kendime.

Kampüsteki banklardan birine oturduk. Sınavların artık sonuna gelindiğinden kampüste dolaşan çok az sayıda öğrenci vardı. Akın akın binaya girip çıkan öğrenciler, solup giden bir hatıra gibilerdi yılın bu zamanında. Bir grup genç delikanlı, ceketlerini ve çantalarını çitlerin dibine bırakmış, çimenlerin üzerinde Amerikan futbolu oynuyorlardı. Yemek yerken Clay, Güney Amerika’daki Jaguar Mezhebi’yle ilgili bir şeyler söyledi. O konuşmaya devam ederken, beynim bu ağaçların altında, bu binaların arasında meydana gelen anıların saldırısına uğradı. Clay’in yıllar önceki hâlini gözlerimin önüne getirebiliyor.

Queen's Park'ın oradaki yolun karşısındaki piknik masasında oturuşunu hayal edebiliyordum. Bütün dikkati o kadar ikimizin üzerindeydi ki, başının üzerinden frizbiler geçip gitse bile neredeyse fark etmeyecekti. Her zaman aynı pozisyonda olurdu masada otururken; ayakları benimkilere değecek kadar öne uzatılmış, sanki vücudunun bir yerlerinin mutlaka oynaması gerekiyormuş gibi elleri sürekli hareket hâlinde. Kendi alanından bahsederken sesi o kadar tanıdıktı ki, aklıma kaydettiğim ses tonunu takip edebilir ve sesini ne zaman alçaltacağını, ne zaman yükselteceğini tahmin edebilirdim.

O zamanlarda bile benim görüşlerimi bilmek ister, her konuda ne düşündüğümü merak ederdi. Genç aklımın düşüncelerinden bahsetmek istememem onun için gereksiz bir hareketti. Ben de ona her şeyi anlattım. Kimseye anlatmayacağımı sandığım şeyleri bile. Geçmişimi, hedeflerimi, korkularımı, umutlarımı, öz güvensizliklerimi... Birilerine açılmak her zaman çok zor gelmişti bana. Ucuz romanlardan fırlamış yaralı genç kız olmaktansa, güçlü ve bağımsız bir kadın olmak istiyordum. Bu yüzden geçmişimi saklardım, ya da birileri öğrendiğinde benim için hiç önemi yokmuş gibi davranırdım. Clay'le birlikte bunların hepsi değişti. Benim hakkımda her şeyi bilmesini istedim, ki her şeyi öğrendiğinde bile beni sevmeye devam edeceğinden emin olabileyim. Beni dinledi ve terk etmedi. Dahası bana karşılık verdi. O da bana kendi çocukluğundan bahsetti. Hatırlayamadığı trajik bir kazada anne babasını kaybettiğinden, evlat edinildiğinden, okula ayak uyduramadığından, dışlanıp rezil edildiğinden, okuldan uzaklaştırıldığından ve benim bir koruyucu aileden diğerine sürüklenmem gibi, sürekli okul değiştirmesinden... Bana o kadar fazla şey anlatmıştı ki, onu tamamen tanıdığımdan emindim. Sonra ölümüne yarıldığımı öğrendim. Bazen bu yanılgı, canımı ısırılmaktan bile daha fazla acıtıyor.



KARGAŞA

Philip eve döndüğünde saat gece yarısını geçiyordu ve biz de Clay’le birlikte televizyonda denk geldiğimiz bir filmi izliyorduk. Benim kanepenin üzerinde keyfim yerindeydi. Clay de televizyon koltuğuna uzanmış, kocaman bir kâse patlamış mısır yumulmuştu. Philip içeri girdi, kanepenin arkasında durdu ve filmin birkaç dakikasını izledi.

“Korku filmi mi?” dedi. “Üniversiteden mezun olduğumdan beri tek bir korku filmi bile izlemedim, biliyor musun?” Kanepenin etrafından dolandı ve yanıma oturdu. “Bu hangisi?”

“Vahşet 2,” dedim uzaktan kumandaya uzanırken. “Diğer kanallarda başka şeyler de vardır mutlaka.”

“Hayır, hayır. Kalsın.” Clay’e baktı. “Korku filmlerini sever misin?”

Clay bir süre bir şey söylemedi. Sonra ağzında tarafsız sayılabilecek bir şeyler geveledi.

“Clay korku filmlerine pek meraklı değildir,” dedim. “Korku filmlerindeki şiddet ona fazla geliyor. Midesi çabuk bulanır. Eğer çok fazla kan gösterirlerse kanalı değiştiriyorum.”

Clay burnundan sesli nefes verdi.

“Bu oldukça komik ama,” dedim Philip’e dönerek. “Bu film bir seriden oluşuyor. Seri korku filmleri berbat.”

“Çıglık 2,” dedi Clay.

“O bir istisna,” dedim. “Çünkü senaryo yazarları serilerin berbat olduğunu biliyorlardı ve senaryoyu da ona göre yazdılar.”

“Hiç de bile,” dedi Clay. “Filmin ana fikri...” Sustu, muhabbetten gittikçe kopan, Clay’le aramızdaki konuşmayı pinpon maçı gibi izleyen ve ağzına koca bir avuç patlamış mısır tıkıştırmakta olan Philip’e baktı.

“Bana da uzat,” dedim.

“Mısırı ben aldım.”

“Sen aldın ama benim mikrodalgamda pişirdin. Uzat şunu.”

“Mutfakta iki paket daha var.”

“Ben onu istiyorum. Uzat şunu.”

Kâseyi masaya bırakıp ayağının ucuyla bana doğru itti.

“Boş bu!” dedim.

Philip kahkaha attı. “Birbirinizi çocukluğunuzdan beri tanıdığınız çok belli.”

Hiç kimse bir şey söylemedi. En sonunda Clay ayağa kalktıktan sonra, “Ben duşa giriyorum,” diyerek sessizliği böldü.

Sonraki gün cumartesiydi. Philip ben daha uyanmadan kalkıp golf oynamaya gitmişti. Golf benim bilerek kaçındığım sporlardan birisiydi, çünkü fiziksel olarak neredeyse hiçbir şey yapmadığınız hâlde, davranışsal olarak mükemmel olmanız bekleniyordu. Geçen sonbaharda ben de oynamaya karar verdiğimde, Philip bana kuralların yazılı olduğu iki liste vermişti. Birinde golfün nasıl oynandığı anlatılırken, diğerinde oynarken nasıl giyinilmesi ve nasıl davranılması gerektiği yazılıydı. Ta-

mam, bazı sporların başarılı olmak için özel kıyafetler gerektirdiğine anlam verebiliyorum, ama golf alanında kolsuz tişört giymenin güvenlik tehlikesi teşkil etmesine anlam verebilmiş değilim. Aman Tanrı korusun, çıplak omuzlar erkek sporcuların başını döndürüp, olur olmaz yerlere top atmalarına neden olur sonra. Spor yaptığım yerde şortlarımın boyunu ölçmeden de gerçek hayatımda yeterince derdim vardı zaten. Hem Philip'le birlikte birkaç kez oynadıktan sonra golfün bana göre olmadığını anladım. Elinizdeki sopayı büyük bir kuvvetle topa vurmak sınırlara iyi geliyordu, ama sporun amacı bu değildi. O yüzden Philip oynamaya devam ederken, ben birkaç dersin yeterli olduğuna kanaat getirdim.

Golften sonra üçümüz birlikte akşam yemeğine çıktık ve hiç şüphe yok ki son on yılda yediğim bir yemekten ilk defa zevk almadım. Eziyet verici bir yirmi dakika boyunca Philip, Clay'i muhabbete dahil etmeye çalıştı, ama Clay salatasının daha ilginç olduğunu düşünüyordu belli ki, sürekli önüne bakıp durdu. Sırf Philip'i kurtarmak için bu sefer de ben tek taraflı bir konuşma başlatmak zorunda kaldım ve bunu maalesef ki hesabı isteyene kadar devam ettirmek durumunda kaldım. Sonra mucizevi bir şekilde Clay'in dili çözüldü ve Philip'in arabasıyla geldiğimizi bal gibi bilmesine rağmen eve yürümemizi teklif etti, çünkü biz eve yürürken Philip arabayı sürmek zorunda kalacağı için eve yalnız gelecekti. Buna karşı çıkmaya fırsat bile bulamadan, Philip iş yerinde yapması gereken bir şeyler olduğunu hatırladı. Ne yapılacağına karar verildikten sonra ikisi de beni masada bırakarak dışarı fırlayınca hesabı ödemek de bana kaldı.

Pazar sabahı Philip yine golf oynarken, Clay'le birlikte temizlik, çamaşır, market gibi işleri hallettik. Marketten döndüğümüzde Philip'in telesekretere sesli mesaj bıraktığını fark ettim.

“Golf nasıl geçti?” diye sordum telefonu açtığında.

“Pek iyi değil. Seni akşam yemeği için aramıştım.”

“Gelemeyecek misin?”

“Aslında, ben seni yemeğe çıkarmak istiyorum. Güzel bir yere.” Sustu. “Sadece ikimiz.”

“Mükemmel.”

“Sorun yok mu yani?”

“Hayır, kesinlikle yok. Clay başının çaresine bakabilir. O öyle lüks restoranlardan nefret eder. Hem resmi bir şeyler getirmemiş yanında.”

“İş görüşmelerine giderken ne giyiyor peki?”

Hay aksi! “Akademik görüşmeler yapıyor genelde. Onlar pek resmi takılmaz.”

“Güzel.” Yine sustu. “Yemekten sonra belki tiyatroya da gideriz diye düşündüm. Aynı gün içinde bir bilet bulabilirsek belki...”

“Hafta sonu tatilinde pek mümkün görünmüyor ama bir şeyler buluruz mutlaka.”

“Ben şey... Yine sadece ikimiz gideriz diye düşünmüştüm.”

“Ben de öyle düşündüm zaten. Rezervasyon işini benim halletmemi ister misin? Biletleri ben alayım mı?”

“Hayır, ben hallederim. Altıda evde olurum. Clay’e geç geleceğimizi söyle istersen. Yemek, oyun, sonra da bir kahve falan derken geç olur.”

“Tamam, mükemmel.”

Philip sanki bir şeyler daha söylememi bekliyormuş gibi sessiz kaldı. Ben bir şeyler söylemeyince güle güle dedi ve telefonu kapattık.

Bu akşam yemeği de kâbus gibiydi. Ters giden bir şeyler yoktu ama neredeyse keşke olsaydı diyecektim. Rezervasyo-

numuzu iptal etselerdi, ya da yemeklerimiz soğuk gelseydi en azından konuşacak bir şeylerimizi olurdu. İlk randevularına çıkan ve muhtemelen başka bir randevuya çıkmayacak gibi duran çiftler gibiydik. Birbirimize ne söyleyeceğimizi bile bilemedik. Ha, konuştuk mu? Hem de nasıl.

Philip tasarımı üzerinde çalıştığı göl kenarı evlerinden bahsetti. Ben ona yaptığım bir gafla ilgili eğlenceli küçük bir hikâye anlattım. Toronto Limanı'nın yenilenmesiyle ilgili fikir alışverişi yaptık. Toplu taşımadaki fiyat artışını tartıştık. Toronto Blue Jayleri'nin bu sezonki durumunu konuştuk. Kısaca, neredeyse yabancı olan iki insanın bir akşam yemeğinde konuşabileceği ne varsa hepsini tükettik. Daha kötüsü, birbirini hiç tanımayan insanların sessizliğe düşmemek için uydurmaya çalıştığı konulardı bunlar. Tatlıya gelindiğinde artık konuşacak konu kalmamıştı. Sivilce dönemini yeni atlatmış iki adam, açtıkları yeni internet sitesi hakkındaki başarılarını, neredeyse restorandaki herkesin servetlerinden haberdar olmalarını ister gibi gürültülü bir şekilde tartışıyorlardı. Philip'e göz devirip adamları kötüleyici birkaç söz söyleyecektim, ama bunun hoşuna gitmeyeceğini fark edince sustum. Nasıl tepki vermem gerektiğini bilmiyordum. Çok mu olumsuz algılanırdı? Philip'in gözünde bu sefer kendini beğenmiş ben mi olurdum? Clay o adamların dedikodusunu yapmamdan hoşlanırdı mutlaka. Peki, ya Philip? Emin değildim. O yüzden de çenemi kapalı tuttum.

Garson kahvelerimizi tazelerken, Philip öksürüp konuşmaya hazırlandı.

“Şimdi,” dedi. “Konuşumuzun ne kadar daha bizde kalması bekleniyor?”

“Belki birkaç gün daha. Sorun olur mu senin için? Biliyorum bazen tam bir pislik gibi-”

“Hayır, hayır. Sorun o değil.” Yüzüne bir gülümseme konduğunu başardı. “Yani yanında bulunmasından zevk alınan bir adam olduğunu söyleyemem tabii ama atlatılabilirim sanırım. Yani benim asıl söylemek istediğim... Biraz garip sanki.”

“Garip mi?”

Philip omuz silkti. “Sanırım böyle düşünmemin sebebi sizin birbirinizi çok uzun süredir tanıyor olmanız. Hissettiğim bazı şeyler var... Garip bir his...” Başını salladı. “Belki bana öyle geliyordur ama kendimi biraz dışlanmış hissediyorum. Çok olgunca bir davranış olmayabilir, bilemiyorum...” Ellerini kahve bardağında gezdirdikten sonra gözleri benim gözlerimle buluştu. “Aranızda bir şeyler...” dedi ve devamını getirmede.

“Ne gibi şeyler?”

“Neyse, boş ver.” Kahvesinden bir yudum aldı. “İş bulma konusu ne oldu? Bir şeyler çıktı mı?”

“Toronto Üniversitesi’nde bir şeyler ayarlıyor sanırım. Onu hallettikten sonra evden gidecek.”

“Bundan sonra Toronto’da kalacak yani?”

“Bir süreliğine, evet.”

Philip bir şeyler söyleyecekmiş gibi ağzını açtı, sonra vazgeçti ve kahvesinden bir yudum daha aldı. “Neyse,” dedi. “Belediye başkanının son söylediklerini duydun mu?”

Son dakikada tiyatro bileti bulamadığımız için sinemaya gitmeye karar verdik. Sonra da bir şeyler içmek için bir caz bara uğradık. Eve geri döndüğümüzde saat neredeyse iki olmuştu. Clay evde değildi. Philip cep telefonuna bakmak için yatak odasına gittiğinde Clay geldi. Yanakları al al olmuştu.

“Selam,” dedi. Gözleri beni görmeden direkt Philip’i aradı.

“Yatak odasında,” dedim. “Koşuya mı çıktın?”

“Sensiz gider miyim?”

Clay mutfağa gitti, buzdolabından bir su şişesi çıkardıktan sonra bardak kullanmaya gerek görmeden suyu şişeden içti. Kalanını bana uzattı. Başımı hayır anlamında salladım.

“Lütfen bana aşağıdaki spor salonunda vücut falan çalıştım de,” dedim.

Clay sudan kocaman bir yudum daha aldı.

“Kahretsin,” diye mırıldandım kendimi kanepeye bırakarak. “Bu gece beni takip etmeyeceğine dair söz vermiştin.”

“Hayır, bana takip etmememi sen söyledin. Ben de sana cevap vermedim. Benim buradaki işim seni korumak ve aynen de öyle yapacağım, sevgilim.”

“Ben senin korumana...”

Philip yatak odasından çıkıp yanımıza geldi. “Haberler kötü.” Clay’e bakıp başını bana çevirdi. “Ah, pardon. Lafınızı böldüm.”

Clay mutfaktan çıkınca, “Kötü haber neymiş?” diye sordum.

“Yarın acil bir toplantı yapmamız gerekiyormuş,” dedikten sonra derin bir iç çekti. “Biliyorum, yarın Victoria Günü. Çok özür dilerim, tatlım. Ama Blake’i arayıp golf saatimizi değiştirdim. O yüzden hem oynamak, hem de öğlen yemeğini seninle yemek için vaktim olacak. Bu hafta sonu seninle daha fazla vakit geçirmek istiyorum, gerçekten.”

Omuz silktim. “Önemli değil. Clay’le birlikte oyalanacak bir şeyler buluruz.”

Philip bir an için tereddüt etti, bir şeyler söyleyecekmiş gibi oldu, sonra söyleyeceği şeyden vazgeçti.

Pazar günü Philip’in gelip beni almasını beklerken telefon çaldı, arayan oydu; golf sahasında bir karışıklık olduğu için onların randevusunu daha geç bir saate almak zorunda kalmışlar. Oyunları yeni bittiği için öğle yemeğine yetişemeyecekmiş.

Philip gelemeyeceğini haber verince, Clay’le birlikte öğle yemeği için Çin Mahallesi’ne gitmeye karar verdik. Öğlenden sonrayı birlikte tembellik ederek, şehrin keşfetmediğimiz yerlerini keşfederek, caddelerde gezerek ve en sonunda sahilde

uzun bir yürüyüş yaparak geçirdik. Eve gitmeden önce marke-
te uğrayıp biftek yapmak için gerekli malzemeleri aldık. Saat
yedi gibi zil çaldı. Ben banyoda olduğumdan kapıya bakması
için Clay'e bağırdım. Gelen çiçekçiymiş. Philip yine renk renk
çiçeklerle dolu toprak bir vazö göndermiş.

“Öğle yemeğine gelemediği için özür diliyor,” dedi Clay.
“Bunu da yatak odasına, diğerlerinin yanına koymak ister mi-
sin?”

“Hadi söyle,” dedim.

“Neyi söyleyeyim?”

Ellerinden bir hisımla çiçekleri aldım. “Aklından ne geç-
tiğini biliyorum. Eğer gerçekten üzgün olsaydı, golfü bırakıp
yanına gelirdi diye düşünüyorsun.”

“Ben öyle bir şey söylemeyecektim.”

“Aklından bu geçiyordu ama.”

“Hayır, bunu sen düşündün. Ben hiçbir şey söylemedim.”

Yatak odasına yürüdüm uzun adımlarla.

“Suyu unuttun,” diye bağırdı arkamdan.

Homurdana homurdana banyoya gittim. Vazoya su doldu-
rurken birkaç çiçeği yerinden ettim. Birazı lavaboya, birazı da
yere düştü. Lavaboya düşenleri aldım, yere düşenleri temizlik
gününe bırakmaya karar verdim.

“Bazılarının aksine,” dedim hızlı adımlarla koridora gider-
ken. “Philip hayatını devam ettirmek için yapışık ikizler gibi
gezmek gerektiğini düşünmüyor. Ben bunu dert etmiyorum. En
azından çiçek yolluyor.”

Oturma odasından hiçbir karşılık gelmedi. Vazoyu komo-
dinin üzerindeki güllerin yanına bırakıp oturma odasına geri
döndüm. Clay kanepeye iyice yayılmış, cuma günü isteyken
aldığım karalama notları okuyordu.

“Söyle hadi,” dedim.

Notlardan başını kaldırdı. “Ne söyleyeyim?”

“Philip’le ilgili ne düşündüğünü söylemek için bir haftadır

beklemiyor musun? Hadi, çıkar ağzından baklayı.”

“Dürüst görüşümü mü söyleyeyim?”

Dişlerimi gıcırdattım. “Evet.”

“Emin misin?”

Dişlerimin arasından tıslar gibi, “Evet,” dedim.

“Bence iyi biri.”

Dişlerim artık acımaya başlamıştı. “Bu ne demek şimdi?”

“Tam olarak ne dediysem o demek, sevgilim. Bence gayet iyi biri. Mükemmel değil tabii ama kim mükemmel ki zaten? Belli ki sana değer veriyor. Anlayışlı davranmaya çalışıyor. Çok sabırlı biri, gerçekten. Onun yerinde ben olsaydım, beni çoktan kapı dışarı etmiştim. Kibar olmaya çalışmak için gerçekten çok uğraşıyor.”

“Ama?”

“Ama bu ilişki yürümez.” Onu protesto etmeme karşılık vermeye başladı. “Hadi ama, Elena. Neden bu adamı seçtiğini ikimiz de biliyoruz. Bir yuva, bir aile aramanı kastetmiyorum. Ne istediğini bilmediğimi mi zannediyorsun? Aradığın şeyin burnunun ucunda olduğunu söyledim ama beni dinlemeyeceksin. Asıl soru, bu hayalleri gerçekleştirmek için neden bu adamı seçtiğin. Bunu sen de biliyorsun, değil mi sevgilim?”

“Çünkü o iyi bir insan. Çünkü...”

“O nazik biri, sabırlı ve sana değer veriyor. Bu sana da birbirini hatırlatmıyor mu?”

“Seni hatırlatmadığı kesin.”

Başını geriye attı ve bir kahkaha patlattı. “Kesinlikle böyle düşünüyorsun yani.” Notlarımı masanın üzerine bıraktı ve yüzümü incelemeye başladı. “Bir türlü anlamıyorsun, değil mi? Bunu anlayınca, ilişkinizin de neden yürümeyeceğini anlayacaksın. Bu adama değer veriyor olabilirsin, ama aranızdaki şey hiçbir zaman bizim aramızdaki ilişki gibi olmayacak. Olamaz da. Ne kadar iyi biri de olsa, sen onu yanlış sebeplerden ötürü seçtin.”

“Yanılıyorsun.”

Omuz silkti.

Yemekten sonra yürüyüşe çıktık. Eve geri döndüğümüzde, Philip’in eve uğrayıp masanın üzerine bir not bıraktığını gördük. İşten arkadaşları onu Montreal’da bir toplantıya davet ettiği için yarın sabah burada olamayacakmış. Eve uğradığında çantasını toplamış ve çoktan Quebec trenine atlamıştı.

“Yani bütün gece boyunca burada olmayacak mı?” diye sordu Clay omzumun üzerinden eğilip kâğıdı okurken.

“Öyle görünüyor.”

“Çok yazık. O zaman bizim de zaman geçirmek için başka bir şey bulmamız gerekecek.” Takvimin yanma gitti. “Bir bakalım. Senin son Dönüşüm’ünden beri altı gün olmuş. Benimkinin üzerinden de sekiz gün geçti. Bunun ne anlama geldiğini biliyorsun.”

Koşma vakti.



MAYTAPLAR

Vadiye yürüyerek mi gitsek, yoksa arabayla mı gitsek diye tartıştık aramızda. Yürüme mesafesi biraz fazla da olsa, ikimiz de oraya kadar yürümeyi dert etmiyorduk. Asıl sorun yorucu bir koşudan sonra oradan eve geri dönme aşamasıydı. Arabayla gitmeye neredeyse karar vermiştik ki, ben arabanın Philip'e ait olduğunu söylemek gibi bir aptallık yaptım. Bunu duyan Clay de birden gecenin ne kadar güzel olduğundan dem vurmaya başladı. Böyle güzel bir gecede yürümezsek eğer doğa anaya ihanet etmiş olurmuşuz. Karşı çıkmadım. Philip'in arabasıyla gitmek, işimizi kolaylaştırmaktan ziyade zorlaştırıyordu her defasında. Vadinin orada arabayı park edecek uygun bir yer bulmak yeterince zordu zaten, bir de üzerine ceza yersem Philip'e ta oralarda ne işim olduğunu açıklamak zorunda kalacaktım.

Vadiye vardığımızda gece yarısı olmuştu. Ayrıldık. Geniş bir çalılık bulup arkasında kıyafetlerimi çıkardım. Dönüşüm'ü başlatmak üzereyken daha önce hiç hissetmediğim bir şey his-

settim, en azından Toronto'dayken. Zihnim Dönüşüm'ü geçirmeye o kadar hazırды ki, diş fırçalamak gibiydi sanki bu seferki. Beynim başka düşüncelerle meşgulken, sanki dünyanın en doğal şeyiymiş gibi, bedenim kendi kendine dönüşüyordu adeta. Yani, on yıl süren ve artık rutine binen Dönüşüm'lerden sonra işlerin bir nokta kolaylaşmasını beklersiniz zaten. Kolaylaştı da. Ama bu, ben Stonehaven'dayken, yani Sürü'yle birlikteyken oldu. Canımın daha az yandığını söyleyemem, ama zihni değişim tereyağından kıl çeker gibi olmuştu. Göz kırpıncaya kadar insandan kurda dönüşüvermiştim. Lafı bile olmaz, ne de olsa kurtkadınım, öyle değil mi? Ama Toronto'dayken dönüşmek ayrıca bir sorundu benim için. Zamanımın yüzde doksan beşini normal bir insan olarak geçirmek yoluma taş koyan en büyük şeydi. Uyanmak, işe gitmek, eve dönerken metroyu kullanmak, akşam yemeği yemek, erkek arkadaşım ile biraz zaman geçirdikten sonra uyumak... İnanılmaz derece normal olan bu rutine, kurda dönüşmek, tavşan avlamak ve aya karşı ulumak için arada bir ara vermek zorunda kalıyordum. Bu iki hayat birbirinden o kadar bağımsızdı ki, bazen vadiye gelip ne yapacağımı bilmez bir hâlde öylece kalakalıyordum. Çırılçıplak diz çökmüş bir pozisyonda Dönüşüm'e konsantre olmaya çalışırdım, ama uzunca bir süre hiçbir değişiklik olmazdı. Sanki beyaz önlük giyen stetoskoplu bir doktor tepemde dikilip, insanların kurda dönüşmesi fiziksel olarak imkânsızdır deyiverecekmiş gibi.

Bu gece pozisyonumu aldığım da her şey mükemmel ve doğal bir şekilde ilerledi. Bunun muhtemelen Clay'in yanımda olmasıyla bir alakası vardı. O, iki dünya arasındaki bir köprü gibiydi benim için. O yanımdaysa eğer ne olduğumu unutamazdım. Bu daha önceden de bilmediğim bir şey değildi البته. Beni şaşırtan asıl şey, bunun benim için hiçbir sorun teşkil etmemesi, hatta kendimi iyi bile hissetmiş olmamdı. Bunca zaman hayatımın bu yönünü o kadar bastırmaya çalışmış, kendimi insan dünyasına ait biriymiş gibi göstermeye o kadar uğraşmışım ki, şimdi hayatımın böyle olmak zorunda olmadığını görüyordum. Belki de Clay haklıydı. Onunla birlikteyken,

insan olan Elena'yı uzun süre devam ettirmem neredeyse imkânsız hâle geliyordu. Aksi, alaycı, inatçı ve tartışmacı Elena olabilirdim ve böyle olduğum için de etrafımdaki bütün gemilerin yanmasına ve dünyamın başına yıkılmasına gerek kalmayabilirdi. Belki de 'iyi' Elena olmak zorunda değildim. Ağırbaşlı, suskun Elena olmama gerek yoktu belki de. Philip klozetin kapağını açık bıraktığında sinir krizleri geçirmekten, ya da yabancı insanlar ayağıma bastığında uçan tekmeler atmaktan bahsetmiyorum elbette, ama kendimi tehdit altında hissettiğimde her şeyi sineye çekmek zorunda değildim. Gerçek kişiliğimi 'insan' hayatıma yansıtmayı biraz daha başarabilirsem eğer her şey bu kadar zor olmayabilir, hayatımın o yönü bana daha doğal gelmeye başlayabilirdi. Belki de ihtiyacım olan şey tam olarak buydu.

Çalılar hışırdayınca düşüncelerimden sıyrılıp gerçek hayata geri döndüm. Çalının ilerisinden geçip giden Clay'in sarı kürkünü gördüm. Sabırsızlıktan çatladığını ifade edecek şekilde hırıldadı. Kahkaha atıp pozisyonumu yeniden aldım. İnsanlardan bu kadar nefret eden birinin, aynı zamanda bana insanların dünyasında yaşayabilmem için en fazla yardımı dokunan kişi olmasında fena derecede ironik bir yan vardı. Clay yine hırıldayıp burnuyla bana açıklığı işaret etti.

"Bekle biraz," dedim.

Başımı sallayıp odaklanmaya çalıştım ve Dönüşüm'e hazırlandım.

Koştuktan sonra yeniden dönüştük ve çimenlik bir alana uzandık. Artık dinlenme vaktiydi. Karanlık çökeli çok olmasına rağmen şafağın sökmesine de daha vardı ve gecenin en karanlık ve en sessiz olduğu saatlerdi. Havanın serinliğine rağmen ikimiz de kıyafetlerimizi giymedik. Koştüğümüz için o kadar terlemiş ve ısınmışık ki, kar yağsa sabaha kadar orada oturur ve fark etmezdik bile. Sırtüstü yattım, esen rüzgârın getirdiği

serinliğin ve altımdaki çimenlerin keyfini çıkardım. Başımızın üzerindeki ağaçlar ayı ve yıldızları bizden gizliyordu. Ancak birbirimizi görebilmemizi sağlayacak kadar ışık sızıyordu dalların arasından.

“Sana vermek istediğim bir şey var,” dedi Clay biraz dinlendikten sonra. Arkasına uzandı, kenarda duran ceketinin cebinden uzun iki çubuk çıkardı ve başının üzerinde tuttu.

Oturdum. “Maytap mı getirdin?”

“Burada maytap haftası, değil mi? Unutur muyum sandın?”

Onlara bayılırdım. Yani, parlayan çubuklar görünce çocuk gibi sevinen otuz yaşında bir ben vardım belki ama umurumda bile değildi. En azından Clay’le birlikteyken. Onun yetişkin insanların maytaplarla oynamadığından haberi bile yoktu ve ben de onu bu konuda aydınlatmaya niyetli değildim. Anne babamla ilgili hatırladığım az sayıda hatıradan biri Kanada Günü’nü kutladığımız o zamandı. O günü Kanada Günü diye hatırlıyorum, çünkü hafızamda bayrak şeklinde bir pasta kalmış. Bir de maytapları hatırlıyorum. Bir sürü maytap. Müzik vardı, maytaplardan gelen sülfür ve eski kamp battaniyelerinin kokusu vardı. İnsanların kahkahalar atarak eğlendiğini hatırlıyorum. Annemle birlikte ıslak çimlerde yalın ayak dans ettiğimizi, elimizde maytaplarla oradan oraya koşturduğumuzu, maytapların arkamızda bıraktığı sihirli parıltıları hatırlıyorum.

Clay ceketinin cebinden bir kibrit kutusu çıkarıp ilk maytabı yaktı. Hemen ayağa fırlayıp yanan maytabı elinden aldım. Küçük kıvılcımlar cızırdıyor, küçücük yıldızlar gibi havaya saçılıyordu. Havaya kaldırıp küçük bir daire çizdim ama elim çok yavaş kaldı. Daha hızlı bir şekilde çizince ateşten küçük bir daire havada birkaç saniye boyunca belirdi ve hemen kayboldu. Havaya adımı yazmaya çalıştım. Daha son A’yı yazamadan baştaki E kaybolmaya başladı. Biraz daha hızlı yazmaya çalıştım. Bu sefer adımı oluşturan harfler, havada birkaç saniye boyunca kaldı.

“Oldu neredeyse,” dedi Clay arkamdan. “Havaya at da bir dilek tut.”

“O doğum gününde mumlarla olur,” dedim. “Onda da mumları fırlatmazsın, üflemeden gerekir.”

“Bir kere sen fırlatmıştın ama. Hem de pastayla birlikte.”

“Ben onları sana fırlatmıştım. Ve dilediğim dilek bir daha gerçekleşemez.”

Clay bir kahkaha attı. “Sen maytapları her zaman havaya fırlatırsın, hazır atmışken dilek dilemekten de bir zarar gelmez herhâlde. Al sana yeni bir kurtadam inancı.”

Kolumu geri çektiğimde maytap söndü. Clay diğerini de yakıp bana uzattı. Maytabı başımın üzerine kaldırıp bir sekiz şekli çizdim. Sonra kolumu indirip etrafımda o kadar hızlı döndüm ki neredeyse Clay’e takılıp düşüyordum. Bir kahkaha daha attı ve dengemi sağlamam için baldırımdan tuttu. Ben dengemi bulduktan sonra da elini koyduğu yerden çekmedi.

“Seni seviyorum,” dedi.

Gözlerimi kırpıttım ve donup kaldım.

“Zamanlamayı tutturamadım mı?” dedi gülümseyerek. Elini bacağımdan geri çekti. “Böyle daha iyi sanırım.”

“Ben... Ben...” demeye çalıştım. Ne söyleyeceğimi bilmiyordum. Ne söylemek istediğimi de bilmiyordum.

“Seni ayartmaya çalışmıyorum, Elena. Koşu, maytaplar fa-lan seni kandırmak için değildi. Son birkaç gündür senin için bazı şeyleri kolaylaştırmaya çalışıyordum. Numara yok, baskı yok. Bazı şeyleri daha açık seçik görmeni istiyorum. Bunları gördüğünde senin için doğru olan kararı verebileceksin.”

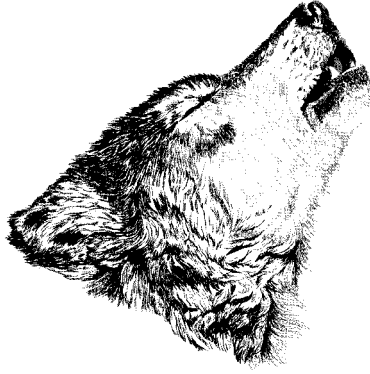
“Bu da sen oluyorsun sanırım.”

Elini maytabın önünde salladı. “Acele etsen iyi olur, neredeyse sönecek. Bir sonraki kutlama gününe kadar bir daha maytap yakamayacaksın.”

Maytaba baktığımda alevlerin neredeyse çubuğun sonuna kadar geldiğini fark ettim. Kafamı kaldırıp ağaçlara baktım ve maytabı elimden geldiğince havaya fırlattım. Hâlâ yanmakta olan maytap gökyüzünde parıldadı ve sonra kayan bir yıldız

gibi yere düşmeye başladı. Clay'e baktım, benim bir çocuk gibi elimde maytapla dans ederken hissettiğim neşeyi hissedermiş gibi yüzünde kocaman bir gülümsemeyle, düşen maytaba bakıyordu. Başımı çevirip yeniden ışığa baktım ve dilek diledim.

Keşke ne istediğimi biliyor olsaydım.



OLASILIKLAR

Şafak sökene kadar ormanda uyuduktan sonra, bisikletliler ve sabahın erken saatinde yürüyüşe çıkanlar uykumuzu bölmekten yola koyulduk. Yonge'un yakınlarında bir bistro bulup ön bahçesinde kahvaltı ettik. İçerisi kalabalıktı ama kalabalığı oluşturanların çoğu, işlerine gitmeden önce yol üstünden yiyecek bir şeyler almak için uğrayan insanlardı. Kimsenin durup oturmak için vakti yoktu anlaşılan. Bütün bahçe bize kalmıştı. Üç saatten uzun süredir orada oturduğumuz için artık garsonlar da bizi rahatsız etmiyordu. Arkama yaslandım, gözlerimi kapattım ve ellerimi sıcak kahvemın etrafında kavuşturmuş bir hâlde, Clay'in trafikten, gelip geçen insanlardan şikâyet edişini dinledim.

"Mutlu görünüyorsun," dedi bir anda şikâyetlerine ara verip.

"Mutluyum çünkü," dedim gözlerimi açmadan. Başımı

yana yatırıp güneşin yüzümü ısıtmasına izin verdim. “Mevsimlerin belirgin olmadığı bir yerde yaşayamam ben, biliyor musun?”

“Öyle mi?”

“Yani gerçek mevsimlerden bahsediyorum. Değişikliği, çeşitliliği özlerim. Özellikle de baharı. Bahar olmadan hayatta yaşayamam. Bunun gibi güzel günler o kadar kara ve soğuğa değişiyor. Mart ayında kış hiç bitmeyecek sanırsın. Aralık ayında sana öyle büyüleyici gelen kar, artık bunaltmaya başlar ama baharın kapıda olduğunu bilirsin. Her sene yılın ilk ılık gününü beklersin. Sonra bir sonrakini ve bir sonrakini. Her sene bir öncekinden daha güzel gelmeye başlar. Mutlu olmaktan başka çaren yokmuş gibi hissedersin. Kışı unutup yeniden başlarsın, değişimler, yeni olasılıklar iyi gelir.”

“Yeni bir başlangıç.”

“Aynen.”

Clay bir an duraksadı, bir şeyler söyleyecekmiş gibi masaya eğildi sonra durdu. Hiçbir şey söylemeden geri arkasına yaslandı.

Eve saat dokuz gibi döndük. İşe geç kalmıştım ama o sırada umurumda olmayacak kadar mutluydum. Öğle yemeğinde açığı kapatabilir, ya da işten geç çıkabilirdim nasıl olsa.

Asansöre giderken Clay, geçen kış New York’tayken sokak serserilerinin onun arabasını nasıl çalmaya çalıştığını anlatıyordu. Eve girdiğimizde o kadar şiddetli kakhaha atıyordum ki neredeyse yere düşecektim.

“Cidden mi?” diyordum kapıdan girdiğimde.

Clay cevap vermedi. Ona baktığımda artık kakhaha atmadığını gördüm. Bana bakmıyordu bile. Gözleri omzumun üzerinden bir yerlere kilitlenmişti. Başımı çevirip baktığımda

Philip'in koltuğun üzerinde oturmakta olduğunu gördüm. Gece eve geç gelen çocuğunu bekleyen sinirli bir ebeveyn gibi kollarını göğsünde kavuşturmuştu. Bir şeyler söylemek için ağzımı açtım ama ağzımdan hiçbir şey çıkmadı. Philip'in ne kadar süredir evde olduğunu, ne tür bir bahanenin daha uygun olacağını düşünüp duruyordum. Sabah mı gelmişti? Öyleyse eğer Clay'le birlikte kahvaltıya gittiğimizi söyleyebilirdim. İçeri girdik, Philip ayağa kalktı.

"Seninle biraz konuşabilir miyiz, Elena?"

Clay banyoya yöneldi hemen, ama Philip karşısına geçince durmak zorunda kaldı. Omuzları gerilmişti. Başını Philip'e doğru çevirdi, sanki onu hiç görmemiş gibi başka bir yöne bakmaya başladı. Sonra da karşısında kimse yokmuş gibi adım atmaya çalıştı.

"Söylediğim gibi, Elena'yla konuşmak istiyorum," dedi Philip. "Senin gitmeni istiyorum."

Clay bu sefer de kanepeye yöneldi ama Philip yine önüne geçti. Clay'in elleri yumruk hâlini aldı, çok geçmeden yumruklarını açarak parmaklarını gerdi. Philip ona meydan okuyordu ve Clay de onu görmezden gelmek için bütün gücünü kullanıyordu.

Araya girerek, "Lütfen," dedim.

Clay başıyla beni onayladıktan sonra dışlerinin arasından, "Ben aşağıdayım," dedi ve yanımdan geçip gitti. Kapı kapandıktan sonra Philip'e döndüm.

"Ne zaman döndün," diye sordum.

"Gitmemiştim."

"Yani sen..."

"Bütün gece buradaydım."

Bir bahane uydurmak için duraksadım. "Toplantı iptal mi edildi?"

"Toplantı falan yoktu."

Keskin bir bakış attım.

“Evet, yalan söyledim, Elena,” dedi. “Şüphelerimin yersiz olduğunu kendime kanıtlamam gerekiyordu.”

“Clay’le benim-”

“Hayır! Ama onun sana âşık olduğunu biliyorsun, değil mi?”

Ağzımı açtım ama eliyle beni durdurdu.

“Hiç söyleme,” diye devam etti. “Bilip bilmemenin, ya da benimle aynı fikirde olup olmamanın bir önemi yok. O sana âşık. Sana her baktığında bunu anlamamak için aptal olmak gerek. Senin onun hakkında neler hissettiğini bilmiyorum. Bunu henüz anlayamadım. Ama ne zaman odaya gelsem ikiniz ya tartışıyor ya da kahkaha atıyor oluyorsunuz. Bazen bu iki şeyi aynı anda yaptığınız bile oluyor. Anlayamıyorum. Sen geri döndüğünden beri birçok şeye anlam veremiyorum.”

“Yakında gidecek.”

“Yakında değil. Şimdi. Bugün gidecek.”

Yatak odasına gitti. Peşinden gitsem mi acaba diye düşünürken elinde bir tomar kâğıtla geri döndü. Kâğıtları bana uzattığında en üstündekine baktım; Mississauga’daki evlerin işaretlenmiş bir listesi vardı. Kâğıtlara hızlıca göz gezdirince banliyölerde başka ev ilanlarının da işaretlenmiş olduğunu gördüm.

“Pazar günü golf oynamaya gitmedim,” dedi. “Ev ilanlarına baktım. Bizim için.”

“Buradan taşınmak mı istiyorsun?”

“Hayır, ben... Yani evet. Daha büyük bir eve taşınmak istiyorum ama...” Sustu. Kollarını göğsünde kavuşturduktan sonra yeniden serbest bıraktı. “Ben evlenmek istediğimi söylemeye çalışıyorum. Benim için ayrı bir ev *bu* demek. Sadakat demek, evlilik demek, belki bir gün çocuk demek. Koca bir bahçe demek. Bunların hepsini istiyorum.”

Ona bakakaldım. Bana doğru bir adım attı. Yine kollarını göğsünde kavuşturduktan sonra serbest bıraktı. Ellerini nereye koyacağını bilemez gibiydi.

“Çok mu şaşırttım seni?” diye sordu sakın bir ses tonuyla.

Başımı hayır anlamında salladım. “Sadece... Çok ani oldu. Clay’le birlikte dün bir şeyler içmeye gitmiştik. O yüzden şimdi biraz... Buna hemen cevap verebileceğimden...”

“O zaman şimdi cevap verme. Bana bir yüzük almam ve bu işi usulüne göre halletmem için biraz zaman tam.”

Ellerini cebine soktu. Sözlerinin aksine, hâlâ bir cevap bekliyormuş gibi yüzüme bakmaya devam ediyordu. Hiçbir şey söylemedim.

“İşe git,” dedi. “Güzelce düşün.”

Rahatsız edici bir sessizlikte, bir süre boyunca karşılıklı durduk. Sessizliği kıran ilk ben oldum. Kapiya gittim, duraksadım, sonra geri döndüm ve Philip’i kucakladım. O da bana sarıldı. Birkaç saniye boyunca öyle durduktan sonra ayrılan ilk ben oldum. Dudaklarından öptüm, saat yedi gibi evde olacağı-mı mırıldandıktan sonra çıktım.

Metrodayken aklım o kadar dağınıktı ki doğru durakta ine-bildiğime şaşırmıştım. Clay aklıma geldiğinde masamda otu-ruyordum. Ben evden çıkarken apartmanın önünde değildi ve şimdiye kadar hiç aramamıştı. Benim işe geldiğimi anlaması pek uzun sürmeyecekti nasıl olsa. Onu görünce ne yapacaktım ben şimdi? Ne diyecektim? Bu soruları şimdilik kafamdan at-maya çalıştım. Şimdi Clay’i düşünmek istemiyordum.

Philip teklif etmişti.

Evlilik teklifi.

On yıl önce öldüğünü zannettiğim umutlar ve hayaller ye-niden dirilmişti şimdi. Evlenemeyeceğimi biliyordum, ama bu-nun düşüncesi bile o kadar uzun zamandır üzerinde düşünmedi-ğim bir şeydi ki, ne kadar istediğimi bile unutmuştum. Hâlâ is-tiyor muydum evlenmeyi? Kalbimdeki sancı sorumu cevapladı.

Aptalca davrandığımı, eski akıllılık ettiğimi söyledim kendime. Evlilik kendine bakılmasını isteyen kadınlar içindi. Bana birinin bakmasına ihtiyacım yoktu. Ama istediğim şeyler de vardı elbette. Sakinlik. Normallik. Bir aile. İnsan dünyasında kendime kalıcı bir yer bulmak. Evlilik bütün bunları bana verebilirdi. Philip bütün bunları bana verebilirdi. Ama evlenemezdim. Yoksa evlenebilir miydim? Philip'le bu kadar uzun süre yaşamayı başarmıştım sonuçta. Bunu sonsuza kadar devam ettirebilir miydim? Aklımın köşesinden bir ses, Philip'le sonsuza kadar birlikte olmayı isteyip istemediğimi sordu. Kulak arkası ettim. Philip'i seviyordum. Asıl problem, onunla evlenmeyi isteyip istememem değildi. Bunun mümkün olup olmadığıydı.

Mümkün müydü bu?

Belki.

Kendimize ait büyük bir eve taşınırsak, o yaşama daha iyi ayak uydurabilirdim. Ormanın yanında ya da kendi arazisi olan bir ev almamızı sağlayabilirdim. İşe evden devam edebilir, Dönüşüm'lerimi gündüz geçirebilir, böylelikle gecenin bir yarısı yataktan kalkıp gitmek zorunda kalmayabilirdim. Sorular yeniden kafamda belirmeye başladı. Gündüz vakti evden gizlice çıkıp, hiç kimseye fark ettirmeden ve hiç kimseyi tehlikeye atmadan avlanmam mümkün olacak mıydı? Soruları yeniden susturdum. Sadece seçeneklerimi değerlendiriyordum şimdilik, hemen karar vermiyordum.

Belki sırrımı Philip'ten saklamaya devam edebilirdim ama bunu istiyor muydum gerçekten? Şimdiye kadar böyle bir şeyi hiç düşünmemişken, bir gün dayanamayıp söylemek isteyecek miydim? Clay'in geçmişini anlatırken kendini ne kadar rahatsız hissettiğini hatırlıyordum. Clay bana gerçeği söyleseydi nasıl tepki verirdim? Onu olduğu gibi kabul ederdim. Onu sevdiğimden yüzde yüz eminsem umurumda bile olmazdı bu. Philip beni sevdiğini söylüyordu, ama beni o kadar seviyor muydu? Beni olduğum gibi kabul etse bile, aramızda geçmiş olan onca yalanı affedebilir miydi? Savunmaya geçip, bunun başka bir yolu olmadığına kendimi inandırmaya çalıştım. Philip'e ne kadar

önem verirsem vereyim, ona gerçekleri anlatmak imkânsızla eş değerdı. O zaman, bana yalan söylediği için onca zaman Clay'i neden suçladım? Bu soruyu da görmezden geldim. Konu Philip'ti, Clay değil. Hem ikisi aynı şey de değildi. Ben Philip'i asla ısırmazdım. Bunu düşünemiyordum bile. Peki ya o bunu isterse? Ya benim dünyama girmek isterse? İçimden bir ürperti geçti. Hayır. Asla. O bunu istese bile olmazdı. Philip'i asla dahil etmek istemeyeceğim bir yaşam şekliydi bu.

Masamdaki telefon çaldı. Ahizeyi kaldırdığımda hattın diğerk ucunda kim olduğundan adım gibi emindim. Kimin aradığını biliyordum ve bile bile de cevap verdim.

“Neredesin?” diye sordu Clay merhaba bile demeden.

“İşteyim.”

Sustu. “Ne salak bir soru oldu. Seni işten arıyorum, cevap veriyorsun ve ben sana nerede olduğunu soruyorum. Nerede olduğun ortada zaten. Bunu yüzüme vurmamış olmana şaşırdım.”

Hiçbir şey söylemedim.

“Bir şey mi oldu?” diye sordu.

“Hiçbir şey olmadı,” dedim.

“Sevgilim, beni terslemek için herhangi bir fırsatı kaçırdığın anda ters giden bir şeyler var demektir.”

“Önemli bir şey değil.”

Bir süre yine kimse bir şey söylemedi.

“O gazete ilanları yüzünden. Ev ilanları. Sana bakmaya çıktığımda masanın üzerinde görmüştüm. Ummuştum ki... Oldu, değil mi?”

Cevap vermedim. Clay telefonu ağzından uzaklaştırdı ve küftetti. Ahize sanki oradan oraya sallanıyormuş gibi bir ses geldi. Sonra bir sessizlik oldu. Clay'in boğuk sesi yeniden bana ulaştığında telefonu kapatmaya hazırlanıyordum.

“Tamam,” dedi. “Tamam.” Derin bir nefes aldı, ses hatta yankılandı. “Konuşmamız gerek. Hemen yanına geleceğim ve yüz yüzeyken konuşacağız.”

Yine hiçbir şey söylemedim.

“Konuşmamız gerek,” diye tekrarladı. “Numara yok. Sana böyle söz verdim ve sözümü de tutacağım, Elena. Numara çevirmek yok. Artık böyle kazanmak istemiyorum. Senin kendini rahat hissettiğin kalabalık bir yere gideceğiz ve konuşacağız. Beni bir dinle. Ondan sonra ne yapmak istediğin sana kalmış.”

“Peki.”

“Ciddiyim. Biliyorum...” Sustu. “Peki mi?”

“Evet, öyle dedim.”

Bir an duraksadı sonra aceleyle konuşmaya başladı. “Bana on dakika ver. En fazla on beş dakika sürer. Metroya atladıktan sonra hemen yanındayım. Ofisinin karşısında buluşuruz.”

Cevap beklemeden telefonu kapattı.

Telefonu kapatır kapatmaz aşağı indim. Ne yaptığımın farkında bile değildim. Clay’le buluşmayı neden kabul etmiştim ki? Ondan ne söylemesini bekliyordum? *Philip sana evlenme mi teklif etti? Ne kadar güzel, sevgilim. Senin adına çok sevindim* mi diyecekti? Ama yine de yukarı çıkmadım. Yukarı çıkmak bir işe yaramayacaktı. Saklanamazdım. Saklanmak istemiyordum ve zaten saklanmamam gerekiyordu.

Karnıma ağırlar girmeye, midem bulanmaya başladı, sıcak basmıştı. Gözlerimi kapatıp rahatlamaya çalıştım, ama mide bulantısı daha da beter bir hâl aldı. Ayaklarımın altındaki zemin yumuşayıp beni içine çekiverecekti sanki. Bir ayağımın üzerinde durduktan sonra bir sağıma, bir soluma eğildim ve bu hareketimi kimsenin görmediğinden emin olmak için etrafıma bakındım. Vücudum birdenbire gerildi, beynimde alarm sesleri yankılanıyordu. Çevreme göz gezdirdim ama sıra dışı hiçbir şey göremedim. Başım birden dönmeye başladı ve gözlerim karardı.

Yere düşmeden önce, orta yaşlı bir adam beni tuttu. Daha az önce kaldırımında ayaküstü dururken, hiç tanımadığım ada-

mın endişeli yüzüne bakmaktaydım şimdi. Beni düşerken tutan adam ve karısı, bir banka oturmama yardım ettiler. Kahvaltı etmediğim için açlıktan bayıldığımı söylemeye çalıştım, bir şeyim olmadığına onları ikna edip, karnımı doyuracağıma söz verdikten sonra yollarına devam ettiler.

Binaya geri girdim, kapıların orada bekleyip saatime baktım. Clay'in beni aramasının üzerinden on beş dakika geçtiğine göre eli kulağındaydı. Midem hâlâ bulanıyordu. Müthiş derecede kaygılıydım ama neye kaygılandığımı bile bilmiyordum. Aklım Philip'in evlenme teklifiyle meşguldü ve Clay'le konuşmak isteyip istemediğimden emin de değildim. Ancak kaygılarımın sebebi bunlar değildi. Bu kaygıyı yaşadığım hiçbir şeye bağlayamıyordum.

Clay'e odaklandım. Bana yine bir numara çevirmeyeceğine dair söz vermişti. Verdiği söz, istediğini elde edene kadar devam etmişti yine. Eğer Philip'le yaşamaya devam etmeye, hatta onunla evlenmeye karar verirsem, Clay'in bütün sözlerini unutup kafayı sıyracağından emindim. Asıl sürpriz, onun yapacağı şeylerin artık beni endişelendirmemesiydi. Bunca yıldan sonra çevireceği numaraları o kadar iyi tanımıştım ki artık numara olmaktan çıkmışlardı. Aklından ne yapmak geçerse geçsin, tahmin edebiliyor ve gelecek olana kendimi hazırlayabiliyordum. Dün bir seçim yapmam gerektiğini söylemişti. Haklıydı, bu kararı verecek olan bendim ve benim yerime karar vermesine izin veremezdim.

Uzaktan bir çan sesi geldi. Saatime baktım, on bir olmuştu ve Clay'in beni aradığı saat on buçuktu. Kaygılarım tavan yaptı. Saçmalama dedim kendi kendime. Yirmi beş dakika kabul edilemeyecek bir süre değil. Belki de metro eziyetine katlanamayıp yürümeye karar vermiştir. Yine beynimin derinliklerinden gelen ses, bir şeylerin kesinlikle yolunda gitmediğini söyledi. Hayır, dedim. Her şey yolunda.

On dakika daha bekledim. Gerginliğim artık katlanılabacak gibi değildi ve midem de hâlâ bulanıyordu. Artık gitmem gerektiğini biliyordum. Eve dönmem gerekiyordu.



KEŞİF

Evin kapısını iterek açmaya çalışınca, kapı bir şeylere çarpıp yeniden kapandı. İtmeye çalıştım ama birkaç santim açıldıktan sonra devamı gelmedi. Daha fazla ittim. Kapının arkasında ne varsa çok ağır olmalıydı. Kafamı uzatıp içeri baktığımda, kapının hemen arkasındaki halıda kıvrılmış bir bacak olduğunu gördüm. Kapıyı daha da itip zar zor içeri girince, halının üzerindeki bacağa takıldım, neredeyse düşüyordum.

Yerde yatan Philip'ti. Beynim gördüğüm manzara karşısında hayrete düşmüştü, kapının önünde yatanın Philip olduğuna inanmak istemiyordu bir türlü. Orada öylece durmuş, gözlerini yerde yatan bedene kilitlemiş, *Aman Tanrım, nasıl oldu bu* deyip duruyordum sadece. Yan tarafındaki küçük kan gölünü, halıyı boylu boyunca işaretlemiş olan kan izini gördüğüm hâlde saçma sapan sorular soruyordum kendime. Kendini mi kaybetmişti? Bayılmış mıydı yoksa? Kalp krizi? Felç? Uyuşmuş bir şekilde yanına çöküp, asıl sormam gereken temel soruları

zihnimden geçirmeye başladım. Bilinç? Yok. Nefes alıyor mu? Evet. Nabızı nasıl? Ne güçlü ne zayıf. Göz kapaklarını kaldırdım ama bunu neden yaptığımı bile bilmiyordum. Ellerimi vücudunda gezdirdiğimde, sağ tarafında derin ve açık bir yara olduğunu fark ettim. Parmaklarım kana bulanmış bir hâlde öylece kalakaldım.

Clay.

Kendimi mümkün olduğunca Philip'in bedeninden uzaklaştırmaya çalışarak öğürdüm ve halının üzerine kustum. Yaşadığım şok bir saniyede geçmişti ve şimdi korkunun yerini yavaş yavaş öfke almaya başlıyordu. Titremeye başladım. Bunu Clay yapmıştı demek. Hayır, yapamazdı. Evet, yapabilirdi ama yapmazdı. Yoksa yapar mıydı? Neden yapmasın ki? Ona engel olacak kimse yoktu. Ben onu durdurmak için burada değildim. Ama hayır, o böyle bir şey yapmazdı. Ama neden yapmasın? Birkaç günlüğüne sakinliğini koruyup, uslu davranabildiği için mi öldürmeyecekti Philip'i? Onun neler yapabileceğini ne çabuk unutmuştum? Ama hayır, yine de bunu yapmazdı. Asla böyle bir şey yapmazdı. Bizi tehlikeye atmadıkları sürece insanları hedef almazdı. Philip bizim kim olduğumuzu bilmediğinden, ne bizim için tehlikeliydi, ne de Sürü'yü tehdit edecek bir şey yapabilirdi. Belki Sürü'nün hayatını değil ama Clay'in hayatını?

Philip hareket etti. Birdenbire ilk yardım kurallarını hatırlayarak ayağa kalktım. Telefona koşup 911'i aradım hemen. Hatın diğer ucundan hiçbir ses gelmediğini anlamam birkaç saniyemi aldı. Ahizeyi kapatıp tekrar denedim ama yine ses gelmiyordu. Aşağı baktım, telefon kablosunun ucu masanın ayağının kenarından sallanıyordu. Kablonun ucundan da renkli, ince kablolar fırlamıştı. Birisi kasıtlı olarak kabloyu kesmişti. İşte o zaman anladım bunu Philip'e yapanın Clay olmadığını. Onu böyle kan kaybeder bir hâlde bırakıp, üzerine bir de kabloyu kesmezdi o. Clay mükemmel olmayabilirdi ama kesinlikle sadist de değildi.

Koridordaki kıyafet dolabına koşup bir hışımla açtım.

Philip'in çantası ve çantanın içindeki cep telefonu her zamanki yerindeydi. Hemen 911'i arayıp erkek arkadaşımı yaralı bulduğumu, yarasının ne kadar ağır olduğunu, ya da nasıl yaralandığını bilmediğimi söyledim. Telefonu açan kadının bana inanıp inanmadığını bilmiyordum ve umurumda da değildi. Kadının hemen bir ambulans yollayacağını söylemiş olması benim için yeterliydi.

Telefonu kapattıktan sonra bir çarşaf kapıp şeritler hâlinde yırttım ve Philip'in yanına oturdum. Bu kadar yakınında olunca, ona dokunan kişinin, bu yarayı açan kişinin kokusu da gelmişti burnuma. Philip'in kıyafetlerinden yükselen koku Clay'e ait değildi, ama kokusunu gayet iyi tanıdığım, beni hiç de şaşırtmayan birine aitti; Thomas LeBlanc. Aklımın köşesinde, beni nereden bulduğunu, şimdi nerede olduğunu, geri dönüp dönmeyeceğini gibi sorular vardı, ama bu sorulara ayıracak vakit yoktu. Önceliğim Philip'ti. Yapmam gereken ikinci şeyse Clay'i bulup onu uyarmaktı.

Philip'in nefes alışverişlerini ve nabzını yeniden kontrol ettim. Yüzüne doğru eğilip, başka bir yarası olup olmadığını kontrol etmek için boğazını yokladım. Bu sırada masanın altında duran bir şey dikkatimi çekti; bir enjeksiyon iğnesi. Beynim anında alarma geçti; LeBlanc, Philip'e bir şey mi enjekte etmişti? Yoksa zehirlemiş miydi onu? Philip'i yavaşça yere bırakarak masanın altına doğru emekledim. İğneyi almak için uzandığımda masanın üzerindeki yüzüğü gördüm, altın yüzük o kadar bildiğim bir görüntüye sahipti ki, kime ait olduğunu anlamam için elimde tutmama gerek bile yoktu. Clay'in nişan yüzüğüydü bu. Yüzüğün altında, üzerine aceleyle bir şeyler karalanmış gibi duran bir kâğıt vardı. Çok kısa bir anlığına, Clay'in LeBlanc gelmeden önce buraya geldiğini, yüzüğünü çıkardığını, bir not karaladıktan sonra beni terk ettiğini sandım. Bir sürü duygu hücum etti beynime, ama bu duyguların ne olduklarını bile anlamadan el yazısının Clay'e ait olmadığını fark ettim. Ellerim titremeye başladı. Notu kaldırdınca, üzerindeki yüzük kaydı ve yere düştü. Hızlı davranıp yüzük yere düşmeden kapmayı başardım ve notu okudum.

'Elena,

Big Bear Pansiyonu, Oda 211, Yarın sabah saat 10.00'da.

D.'

Berbat bir his yerleşti karnıma. Daha şırıngayı elime bile almadan nasıl koktuğunu biliyordum; arkasında Daniel'in kokusu, iğnenin ucunda da Clay'in ki.

"Hayır," dedim fısıldayarak.

Şırınganın arkasından tutup içini açtım ve kokladım. İçinden sert bir kimyevi koku geldi ama ne olduğunu anlayamıyordum. "Zehir değil," dedim kendi kendime. Daniel, Clay'i zehirlemezdi. Şırınganın içindeki zehir olsaydı eğer Clay'i de geride bırakırlardı, sadece yüzüğünü değil. İğne ve not birer işarettti. Clay'in hâlâ hayatta olduğu anlamına geliyordu. Hâlâ hayatta mı? Yüreğimi buz gibi bir bıçak delip geçmiş oldu. Hayatta olduğu için değil, diğer seçeneği düşünmek bile istemediğim için.

"Aman Tanrım," dedim yine fısıldayarak. Yere devrilmek için masanın ayaklarından birini tuttum.

Kendine gel diye düşündüm. Clay gayet iyi. Daniel onu sadece bayıltmak istedi. Bugün benim de bayılmamın sebebi buydu demek. Clay'le aramızdaki güçlü bağ yüzündendi. Daniel onu uyuşturmuş ve kaçırmıştı ama durumu iyiydi. Eğer olmasaydı anlardım. Elimdeki nota yeniden baktım. Bir buluşma ayarlanmıştı. Yarın saat onda, Bear Valley'de. Gitmezsem eğer...

Kâğıdı yere fırlatıp kapıya koştum. Hâlâ yerde yatmakta olan Philip kapının açılmasına engel oluyordu.

"Özür dilerim," dedim fısıldayarak. "Çok, çok özür dilerim."

Philip'i kaldırmak için eğildim. Ona dokunduğum anda gözleri aralandı ve bileğimi bütün gücüyle kavradı. "Elena?" dedi kafası karman çorman olmuş bir hâlde. Baktığı yere odaklanamıyordu.

"İyisin," dedim. "Ambulans çağırdım."

“Burada bir adam vardı... İki tane adam...”

“Biliyorum. Yara almışsın ama iyileşeceksin. Ambulans yolda, merak etme.”

“Senin nerede olduğunu sordular. Onlara söylemek istemedim... Sonra Clayton... Kavga...”

“Biliyorum.” Yaşadığım panik iyiden iyiye sesime yansımaya başlıyordu. Artık bir an önce gitmem lazımdı. Şimdi. “Burada bekle. Ben ambulansı beklemek için aşağı iniyorum.”

“Hayır... Hâlâ burada olabilirler... Seni arıyor-”

“Dikkatli olurum.”

Bileğimi çekmeye çalıştım ama Philip daha sıkı kavradı. Mümkün olduğunca nazik olmaya çalışarak bileğimi kurtardım ve ayağa kaktım. Sırtını birkaç santim kaldırmayı başardıktan sonra yeniden yere düştü. Bu sefer bacağımdan tuttu. “Hayır,” dedi. “Gidemezsin.”

“Gitmem gerek.”

“Hayır!”

Gözleri alevle ve acıyla yanıyordu adeta. İçim sızladı. Bunu ona ben yapmıştım. Bütün bunlar başına benim yüzümden gelmişti. Yanında kalıp ona yardım etmem gerekiyordu, çünkü durumu daha da kötüleşiyor gibi görünüyordu. Ambulans gelene kadar geçecek olan birkaç dakikanın da bir önemi kalmayacaktı. Ellerimi yumruk yapıp bacaklarıma dayadım. Hâlâ avucumda duran Clay’in yüzüğü beni kendime getirdi. Yarın sabah orada olmalıydım.

Philip bir şeyler söyledi ama onu duymuyordum bile. Panikten deliye dönmüştüm.

Etrafıca düşünmeye ve kendimi yatıştırmaya çalıştım ama işe yaramıyordu. Çok geçti artık. Korku bütün bedenimi ele geçirmişti bile. İçimden geçen keskin bir acı beni resmen ikiye bölüyordu. Clay’in yüzüğünün elimden düştüğünü belli belirsiz hissettim. Beynim durmuş, kalbim resmen içine çökmüştü. Ağlayarak bir çığlık attım. Artık boğazım da acımaya başlamıştı. Derin derin nefes aldım ama ne fayda. Önüme doğru düşerken

bileklerimin göreceği zararı en aza indirmeye çalıştım. Dizlerimi karnıma çekip başımı eğmek istiyordum, ama bacaklarım da artık emirlerimi dinlememeye başlamıştı. Başımı geriye attım, acıdan oluşan bir sisin içinde gibiydim. Sonra Philip'in korkulu gözlerini, yüzündeki tiksintiyi gördüm. Ellerimin ve dizlerimin üzerine çöktüm, sırtım kamburlaştı, tişörtüm yırtıldı. Yine inledim ama bu seferki hiç insansı gelmemişi kulağa. Dönüşüm o kadar hızlı ve o kadar kuvvetli gerçekleşiyordu ki durdurmaya düşünemedim bile. Beynim, geride sadece acı ve korku kalana kadar bomboş oldu. Bedenim sanki ortadan ikiye yarılıyormuş gibiydi, ama bu bile umurumda değildi. Kasıntılar şiddetlendi, bu kasılmaların acıyı dindirecek tek şey olduğunu bildiğimden engel olmaya çalışmadım. Sonra her şey sonra erdi.

Başımı kaldırdığımda bir kurda dönüştüğümü biliyordum. Kısa bir anlığına öldürücü bir yorgunluk kapladı bedenimi, ardından yerini hemen panik ve korku aldı yeniden. Philip yalnızca bir metre ötemde duruyordu. Görebildiğim tek şey, inanılmaz bir dehşet içinde bana bakan gözleriydi.

Döndüm, odayı geçtim, gözlerimi kapattım ve cam balkon kapısına atladım. Cam kırıkları kürkümü delip derime ulaştı ama ben hissetmedim bile. Tek bir anlığına bile düşünmeden balkon korkuluklarının üzerinden atladım. Kısa bir süreliğine havada kaldıktan sonra dört kat aşağıdaki çimenlerin üzerine düştüm. Sol ön patim burkuldu ve keskin bir acı bütün bacağımlı delip geçti. Birileri arkamdan bağırdı, ben yine de koşmaya devam ettim.

Apartmanın etrafından dolanıp kendimi yer altı otoparkına zor attım. Bulduğum ilk arabanın arkasına gizlenip gelen birileri var mı diye kontrol ettim. Hiçbir ayak sesi duyulmadığına göre gelen kimse yoktu demek ki. Silkelendim, kendime gelmeye ve düşünmeye çalıştım. Peşimden kimse gelmese de buraya tıklıp kalmıştım, ama böyle paniklemeye ve korkmaya devam edersem asla geri dönüşemezdim. Dönüşsem ne olacaktı ki? Çırlı-çıplak bir hâlde insanların içine çıkamazdım. Buralarda bir yerde üzerime geçirecek bir şeyler bulsam bile her şeyim evdeydi.

Cüzdanım, param, kredi kartlarım, kimliğim, her şey Philip’le birlikte evde kalmıştı ve onlar olmadan Toronto’dan ayrılamazdım. Yalnızca kıyafet bulmak da kurtarmayacaktı yani. Benim mutlaka eve dönmem lazımdı. Ama gidemezdim. Philip beni dönüşürken görmüştü ve ben eve gidene kadar ambulans da gelmiş olurdu. Belki beklersem... Ama ne kadar? Geri dönmek ne kadar süre sonra güvenli hâle gelecekti? Daniel’ın notu geldi gözlerimin önüne bir anda. Endişelenmekten düşüp bayılacaktım resmen. Bütün sağduyu terk etmişti beynimi.

Git.

Hemen şimdi git.

Bir anlığına duraksadım, sonra koşmaya başladım.

Arka sokaklardan gitmeye çalıştım. Koşacak bir arka sokak bulamayınca tali yollardan devam ettim. Toronto’dan çıktuktan sonra açıklık alanlardan, tarlalardan ve ormanlardan ilerlemeye başladım. Mantıklı bir şekilde düşünülürse kaçışımın hiçbir anlamı yoktu. Garajda bir iki saat bekledikten sonra eve dönmek, ihtiyacım olanları alıp bir uçağa atlamak daha mantıklıydı, ama bunların hiçbirini aklıma bile gelmemişti. Vücudumdaki her bir hücre hiç beklemeden hemen harekete geçmen gerektiğini söylüyordu Ben de içgüdülerimin sesini dinledim.

Koştukça sağlıklı düşünme yetimi tamamen kaybetmiş ve tamamıyla içgüdülerime boyun eğmeye başlamıştım. Saatlerce koştuktan sonra, sadece içgüdülerimin sesini dinleyerek halledemeyeceğim bir engel çıktı karşıma; Niagara Şelalesi sınırını geçmek. Bir deponun etrafında yalnızca dolanarak neredeyse bir saat geçirdim. Beynim buz üzerinde amaçsızca daireler çizen, kontrolden çıkmış bir araba gibiydi. En sonunda beynimi toparlayıp bir çözüm üretmeyi başarabildim. Köprünün karşısında, Amerika Birleşik Devletleri’nin yeni yönetmeliği yüzünden sınırda tıkanıp kalmış bir kamyon trafiği vardı. Bürokratik işlemler gereği çekilmiş olan kırmızı bant sayesinde, üzeri örtülü bir kamyon seçmeyi başardım. Neyse ki kamyon sınırdan geçmiş ve Ontario’dan New York’a doğru hareket etmeye başlamıştı. Kimseye fark ettirmeden kamyonun arkasına atlamayı

başardım. Şehir arkamızda kaldıktan sonra kamyon Buffalo'ya, kuzeye döndü. Hayır, yanlış yöne gidiyorsun diye bağırarak istedim içimden. Kendime itiraz etmek için zaman bile tanımadan kamyonu atlardım. Yere fena çarptıktan sonra bir çukurun içine yuvarlandım. Ayağa kalkınca, balkondan atlarken incittiğim bileğimin acısı daha da belirgin hâle geldi. Midem de guruldamaya başlamıştı, çünkü ne öğle yemeği yemiştin, ne de akşam yemeği. Yavaşlayıp ormanda avlansam mı acaba diye düşündüm, ama bedenim tüm gerekli hayatsal faaliyetleri reddediyordu sanki. Duramazdım. Durmamam gerekiyordu. Koşmaya devam ettim.

Gece çökerken ilerlememi ve ivme kazanmamı sağlayan tek şey korkuydu. Ne kadar aç olursam olayım, bir kez durduğumda yeniden koşmaya başlayamayacağımın farkındaydım. Ne zaman duracak gibi olsam, içgüdüm *sakın durma* diye bağırtıyordu, *saat ona yetişmen gerek. Şimdi durursan asla başaramazsın. Başaramazsan eğer...* Bunu düşünmek bile istemedim. Koşmaya devam etmek bile bunu düşünmekten daha kolaydı.

Beynimdeki bir ses beni ilerideki çimenlerin arasına fırlattığında neredeyse gece yarısı olmalıydı. Ayağa kalktığımda o şiddetli sesi yine duydum. Başımı inleyerek öne eğdim, sonra sağa sola salladım. Koşmam gerekiyordu. Duramazdım. Sesi duymazdan gelerek öne atıldım.

“Elena!” Beynimdeki gürültü kelimelere döküldü. Ses Jeremy'den geliyordu. Sesi kafatasımı ikiye ayırır gibi yine cınladı beynimin içinde. “Elena! Neredesin?”

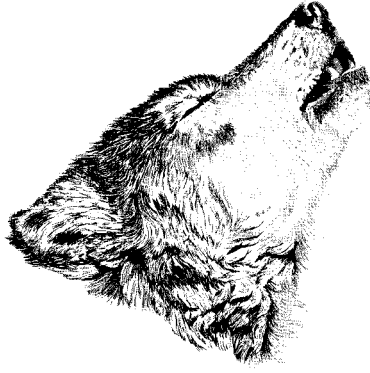
Başımı yeniden eğdim ve ağlar gibi mırıldandım. *Git, Jeremy. Git. Durmama neden oluyorsun. Şimdi duramam.*

“Neredesin, Elena? Clay'e ulaşamıyorum. Neredesin, Tanrı aşkına?”

Sırf sesi kesilsin diye cevap vermeye çalıştım, ama beynim görüntüleri sese dönüştüremiyordu. Jeremy sustu. Orada öylece durmuş, Jeremy'nin anlayıp anlamadığını anlamamış bir hâlde kalakaldım. Hayal mi ediyordum yoksa? Uyanıktım, değil mi? Biz uyanırken Jeremy bizimle iletişime geçemezdi ki? Uyuyor

muydum, yoksa kafayı mı yiyordum? Ne önemi vardı? Saat on, saat on, saat on. Yetişemeyeceksin. Koş hadi, koş!

Fırlayıp koşmaya başladım yeniden. Gözlerimin kararması gecikmedi. Koşmaya devam ediyordum ama etrafımdaki her şey bir silikleşip bir belirliyordu. Bacaklarım uyuşmuştu artık. Paramparça olmuş ayaklarımdan gelen kanın kokusunu alabiliyordum. Bir anda ayaklarımdan altındaki zemin ucu keskin çivilerle kaplıymış gibi geliyordu, sonra bir anda yer pamuklarla kaplıymış gibi hissediyordum. Birdenbire gündüz oluyor, sonra bir anda gece çöküyordu. Bir kasabanın içinden geçiyordum. Hayır, Toronto’da koşuyordum hâlâ. CN Kulesi arkadan bana göz kırpyordu. Sesler duyuyordum; bir çığlık, bir kahkaha. Clay’in kahkahası. Karşımda uzanıp duran gecenin içinde bir şeyler görebilmek için başımı uzattım. Ontario Gölü üzerinden sisler yaklaşıyordu. Beton zemin bir anda çim oldu. Sis gölden değil, büyükçe bir su birikintisinden geliyordu. Bir göletten. Bizim göletimizden. Stonehaven’a ulaşmış, arazinin arka taraflarına girmiştim. Clay hemen önümden koşturuyordu, ağaçların arasından altın rengi tüylerin parıldadığını görebiliyordum. Tırnaklarımı çıkarıp daha hızlı koşmaya başladım. Ayağımın altındaki zemin birden kayboldu. Uçmaya başladım. Sonra düşmeye başladım. Durup etrafıma bakındım, ama mürekkep karası geceden başka bir şey yoktu. Sonra gece de yok oldu ve ben devasa bir boşluğun içinde kaldım.



HAPSE DİLMİŞ

Üşüyerek uyandım. Çıplak tenimin altındaki serin çimler bedenimi titretiyordu. Bir gözümü araladım; ağaçlar, uzun otlar, çayırılık. Başımı kaldırmaya çalıştım ama kaldıramadım. *Clay*. Beynimde beliren ilk düşünce bu oldu ama neden olduğunu anlayamadım. Onunla mı koşuyordum uykuya dalmadan önce? Kokusu gelmiyordu ki burnuma. Başımı neden kaldıramıyordum? Üzerimde bana ağırlık oluşturacak bir şey yoktu. Kaslarım tepki vermeyi reddediyordu resmen. Ölmüş müydüm yoksa? Ölmek. *Clay*. Birdenbire hatırladım her şeyi. Ayağa fırladım, bedenim bir anda bir elektroşok verilmiş gibi oldu.

Hareket ederken vücudumun her bir yeri sızlıyordu. Omuzlarımda ılık ve yumuşak bir şey hissettim; birileri çıplak omuzlarımı bir ceketle örttü. Kokusu ne kadar tanıdıksa, bir o kadar da imkânsızdı. Hayal mi görüyordum yoksa? Bir el beni kaldırmak için uzandı. Elin kokusu da ceketle aynıydı.

“Elena?”

Bir yüz belirdi gözümün önünde, Jeremy’nin koyu renk saçlarının örttüğü yüzdü bu. Sabırsız eliyle yine geri atmaya çalışıyordu saçlarını. Mümkün değildi. Burada olamazdım. Gözlerimi kapattım.

“Elena?” Ses bu sefer daha keskin ve daha endişeliydi.

Hareket etmeye çalıştım ama canım fena hâlde yanıyordu. Kendimi gördüğüm hayale bırakıp bir gözümü açtım yeniden.

“B-” Nerede olduğumu sormaya çalıştım ama devamı gelmedi bir türlü. “B-” Yine bir şey çıkmadı.

“Konuşmaya çalışma,” dedi. “Hareket etmeye de çalışma. Kamyon hemen şurada, seni ben taşıyım.”

“Cl-”

“Onu ele geçirdiler, değil mi?”

“Saat onda...” demeyi başardım en sonunda. Sonra her şey yine karanlığa gömüldü.

Bu sefer uyandığımda yüzüme yapay bir ısı vuruyordu. Bir araba motorunun tekdüze sesini, titremesini, düz bir yolda ilerlerken oluşan hafif sallantıları... Ceketin kokusu geldi burnuma yeniden. Bacaklarımı uzattım ama anında hissettiğim acı bunu yaptığıma pişman edince hemen geri çektim.

“İçerisi çok mu sıcak oldu?” dedi Nick. Kolunu üzerimden uzatıp havalandırmayı öbür tarafa çevirdi.

“Uyandı mı?” Jeremy’nin sesi yakınlardan bir yerden geliyordu. Önümden. Ön koltuktaydı.

“Anlamadım ki?” dedi Nick. “Gözleri kapalı. Klimayı kapat istersen. Rengi yerine geldi.”

Bir tık sesi duyuldu. Harıl harıl çalışan ısıtıcının sesi kesilip, yerini tekdüze, daha rahatlatıcı bir ses aldı. İlk önce bir gözümü açtım, sonra diğerini. Keşif aracının içinde olduğumu

yavaş yavaş anlıyordum. Arka koltuktaydım, başım yan cama yaslanmış, bacaklarım kıvrılmış yatıyordum. Pencereden görüntüler, yanımızdan arabalar akıp geçiyordu.

Arabayı kimin kullandığını dikiz aynasından görmeye çalıştım. Antonio'yla göz göze geldik. "Uyandı," dedi.

Birinin emniyet kemerinin açılma sesi, sonra kot pantolon hışırtısı duyuldu, ardından da Nick bana doğru eğildi. "İçerisi yeterince sıcak mı?" diye sordu. "İstediğin bir şey var mı?"

"Sa... Sa..."

"Konuşma," dedi Jeremy. "Soğutucudan su şişesini çıkar, Nick. Susuz kalmış, içir ama çok fazla içmesin."

Nick soğutucuda su şişesini aradı, bulduktan sonra şişesinin soğuk ağzı dudaklarıma değdi. Kendimi hemen geri çektim ve beynimde resmen şimşeklerin çıktığını anlatmak için güç bela başımı salladım.

"Saa..." diyebildim çatlak sesimle. "Saat ka..."

"Saat mi?" diye tekrarladı Nick sesini alçaltarak. "Saat kaç diye mi soruyorsun?"

Başımınla onayladım ama başımı sallamamla beynimin sarılması bir oldu. Nick kafası karışmış bir hâlde saatine baktı.

"On biri yirmi geçiyor. Neredeyse on bir buçuk olmuş."

"Hayır!" dedim bir anda fırlayarak. "Hayır!"

Nick geriye kaçınca keşif aracı sarsıldı, Antonio küfrederek direksiyonu sola kırdı ve arabayı yeniden yola soktu. Jeremy'nin ceketini üzerimden atmaya çalıştım.

"Elena," dedi Jeremy. Sesi oldukça sakın ve net bir biçimde geliyordu. "Sorun yok, Elena. Nick, babanın kalp krizi geçirmesine neden olmadan Elena'yı sakinleştirir misin?"

"Beni birazcık şaşırttı," dedi Antonio. "Nicky, sakın..."

Devamını duyamadım. Ceketini üzerimden alıp bir kenara atmak için biraz debelendim. Emniyet kemerini açmaya çalıştım, ama yaptığım en küçük bir hareket bile her bir hücreme acı veriyordu. Ellerim morarmıştı ve paramparçaydı. Umursamadım,

Çünkü geç kalmıştığ. Gitmem gerekiyordu, oraya hemen şimdi gitmem gerekiyordu.

Nick emniyet kemerini tutmayı başarmıştı ama ben o zamana kadar kilidini amıştığ bile. Kemerin kendisini üzerimden atmaya çalışıyordum. Nick omuzlarımdan tuttu.

“Hayır!” diye bağırarak elini de ittim.

Bu sefer daha sıkı tuttu. Dışlerimi sıkıp ona karşı gelmeye ve dokunabildiğim her yerine vurmaya alıştığ.

“Durdur arabayı,” diye bağırdım.

Keşif aracı yavaşladı ama durmadı. Antonio ne yapması gerektiğine karar vermeye çalışıyor gibiydi.

“Srmeye devam et,” dedi Jeremy. “O ne dediğini bilmiyor. Srmeye devam et.”

Nick n taraftan aldığı emirle beni daha sıkı tutmaya çalıştı. Jeremy’nin geriye doğru uzandığını, beni kontrol altında tutmak için Nick’e yardım etmeye geldiğini gördüm. Bütün gücümü topladım, bir elimi yumruk yaptım ve Jeremy’nin karnına vurdum; iki büklüm olurken gözleri fal taşı gibi açıldı. İçimde bir yerler bunu nasıl yaptığıma hâlâ anlam veremiyordu ama umurumda değildi. Beynimdeki ateş, mantıklı olan her düşüncenin içeri girmesine engel oluyordu. Çok geç olmadan buradan gitmem gerekiyordu ve bunun dışında hiçbir şeyin önemi yoktu.

Nick’i geri itip kendimi karşı kapıya attım. Kapıyı atığ ve hareket etmekte olan arabadan aşağı sarktığ. Yerdeki akıl taşları düz bir grilikte akıp gidiyordu. Nick bağırdı, çakıl taşları gıcırdadı, fren sesleri ince çığlıklar attı. Araç sağa kırarken atlamaya hazırlandım. Bir ift el beni omzumdan tutarken, başka bir el de sırtımdan tuttu ve beni içeri çektiler. Jeremy’nin ellerinin boynumdan tutarak beni koltuğa sabitlediğini hissettim. Sonra her şey yeniden karanlığa büründü.

Bir hatıraya uyandım; dün Dönüşüm geçirmiştım. Hatıra o kadar net değildi, çeşitli anların birbirine eklenmiş anlık görüntüleri gibiydi. Acı, korku, öfke, inanamama. Ama yine de New York'ta değildim.

Küçük bir kafeste dönmüşüm, ellerim ve ayaklarım kelepçeli. Bu yedinci Dönüşüm'üm. Buraya geleli yedi hafta olmuş. Ne olduğu hakkında en ufak bir fikrim yok, ama cehennemden kaç kere geçtiğimi, günlerimi ona göre saydığımı biliyorum. Uyandığımda hâlâ kafesteyim. Bana bakan adam artık yatak odasında tutulamayacağıma karar vermiş. O adamın adının Jeremy olduğunu biliyorum, ama ona adıyla hiçbir zaman hitap etmiyorum. Yüzüne hiç söylemiyorum, onu düşünürken bile adıyla düşünmüyorum. Onunla konuşmayı reddediyorum. Benim gözümde hep 'o' ya da 'o adam' olarak kalacak. Düşüncelerimden ve duygularımdan onu uzak tutmanın yolu buymuş gibi geliyor.

Altımdaki döşeğin kaşındırıcı hissiyle uyanıyorum her gün. Döşeğin üzerinde önceden çarşaf da vardı. Yumuşak pazen çarşaf ve yorgan. Yırttığım çarşaf la kendimi asacağımı sanıyor, ama kendimi asmaya çalışmıyorum. Ona, beni ölü görme zevkini yaşatmaya niyetim yok. Bana getirdiği dergileri, kıyafetleri ve duvara astığı güzel resimleri neden yırttıysam, çarşafı da o yüzden yırtıyorum. Ondan gelecek hiçbir şeyi istemiyorum. Çünkü bana verdiği en ufak bir şey bile, buranın cehennemin dibi olduğunu unutturmak için. Bana verdiği şeylerin arasından sadece yiyecekleri kabul ediyorum, o da gücümü yerinde tutmak için. Buradan kaçabilmem için güçlü olmam gerekiyor. Hayatta kalmamı sağlayan düşünce yalnızca bu. Buradan kaçma düşüncesi. Nasıl olsa buradan çıkacak, şehre gidecek, beni iyileştirebilecek insanlar bulacağım.

Bir gün uyandığımda, kafesin dışındaki sandalyenin üzerinde oturan birini görüyorum. İlk başta o adam zannediyorum. Neredeyse bütün gün orada oturuyor, benimle konuşuyor, ağzından dökülen deli saçması kelimelerle beynimi yıkamaya çalışıyor. Odaklanınca karşımdakinin kim olduğunu daha iyi anlıyorum. Dirseklerini dizlerine dayamış, öne doğru eğilmiş,

altın rengi bukleleri yapay ışıktaki parlıyor. O adamdan daha fazla nefret ettiğim tek kişi. Hemen gözlerimi kapatıp uyuyorum numarası yapıyorum ama ona baktığımı çoktan görüyor. Ayağa kalkıp konuşmaya başlıyor. Kulaklarımı tıkamak istiyorum ama işe yaramayacak. Artık duyma yetim fazlaıyla iyi. Onu duymasam bile ne söylediğini anlıyorum. O adam çıktıktan sonra gizlice buraya gelerek hep aynı şeyleri söylüyor çünkü. Ne yaptığını, neden yaptığını açıklıyor bana. Özür diliyor. Buradan çıkmam için o adama boyun eğmem gerekiyormuş, onu dinlemem için yalvarıyor bana. Benden o adamla konuşmamı istiyor. Adamın onu yeniden eve kabul etmesi için rica etmemi istiyor. Böylelikle buraya yeniden dönebilir ve bana yardım edebilir miş. Ama bana yardım edebilmesinin yalnızca tek bir yolu var. Buraya her gelişinde, yaptığını telafi edebilmek, kendini bana affettirebilmek için her şeyi yapacağını her söylediğinde ona verdiğim tek bir cevap var; düzelt beni. Yaptığın şeyi geri al.

“Clay.”

Kendi sesim beni hatıralarımdan uyandırdı. Gözlerimi açtım, başımın üzerinde beyaza boyanmış bir tavan vardı. Sırtüstü yatıyordum ve çıplaktım. Başımı çevirince taş duvarları gördüm. Pencere yoktu, hiçbir eşya yoktu. Altımda o kaşındırıcı döşegi hissettim. *Kafes.*

“Hayır,” dedim fısıldayarak. “Hayır.”

Başımı çevirdim, demir parmaklıklar tam karşımda duruyordu. Parmaklıkların arkasındaki sandalyede birisi oturuyordu. Kalbim durdu sanki. Sonra oturan kişinin kara gözleri benimkilerle buluştu.

“Hayır,” dedim ayağa kalkarken. “Kahretsin, hayır.”

“Bunu yapmak zorundaydım, Elena,” dedi Jeremy. “Kendine zarar verebilirdin. Şimdi daha iyi hissediyorsan...”

Kendimi parmaklıklara attım. Jeremy buna şaşırılmamış, aksine tedbirli davranmıştı.

“Beni buradan çıkar!” diye bağırdım.

“Elena, eğer...”

“Anlamıyorsun!”

“Evet, anlıyorum. Clay, Daniel’in elinde. Onu Toronto’dayken yakaladı. Bugün saat onda seninle pansiyonda buluşmak istiyordu. Buraya gelirken uykunda konuşuyordun.”

“Sen...” Sustum ve yutkundum. “Biliyor musun?”

“Evet. Ben-”

“Biliyorsun ve hâlâ beni burada tutuyorsun. Bunu nasıl yaparsın?” Parmaklıklardan birini tuttum ve kendimi iyice demirlere yapıştırdım. “Clay’in hayatının tehlikede olduğunu biliyordun ve beni buraya mı hapsettin?”

“Daniel’in planının ne olduğunu sanıyorsun, Elena? Seni alıp Clay’i geri mi verecek? Sen oraya gitseydin ikinizi de kaybederdik.”

“Umurumda değil!”

Jeremy bir eliyle yüzünü sıvazladı. “Umurunda, Elena. Sadece mantıklı düşünemeyecek kadar sinirlisin.”

“Mantıklı düşünmek mi? Mantıklı düşünmek mi? Bu kadar soğuk olamazsın. Onu sen büyüttün. Onun bütün dünyası sensin. Bütün hayatını seni korumak için harcadı. Senin hayatını kurtarmak için kendi hayatını tehlikeye attı. Defalarca! Sense şimdi burada oturmuş, durumu değerlendiriyor ve harekete geçmenin mantıklı olmadığına mı karar veriyorsun?”

“Elena...”

“Eğer ölmüşse bu senin yüzünden olmuş demektir.”

“Elena!”

“Benim suçum. Oraya vaktinde varamadığım için ölmesi benim suçum.”

Jeremy parmaklıkların arasından elini uzatıp kolumdan tuttu, tırnakları derime batıyordu. “Kes şunu, Elena! Clay ölmedi. Üzgün ve sinirlisin ama sakinleşirsen eğer...”

“Sakinleşmek mi? Delirdim mi ben?”

“Sakinleşip bir düşünürsen eğer Clay’in ölmediğini sen de anlayabilirsin. Bir düşün. Daniel, Clay’in Sürü için ne kadar

önemli olduğunu biliyor. Senin için, benim için. Hemen elden çıkarılamayacak kadar önemli bir rehine o.”

“Ama Daniel benim neden buluşmaya gitmediğimi bilmiyor. Belki de umurumuzda olmadığını sandı. Belki onu kendi kaderine terk ettiğimizi düşündü.”

“Daniel bunu düşünecek kadar akılsız değil. Emin olmak için ona bir not gönderdim. Geçen hafta iletişim kurabilmemiz için postanede bir kutu numarası vermişti. Antonio ve Nick, senin buluşmaya gelmeyeceğini, bizim buna izin vermeyeceğimizi anlatan bir not bıraktılar. Ama Clay zarar görmediği sürece pazarlık yapmaya razı olduğumuzu da söyledik. Daniel’in bunun çoktan farkında olduğundan emindim, ama yine de kesinleştirelim dedik. Clay’in hayatını tehlikeye atacak hiçbir şey yapmam, Elena.”

İçten içe Jeremy’nin haklı olduğunun farkındaydım ama bir yararı yoktu. Ya yanılıyorsa diye düşünmekten kendimi alamıyordum. Ya Clay New York’a bile canlı bir şekilde gelemediyse? Ya ilacın etkisinden kurtulduktan sonra kavgaya tutuşmuşlar ve öldürülmüşse? Ya cesedini Toronto’da bir çöplüğe atmışlarsa? Ya Daniel hayatı boyunca nefret ettiği ezeli düşmanı tam da avucunun içindeyken, rehine falan dinlemeyip Clay’in hayatına son vermişse? Daniel kendine hâkim olsa bile LeBlanc aynı şeyi yapabilecek miydi? Daniel’in ne istediğiyle zerre kadar ilgilenmediğini hepimize çoktan kanıtlamıştı. Clay, LeBlanc’ın sinirine dokunursa eğer onu kesin öldürürdü. Clay hiçbir şey yapmasa bile sırf canı öyle istediği için bile öldürebilirdi. Bütün bu olasılıklar beynimden akıp giderken, bacaklarım en sonunda yorgunluğa ve ümitsizliğe teslim oldu, ellerim hâlâ parmaklıklardayken kendimi yere bıraktım.

“Beni uyarmadın,” dedim.

Jeremy de çömeldi ve bir elini omzuma koydu. “Seni ne hakkında uyarmadım, canım?” diye sordu yumuşacık bir ses tonuyla.

“Düşünemedim ben de. Bilmem gerekirdi.”

“Neyi bilmen gerekirdi?”

“Clay’in de tehlikede olduğunu. O beni kolluyordu ama ben onun arkasını hiç kollamadım.”

En sonunda dizlerimin üzerine çöktüm. Gözlerimin dolmaya başladığını hissedebiliyordum.

Jeremy beni geceyi geçirmem için kafeste tuttu. Her ne kadar aksini düşünüp buna inanmak istesem de, Jeremy’nin kalpsiz ve duygusuz davranmadığının farkındaydım. Kafesin içindeki ağlama krizinden sonra benim en sonunda inadımdan vazgeçip, Jeremy’nin isteklerine boyun eğeceğimi düşünebilirsiniz. Yani beni iyi tanımayan birinin böyle düşünmesi çok normal, ama Jeremy beni fazlasıyla iyi tanıdığından kafesin kapısını açmadı. Ben yere kapaklanmış ağlarken, bir elini parmaklıkların arasından uzatıp beni teselli etmeye çalıştı. İyice ağlayıp içimi boşalttıktan sonra öfke nöbetine girdim. İlk önce yatağı kırdım, çünkü hücrede kırılabilen tek şey yataktı. Tuvalette tekmeler savurdum ama kırılan muhtemelen ayak parmaklarımdan birkaç tanesi oldu. Jeremy’nin verdiği akşam yemeğini fırlattım. Akciğerlerim elverdiğince lanetler yağdırdım. Bu öfke nöbetini geçirince artık rahatlamış ve kendime gelmişimdir zannediyorsunuz, değil mi? Hayır, bu sefer de kendimi aptal gibi hissetmeye başladım. Sonra kontrolümü kaybedip, kendimi aptal yerine koyduğuma yanmaya başladım. Artık kendime gelmem lazımdı. Sinir krizleri geçirmek Clay’e yardım etmeyecekti.

Sırf ben kendimi kafesten çıkmaya hazır hissediyordum diye, Jeremy’nin beni bırakacak hâli yoktu. Bütün sabah boyunca yine kafesteyken, aşağıda Exorcist filminin kendimce bir versiyonunu çekmediğimden emin olmak için arada kontrole geldi.

Öğle yemeğini getirdiğinde elinde bir de zarf vardı. Yemeğimi uzatmadan önce, hiçbir şey söylemeden zarfı verdi.

Zarfin içinden Clay'in bir fotoğrafı çıktı; yerde oturmuş, ayaklarını önünde kavuşturmuştu, elleri arkasındaydı; belli ki zararsız hâle getirilmek için arkasından bağlanmıştı. Gözleri yarı açıktı ve o kadar ilaç verilmişti ki mavi değil, gri görünüyordu. Fotoğrafta parmaklık görmememe rağmen, bir yere kapatıldığına emindim. Clay'i yakalayıp da kafese kapatması gerektiğini bilmeyen bir kurtadam yoktu, çünkü her an dönüşebilir ve kaçıp kurtulabilirdi. Onu kontrol altında tutmak istiyorsanız eğer, onu uyuşturacaksınız, elini kolunu bağlayacaksınız ve bir kafese kapatacaksınız. Daniel bu üç yöntemin üçünü de kullanmıştı, çünkü Clay'in misilleme yapmasının her türlü önüne geçmesi gerektiğini farkındaydı.

Fotoğrafa yeniden baktım, çıplak bedeni morluklar içindeydi, sağ yanağında derin bir çizik vardı, dudakları patlamış ve gözlerinin biri morarmıştı. Yara bere içinde olsa da objektife, artık yüzünde patlayan flaşlardan rahatsız olan bir süper model rahatsızlığıyla bakıyordu. Karşılık vermek Daniel'ı kızıştırmaktan başka bir işe yaramazdı ve Clay de bunun farkındaydı.

Elimi zarfin içine attım ama fotoğraftan başka bir şey yoktu. Başımı kaldırıp jeremy'ye baktım. Beni buraya getirdiğinden beri ilk defa onu gerçek anlamıyla görüyordum. Gözlerinin altındaki mor halkalar iyiden iyiye belirginleşmiş ve alnındaki saç tutamları sanki birkaç gündür duş almıyormuş gibi birbirine yapışmıştı. Ağzının ve gözlerinin etrafında küçük çizgiler belirmişti. Neredeyse gerçek yaşını gösteriyor diyecektim.

"Mektup nerede?" diye sordum. Sesim istediğimden daha nazik çıkmıştı. "Daniel'ın buraya bir mektup da koyduğundan eminim? Mektubu görebilir miyim?"

"Mektupta Clay'in ellerinde olduğunu, hayatta olduğunu ve durumunun çok da mükemmel olmadığını söylüyor, ki bu da zaten fotoğraftan yeterince belli oluyor. Fotoğraftaki arka plana bakarsan, duvarda bugünün gazetesini görebilirsin. Gazete, New York Times ve fotoğraf da bugün çekilmiş."

“Daniel’ın istediği ne?”

“Clay’in hayatı şimdilik tehlikede değil.”

“Benim sorduğum sorulara direkt cevaplar verecek misin?”

“Ben de Daniel’a bir not gönderdim. Biz pazarlık yaparken Clay’in iyi olduğuna dair her gün fotoğraf göndermesini istedim.”

Ayağa kalkıp hücrenin sağ tarafına yürüdüm. Uslu durmam gerektiğini biliyordum, çünkü bir sinir krizi daha geçirmek buradan çıkmama yardım etmeyecekti. “Biliyorum, dün kendimi kaybettim,” dedim. “Ama şimdi iyiyim. Sana yardım etmek istiyorum. Çıkabilir miyim?”

“Öğle yemeğini ye. Hâlâ aç mısın diye kontrol etmek için birkaç saat içinde dönerim.”

Jeremy tepsiyi parmaklıkların altından uzattı ve yukarı çıktı. Arkasından, sonradan pişman olacağım bir şeyler söylememek için dudağımı ısırdım. En azından onun duyacağı bir mesafeden söylemeyecektim.



PLANLAR

Jeremy beni o gün öğleden sonra bıraktı. Daha yukarı bile çıkmamışken planının ne olduğunu sordum. Muhtemelen kendimi yeniden kaybetmeden önce daha ne kadar katlanabilirim diye sabrımı ölçüyordu, çünkü cevap vermek için beni akşam yemeğine kadar bekletti. İtiraf etmem gerek, sabrım tükenmek üzereydi ama bir şekilde kendimi tutmayı başardım. Antonio ve Nick masayı toplarken, Jeremy ve ben de çalışma odasına çıktık. Aramızda geçen konuşmanın sizi sıkmayacak ölçüde kısaltılmış hâli şu şekildeydi; Jeremy'nin aklında Clay'i kurtarmak için bir plan vardı, ama benim ne bu planı öğrenmeye, ne de bu planın uygulanması aşamasında Jeremy'ye yardım etmeye hakkım vardı.

“Hayatımda duyduğum en aptalca fikir!” diye hırladım o gün içinde belki de onuncu kere. “Burada oturup hiçbir şey yapmadan duramam.”

“Kafeste oturup hiçbir şey yapmamayı mı tercih edersin?”

“Beni tehdit etme.”

“O zaman sen de beni tehdit etme.”

Jeremy’nin sesindeki bir tını hemen oturup çenemi kapatmam gerektiğini söyledi.

“Yardım edebilirim,” dedim sesimi alçak ve sakın tutmaya çalışarak. “Lütfen, Jer. Lütfen beni olayın dışında bırakma. Tamam, Toronto’da olanlar için beni suçlayabilirsin, ama beni bu şekilde cezalandırma, lütfen.”

“Sen Toronto’da yanlış bir şey yapmadın. Suçu olan biri varsa o da benim. Toronto’nun güvenli olacağını düşündüm. Daniel’in buradan gittiğini sah gününe kadar fark etmedim bile. Clay’i nasıl kurtaracağımızı sana söylemeyeceğim, çünkü yardım etmek isteyeceksin ve sana bu işe bulaşmamı söylesem bile yine gidip bildiğini okuyacaksın.”

“Ama...”

Öne doğru eğildi. “Sana karşı dürüst davranıyorum, Elena. Hiç kimseye davranmadığım kadar hem de. Her şey darmadağın oluyor. Ben bununla baş etmeye hazır değildim. Bunca yıl Sürü’ye iyi bir Alfa olmayı başardım, çünkü karşıma beni test edecek hiçbir engel çıkmamıştı. Bu şekilde asla değil. İşe çok yavaş başladım. Küçük küçük bilgiler toplamaya çalıştım. Ama bu anca Peter ve Logan’ın öldürülmesine yaradı. Rotayı değiştirip Jimmy Koenig’in peşinden gideyim dedim, bu sefer de sen öldürülüydün. Güvende olursunuz diye ikinizi de uzağa gönderdim, daha bir hafta bile geçmeden Clay’i yakaladılar.”

“Ama...”

Jeremy ayağa kalkıp yanımda durdu ve yüzüne hafif bir gülümseme kondurarak, omzumdaki bir tutam saçı sırtıma itti. “Çok özür dilerim, tatlım. Gerçekten üzgünüm. Ama böyle olmak zorunda.”

Ben daha cevap bile vermeden odadan çıktı. Jeremy’nin bana verdiği emirlere rağmen burada elim kolum bağlı oturmazdım. Ne de olsa beni kesin bir şey yapmamam için uyarmış

değildi. Ben de plan yapmaya başladım.

Birinci adım; müttefik bul. Bu kısım kolaydı. Pek fazla seçeneğim olmadığı ortadaydı, ama seçeneğim olsaydı bile yine de Nick'i seçmem gerektiğini bilirdim. Nick yalnızca Clay'in en yakın arkadaşı olmakla kalmıyor, aynı zamanda o da planın dışında bırakıldığı için üzgün olduğundan mükemmel bir müttefik oluyordu. Jeremy, Nick'i beni koruması için geride bıraktığını söylemişti, ama Nick bile bunun doğru olmadığını farkına varacak kadar akıl sahibi birisiydi. Nick'i yalnızca bilgi toplamak istediğime, böylece Jeremy'ye kendimizi kanıtlayabileceğimize ikna etmeliydim. Yalan da değildi hani, öğrendiğim her bilgiyi Jeremy'yle paylaşmak istiyordum. Peki ya Nick bana yardım etmeyi reddederse? O kısım çok da önemli değildi. Nick'le olan anlaşmamı nasıl olsa bir şekilde hallederdim.

İkinci adım; kendine bir yol çiz. Jeremy, İtlerin Clay'i nerede tuttuğunu öğrenmeye çalışacaktı. Bunun böyle olacağını anlamak için çok da zeki olmaya gerek yoktu. Daniel'la pazarlık yapıyormuş gibi görünmek, Clay'in nerede tutulduğunu anlamak için zaman kazanmaya çalışmaktan başka bir şey değildi. Nick de beni bu konuda onayladı.

Dün planın dışında bırakılmadan önce, Jeremy onu ve Antonio'yu Big Bear'a yollamıştı. Onlar da herkesin oradan ayrıldığını ve geriye yalnızca Daniel'ın kaldığını görmüşlerdi. Bundan çıkardığım sonuç, ki muhtemelen Jeremy de benimle aynı sonucu çıkarmıştı, İtler Clay'i de alıp Toronto'dan dönerken, saklanacak ve Clay'i hapsedecek yeni bir yer bulmuşlardı. Jeremy'nin planına burnumu sokmak istemediğimden, yani Jeremy'nin planına burnumu sokarken yakalanmak istemediğimden, İtlerin izlerini Jeremy'ye bırakıp benim yeni bir yol bulmam gerekiyordu.

Üçüncü adım; diğerlerinin dikkatini başka şeylere çek. Söz konusu Jeremy değil de başka biri olsaydı, uslu uslu oturuyormuş gibi görünmek işe yarayabilirdi. Ama Jeremy evde öylece otursam bir şeylerin peşinde olduğumu kesin anlayacaktı. O yüzden ben de dır dır edip hayatı zindan etme çalışmalarına

geri döndüm. O da benden bunu bekliyordu zaten. Bulduğum her fırsatta plana dahil olmak için yalvardım, emrettim, mız-mızlandım. En sonunda her akşam ve her sabah, her fırsatta, döndüğü her yerde olduktan sonra ona bir ultimatom verdim. Eğer üç gün içinde Clay'le birlikte dönmezse, izni olsun ya da olmasın onun peşinden gidecektim. Hayatı dar etmeme üç gün kaldığımı ve bu süre içinde uslu davranacağımı sanarak rahatladı. Evet, bana sorarsanız da çok sinsice bir plan, ama zekice olduğunu da kabul etmeniz gerek.

Nick bana yardım etmeyi kabul etmesine rağmen Jeremy'nin verdiği emirlerin dışına da çıkmak istemiyordu. Ve Jeremy ikimize de evde kalmamızı emrettiğinden hiçbir yere gidemiyorduk. Yani, Nick'in kafasına vurup onu evden çıkarmaya bu şekilde ikna edebilirdim, ama bunu ona yapamazdım elbette. Çünkü Jeremy peşimden gelip, beyin sarsıntısından daha yeni uyanmış olan Nick'in önüne beni attığında, tekrar dışarı çıkabilmem için çok da heyecanlı olacaklarını zannetmiyordum.

Yaptığım ilk şey hastaneyi aramak oldu. Hayır, buralardaki bir hastaneyi arayıp Clay'in oralarda olup olmadığını sorduğumu sanıyorsanız yanılıyorsunuz. Aradığım hastane Toronto'daki St. Michael's Hastanesi'ydi. Philip'i yaralı bir hâlde evde bıraktığımı unutmuş değildim. Ona gerektiği kadar ilgi gösterip başında durmadığımı farkındayım, ama kanamasını durdurup yardım çağırdığım ve Clay'in o sırada hayati tehlikede olduğu düşünülürse, davranışlarım daha hoşgörölü karşılanabilir. Philip aradığım ilk hastanede değildi. Yıllardır süregelen sağlık güvencesi uygulamaları gereğince bütçe kesintisine gidildiğinden, hastanenin acil servisi *daha* acil vakalar için ayrılmıştı. Philip de bu yüzden Toronto East General'a kaldırılmıştı ve hâlâ da orada yatıyordu. Kendimi kız kardeşi olarak tanıtıp, Philip'in katında görevli olan hemşireden bilgi almayı başardım; organ-

larından yara aldığı için ameliyat olmak zorunda kalmış, ama ameliyat başarılı geçtiği için iyileşiyormuş ve pazartesi taburcu olması bekleniyormuş. Çarşamba veya perşembe günü kendini daha iyi hissedebilecekmış. Bütçe kesintisi burada da kendini göstermişti demek. Hemşire, Philip'in odasındaki telefona bağlanabileceğimi söyledi, ama onu dinlenirken rahatsız etmek istemediğimi söyleyerek teklifini geri çevirdim. İşin aslı, onunla konuşamayacak kadar korkak olmamdı. Onu öylece bıraktığım için beni affetse bile, beni kurda dönüşürken izlemiş olması gibi *ufak* bir problem daha vardı aramızda. Biraz düşündükten sonra, ona bir çiçek yollamaya karar verdim. Çiçeğin üzerindeki nota da, onu yakında görmeye geleceğimi ve çok korkmamış olmasını umduğumu yazdırdım.

Yaptığım sonraki şey bölgedeki emlakçıları aramak oldu. Merak etmeyin, evden taşınmıyorum, ya da kendime yeni bir yer bulmaya çalışmıyorum. Cezbedici bir fikir, ama zaten çok uzaklaşamazdım. Jeremy beni New York'un açık alanlarına kadar takip etmeyi başardıysa, ki bunu nasıl becerdiğini bana hâlâ anlatmış değil, Bear Valley'de bulması işten bile değildi. İlk önce ya o bulurdu, ya da İtler. Her iki ihtimal de cinayete eş değerdi benim için. Emlakçıyı bölgede, özellikle kırsal alanlarda son bir hafta içinde kiralanan, ya da satın alınan yerler olup olmadığını sormak için aradım. Son zamanlarda Bear Valley bölgesinde yalnızca üç tane ev satılmıştı. Satılan evlerden iki tanesi genç aileler tarafından satın alınırken, diğeri emeklilik yaşlarındaki bir çiftte satılmıştı. Kirada olan üç ev daha vardı, ama o evlerde de uzun zamandır Bear Valley'de yaşayan insanlar oturuyordu.

Ev kiralama fikri güme gidince, dağ evlerini araştırmaya karar verdim. Kötü haber, biz zaten dağlık evlerin bol bulunduğu bir ülkede yaşıyorduk. İyi haber, Bear Valley'de çok ağaç bulunmasına rağmen nehir ve göl bakımından zengin olmadığı için çok fazla dağ evi de yoktu ve hâlâ sezonun başlarındaydık. Bear Valley Dağ Evleri Kurumu'nu aradım. Biraz sinsilik, bol bol yalan ve daha da bol bir nezaketle – Jeremy bana işimi iyi öğretmişti – sadece dört dağ evinin kiralınmış olduğunu öğren-

dim. Evleri kiralayanların üçü balayında olan çiçeği burnunda çiftlerdi ve diğer evi kiralayanlar da hafta sonunda ormana mangal yapmaya gelen orta yaşlı bir grup adamdı. Bununla da bir yere varamamıştım yani. Başka bir şeyler bulmam lazımdı, ama nereden başlamam gerektiğini henüz bilmiyordum.

Bir yere varabilmek için saatler harcadıktan sonra, Clay'in durumuna dert yanmak için çok az vakit kalmıştı. Ancak akşam olunca düşüncelerimle baş başa kaldım. Çalışma odasının şöminesini yaktım, ama ateşi harlamaya gerek yoktu. Hatta ateşi yakmaya bile gerek yoktu, çünkü dışarının sıcaklığı yeterince yüksekti. Ama böyle ateşin karşısında oturup odun atmakta, kıvılcımların dans edişlerini, yükselişlerini ve yok oluşlarını izlemekte insana huzur veren bir şey vardı. Gereksiz hareket, hiç hareket etmemekten iyiydi. Hem kıvılcımları izlemek, gereksiz düşüncelerin ve korkuların önüne geçmek için son yirmi dört saatır kurmaya çalıştığım duvarı destekliyordu.

Çalışma odasında tek başıma değildim. Nick de odadaydı, kanepede hafiften uykuya dalmaya başlamıştı ve arada bir gözlerini açıp bir şeyler söylüyordu. Birkaç dakika süren bir diyalog kurmayı başarıyor, ama konu yine eninde sonunda Clay'e gelince ikimiz de hemen susuyorduk. Şöminenin üzerindeki saat on ikiyi gösterince Nick yine uyandı. Başını kanepenin arkasına eğip pencereden dışarı baktı.

"Dolunay yaklaşıyor," dedi. "İki ya da üç gün var."

"İki," dedim.

"Benim koşmam gerek. Sen ne durumdasın?"

Yüzüme küçük bir gülümseme kondurmaya çalıştım. "Üç gün önce gereğinden fazla koştuğum için şimdi koşmamın gerekli olduğunu düşünmüyorum. Senin asıl istediğin, seninle birlikte koşmam ve seni tek başına koşmak zorunda kalmak gibi berbat bir durumdan kurtarmam."

"Toronto'da o kadar ay nasıl dayandın hiç anlam veremiyorum," dedi omuz silkerek. "Ben geçen kış birkaç kere yalnız koşmak zorunda kaldım. Babamın iş için şehir dışına çık-

ması gerekiyordu, Logan'ın başında bir sürü dava işi vardı ve Clay'in de... Neyse, tek başıma dönüşmek zorunda kalmıştım.”

“Yazık sana.”

“Berbattı. Ormana git, dönüş, yeterli vakit geçtikten sonra yeniden dönüş ve eve gel. Sıçmak ne kadar eğlenceliyse o da o kadar eğlenceliydi.”

“Güzel benzetme.”

“Ben ciddiym, Elena. Kabul et, yalnız koşmak senin için de berbat. Çocukken ilk Dönüşüm’ümden önce hatırlıyorum da Clay...”

Sustu ve devam etmedi. Yeniden ateşin başına dönüp odunları dürterek, küçük korların yere düşmesini izledim. Kapı açıldığında Jeremy’nin içeri girdiğini duydum ama arkamı dönmedim. Saniyeler sonra kanepenin yaylarından, Nick’in ayağa kalktığını söyleyen sesler geldi. Nick odadan çıkıp kapıyı arkasından kapattıktan sonra Jeremy yanıma geldi, bir elini başımın arkasına koydu, bir an için tereddüt ettikten sonra da saçlarımı okşadı.

“Bunun senin için ne kadar zor olduğunun farkındayım, Elena. Onu kaybetmekten ne kadar korktuğunu biliyorum.”

“Sebep bu değil. Yani elbette onu kaybetmekten korkuyorum. Ama bu birdenbire onu ne kadar sevdiğimi fark ettiğim anlamına gelmiyor. Ya da onu tekrar eve getirdiğimizde bura ya yerleşeceğim ve her şey normale dönecek anlamına da gelmiyor. Böyle düşünüyorsan eğer yanıyorsun. Özür dilerim. Böyle olmasını istediğini, bunun herkes için işleri kolaylaştıracığını düşündüğünü biliyorum ama geri dönmeyeceğim. Evet, Clay’e önem veriyorum. Onun geri dönmesini, senin için, Nick için, Sürü için istiyorum. Üzgünüm, çünkü bunun böyle olmasının sorumlusu benim.”

Jeremy hiçbir şey söylemedi.

Omzumun üzerinden ona baktım. “Yani sen de beni bundan sorumlu tutuyorsun?”

“Hayır, kesinlikle tutmuyorum. Karşılık vermedim, çünkü

sonrası için dilimi tutmanın daha faydalı olacağını düşünüyorum. Üzgün olmanın sebebinin bu olduğunu düşünüyorsan eğer...”

“Öyle düşünüyorum.”

Bir anlığına daha sessiz kaldıktan sonra elini sırtıma koyup hafifçe okşadı.

“Endişeli olmanın altında yatan sebep her neyse, olanlar için seni sorumlu tutmuyorum. Bunu daha önce de yaşamıştık. İkinizi farklı yerlere göndermem gerekirdi. Akıllılık ettiğimi sanıyordum, ama o gece Clay’le iletişime geçene kadar bir şeylerin olmaya başladığını fark etmedim bile.”

“O zamandan beri iletişime geçmeye çalıştın mı?” diye sordum hemen ona dönerek. “Yakalandığından beri onunla iletişim kurmaya çalıştın mı? Çalıştın, değil mi? Ne dedin? İyi mi?”

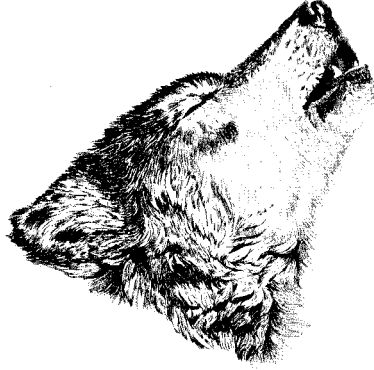
Jeremy parmaklarını dudaklarıma koyarak beni susturdu. “Defalarca denedim. Ama verdikleri ilaçlar yüzünden bir türlü ona ulaşamıyorum.”

Jeremy’nin Clay’e ulaşamamasının bir sebebi daha olabilirdi, ama bunu dile getirmeye cesaret edemedim. Jeremy bunu sanki yüzümden okumuş gibi başını hayır anlamında salladı.

“Böyle düşünme sakın. Bugünün fotoğrafını gördün. İyi görünmüyor ama en azından hayatta.”

Jeremy’nin sesi çok yorgun geliyordu. Sürü kuşatma altındaydı ve Jeremy daha savunma duvarlarını çekmeden İtler yıkıyordu. Çok yorulmuştu gerçekten. Bunu görmemiş olmayı diledim. Antonio ve Nick’in inandığı gibi, Alfa’nın yenilemez olduğuna inanabilseydim keşke. Sürü’deki kurtadamlar buna inandırılarak yetiştiriliyorlardı. Ne olursa olsun Alfa onları koruyabilirdi ama yanılıyorlardı. Tepeden tırnağa bir yalandı bu. Tamam, Sürü tehlike altında olmadığında, tek seferde bir ya da iki İt’le karşı karşıya olduğunda, tek bir vücut gibi görünmek gerektiğinde Alfa mükemmel bir iş yürütüyordu, evet ama bu kadar büyük bir problemle karşılaşınca Alfa’nın bile yardıma ihtiyacı vardı. Karşı karşıya olunan tehditle savaşırken değil,

tehditle nasıl savaşılması gerektiği konusunda da ortak bir karar alınması gerekebiliyordu işte. Böyle bir iş birliği Sürü içinde imkânsızdı, hatta düşünülemezdi bile. Jeremy, Antonio'dan belki farkında olmadan birkaç tavsiye almış olabilir, ama ondan alenen asla yardım istemezdi ve Antonio da lse böyle bir şey teklif etmezdi. Ben etmek istedim. Aklımdan neler geçtiğini Jeremy'ye söylemek ve ona yardım etmek istiyordum, ama aynı zamanda edemeyeceğimi de biliyordum. şu anda işi başından aşkınsa eğer, benim fikirlerimi dinlemek ve değerlendirmek onun işini yavaşlatmaktan başka bir şeye yaramazdı. Antonio ve Nick gibi, Jeremy de aynı liderlik inancıyla kuşatılmıştı. Sürü'y kurtarmanın sorumluluğu tamamen onun omuzlarındaydı. Ona yardım edebilmemin tek yolu, kendi başıma stratejiler üretmekten geçiyordu.



UYANIŞ

Ertesi gün Jeremy ve Antonio yine evden ayrıldılar. Ben de kendi işime geri döndüm. Ya da işime geri dönmeye hazırlandım. İlk önce Philip'i sormak için hastaneyi aradım, sonra çalışma odasına gidip masanın başına oturdum. Bir bilgisayara, bir telefona bakıyordum. Bunlar Clay'i bulmak için sahip olduğum tek araçlardı ve onlarla ne yapmam gerektiği konusunda en ufak bir fikrim yoktu. Bir kâğıt çıkarıp, belki bildiklerimle ilgili yeni bir şey keşfederim diye bildiğim ne varsa yazdım.

Geriye iki deneyimli İt kalmıştı, bu da en baştaki rakamın yarısıydı. Memnun edici bir şey olduğunu düşünüyordum ki, kolayları aradan çıkarıp geriye daha tehlikeli olanları bıraktığımızı fark edince sevincim hemen buharlaştı. İki tane de yeni İt vardı elimizde. Biri, nasıl çalıştığını bildiğim ve anladığım LeBlanc'tı. Cain'in çırağı olan Olson'la hiç tanışmadığımı fark edene kadar yine küçük bir mutluluk yaşadım. Ne yapacağıma karar vermek, nasıl yapacağıma karar vermek kadar kolay

değildi elbette. İnterneti olduğu için işe bilgisayarla başlamak daha mantıklıydı. Aslına bakarsanız telefonla ne yapacağımı hiç bilmiyordum bile.

Cain, kendi çırağının adının Victor Olson olduğunu ve onu Arizona'daki hapishaneden kurtardığını söylemişti. Adamın hapishaneye atılma sebebiyse cinsel suçlardı. Olson'ı Daniel bulduğuna göre, işlediği suçlar medyanın ilgisini çekecek kadar büyük olmalıydı. İnternette Victor Olson ismini aratınca yedi eşleşme çıkmıştı bile. Çıkan sonuçlardan ilki, çok eskiden ünlü olan birinin adını verdiği bir şehir hakkındaydı. Sonraki dört sonuç, kendine 'Deli Köpek Olson' diyen bir avukat hakkındaydı. Son ikisindeyse piyangoyu vurmaya başarmıştım. Victor Olson'ın dört ay önce, on yaşında bir kıza tecavüz etmek ve öldürmek suçundan yattığı hapishaneden kaçtığı yazıyordu. Küçük kızın yaşını birkaç kere okumak zorunda kaldım. Cain, Olson'ın suçunun 'birkaç kızla oynaşmak' olduğunu söylemişti. Kız deyince, kadınları kastettiğini farz etmişim ama belli ki değilmiş. İçimdeki iğrenmeyi bastırmaya çalışarak haberin geri kalanını okudum. Olson hayatı boyunca bir pedofili olarak yaşamıştı ve hakkında açılan davaların hepsi, kurbanın ifadelerinin 'güvenilir' olmaması gerekçesiyle düşmüştü. En son kurbanla birlikte, daha doğrusu kurbanın cesedinin gösterdikleriyle birlikte hâkim ikna olmuş ve onu içeri tıkmaya karar vermişti. Makalenin haber kısmını bir kenara koyup, Daniel'ın Olson'ı neden seçtiğini düşünmeye başladım. Olson tam bir sapıktı. Kurbanlarını inanılmaz bir özenle seçiyor ve hamlesini yapmadan önce haftalarca bekliyordu. Dedektiflerden bir tanesi, insan avında inanılmaz yetenekli olduğunu bile söylemişti.

Neler bildiğimi düşünerek bir saat daha geçirdim. Bir yere varamayınca, spor odasında Nick'in peşine takılıp, belki ikimizden biri henüz aklımıza gelmeyen bir düşünceyi dile getir de, yeni bir şeyler üretebiliriz diye bildiklerimi bir de ona aktardım. Nick beni dinledi ama bir fikir üretiminde bulunmadı. Onun genelde bir fikri olmazdı zaten. Bu söylediğim, söylemek istediğimden daha kötü geldi kulağa. Yani kastettiğim, o daha

çok başkalarının planlarını uygulamaya yatkındı. İşine hevesli ve sadık bir arkadaşı ama... Bunu kibar bir şekilde nasıl ifade edeceğimi bilemedim ancak çok derin düşünemezdi. Onunla konuşmak benim daha iyi düşünmeme de yardımcı olmadı. O yüzden bilgisayarı kapattım, kağıtlarımı bir kenara koydum ve en beyin uyuşturucu günlük iş olan şeyi yaptım; çamaşır yıkamak.

Biz Toronto'ya gittikten sonra, muhtemelen herkesin aklındaki son şey olduğu için kimse çamaşırları yıkamamıştı. Bu işin ne kadar sakıncalı olduğunu, ilk postayı yıkayıp katlarken Clay'in tişörtlerinden birine denk gelene kadar fark etmedim. Çamaşır odasında elimdeki tişörtle kalakaldım. Gitmeden önceki gün giymişti bunu. Bunu neden hatırladığımı bilmiyorum. Koyu yeşil bir golf tişörtüydü ve onun genelde giydiği beyaz tişört ve kot pantolon kombinine pek uymuyordu. Clay'in elbise dolabına biraz moda ve renk katması açısından Logan'ın vermiş olduğu ve muhtemelen de karşılığında bir teşekkür bile almadığı bir hediye olmalıydı. Tişörte bakınca Logan'la birlikte, onun daha taptaze duran acısı aklıma geldi. Sonra Peter'ı ve tekdüze kıyafetlerinin yerine bir an önce farklı kıyafetler almazsa, bulduğu en saçma grup baskılı tişörtleri Clay'e giydirmekle tehdit edişlerini hatırladım. Gözlerim dolmaya başlayınca tişörtü Nick'in pantolonlarının altına sıkıştırıp işime devam ettim.

İkinci postayı da makineye attıktan sonra, katladığım kıyafetleri yerlerine koymak için yukarı çıktım. Clay'inkileri en sona bırakmıştım. Odasının önüne geldim ama içeri girmek için gereken cesareti bir süre kendimde bulamadım. Sonra içeri aceleyle girip, iç çamaşırlarını, tişörtlerini ve çoraplarını çekmecelelere tıktırdım. Kot pantolonlarını dolaba astım. Evet, pantolonlarını asıyordu, çünkü asmasaydı, dolaba koyacak bir şeyi olmadığı için orası bomboş kalacaktı. Pantolonları asarken, dolabın dibinde paketlenmiş bir hediye yığını olduğunu gördüm. Üzerindeki notlara bakmama gerek yoktu, kimin için olduklarını biliyordum. İçimden bir ses kapıyı çekip, arkama bile

bakmadan kaçmam gerektiğini söylüyordu ama dayanamadım. Uzanıp en üstte duran paketi aldım. Yılbaşı süsleriyle bezenmiş bir kâğıda sarılmıştı. Etiketin üzerinde *Elena*’ya yazıyordu.

Nick, Clay’in yılbaşında benim geri döneceğimi zannettiğini söylemişti. Buraya gelmeyi ben de bekliyordum içten içe, ama bir yolculuk sonrası değil de, sanki gece Toronto’da uyuyup sabah Stonehaven’da uyanacakmışım gibi. Paskalya, Şükran Günü, ya da doğum günleri, sıradan günler gibi geçip giderdi ama yılbaşının yeri Stonehaven’da başkaydı.

Çocukluğumdan beri yılbaşlarından nefret ederek büyüdüm. Onca tatilin arasında, televizyon, filmler, reklamlar tarafından en fazla teşvik edilen, mutlu mutlu insanların sıcacık evlerinde, sevdikleriyle birlikte zaman geçirdikleri gösterilen tek tatil yılbaşıydı. Yılbaşının klasik geleneklerinden her defasında mahrum kaldım demiyorum. Bana da yılbaşında koruyucu ailelerim tarafından hediyeler verilir, hindinin başrolde olduğu akşam yemekleri yerdim elbette. Koruyucu ailelerim o kadar da zalim değildi. Partilere gider, geç saatlere kadar kalırdım. Noel Baba’nın kucağında ona istediklerimi söyler, okul konseri için Up on the Rooftop şarkısını falan ezberlerdim. Ama gerçek aile bağları olmadan kutlanan yılbaşları, cama sıkığımız kar spre-yi kadar sahteydi. O yüzden on sekiz yaşına gelip de evi terk ettiğimde yılbaşını kutlamayı bıraktım. Ondan sonra Clay’le tanıştım. Birlikte geçirdiğimiz bir yılın sonunda, gerçek bir yılbaşı ruhunun mümkün olduğuna inandım. Anne babalar, büyükanne, büyükbabalar, teyzeler, amcalar, halalar tarafından sarılmış değildim tabii, ama en sonunda yanımda birileri vardı. En sonunda istediğim şeye yaklaşabilme umudum doğmuştu.

Clay’in Noel’in nasıl kutlanacağı konusunda hiçbir fikrinin olmadığını rahatça söyleyebilirim. Geleneksel bir kurtadam bayramı değildi ne de olsa. Tamam, geleneksel kurtadam bayramı diye bir şey yok ama konumuz bu değil. Yıl içindeki diğer bayramlardan farklı olarak Sürü, Noel’i birlikte geçirilmesi gereken tek bayram olarak görüyordu. Birbirlerine hediyeler veriyorlardı ama kutlama yalnızca bundan ibaretti. Peki, ben her

şeyiyle tam bir Noel kutlaması istediğimde Clay ne yaptı? Bana mükemmel bir Noel düzenledi.

O zamanlar hiç farkında olmamama rağmen Clay, Noel'in nasıl bir şey olduğunu öğrenmek için haftalar harcamıştı. Öğrendikleriyle de bana tam da istediğim gibi bir gün bahsetti. Dışarı çıkıp bir ağaç kestikten sonra, onu eve motosikletle götürmenin ne kadar zor olduğunu fark edince, onu taşıması için birilerini tuttuk. Nihayet ağacı eve getirmeyi başardıktan sonra da süslemeye başladık. Çörek ve zencefilli kurabiye yaparken, kurabiyelere insan şekli vermenin bir kalıp olmadan ne kadar zor olduğunu da yine aynı gün içinde fark ettik. Meyveli kek yaptık ama o kadar sert oldu ki, eminim kendi evinde hâlâ kapı tutacağı olarak kullanıyordur. Balkonu süslemek için kablo-lu ışıklar almıştık, ama ışığı asınca yeterince uzun olmadığını fark edip, ek kablo almak için yeniden markete gittik. Eve döndüğümüzde, bu sefer de uzun gelen kabloyu kesmek için hırdavatçıya gidip pense almak zorunda kaldık. Noel temalı şarkılar dinleyip, How the Grinch Stole Christmas izleyip, It's a Wonderful Life filmini kiraladık. Merdivenli kısma gelene kadar Clay uyuyakaldı. Tamam tamam, ikimiz de uyuyakaldık. Şöminenin başında eggnog içtik. Aslında Clay'in dergiden kesip duvara yapıştırdığı şömine fotoğrafının karşısından eggnog içtik desem daha doğru olur. Hiçbir gelenek göz ardı edilmedi anlayacağınız. Bir Noel'den daha ne isteyebilirdim ki? Paskalya Bayramı geldiğindeyse bu mutlu günden eser kalmayacaktı.

Bir sonraki sene Noel'i kutlamadık. Dünyanın geri kalanında kutlandığını varsayıyorum ama o yıl Noel, Stonehaven'a uğramadı. Kış olduğunda kafesten yeni çıkmıştım ve Clay de hâlâ sürgündeydi. Logan beni görmeye gelmişti ama onu reddetmişim, beni ziyarete geldiği onca seferde reddettiğim gibi. Nick hediye yolladı, pencereden dışarı fırlattım. Clay beni ısırmadan önce Nick'i de, Logan'ı da tanıyor, hatta onları arkadaşım olarak görüyordum. Isırıldıktan sonra, daha öncesinde beni uyarmadıkları için suçladım onları. Tüm bunlar yüzünden Neol geldi, geçti ve ben fark etmedim bile.

Sonraki sene Clay sürgünden hâlâ dönmemiştii. İyileşme sürecinin artık yavaş yavaş sonlarına geliyordum. Logan'ı, Nick'i, hatta Jeremy'yi bile affetmiş, Antonio ve Peter'ı tanımaya çalışmaya karar vermiştim. Kurtkadin hayatımı kabullenmeye başlıyordum. Sonra Noel vakti geldi. Bu Noel'in de bir önceki Noel gibi hiç hissettirmeden geçip gitmesini bekliyordum, ama her şeyiyle mükemmel bir Noel kutlaması yaptık. Noel ağacının altında hediye paketleri, masada bir hindi, camı süsleyen renkli ışıklar, her şey... Bütün Sürü, ömürlerinde ilk defa Stonehaven'a bir haftalığına geldiler. Biliyorum, kulağa kaotik, gürültülü ve inanılmaz rahatsız edici geliyor, ama Noel'i ilk defa bu kadar kalabalık bir aileyle kutluyordum ve her şey mükemmeldi. Uğraşmaları gereken, yeni dönüştürülmüş bir kurtkadin olmadığında Noel'i hep böyle kutluyorlar zannetmiştim. İşin aslını öğrendiğimde ta şubat ayındaydık. Clay, Jeremy'yle iletişime geçip, benim için böyle bir şey yapmalarını rica etmişti. Clay'in bana verdiği o yılki hediye buydu. Benim Clay'c hediyemse, Jeremy'den onun artık sürgünden dönmesini istemem oldu.

Ondan sonraki her sene Stonehaven'da Noel'i hiç sektirmeden kutladık. Sürü, benim Noel aşkımı o kadar benimsemişti ki, beni eğlendirmek için yaptıklarını hiç düşünmedim bile. Her Noel'in mükemmel geçtiğini söyleyemem elbette. Bazen Clay'le anlaşılamadığımız zamanlar oluyordu. Hatta bu zamanlar iyi olduğumuz zamanlardan daha fazlaydı, ama yine de bir şekilde hep beraberdik. Clay'den ayrı geçirdiğim Noel'e bir şekilde katlanabildiysem, onun uzaklarda da olsa var olduğundan emin olmamdaydı. Önümdeki hediye paketlerine bakarken bu durumun sadece Noel'de değil, yılın her günü için geçerli olduğunu fark ettim. Clay'in oralarda bir yerlerde olduğunu, beni beklediğini bilmek, hiç farkında olmadığım bir rahatlık vermişti bana bunca zaman. Hatta garip bir şekilde hayatımda istikrarlı olan tek şey oydu. Ben ne yaparsam yapayım, o her zaman benim yanımda olacaktı. Peki ya olmazsa? Onun hayatımda olmama düşüncesi bile, akciğerlerimin küçülmesine neden oldu sanki. Fiziksel olarak nefes almak zorunda hissettim kendimi.

Geçen gece Jeremy'ye yalan söylememiştim. Bu, kahramanı ancak ölüm tehlikesindeyken aşkının farkına varan prenseslerin olduğu bir masal değildi. Bu hikâyede ne prens vardı, ne de prenses ve Clay'i geri alabilsek bile sonsuza kadar mutlu yaşamayacaktık. Ama yine de onsuz yaşayamaz, hatta onsuz bir hayat düşünemezdim bile, ona ihtiyacım vardı. Çok ben-cilce gelebilir. Belki de öyledir ama gerçek bu. Benim Clay'e ihtiyacım vardı ve ne olursa olsun onu geri almam gerekiyordu. Hediye paketlerine yeniden baktım ve elimden gelen her şeyi yapmadığımı fark ettim.

“Ben Bear Valley'ye gidiyorum,” diyerek konuşmaya başladım.

Ertesi gündü, Nick'le birlikte arka verandadaki şezlong benzeri koltukların üzerine, kucagımızda öğle yemeğimizle uzanmıştık. Jeremy ve Antonio bir saat önce evden çıkmışlardı. Onlar gittiklerinden beri aklımdaki planı Nick'e anlatmanın zamanını kollayıp durdum. Yarım düzine kadar yanlış bir girişle başladıktan sonra, en iyisinin bodoslama dalmak olduğuna karar verdim.

“Daniel'a onu görmek istediğimi söyledim,” dedim.

“Notta yazan bu muydu?”

Antonio ve Nick, Jeremy'nin Daniel'a yazdığı son uzun mektubu postaneye götürmek için gittiklerinde, Jeremy'nin mektubunun yanına iliştiirmesi için Nick'e bir not vermiştim. Nick muhtemelen bilmek istemediği için, notta ne yazdığını şimdiye kadar sormamıştı.

“Evet,” dedim. “Bugün saat ikide buluşmayı planladık.”

“O sana nasıl geri döndü?”

“Dönmedi. Ben sadece ikide onunla buluşmak istediğimi söyledim. Mutlaka gelecektir.”

“Jeremy buna bir şey demedi mi yani?”

Nick’in ses tonundan, Jeremy’nin bundan haberi olmadığını bal gibi de bildiğini anlayabiliyordum. Belki de bu konuyu açmak için, kendince sinsi bir yöntem olarak kullanmıştı bu cümleyi. Belki de umutsuz bir şekilde, bunun Jeremy’yle yaptığımız bir plan olduğunu ve bir şekilde ona anlatmayı unutmış olmamızı umuyordu.

“Ben artık burada öylece oturmayacağım,” dedim. “Artık yapamıyorum. Denedim ama olmuyor.”

Nick bacaklarını aşağı salladı ve şezlongun üzerine oturdu. “Bunun senin için ne kadar zor olduğunu anlayabiliyorum, Elena. Onu ne kadar sevdiğini biliyorum...”

“Sorun bu değil. Bak, bu yoldan Jeremy’yle birlikte de geçtik. Bizim Clay’e ihtiyacımız var. Yardım etmek isteyip istememek tamamen senin vereceğin bir karar.”

“Ben, Clay’i kurtarmak için yardım etmek istiyorum. Senin kendini öldürmen için değil.”

“Bu ne demek şimdi?”

“Ne demekse o demek. Birkaç gün önce nasıl olduğunu biliyoruz.”

“Bu yüzden mi yani? Üç gün önce kendimi kaybettim diye mi bütün bunlar? Şimdi artık öyle değilim, baksana bana. Gayet sakinim.”

“Evet, sakınsın ama sinir krizi geçiriyor olsaydın daha az endişelenirdim.”

“Bear Valley’ye öyle ya da böyle gideceğim.”

“Bensiz gidiyorsun o zaman.”

“Öyle olsun.”

“Ama ben gitmediğim için sen de gitmiyorsun.”

Ayağa kalktım ve arka kapıya yöneldim. Nick de ayağa fırladı ve önümü kesti.

“Ne yaparsın?” dedim. “Beni bayıltıp kafese mi kapatır-sın?”

Başını çevirdi ama hareket etmedi. Bir şey yapmayacağını biliyordum. İş oraya gelse bile, Nick beni durdurmak için asla fiziksel güç kullanmazdı. Onun doğasında yoktu bu.

“Bu toplantı neredeymiş, peki?” diye sordu en sonunda. “Umarım insan içi bir yerdedir çünkü...”

“Donut Hole’da. Ben de elimden geldiğince insan içi olmasına uğraştım. Sen ne düşünürsen düşün, ama kendimi tehlikeye atacak bir harekette bulunmak istemem. Seni de asla tehlikeye atmam. Şu anda aldığım tek risk, Jeremy’nin emrine karşı gelmek. Bunu yapmamın tek sebebi de beni plana dahil etmemekle hata ediyor olması.”

“Yani sen Daniel’la kafede buluşacaksın ve ben de orada olacağım. Dükkânın hemen önüne park edeceğiz. Onunla birlikte hiçbir yere gitmeyeceğiz. Hatta onunla sokakta bile yürümeceksin.”

“Aynen öyle.”

Nick arkasını döndü ve içeri doğru yürüdü. Bu durumdan memnun değildi ama yine de yapacaktı. Nasıl olsa ona bir gün bunun karşılığını verirdim.

Kafenin önüne yaklaşırken ön camdan Daniel’in içeride olduğunu görebiliyordum, bölmeli masalardan birinde oturuyordu. Omuz hizasındaki koyu kestane rengi saçlarını sol kulağının arkasına sıkıştırmıştı, yaşadığımız küçük anlaşmazlıktan sonra geriye kalan tek kulağının arkasına yani. Yan taraftan bakıldığında güçlü bir siması vardı; yüksek elmacık kemikleri, uzun bir çene, ince bir burun. Yüzüne bakılmayacak kadar çirkin bir adam değildi, ama görüntüsü bir kurttan ziyade bir tilkiye yakışacak gibiydi, ki bu da kişiliğine çok oturuyordu.

Ben arabadan inerken yeşil gözleriyle takip etti, ama varlığımın farkına vardığını bundan daha ileri gidecek bir şekilde hissettirmedi, çünkü gereksiz dalkavukluktan hoşlanmadığım

onun tarafından tecrübeyle sabitlenmişti. Sıska ve derli toplu bir vücudu vardı. Ayağa kalktığında çok rahat göz göze gelebilirlik, çünkü neredeyse aynı boyda sayılırdık. Bir keresinde Jeremy beni Daniel’ı uyarmaya yolladığında yüksek topuklular giymiştim ve ben ona yukarıdan bakarak konuşma zevkini çıkarırken, o bana ne kadar seksi göründüğümü söylemişti. O zamandan beri pespaye spor ayakkabılarım dışında başka hiçbir şeyle görmemişti beni.

Bugün Daniel’in üzerinde düz siyah bir tişört ve mavi bir kot pantolon vardı. Neredeyse hep böyle giyinirdi zaten. Ona da belki bir özellik kazandırır diye, Jeremy’nin tek tip kıyafet giyinme huyuna özenmişti ama bunun yakınından bile geçemezdi.

Daniel’in karşısında Marsten oturuyordu ve her zamanki bakımlı hâllerıyla CQ dergisinden fırlamış gibi duruyordu. Bu, zaten bakımsız olan Daniel’ı karşısında daha da pasaklı gösteriyordu. Aslında Karl Marsten’in karşısında duran herkes zaten pasaklı görünürdü.

Nick’le birlikte dükkândan içeri girerken Marsten ayağa kalktı ve bizi karşılamak için yürümeye başladı.

“Demek geldin,” dedi bana. “Jeremy’nin sana izin vermiş olmasına şaşırdım. Yoksa haberi yok mu?”

Kendime zihnimin içinde tekmeler attım. Bu hareketin, Jeremy’nin kararlarını ve isteklerini başka kişilerin gözünde nasıl etkileyeceğini hiç düşünmemiştim. Sürü’de uyumsuzluk. Mükemmel, gerçekten. Marsten’a güvenirsen, daha beş saniye geçmeden bunu fark etmesine ve yüzüne vurmasına da katlanacaksın o zaman.

“İyi gördüm seni, Elena,” diye devam etti Marsten, benim cevap vermeme beklerken. “Yani, yorgun görünüyorsun ama bu beklenmedik bir şey değil elbette. Yakında hepsi sonra erecek umarım.”

“Bu sana bağlı,” dedim.

“Kısmen.” Tezgâhın arkasındaki garsona seslendi. “İki kahve lütfen. Hanımefendi için sade olsun ve de,” başını çevir-

rip Nick’e baktı, “krema ve iki şeker, değil mi?”

Nick ona gözünü dikmekten başka bir şey yapmadı.

“Biri sade, diğeri de kremalı ve iki şekerli olsun,” dedi Marsten garsona tekrar. “Benim hesabıma yazın.” Sustu ve yüzünde aşağılayıcı bir gülümsemeyle bana döndü. “Böyle bir şeyi bir kafede söylediğime inanamıyorum. Benim bir an önce bu kasabayı terk etmem lazım.”

Başımı çevirdim.

“Görüşmeyeli uzun zaman oldu, Nicholas,” diye devam etti Marsten. “Baban nasıl? Geçen sene onun şirketlerinden birine yatırım yapmıştım. Yüzde otuz kâr ettim. Büyüsünü hâlâ kaybetmemiş.”

Nicholas, Marsten’ı görmezden gelerek tezgâhın önündeki bar sandalyelerinden birine oturdu ve çörekleri incelemeye koyuldu. Marsten da onun yanındaki sandalyeye geçti ve eliyle bana Daniel’in oturduğu yeri gösterdi.

“Ben, Nicholas’a eşlik ederim,” dedi.

Ben yanına yaklaşırken Daniel başını kaldırmadı. Kahvesini karıştırırken, benim geldiğimi anladığını yalnızca belli belirsiz bir baş sallamayla ifade etti. Garson kahvemi getirdi. Kahveyi bir kenara koyup Daniel’in karşısındaki koltuğa geçtim. Hâlâ kahvesini karıştırmaya devam ediyordu. Birkaç saniye boyunca hiçbir şey söylemeden orada oturdum. Normal koşullar altında olsaydık orada öylece, tek kelime bile etmeden, onun bu yalandan kahve karışırtılarına istediği kadar izin verir ve nereye kadar dayanacağını test ederdim, ama artık oyun zamanı sona ermişti.

“Ne istiyorsun?” diye sordum.

Kahveyi karıştırmaya yine ara vermedi, bardak elinden kaçıverecekmiş gibi ona bakmaya devam ediyordu. “Ben genelde ne isterim?”

“İntikam.”

Başını kaldırınca gözleri benimkilerle buluştu. Her zaman yaptığı gibi beni tepeden tırnağa uzun uzun süzmek için başı-

nı e mek ve aramızdaki göz kontağını bozmak zorunda kaldı. Dişlerimi sıkıp bekledim. Birkaç saniye geçtikten sonra parmaklarımı gözünün dibinde şaklatıp, o kadar bakacak neyim var diye sormak geçti içimden.

“İstedğin intikam,” dedim beynini yeniden çalıştırmasına yardımcı olmak isteyerek.

Daniel arkasına yaslandı, bir bacağına kaldırıp diğerinin üzerine attı, sanki *bana hava hoş* dermiş gibi. “Hayır, intikam istemiyorum. Hiçbir zaman da istemedim. Sürü’nün bana yaptıklarını geride bıraktım. Zamanıma değmez, ama sen değersin.”

“Yine başlıyoruz,” dedim mırıldanarak.

Daniel beni duymazdan geldi. “Neden onlarla birlikte olduğunu biliyorum, Elena. Çekip gidersen eğer sana yapacaklarından, onların koruması olmadan yaşamaktan korkuyorsun. Seni ne koruyabilecekler, ne de incitebilecekler, bunu anlatmaya çalışıyorum sana. Eğer bir eş, gerçek bir eş arıyorsan kendine, yatmadan önce üç kere etrafını kontrol etmesi gerektiğine inanan bir ucubeden daha fazlasını hak ediyorsun. Ben sana daha fazlasını verebilirim.”

“Yani bunların hepsinin beni kazanmak için olduğunu mu söylüyorsun? Palavra!”

“Buna değmediğini mi düşünüyorsun? Öz güveninin bundan daha yüksek olmasını beklerdim.”

“IQ’m bundan daha yüksek. Bu konunun benimle bir alakası yok. Hiç de olmadı. Bu Clay’le senin aranda. Onun bana sahip olduğunu zannettiğin için sen de bana sahip olmak istiyorsun. Motivasyon kaynağın, başka bir çocuğun yeni oyuncagını kıskanan iki yaşındaki çocuğunki kadar sağlam olabilir. Ancak o kadar.”

“Her şeyi çok küçük görüyorsun.”

“Hayır, ona duyduğun nefretin büyüklüğünü küçük görüyor değilim. Ne oldu? Doğum günü pastasından büyük dilimi o mu aldı yoksa?”

“Benim hayatımı işkenceye çevirdi o. Clay ve orada oturan avanak.” Daniel başını Nick’e çevirdi. “Ah, ne yazık Clay’e. Sorunları var onun. Hayatı çok zor geçmiş. Ona iyi davranman gerek. Onunla arkadaş olman gerek. Bana sürekli söylenen buydu. Clay küçük, savunmasız bir kurt yavrusuydu herkesin gözünde. Dişlerini gösterdiğinde bile herkes onun ne kadar şirin olduğunu söylerdi. Bize her zaman patronluk taslayıp, minik bir Napolyon gibi gezerdi ortalıkta ama bunu da herkes çok şirin bulurdu. Benim bulunduğum yerden şirin falan görüldüğü yoktu tabii. Olsa olsa...”

Elimi havaya kaldırdım. “Bol keseden atıp tutuyorsun.”

“Ne?”

“Bil diye söylüyorum, boş laflar ediyorsun. Hatta biraz da çirkin. Yakında dünyayı ele geçirmekle ilgili planlar yapmaya başlarsan kendine hiç şaşma. Kötü kahramanlar kendilerine motivasyon kaynağı olan şeyi tüketmeye başladıklarında bunu yaparlar. Sen onlara benzemezsin diye umuyordum.”

Daniel kahvesinden bir yudum aldı, hafifçe başını salladıktan sonra kısa bir kahkaha attı. “Bana yine ağzımın payını verdin, ne diyeyim? Bu işte hep iyiydin zaten. Bana ne zaman bir şey söylesen, onu yerine getirmek için kul köle oluyorum.”

“Sana Clay’i bırakmanı söylüyorum.”

Daniel suratını astı. “Ben de neden buna zahmet edeyim ki diyorum. Tamam, boyun eğme eğitiminin de bir sınırı var. Sırf sen istiyorsun diye onu bırakacak değilim, Elena. İstedikğin kadar dudağımı büzüp, bana üzgün gözlerle bak. Ve hatta ben bunları istediğim kadar tahrik edici bulayım, yine de onu serbest bırakmayacağım. Jeremy’ye yaptığım teklifin aynısını sanda da yapacağım. Clay’in karşılığında seni istiyorum.”

“Neden?”

“Söyledim ya.”

“Çünkü karşı konulamazım. Hayır, yok öyle yağma. Ya bana daha iyi bir gerekçe sunarsın, ya da kalkıp giderim.”

Daniel bir süreliğine sustuktan sonra öne doğru eğildi. “Hiç kendi Sürü’nü oluşturmayı düşündün mü? Bir avuç zavallı İt sürüsü oluşturmaktan bahsetmiyorum. Kendimize ait saf bir ırk yaratmaktan bahsediyorum. Yarı insan, yarı kurt değil, saf kan kurtadamlar. Ölümsüz değiliz, Elena. Ama ölümsüz olmanın bir yolu var.”

“Umarım benim düşündüğüm şeyi düşünmüyorsundur.”

“Yeni çocuklar doğurmaktan bahsediyorum, Elena. Yeni tür kurtadamlar. Kurtadam genini hem anneden, hem babadan alan saf kan kurtadamlar.”

“Vay canına. Gerçekten de istediğin dünyayı yönetmekmiş.”

“Ben ciddiylim.”

“Sen ciddi anlamda delisin. Özür dilerim ama benim rahimim satılık ya da kiralık değil.”

“Karşılığında bir hayatı kurtarabilecek olsan bile mi? Clay’in hayatı mesela.”

Geri yaslanıp düşünüyormuş gibi yaptım. Bu konuşma artık bir yere varmayacaktı. “Sana istediğini veririm sen de bana Clay’i vereceksin, öyle mi?”

“Evet, ama benimle kalacağından tam olarak emin olduktan sonra salabilirim Clay’i. Seni götürmeyi planladığım bir yer var. Güvenli ve gözlerden uzak bir yer. Kapalı olacaksın, Stonehaven’daki kafes gibi düşün. Onun daha lüks hâli. Eğer bana istediğimi verirsen, istediğim her şeyi verirsen, orada çok uzun bir süre kalmak zorunda kalmazsın. Sana Clay’den daha iyi bir partner olduğumu ispatladığımda seni serbest bırakırım. Kaçmaya çalışırsan eğer seni yakalayıp yerine koyacağımdan da hiç şüphelenmesin.”

“Cidden karşı koyamayacağım bir teklifmiş.”

“Sana karşı dürüst oluyorum, Elena. Takas yapıyoruz seninle. Clay’in hayatına karşılık seninki.”

Düşünüyormuş gibi yapıp bu sefer de camdan dışarı baktım. Sonra yeniden Daniel’a döndüm. “Benim şartlarım da şöy-

le; Clay'in serbest bırakıldığını görmek istiyorum. Onu gündüz ve insanların olduğu bir yerde serbest bırakacaksın. Ben de serbest kaldığından emin olmak için orada olacağım. O özgürlüğüne kavuştuktan sonra seninim."

"Bu işler böyle yürümüyor, Elena. Sen benim olduktan sonra Clay serbest kalacak."

"Senin niyetin onu salmak değil," dedim. "Benim düşüncem de bu şekilde."

Ayağa kalktım, yürümeye başladım ve kafeden çıktım. Hem Nick, hem de Daniel peşimden koşturdular. Arabaya geldikten sonra Daniel kapının kolunu tutup arabaya binememe engel oldu. "Fotoğrafları gördün, değil mi?" dedi.

Durdum ama arkamı dönmedim.

"Fotoğrafları gördüğünü biliyorum," diye devam etti. "Ne durumda olduğunu biliyorsun. Teklifimi kabul etmezsen durumu daha da kötüleşecek. Sence daha ne kadar dayanabilir?"

Yavaş yavaş arkamı döndüm ve Daniel'in suratındaki tatminkâr ifadeyi görünce birden çıldırdım. Son yarım saattir Clay'i aklıma getirmemeye çalışıyordum. Daniel'la konuşurken, onun Clay'i tutsak ettiğini, uyuşturduğunu ve vücudunda yara almamış tek bir yeri bile kalmayana kadar dövdüğünü hatırlamamaya çalışmıştım. Jeremy'nin beni, Daniel'ı uyarmaya gönderdiğinde yaptığım gibi konuşmaya çalışıyordum. Neler olduğunu gerçekten, ama gerçekten unutmaya çalışıyordum. Ama o arkamda durmuş, beni Clay'le tehdit ederken artık daha fazla dayanamadım. İçimdeki öfke ben daha bastırmaya fırsat bile bulamadan kabarıp taşı.

Göğsünden kavrayıp arabaya doğru o kadar sert fırlattım ki, sürücü camı kırılıp binlerce parçaya ayrıldı.

"Bana bak sinsi çakal," dedim kendimi ona bastırarak. O kadar yakındık ki aramızda yalnızca birkaç santim kalmıştı. "Clay'i yakalayabilmek için önce iğneyle bayılttın. Zincirledin ama bu da yetmedi. Uyuşturdun, çünkü yüzüne tükürecek gücü bile olmasın istiyorsun. Sonra da dövdün. Kendini iyi hisset-

tin mi bari? Tek parmağını bile kaldırabilecek gücü olmayan, boş bir çuvaldan ibaret bir adamı öldüresiye döverken kendini iyi hissettin mi? Sen adam da değilsin, kurt da. Sen leşçi bir çakal olabilirsin ancak. Eğer ona bir daha el sürersen, sana yapacaklarımın yanında o kulağın kâğıt kesiği gibi kalır. Ve eğer onu öldürürsen, Tanrı ya da beni dinleyen her kimse şahidim olsun, senin peşine düşerim. Seni bulurum ve senin bile aklına gelmeyecek işkencelerle hayatımı dar ederim. Gözlerini oyar, derini canlı canlı yüzüp yakarım. Ama ölmezsin merak etme. Ölmene izin vermem. Seni daha yaşarken cehenneme gönderirim ve gerçek cehennemini bulmadan önce hayatının sonuna kadar orada yaşarsın.”

Daniel’ı yakasından tutup kenara fırlattım. Tökezledikten sonra dengesini sağladı ve bana döndü. Bir şeyler söylemek için ağzını açtı, ama bana verecek doğru düzgün bir cevap bulamayınca topuğunun üzerinde dönüp, geldiği gibi kafeye geri döndü. Bu arada kafede oturan herkes, sanki bir anda cam kenarında oturmaya merak salmış gibi bize bakıyordu. Başımı dükkândan çevirirken sessiz bir ısıklık duydum. Arkamı döndüğümde Marsten arabanın arkasına yaslanmış, bana bakıyordu.

“Elena cadısı geri döndü demek,” dedi Marsten. “Bak sen şu işe. Bize de eğlence çıkacak desene.”

“Cehenneme kadar yolun var,” dedim dişlerimin arasından.

Arabanın kapısını savurarak açıp hemen sürücü koltuğuna geçtim. Ben arabayı çalıştırırken Nick de yolcu koltuğuna geçti. Gazı kökledim ve lastikler otoparkta iz bırakırken Bear Valley’yi terk etmeye koyulduk. Stonehaven’a varana kadar hız göstergesine bakmadım bile.

Bir konuda haklı çıkmıştım. Artık oyun vakti sonra ermişti.



GERİ ÇEKİLME

O akşam odama erken saatlerde çekilip düşünmeye başlamıştım. Daniel’la buluşmak bir hataydı. Bana sunduğu teklifi reddetmek işleri daha da kötüleştirmekten başka bir işe yaramamıştı. Jeremy, Clay için zaman kazanırken, ben bu hareketimle tam tersini yapmıştım. En azından bunları halletmek için artık harekete geçmem gerekiyordu.

O akşam defalarca kez zihnen Clay’le iletişim kurmaya çalıştım. Tabii ki işe yaramadı. Bu işi nasıl yapacağımdan bile emin değildim, aramızdaki bağın yeterli olacağını düşünmüştüm. Belki de olurdu, ama Clay’le bu şekilde iletişim kurmaya çalışmak, uzun zamandır hiç kullanmadığınız bir kası hareket ettirmeye çalışmak gibiydi. Bu yönümü o kadar uzun süre görmezden gelmiştim ki artık işe yaramıyordu. Clay’le iletişim kuramayınca, onun başında bekleyen İtlerden biriyle iletişim kurmaya çalıştım. Yani iletişim kurmaya çalışmaktan kastım mecazi olarak akıllarına girmek. Kendimi onların yerine koymaya

ve belki bir zayıflıklarını bulurum umuduyla, nasıl düşünüp neler hissettiklerini anlamaya çalıştım. Daniel'ı ve Marsten'ı anlamak kolaydı. Onların ne istediğini ve istediklerini elde etmek için hangi yollara başvuracaklarını biliyordum çünkü. Marsten benim girebileceğim açık bir kapı bırakmazdı gerçi, ama Daniel'ın Clay'e olan saplantısının üzerinde yoğunlaşabiliirdim. Onunla yeniden bu yolla iletişime geçebilir, yalanlarla onu bir şekilde kandırmaya çalışabiliirdim. Bunu yapabilmem için zaman olması gerekiyordu ama benim zamanım da yoktu. O yüzden geriye yeni İtler kalıyordu ve bu benim tanıdık olmadığım bir alandı. Onların kurtadam olmadıklarını hatırlatmaya çalıştım kendime. Gerçek kurtadam değillerdi. O zaman nasıl girecektim bu garip varlıkların aklının içine?

Oldukça uzun bir süre boyunca yataкта uzanıp, imkânsız gibi görünen İtleri anlamaya çalışma işinin altından nasıl kal-karım diye düşündüm. Onların kurtadam olmadıkları ama insan oldukları sonradan geldi aklıma. Ben de insandım bir zamanlar. Hâlâ insan olmaya çalışıyordum hatta. Neden onların akıllarına giremiyordum ki? Yapmam gereken tek şey kurt yanımdan kurtulmak, yani yıllardır yapmaya çalıştığım şeyi yapmaktı. Ama şimdi bu katilleri anlamak için, yıllardır olmaya çalıştığım gibi, pasif, sakın ve boyun eğen bir insan olmaya çalışamazdım.

Beynimdeki bütün savunma mekanizmaları bu düşüncayı reddediyordu. Clay'in beni ısırmadan önceki hâlimi hatırlamaya çalışmak... Ama ben pasif, sakın ve boyun eğen bir insandım zaten. Clay gelip bütün bunlara bir son vermişti. Clay'den önce farklı biriydim ben. Böyle değildim desem de bu inanmak istediğim bir yalandı. Her zaman şiddete eğilimim vardı benim. Clay'in gözünden kaçmamıştı bu. Küçük yaşta, istemediği bir hayata mahkûm edilen bu küçük kurdun karşısına, yine küçük yaşta, insanlar tarafından kötü muamele gören bir kurban çıkmış ve onda ruh eşini görmüştü. Yetişkinler tarafından küçük görülen, yaşlıları tarafından alay edilen, yalnız kalmış iki küçük çocuk. Clay daha yedi yaşındayken, yetişkin bir kurtadamin öfkesine ve şiddet eğilimine sahipmiş. Ben de aynı yaşta, ko-

ruyucu ailelerimden nasıl nefret etmem gerektiğini öğreniyor, şiddeti tanıyor ve tanıdığım şiddetti nasıl saklamam gerektiğini de öğrenirken, onların istediği gibi pasif bir çocuk olmaya çalışıyordum. Artık bununla yüzleşmemin zamanı gelmişti. Beni bu hâle getiren Clay değildi. O bana, öfkemi ve nefretimi kumsabileceğim bir alan yaratmıştı yalnızca. Çocukluğuma dönüp, güvensizliği, ihaneti, nefreti ama en çok da öfkeyi yeniden gün yüzüne çıkarmam gerekiyordu, çünkü ancak orada bir katilin özünde yatan şeyi bulabilirdim.

LeBlanc, kadınlardan nefret ediyordu. Belki annesi tarafından suistimal edilmiş, belki okuldaki kızlar tarafından alay edilmişti. Belki kendine olan öz güveni o kadar düşüktü ki, kendini birilerinden üstün görmesini sağlayacak bir şeyler yapması gerekiyordu. Kendisine hedef kitle olarak da Yahudiler ya da siyahileri seçmek yerine kadınları seçmişti. İşin aslı öz güven eksikliğiyse, bunu ona karşı kullanabilirdim, gerçeği öğrenmek için hayatını araştırmam, psikolojik geçmişini bilmem gerekiyordu, ama benim elimde yine yeterince zaman yoktu.

Peki ya Victor Olson? O aklıma gelir gelmez bu düşüncenin saçma olduğuna karar verdim, çünkü onu daha tanıımıyordum bile. Ama tanımama gerek var mıydı ki? İnternette bulup çıkıtısını aldığım iki gazete haberini çekmecemden çıkardım. Bu haberler bana Olson'la ilgili neler anlatıyordu? Olson her şeyden önce bir sapıktı. Hatta doğuştan bir sapık. Haberin birinde, kendisine kurban olarak seçtiği insanları huzur içinde uyurken izlemekten hoşlandığını, çünkü bunun onu rahatlattığını ve uykusuzluğuna iyi geldiğini itiraf etmişti. Kurtadam olması uykusuzluğunu ya da bu takıntısını çözer miydi? Elbette hayır. Bu da Olson'ın eski alışkanlıklarını terk etmediği, Bear Valley'de de küçük kız çocuklarını uyurlarken izlediği anlamına geliyordu.

Herkes yataklarına çekildikten sonra Stonehaven'dan ayrıldım. Işığı açmadan giyindim, pencereden atladım ve motoru çalıştırmadan önce kimsenin duyamayacağı bir yere kadar arabayı ittim. Nick'e planlarımdan bahsetmemiştim. Bilmemesi onun hayrınaydı.

Haberde Olson'ın orta sınıf aileleri tercih ettiği yazıyordu. Pencereden bakabilmek için tek katlı evlere gittiğini varsaydım. Bear Valley'de bu sınıfa girebilecek iki mahalle vardı. Yapmam gereken tek şey oralara gitmek ve Olson'ın kokusunu bulmaya çalışmaktı.

Bear Valley'de neredeyse bir sat boyunca arabayla dolandıktan sonra, bu görevin o kadar da kolay olmadığını fark ettim. Tamam, alt tarafı iki mahalle vardı, ama her mahallede en az on sokak olduğu düşünülürse, bu yüzlerce ev olduğu anlamına geliyordu ve şafak sökmeden önce işimi halletmem için yalnızca birkaç saatim vardı. Mümkün olduğunca fazla yeri görebilmek için bütün camları sonuna kadar açmıştım. Sürücü tarafının camı dışında tabii, o artık kalıcı olarak açıktı. Bazen rüzgâr da yardımcı oluyordu. Ama çoğu zaman pek bir faydası dokunmuyordu ve benim burnuma gelen tek koku, paslı arabanın iç yüzeyinin kokusu oluyordu. Dahası, hâlâ katilin peşinde olan polisler ortalıkta devriye geziyordu. Sokakta gördükleri bütün arabaları kenara çekiyorlardı. Bu yüzden bir taraftan Olson'ı aramaya çalışırken, diğer taraftan polislere de yakalanmamaya çalışmak zorundaydım. İki saat geçmişti ve ben iki mahalleyi de taradıktan sonra Olson'a dair hiçbir ize rastlamamıştım. Bu gece hiç dışarı çıkmamış bile olabilirdi.

Geri dönmenden önce ikinci mahalleyi son bir kez daha kontrol edeyim derken, nöbetçi bir marketin önünde, tek başına duran bir araba gördüm. Market nöbetçiydi nöbetçi olmasına ama yine de kapalıydı, ki bu da ancak benim işime gelebilirdi. Arabanın yanından geçerken arka tamponunda, kiralandığını gösteren bir çıkartma olduğunu gördüm. Tabii ya! İtler kasabanın merkezinde saklanmıyorlarsa, Olson'ın Bear Valley'ye gidip gelmesi için bir araca ihtiyacı olacaktı tabii ki. Arabayı hemen kenara çekip park ettim ve markete doğru yürümeye başladım. Daha yolu yarılamamıştım ki burnuma tanıdık olmayan bir kurtadam kokusu geldi.

Hemen marketin köşesine koştum ve durdum. Orta yaşlı tıknaz bir adam, bulunduğum köşeden yaklaşık on metre uzak-

lıkta yürüyordu. Neyse ki sırtı bana dönüktü, arabasına gidiyordu. Köşeyi döndüm ve ben de arabama bindim. Ben arabayı yola çıkarırken o otoparktan ayrılmıştı bile. Farların hepsini kapatarak peşinden gitmeye başladım.

Olson önde, ben arkada Bear Valley'den çıkarken kalbim güm güm atmaya başladı. Haklıydım demek ki. Gerçekten de kırsal kesimde kalıyorlardı. Olson beni saklandıkları yerin merkezine götürüyordu. Yaklaşık yirmi dakika boyunca kuzeydoğu yönünde ilerledikten sonra, Olson sık ormanların arasına doğru uzanan keskin bir dönüşten döndü. Arabayı ormanın kıyısına geldiğimiz bir yerde durdurdu. Planımın ikinci aşamasını uygulamaya koymaya hazırlanırken onun arabasından çıkmadığını fark ettim. Oldukça uzak bir mesafede durdum, motoru kapattım ve beklemeye koyuldum. On dakika geçti. Arabanın arka camından kafasının şeklini seçebiliyordum. Eğildim, mümkün olduğunca dikkatli bir şekilde kapımı açtım ve bir çukurun içine atladım.

Orman mürekkep karasıydı. Gözlerim karanlığa iyice alıştığında bile civarda hiç ev görünmüyordu. Saklanmaya dikkat ederek Olson'ın arabasına doğru yaklaştım ve yolun orada sonlandığını gördüm. Bir arabanın dönmesine yetecek kadar bir mesafe vardı ve gerisi tamamen ormana uzanıyordu. Olson'ın kafası geriye yaslanmıştı ve gözleri kapalıydı, uyuyor olmalıydı. Kısa bir süreliğine neden acaba diye merak ettim, ama sonra bu soru çok anlamsız geldi. Belki de diğerlerinin yanında uyuyamıyordur. Belki de sapıklık yaptığı bu gecelerden sonra yalnız kalmak istiyordur. Ne önemi vardı? Victor Olson'ın beni Clay'e götürmeyeceği ortadaydı. En azından bu gece. Ama yarına kadar bekleyecek vaktim yoktu benim. Sabah evde olmazsam Jeremy gittiğimi anlar, Sürü beni aramaya çıkar ve böylelikle Daniel'in hanesine fazladan bir gün kazandırmış olurduk. Hem Olson diğer İtlerden sadece bugünlüğüne ayrılmış olmayabilirdi de. Ya onların yanına geri dönmeyecekse? Ama Clay'in nerede olduğunu bildiğine şüphe yoktu ve benim bu bilgiye hemen şimdi sahip olmam gerekiyordu.

Olson'ı uykudayken izlerken kafamda bir plan belirdi. Planı düşünürken bile beynim buna karşı gelmeye çalışıyordu sanki. Bir anlığına duraksadım, ama fikrimi değiştirmeye zaman kalmasın diye hemen ağaçlık alandan çıkıp Olson'ın arabasına yaklaştım. Arabanın sürücü camına geldim ve sert bir yumrukla cam yere indirdim. Olson daha ne olduğunu anlayamadan, kırdığım pencereden elimi sokup emniyet kemerini kaptım ve parmaklarıma doladım. Başını geriye atmaya, kemerden kurtarmaya çalışıyordu, ama çoktan kafasının arkasından geçirmiştim bile. Arabaya doğru eğilerek kemerin tokasını yakaladım, metali büküp plastik kısmını kırarak, açılmayacak şekilde ezdim. Olson'ı koltuğa hapsettiğimden emin olduktan sonra başımı arabadan çıkardım.

Ben elimi geri çekerken, ne yapmaya çalıştığımı anlamaya çalışırcasına elimi gözleriyle takip etti. Sonra yüzüme baktı, hayatında ilk defa tehdit edilen birinin korkulu ifadesi vardı gözlerinde. Ben geri çekildiğimde, o da kendini kurtarmak için yerinde debelendi. Gözleri en sonunda benimkilerle buluştuğunda kim olduğumu anladı ve gülümsedi. Gözleri hâlâ gözlerime kenetliyken sağ elini emniyet kemerinin tokasına götürdü, açmaya çalıştı ama değişen hiçbir şey olmadı. Kemerin tokasına ne yaptığımı anlayınca kemeri çekiştirip açabileceğini zannetti ama artık çok geçti, koltuğa hapsolmuştu bir kere.

Bundan sonra ne yapmam gerektiğini biliyordum, yine de duraksamaktan kendimi alıkoyamadım. Bunu yapabilir miydim gerçekten? Jose Carter düşünceleri akın etti bir anda beynime. Ama bu farklı dedim kendi kendime. Bu dolandırıcı bir adam değil. Karşımda duran adam gerçek bir katil. Yine de yapmak üzere olduğum şey Carter davasının çok üzerinde bir şeydi, hem de oldukça üzerinde. Burası Clay'in arazisiydi. Yapabilir miydim gerçekten? Kendimi duygularımdan arındırıp yapabilir miydim? Olson bir katil diye anlatmaya çalıştım kendime. Sadece bir katil de değil. Kendine av olarak küçük kızları seçen hasta bir sapık. Gözlerimi kapattım ve içimde sinsi bir yılan gibi beliren öfkenin kontrolü ele geçirmesine izin verdim.

Olson emniyet kemerinden kurtulmak için debelenmeye devam ediyordu, ancak emniyet kemerinin kumaşı, bir kurtadamın karşı gelebileceğinden bile güçlü bir materyalden yapılmıştı. Onu görmezden gelip bütün enerjimi sol elime odaklamaya çalıştım. Sol elim kasılmaya, dönüşmeye başladı, son aşamalarına geldiğimde artık elimin ucundan küçük acı okları fırlıyormuş gibiydi. Sağ elimle arabanın içine uzandım ve Olson'ın sağ bileğini kaptım. Dönüşen sol elimin pençeleriyle bileğini kestiğimde ince bir çığlık attı. Açılan o ince çizgiden bir anda kan fişkırmaya başladı. Sol bileğini kapıp aynı işlemi ona da uyguladım. Yine çığlık atıp olduğu yerde debelenip durdu. Direksiyon ve ön cam kırmızıya boyanmıştı.

"Hareket edersen daha beter olur," dedim sakın tutmaya çalıştığımı bir ses tonuyla. "Kanamanın yavaşlamasını istiyorsan kollarını başının üzerine kaldır."

"Ned... Ned.."

"Bunu neden mi yapıyorum? Yoksa sana nasıl yavaşlatacağını neden mi söylüyorum? Kim olduğumu bildiğine şüphe yok. O yüzden birinci soruyu cevaplamak anlamsız. İkinci soruna gelince, ben seni öldürmeye çalışmıyorum. Senden tek istediğim bilgi almak. Eğer bana bilmek istediklerimi söylersen emniyet kemerinden kurtarırım seni. Bileklerini sarıp hastaneye gidecek kadar vaktin olur. Eğer bana bilmek istediklerimi söylemezsen seni burada ölüme terk ederim."

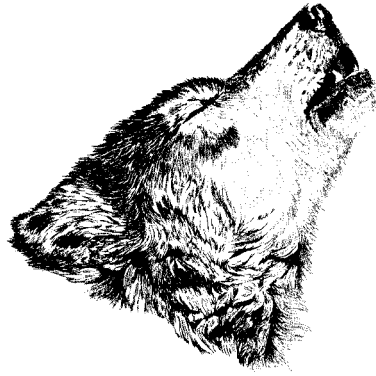
"Ne..." Yutkundu. "Ne bilmek istiyorsun?"

"Dediğim gibi. Bu sorunun cevabını vermek de gereksiz olur. Ama muhtemelen şoka girdiğin ve sağlıklı düşünemediğin için söyleyeyim; Clayton nerede?"

Konuşmanın devamını anlatmama gerek olduğunu sanmıyorum. Olson benimle pazarlık edecek durumda değildi ve o da bunun farkındaydı. Tahmin ettiğim gibi, diğerlerine gram önem vermiyordu. Önemli olan tek şey kendi hayatıydı. Bana bilmek istediğim her şeyi ve daha fazlasını söyledi. Sanki hayatta kalmasına yardımcı olacakmış gibi bir de bunları sinirli sinirli söylüyordu.

Bana anlatacakları bittiğinde onu arabada bıraktım. Bir an için emniyet kemerini açmak ve ona kaçmak için en azından küçük bir şans tanımak istedim. Ne de olsa söz vermiştim. Daha önce sözümünden hiçbir zaman dönmemiştim ama bu durum farklıydı. Kurban ettiği onca kızı düşündüm. O da, o küçük kızlara, onları incitmeyeceğine, böyle bir şeyi bir daha yapamayacağına dair sözler vermişti. Olson sözünü tutmamıştı ki ben neden tutayım?

Victor Olson'ı ormanda kan kaybından ölmeye terk ederek oradan ayrıldım.



YÜZLEŞME

Benzinlikte mola verip Stonehaven'a telefon ettim. İlk iki seferde beni telesekreter karşıladı, üçüncü aramamda en sonunda Nick'e ulaşabildim. Yarı uyur bir hâlde olduğu için benim evde olmadığımı anlaması biraz zaman aldı. Ortadan kaybolduğumu hiç kimse fark etmemişti demek. Ona verdiğim talimatları yazmasını ve sonra da yazdıklarını bana okumasını söyledim. En sonunda ne dediğimi ve yapmak üzere olduğum şeyi anladı. Hattın diğer ucunda bağırp çağırmaya başladığında telefonu çoktan kapatmıştım.

Aradan on dakika geçtikten sonra İtlerin saklanma yerinin kapısında dikilmiş, kapıyı çalıyordum bile. Bir perde oluşturan ağaçların, içeri çok az ışık girmesine izin verdiği eski bir dağ eviydi burası. Ön basamaklarda dururken, ağaçların arasından esen rüzgârı, kuşların cıvıltısını ve cırcır böceklerinin çığlıklarını dinledim. Karanlıktan ve bu seslerden başka hiçbir şey yoktu.

Hiçbir karşılık alamadan birkaç dakika böyle geçti. Kapıyı yeniden çaldım. Birkaç dakika daha geçti ama Olson'ın bana yanlış bir yerin adresini verdiğiinden hiç şüphe etmedim, çünkü Clay'in içeride olduğunu hissedebiliyordum.

Kapıya yüklenmeye başlayınca en sonunda ön perdelerden loş bir ışık süzüldü dışarı. İçerinin tahta zemininden ayak sesleri geldi. Kapı kolunun kırık olduğunu gördüm. Kapının kulunun olması gereken yerde bir aletle açılmış bir delik vardı. Gayet kolay bir şekilde bu evi ele geçirebileceklerken, İtlerin gidip de bir ev kiralayacaklarını mı düşünmüştüm gerçekten? Ne büyük salaklık! Harcadığımı onca zamana yandım.

Kapı açıldı. Karşımda duran adamın Karl Marsten olduğunu anlayamadım bir an. Kısmen loş ışık yüzünden, kısmen de onun dış görünüşünden. Altında pijama varken üzerinde hiçbir şey yoktu. Kaslarını ve yara izlerini gizleyen pahalı tişörtlerden giymiyordu bu sefer. Kafası karışmış bir hâlde bana baktı, bıyık altından küfretti ve kapıyı arkasından kapatarak dışarı çıktı.

“Burada ne işin var senin?” dedi sinirle fısıldayarak.

Kapalı kapıya bakındım. “Ne o? Karını uyandıracağımdan mı korktun?”

“Karım mı?” Omzunun üzerinden kapıya baktıktan sonra yeniden bana döndü. Çatılmış kaşlarını düzeltti ve yüzüne yine her zamanki soğukluğunu yerleştirdi. “Eminim aklındaki mükemmel bir plandır, Elena, ama sana bunu uygulamaya geçirmemeni salık vermek durumundayım. Eğer içeri girersen buradan ya zincirlerle ya da ceset torbasında çıkarsın. İkisi de senin tarzına pek uygun şeyler değil.”

“Sen de beni uyarmaya çalışıyorsun, öyle mi? Vay canına, mertlik ölmemiş.”

“Beni tanıyorsun. Bir avantaj gördüğümde bundan faydalanmasını bilirim.”

“Gitmem karşılığında benden ne isteyeceksin?”

“Buraya ne için geldiysem onu,” dedi. Gözleri inanılmaz bir soğukkanlılıkla parıldadı. “Arazi istiyorum. Bana bunu ve-

rebileceğinin sözünü verirsen seni bırakırım. İstedigimi alırsam ben de giderim. Böylelikle uğraşmanız gereken bir *İt* daha oyundan çıkmış olur.”

“Diğerlerinin canı cehenneme diyorsun yani?”

“Daniel olsaydı da aynı şey yapardı. Kafedeyken sana bir teklif sundu, ama benim ismimi ağzına aldığı bir kez olsun duymadım.”

Başımı salladım. “Bir önemi yok. Ben yine de gitmiyorum.”

Kapıya uzattım elimi. Marsten çevik bir hareketle kolumu yakalayıp morartacak kadar sıkı tuttu.

“Aptal olma, Elena. Buradan Clay’i öyle çıkaramazsın.”

“Nasıl çıkaramayacakmış?” Daniel’in sesi içeriden pürüzsüz ve soğukkanlı geliyordu. Kapıya kadar geldi ve gayet sakin bir şekilde kapıyı açtı. “Nasıl, Karl?”

“Küçük oğlanımız uykudalar mı? Tanrı aşkına! Bütün Sürü sen daha gözünü bile açamadan kapına dayanmış olabilirdi,” dedi Marsten, Daniel’a küçümseyici bir bakış fırlatırken. Beni hışım ile içeri çekti. “Pusu kurmuşlar, geri zekâlı. Elena buraya tek başına gelir mi sanıyorsun? Senin şu dalkavuğa söyle de ormana bakmaya gitsin. Hayatında bir kez olsun bir işe yarasın.”

Daniel’ın Marsten’a karşı çıkıp çıkmadığını bilmiyorum, çünkü o sırada yerden kalkmaya çalışmakla meşguldüm. Daha kalkmaya fırsat bile bulamadan Marsten bir diziyle beni yere çiviledi. Beni bağlar diye bekliyordum ama bağlamadı. Bağlanmaya geçecek kadar tehdit edici bir yanım yoktu anlaşılan. Saniyeler sonra arkamda birilerinin ayak seslerini duydum. LeBlanc da Daniel ve Marsten’a katılmıştı en sonunda.

“Olson gitmiş,” dedi Daniel.

“Temelli gitmiştir diye tahmin ediyorum,” dedi Marsten. “Yoksa Elena bizi nasıl bulacaktı? Bizim büyük zararımıza olacak maalesef. Bir çocuk tecavüzcüsünün ne zaman işe yarayacağını hiç bilemezsin, değil mi Daniel?”

“Onun başka yetenekleri de...” diye başladı Daniel ama

cümlesini bitirmeden sustu. “Thomas, dışarıda birileri var mı diye bak.”

Thomas dışarı fırladı hemen.

“Çok sadık bir köpek bulmuşsun kendine,” dedim yerden ağzımı kaldırarak. “Ben Toronto’ya gitmeden önce havaalanında beni öldürmeye kalktı. Biliyorsun, değil mi?”

Kimse bir şey diyemedi bir süreliğine. Sonra Daniel bir kahkaha patlattı. “İyi deneme, Elle. Aramızda anlaşmazlık mı çıkarmaya çalışıyorsun?”

“Aranızda anlaşmazlık olması için benim pek de uğraşma-
ma gerek yok.”

“Bak sen şu Elena’ya,” dedi Marsten dizini sırtıma daha da bastırarak. “O nazik diline hayran olsam da şimdi kullanmanın hiç de sırası değil.”

“Aşağıda kimin olduğunu unutma sakın,” diyerek araya girdi Daniel. “Kendini bile savunacak durumda değilsin şu anda.”

Çenemi kapattım ve Nick’in, Antonio’nun ve Jeremy’nin gelmesinin ne kadar süreceğini hesaplamaya çalıştım. Kalkıp giyinmek ve arabaya binmek için en az on beş dakika. Buraya gelmeleri de en az bir yarım saati bulurdu. LeBlanc geri döndüğünde eli boş geldiğini biliyordum. Diğerleri henüz buraya ulaşamamıştı.

“Ormanda kimse yok,” dedi botlarındaki çamuru kazımaya çalışırken.

“Arabayı al. Civarda dolaşıp, kimsenin olmadığından emin ol. Yolun kenarında araba falan var mı bir bak,” dedi Daniel.

Bir anlığına LeBlanc hareket etmedi. Daniel’a kendi işini kendi yapması gerektiğini söyleyecek sandım. Ama en sonunda ceketini ve anahtarları alıp dışarı çıkmaya karar verdi. Bu sefer işi yirmi dakika sürmüş ve onun dışarıda olduğu süre boyunca kimse hiçbir şey söylememişti. LeBlanc geri döndüğünde başımı zar zor çevirdim ve onun sırttan o suratını gördüm.

“Ne?” diye sordu Daniel.

“Ah, buna bayılacaksınız. Şövalyelerimizin gelmesi biraz gecikecek.” O timsah sırtışıyla bana döndü. “Pincrest’in orada polis tarafından kenara çekilmişler. Otobana bile çıkamadan hem de. Neden olduğunu bilmiyorum ama polisler arabanın altını üstüne getirene kadar arıyorlardı. Buna ne diyeceksin bakalım?”

“Palavranın daniskası!” dedim.

Yüzündeki sırıtma daha da genişledi. “Yeşil renk Ford araba? Üç adam? Hepsi koyu renk saçlı. İki tanesi bir seksenin üzerinde, zayıf. Daha yaşlı olanın boyu benden kısa. Geniş omuzları var. Ben yanlarından geçerken genç olan ormana kaçmaya çalışıyordu. Geri döndüğümde kelepçeyi vurmuşlardı bile.”

“Saçmalık!”

LeBlanch kakhaha attı. “Bu zamanlarda başına ne geleceği belli olmuyor işte.”

“Yeter,” dedi Marsten ayaklarımdan çekerek. “Sonsuza kadar orada kalacak hâlleri yok.” İki bileğimi de arkamda kavuşturduktan sonra bir eliyle tuttu. “Tommy, diğer konuğumuzu da yukarı getirir misin? Buradan artık gitmemiz gerek.”

LeBlanc dönüp bön bön Marsten’a baktı. “Gitmek mi? Sizin derdiniz bu Sürü’yü yok etmek değil mi? İki tanesi zaten burada. Geriye kalan üçü de ayağımıza geliyor. Üçe karşı üç ve şu anda onlardan üstünüz. Her şey bizim lehimize.”

“Clayton’ı buraya getir,” dedi Daniel.

“Senin derdin ne?” LeBlanc bir Marsten’a bir Daniel’a baktı. “Buraya kadar. İşin gösteri kısmı bitti. Artık asıl kısma gelelim. Yoksa sizde onlarla yüzleşecek taşak-”

“Bizde taşaktan çok beyin var,” dedi Marsten. “Bu sayede hâlâ hayattayız. Şimdi git, Clayton’ı getir. O elimizde, üzerine bir de Elena var. Yakında bir kavga çıkacak sen hiç merak etme. Ama bu kavga muhtemelen onların lehine biter, bizim değil.”

LeBlanc, Marsten’a sert bir bakış fırlattıktan sonra kenara çekildi ve aşağı indi.

Dişlerimi gıcırdattım ve planıma odaklanmaya çalıştım. Diğerleri gerçekten polis tarafından alıkonulmuş muydu? LeBlanc'ın söylediklerine inanmadım. İnanamazdım. Ama öte yandan polisin kol gezdiğini kendi gözlerimle görmüştüm. Otobandan hızlı bir şekilde buraya geliyorlarsa, zaten birilerini yakalamak için bahane arayan polislerin onları kenara çekmesi işten bile değildi. Nick'i bu konuda neden uyarmamıştım ki?

Tamam. Sakin ol. B planına geçebilirsiniz. Bir B planım ol-
saydı geçerdim tabii.

Marsten beni çekmeye başladığında gerçekten de bir B planı düşünmeye başlamıştım. Daniel küf kokan ve fazlasıyla şişkin bir koltukta oturuyordu. Diğer odadan bize doğru yaklaşmakta olan iki silüet belirdi. Öne doğru atıldım ama ayağım takılınca yere düştüm. Loş ışıkta parlayan altın rengi bukleler çarptı gözüme.

“Clay!”

Elleri hâlâ bileklerimde olan Marsten beni öyle sert bir şekilde geriye çekti ki, acıdan derin bir nefes almak zorunda kaldım. Clay dizlerinin üzerindeydi ve onun da elleri sırtında bağlanmıştı. Başını kaldıracak kadar bile gücü yokmuş gibi görünüyordu. Gözleri benimkileri buldu. Bir anlığına ne olduğunu anlamaya çalıştı, gözlerini kısıp bir süre baktı. Karşısında duranın ben olduğunu anlayınca içinde bulunduğu uyuşuk hâlden bir anda çıkıverdi.

“Hayır,” dedi fısıldayarak. Sesi bir kâğıt gibi incedi. “Hayır.”

Hareket etti ama o kadar küçük bir hareketti ki belli olmadı bile. Arkasından gelen LeBlanc sırtına tekme atınca yüzüstü yere kapaklandı.

“Hayır!” diye bağırdım.

LeBlanc'a doğru atılınca Marsten arkamdan bu sefer daha sert çekti. Kollarım neredeyse omuzlarımdan ayrılacaktı ama umurumda bile değildi. LeBlanc, Clay'i kelepçelerinden tuttu ve ayağa kaldırdı.

“Onu orada bırak,” dedi Marsten. LeBlanc, Clay’i bırakıp Marsten’a yaklaşınca, Marsten onun belinden bir şeyi çekip çıkardı, bu bir silahtı. “En sevdiğin ayıcığı yanından hiç ayırmaz mısın sen?”

LeBlanc tabancayı Marsten’ın elinden almaya çalıştı, ama Marsten onun ulaşamayacağı bir yükseklikte tutuyordu.

“Silahlı bir kurtadam,” dedi Marsten. “Bugünleri de mi görecektik? Mükemmel fikir gerçekten, Daniel. Bir avuç katili kurtadama çevirmek. Ben neden bunu düşünemedim ki? Belki de çok aptalca olduğu içindir. Bu katiller silahlardan hiç vazgeçmez Danny’ciğim.”

Sol tarafımda Clay’in nefes alışverişlerini duyabiliyordum. Ona bakmamaya çalıştım. Marsten ve Daniel bir sonraki adımlarının ne olacağını konuşturlarken ben de gizli gizli saatime baktım. Beş elli. Polisler Jeremy’yi gerçekten durdurmuşlarsa daha ne kadar tutacaklardı? Daha ne kadar beklemem gerekiyordu? B planı dediğim beklemek miydi yalnızca? Bu yeterli değildi. Polisler Jeremy ve diğerlerini merkeze götürüp saatlerce orada tutabilirlerdi de. Jeremy öfkeden deliye dönebilirdi, ama elindeki tek seçenek polisi öldürmek olacaktı ve kesinlikle gerekli olmadığı sürece bunu da yapmaya yanaşmazdı. Daniel’in, beni ve Clay’i rehin tutacağını ve öldürmeyeceğini bilirdi. En azından hemen. Durumun aman aman bir vahameti olmadığından, Jeremy bekleyecek ve polisin kararı üzerine harekete geçecekti. Ama o buraya varana kadar biz çoktan gitmiş olabilirdik. Hatta kesin gitmiş olacaktık, çünkü Daniel araba anahtarını ve cüzdanını toplamaya başlamıştı bile.

Clay’e baktım. Yüzü hâlâ yerdeydi. Sırtında yeşiller, morlar, kırmızılar cirit atıyordu. Yer yer çizikler de vardı. Sol bacağı sanki kırılmış da, üzerinde yürümeye zorlanmış gibi garip bir şekilde yana yatmıştı. Sırtı, hafif ama zorlayıcı nefes alışverişlerle bir iniyor bir çıkıyordu. Bu manzaranın karşısında ne yapmam gerektiğini biliyordum.

“Seninle bir anlaşmamız vardı,” dedim Daniel’a dönerek. “Onu serbest bırak.”

Kimse cevap vermedi. Marsten ve Daniel bana deliymişim gibi bakıyorlardı. Bir saat önce aklımdaki plan da tam olarak buydu; kapılarına gelip kendimi Daniel’a teslim etmek. Şok olacaklardı elbette. Yaşadıkları sevinç ve şaşırma arasında Sürü birdenbire burayı basacaktı. Truva atı tekniğini uygulayacaktım anlayacağınız. Yalnız tek bir eksik vardı ki, o da arkamdan gelen askerlerin olmamasıydı. Hediye düşman topraklarına bırakılmıştı ve artık geri almanın bir yolu yoktu.

“Sakın. Sakın. Bunu. Yapma.” Clay’in fısıltıları odayı doldurdu.

İşaret parmağını bana doğrultacak kadar kaldırılabiliyordu eli. Başımı çevirdim, herkes onu görmezden geliyordu. Clay hayatında ilk defa bir İt tarafından, hatta bu durumdayken birden fazla İt tarafından görmezden geliniyordu. Daniel’ın, Clay’in elinden aldığı tek şey gücü değildi. Bütün saygınlığı gitmişti elden ve bütün bunlar tamamen benim suçumdu. Toronto’dayken onun yanında kalmam gerekiyordu. Clay’i geride bırakacak kadar önemli ne işim vardı sanki? Bir adamın bana evlilik teklif etmesini dinlemek. Bu anıyla birlikte karnıma ağrılar girdi.

Daniel’a döndüm. “Beni istiyordun. Clay önünde diz çöksün istiyordun. İkisini de elde ettin. Şimdi sözünün eri ol. Clay’i bırakırsan ben de bile isteye senin olurum. Hemen şimdi.” Omzumun üzerinden Marsten’a baktım. “Daniel, Clay’i bırakırsa sen de istediğin araziye alırsın. Jeremy geldiğinde Clay, Daniel’la anlaşma yaptığımı ona söyler. Jeremy benim bunu isteyerek yaptığımı anlam verecektir. Arazini alacağından şüphelenmesin.”

Yine sessizlik oldu. Marsten ve Daniel düşünüyorlardı, çünkü onlara tam olarak istediklerini teklif ediyordum. Marsten’a arazi, Daniel’a da kendimi sunmuştum. Böylelikle Sürü’den intikamımı da almış olacaktı. Yeterli olacak mıydı peki bu kadarı? Zaman azalıyordu. Jeremy ve diğerleri her an burada olabilirlerdi. Onlar gelirse eğer, teklifin geçersiz olacağını, benim onlara karşı gelmeye çalışacağımı biliyorlardı. Hem Clay’i hem de beni bir an önce arabaya tıkmak zorunda kalacaklardı.

“Anlaşma falan yok.”

Başımı kaldırdım bir anda. Bu cevap Daniel’in olduğu taraftan gelmişti ama ses ona ait değildi. Daniel’in hemen arkasından LeBlanc çıkageldi. Elleri ceplerindeydi.

“Anlaşma yapılmayacak,” diye tekrar etti. Sesi gayet yumuşaktı, ama oda tamamen sessizliğe gömüldüğü için bıçak gibi keskin çıkmıştı.

LeBlanc’ın bu sözünün üzerine Marsten kıkırdadı. “Ah, köylüler ayaklanıyor. Sanırım-”

Marsten daha sözünü bitiremeden LeBlanc cebinden gümüş rengi bir şey çıkardı. Eli bir anda Daniel’in boğazına gitti ve az önce loş ışıkta parıldayan bıçakla onun boğazını kesti. Daniel sanki hiçbir şey olmamış gibi kalakaldı öylece, sanki sadece kafası biraz karışmıştı. Sonra boğazındaki kesikten bir anda kanlar fışkırmaya başladı. Elini hemen boğazına götürdü. Kan, parmaklarının arasından sızıyor, kollarından aşağı akıyordu. Ağzını açtı ama ses yerine pembe baloncuklar çıktı. Sonra gözleri fal taşı gibi açılmış bir hâlde yere yığıldı.

Daniel’a öylece bakakaldım, çünkü o öldüğüne nasıl inanmıyorsa, ben de inanamıyordum. Daniel karşımda can veriyordu. Sürü’yü neredeyse on yılı aşkın bir süre boyunca oyalayan, tuzaklar kuran, beni ve Clay’i çileden çıkaran ve en sonunda kendini Sürü’den kovdurtan Daniel, şimdi bir bıçak darbesiyle can veriyordu önümde. Ölmüştü işte. Hem de öyle dillere destan bir kavgada değil. Clay tarafından değil, benim tarafımdan da değil. Bir İt tarafından, bir bıçakla öldürülmüştü. Ve de hemen can vermişti. Öyle insansı bir hareketti ki bu, hem Marsten hem ben bu manzara karşısında bakakalmıştık.

Daniel yerde can verirken LeBlanc sanki yerde bir ağaç kü-tüğü yatıyormuş gibi üzerinden geçti. Bıçağını bize doğru tuttu. Ne ara temizlemişti anlam veremedik.

“Anlaşma olmayacak,” dedi Marsten’in üzerine yürürken.

Marsten hemen masanın üzerinde duran silaha uzandı ve LeBlanc’a doğrulttu.

“Evet, gerçek kurtadamların silah kullanmadığını soyledim, ama iş kendi canını kurtarmaya gelince, sen de hak verirsin ki oldukça kullanışlı oluyor.” Marsten gülümsedi ama gözleri buz gibi donuktu. “Senin ‘işin asıl kısmı’ dediğin bu muydu? Bıaa karşı silah? Sonucun ne olacağına dair iddiaya girmek ister misin?”

LeBlanc sanki ne yapacağına karar vermeye çalışır gibi bıaı salladı ve durdu.

“Aferin sana,” dedi Marsten. “Artık kan dökmeye bir son verelim de, buradan ikimiz de memnun bir şekilde ayrılalım, ne dersin? Ben Clay’i alırım. Sen de Elena’yı. Sonra ikimiz de kendi yollarımıza gideriz.” LeBlanc cevap vermeyince Marsten konuşmaya devam etti. “İstedtiğin bu değil miydi? Elena seni aşağıladı ve sen de ondan intikam almak için Daniel’ı öldürdün.”

LeBlanc’ın yüzünün bir anda aldığı ifadeden, Daniel’ı öldürme sebebinin bu olmadığını biliyordum. Hatta onun Daniel’ı öldürme sebebi istediği bir şeyi elde etmek falan değildi. LeBlanc onların davasına katılmıştı, çünkü hayatta sevdiği tek bir şey vardı; insan öldürmek. şimdi oyunun sonuna geldiğini fark ettiğinde, kendisine emir verenlere sırtını dönmüş ve oyun tamamen sona ermeden daha fazla nasıl can alırım derdine düşmüştü. Hepsi bu kadardı. şimdi de seçeneklerini değerlendiriyordu. Sadece beni almakla yetinecek miydi, yoksa Marsten’la pazarlık ederse Clay’i de ele geçirebilir miydi?

“Sen onu istemiyor musun?” diye sordu LeBlanc. “Ben hepinizin bu kadının peşinde olduğunu sanıyordum.”

“Ben çoğunluğun peşinden giden biri olmadım hiçbir zaman,” dedi Marsten. “Elena’nın kendince güzel tarafları olduğuna şüphe yok tabii, ama o benim hayat tarzıma pek uymuyor. Clay’i almak, pazarlık yaparken beni bir adını öne taşıyabilir. Hem, eminim sen Elena’yla benim eğleneceğimden daha fazla eğlenirsin.”

“Orospu çocuğu,” diye hırladım Marsten’a doğru.

Kollarımı yeniden çekiştirmeye başlayınca Marsten'in ellerinden kurtulmayı başardım. Amacım karnına vurmaktı, ama kendini bir anda çekince yumruğum ancak karın kaslarına denk gelebildi. Ayağını uzatıp bacağıma çelme takınca kendimi bir anda yine yerde buldum. Başım köşede duran boş bir sandığa çarptı. Gözlerim karardı bir anlığına. Kendime geldiğimde Marsten'in gri gözleri benimkileri delip geçmekteydi. Gözlerimi kırptırdım, ayağa kalkmaya çalıştım ama sırtımda olan ayağı beni hâlâ yerde tutuyordu.

"Bayıldı," dedi Marsten önümde diz çökerek. "Bilinci yerinde değil. "Böylesi daha iyi, bizi hedefimizden saptıracak bir engel daha kalkmış oldu böylelikle."

Bilinci yerinde değil mi? Gözlerimi bu sefer çok yavaş bir şekilde yeniden kırptım. Sonra açtım. Yüzüm yerde, bir avuç fare dışkısına ve duvarın yerle buluştuğu bir noktaya bakmaktaydım. Evet, kesinlikle uyanıktım. Marsten benim gözlerimi açtığımı görmemiş miydi yoksa? Başımı kaldırmaya çalıştım ama sonradan bunu yapmamamın daha iyi olacağına karar verdim. Bırak, beni baygın zannetsinler. Belki bir şekilde bundan istifade ederim.

Marsten ayağa kalktı. Bir iki adım geri attığını duydum.

"Ne yapıyorsun sen?" diye sordu LeBlanc sert bir şekilde.

"Ne yapıyor gibi görünüyorum? Burayı terk ediyorum her hâlde. Sana da aynı şeyi yapmanı tavsiye ederim. Elena sana yetmediyse, Daniel'in ve Victor'ın cüzdanlarındaki paraları almakta da tamamen özgürsün."

"Onu çözmeyi bırak," dedi LeBlanc.

Marsten derin bir iç geçirdi. "Daniel seni de mi paranoyak yaptı yoksa? Clayton neredeyse nefes bile almıyor. Küçük bir köpeğe bile tehdit oluşturacak durumda değil. Acelem var benim. Yürüyebilecek durumdaysa yürümesi lazım."

"Ben daha anlaşmayı kabul etmedim."

Gözlerim hâlâ kapalıydı ve çenem yerdeydi. Gözümün ucuyla baktım, Marsten, Clay'in başında diz çökmüş, onu ku-

cağına çekmişti. Clay kaykıldı ve gözlerini yalnızca küçük mavi bir pırıltı görecek kadar açtı. Silah sadece iki metre ötemde duruyordu ve kimse dönüp onu almıyordu. Marsten'in silahı nasıl kullanacağını bildiğinden bile emin değildim.

"Sana onu çözmeyi bırak dedim," dedi LeBlanc.

"Of, Tanrı aşkına!" diye söylendi Marsten. "İyi, tamam."

Doğrulduğum anda Marsten, LeBlanc'ın üzerine atıldı. İki si yere yuvarlanıp kavga etmeye başladıklarında Clay'e doğru yavaş yavaş emekledim. Kelepeçelerini tuttuğumda bir anda başını kaldırdı. "Git," dedi perişan olmuş sesiyle.

Kelepeçenin iki ucunu da tutup sertçe çekiştirdim. Zincir gevşer gibi oldu ama kırılmadı.

"Zaman yok," dedi bana dönmeye gayret ederek. "Git."

Göz göze geldiğimizde ne kadar yanılmış olduğumu fark ettim. Buraya onu kurtarmaya, Jeremy için ya da Sürü için gelmemiştim. Buraya kendim için gelmiştim. Ona o kadar âşıktım ki, onu kurtarmak için küçük bir umut ışığı bile görsem hiç düşünmeden hayatımı riske atmaya hazırdım. Onu dışarı çıkaracak vakit olmadığına bile, onu burada bırakmaktansa ölmeyi tercih ederdim.

Etrafımda, silah olarak kullanabileceğim bir şeyler aradım. Silah mı? Silah mı arıyordum gerçekten? Delirdim mi ben? Elimde zaten mükemmel bir silah vardı, sadece onu kullanabilecek duruma getirmek için birazcık zamana ihtiyacım vardı.

Ellerimin ve dizlerimin üzerine çöktükten sonra konsantre olmaya çalıştım. Clay'in bana engel olmaya çalıştığını belli belirsiz duyuyordum. Ondan biraz uzaklaştım. Dönüşüm her zamanki hızında başlamıştı ama bu yeterince hızlı değildi benim için. Zamanım yoktu! Düşüncelerimi kontrol etmeye çalışırken bir anda Dönüşüm'ün hız kazanmaya başladığını fark ettim. Kontrol etmeye çalışmaktan vazgeçerek korkularımın akıp gitmesine izin verdim. Eğer başaramazsam ölürdüm. Ben ölürsem Clay de ölürdü. Bu sefer öyle bir elime yüzüme bulaştırmış olurdum ki hiçbir şeyin geri dönüşü olmazdı. Korku ve

acı içimde boğuşuyorlardı sanki. Kendimi bıraktım; göz karar-
tıcı bir acı ve ardından gelen zafer.

Ayağa kalktığımda LeBlanc'ın Marsten'in üzerine otur-
duğunu, bir eliyle de yüzünü yere bastırıldığını gördüm. Diğer
elinde bıçak vardı. Hırlamaya başladım. LeBlanc'ı tam saldırı
anında yakalamıştım, ama beni görünce hareketini tamamlaya-
madı. Üzerine atladığımda bıçağı bırakıp bir anda kenara çekil-
di. Fazla yukarı sıçradığım için, yere düşerken kendimi durdur-
mayı başaramayıp duvara tosladım. Kendimi toparladığımda
LeBlanc ortadan kaybolmuştu bile.

Bir ses duydum ve başımı sesin geldiği yöne çevirdim,
Marsten kan tükürüyordu. Eliyle bana arka kapıyı gösterir-
ken öksürmeye başladı, kollarındaki ve göğsündeki sıyrık-
lardan daha fazla kan geldi. Arka kapıya baktım. LeBlanc'ın
kaçmasına izin veremezdim, intikamını alana kadar bizi rahat
bırakmazdı. Marsten bir şeyler söyledi ama dediklerini anlaya-
madım. Kalbim sanki kulaklarımda atıyor ve beni LeBlanc'ın
peşinden gitmeye davet ediyordu. Hemen arkamda Clay vardı.
Zar zor ayağa kalkmaya çalışırken o da bana bir şeyler söylü-
yordu. Clay'in de hâlâ burada olduğunu hatırlayıp Marsten'a
baktım. Onu burada Marsten'la birlikte bırakamazdım ki. Ba-
şımı eğip hırlamaktan başka bir şey gelmedi elimden. Marsten
bana bir şeyler daha söyledi. Kesinlikle anlayamadığım bir ke-
lime yumağından başka bir şey gelmedi kulağıma.

“Elena!” dedi Clay.

Clay'i anlayabiliyordum. Durdum. Ayaklarının üzerine kal-
kabilmişti en sonunda.

“Zamanını. Boşa. Harcama,” dedi.

Dönüp Marsten'a baktım. Yine bir şeyler söyledi ama ben
onu yine anlamadım, ama en azından dudaklarını okuyabilir-
dim. Arazi. Onun tek istediği hâlâ araziydi. Umurunda olan tek
şey buydu. Az önce yerde bilinçsizce yatmadığının farkında
olduğuna hiç şüphe yoktu; onun oyununun içine düşmüştüm.
Tamam, kendi çıkarlarını düşünmekten başka bir şey yapma-
yan bir piçti belki ama Clay'i öldürmezdi. Clay'i öldürmek, tek

istediği şey olan araziyi ona sağlamayacaktı. Aksine Clay hattatta olduğu sürece şansı artardı.

Marsten'a bir kez daha hırladıktan sonra kapıdan dışarı fırladım.

LeBlanc'ın izini bulmak o kadar kolaydı ki, kokusunun peşinden gitmek zorunda bile değildim. Sık çalılıkların arasında bir sağırın bile duyabileceğı şekilde sesler çıkararak ilerliyorddu. Aptal. Ormana daldım ve koşmaya başladım. Dallar tüle-rimin üzerinden kayıyor ve yüzüme çarpıyordu, zarar gelmesin diye gözlerimi kapatarak devam ettim yoluma. LeBlanc yer-deki kuru yaprakların üzerinde bir yol açmıştı, ben de bıraktığı izden ilerledim. LeBlanc durdu, tek çaresinin dönmek olduğunu anlamış olmalıydı. Burnumu kaldırıp esen rüzgârın kokusuna dikkat kesildim. Doğudan esen rüzgârda belli belirsiz bir koku vardı, ama kuzeydoğudan eser rüzgâr tamamen onun kokusunu taşıyordu. Patilerimden birini kaldırdım ve kurumuş yaprakların üzerine bastırdım. Sabahla birlikte gelen nem yaprakları yumuşattığından, bastığımda neredeyse ses çıkmıyordu bile. Güzel. Kuzeydoğuya döndüm ve ilerlemeye devam ettim.

Gece artık sona ermişti. Uzaklarda bir yerlerde söken şafak, ağaçların kalın bir perde olduğu ormanın zeminine bile ulaşmaya başlamıştı. Bir ışık hüzmesine doğru adım attım. Mükemmel bir bahar günü vadeden ışığın sırtımı ısıtmasına izin verdim. Uzun otlardan ve çalılıklardan yükselen odunsu kokunun ılık sabahla buluştuğu saatlerdi. Hâlâ yer yer zemini ele geçirmiş olan sisi burnuma çektim ve o kirletilmemiş olan havanın ciğerlerimi ele geçirmesine izin verdim. Solumda bir yerlerde, bir kuş günün ilk ışıklarıyla ötmeye başladı. Ne kadar büyüleyici bir sabahtı. Yeniden derin bir nefes aldım ve gecenin neden olduğu av korkusunun akıp gittiğini hissettim. Burada bitecekti. Böylesine güzel bir sabahta bitecekti her şey.

LeBlanc'ın nefes alışverişlerini duyunca durdum. Başımı eğdim ve dinledim; bir çalılığın arkasında diz çökmüş, Dönüşüm'e hazırlanmaya çalışırken derin derin nefes alıyordu. Çalılığın yanma kadar gelip, bulduğum bir delikten arka tarafa

baktım. Nefes seslerinin geldiği yükseklikten, diz çöktüğünü ve dönüşmeye çalıştığını zannetmiştim ama o dönüşüyor falan değildi, hatta kıyafetleri bile üzerindeydi. İçimden küçük bir heyecan dalgası geçti. Korkuyordu. Korkunun onu ele geçirmesine bir izin verse dönüşecekti ama o direniyordu. Burnumu deliğe iyice soktum ve bedeninden yayılan o korku selinin kokusunu büyük bir keyifle içime çektim. Koku beni ısıttı, içimde heyecana, hatta arzuya yakın bir şeyleri uyandırdı. LeBlanc beni havaalanı otoparkında korkutmuş olabilirdi, evet ama burası benim çöplüğümdü.

LeBlanc ağırlığını bir bacağına verdi ve saklandığı çalılık-tan kalkmaya yeltendi. Burnunu kullan diye geçirdim aklımdan. Bir kerecik kullansan gerçeği anlayacaksın. Ama kullanmadı. Bir adım geri attı yavaşça, sonra bir anda durdu. Derin derin nefes alışverişlerinin sesi geliyordu hâlâ. Başımı bir sağa bir sola çeviriyordu, etrafındaki her şeyi duymaya ve görmeye çalışır gibiydi. Bıçağı gürültülü bir şekilde çıkarıp, sesin beni ona götürmesini bekledi. İkimizin de bulunduğu yerin ilerisinde bir yerlerden, kuru yaprakların üzerinden bir tilki ya da tilki gibi sessiz başka bir canlı geçti. LeBlanc bir anda gerildi ve bıçağını kaldırdı. Aptal, aptal, aptal. Artık bıkmaya başlamıştım. Ben koşmak istiyordum, ben yakalamak istiyordum. Üç adım geri attım sonra burnumu yukarı kaldırıp uludum. LeBlanc bir anda çalılığın içinden fırlayıp koşmaya başladı. Ben de peşinden gittim.

LeBlanc önden giderken aramızda bir baş mesafesi vardı yalnızca. Mesafeyi korumaya çalışarak arkasından gidiyordum. Çalılıkların ve ağaçların arasından geçerek, yerdeki ölü ağaç kütüklerinin üzerinden atlayarak, narin çiçekleri ezerek koştuk bir süre. LeBlanc ormanın derinliklerine ilerliyordu. En sonunda durdu. Onu artık duyamadığımı fark ettiğimde bir açıklığa gelmiştim. Bir şeyler arka bacaklarımdan birini sıyrıp geçti. Uzun çimlerin içine doğru yuvarlandım. Düşerken arkamda duran LeBlanc'ı görebilmek için başımı çevirdim. Bacaklarını ayırmış, elindeki bıçağını bana doğru tutuyor ve bir sonraki kar-

şılaşmayı bekleyen bir savaşıçı gibi tepemde dikiliyordu. Aşıayııcı bir şekilde bir şeyler söyledi. Ne söylediğini anlamak için ağızından çıkan kelimeleri duymama gerek yoktu; *hazırsan gel bakalım*. İçimden yine bir zevk dalgası geçti. Gerçekten de aptalın tekiydi bu adam.

Çömeldim ve üzerine atladım. Bıçaktan nasıl sakınmam gerektiğini düşünmedim bile. Bir önemi yoktu. Bıçağın boy-numu ve omzumu kestiğini, sıcak kanın açılan yaradan akmaya başladığını hissedebiliyordum, ama sıyrık gibi geliyordu bun-lar bana. Kürküm çok kalın olduğu için kan, fışkıracak kadar akmıyordu. LeBlanc bıçağı yeniden saplamak için kolunu geri attı ama artık çok geçti. Ben çoktan onun üzerine çıkmıştım. Kendini geri çekmeye çalışırken bıçak yere düştü. Yüzümü onunkine yaklaştırdım. Gözleri büyüdü. Şaşırdı. İnanamadı. Korkuyordu. Yenilgisinin tadını çıkarabilmek için kendime bir-kaç saniye izin verdikten sonra boğazını parçaladım.



HAZIR

Jeremy, Antonio ve Nick en sonunda dağ evinin yerini bulup yanımıza geldiler. Geldiklerinde, Clay'i bağlamak için kullandıkları zinciri çözmüş, aynı zincirlerle Masrten'ı bağlıyordum. Doğal olarak, Jeremy burada tek başıma ne kadar güzel işler başardığım karşısında büyülenip, bir daha beni planların dışında tutmamaya söz verdi. Tabii, bunu da rüyamda görürüm. Bana söylediği ilk şeyler bunu bir daha asla yapmamam gerektiği üzerineydi. Ondan sonra da bunu tekrar yaparsam eğer... Devamını söyleyemem sanırım. Gerçi Antonio, Nick ve Clay araya kendi tehditlerini de sıkıştırarak cümlenin devamını gayet güzel getirdiler ama neyse. Böylelikle, günü kurtaran *şampiyon ben*, zaferimi bir kenara bırakıp, kendi arabamın arka koltuğunda eve gitmeye mahkûm edildim. Daha kötüsü de olabilirdi, beni keşif aracının arkasına da atabilirlerdi. Hatta Nick öyle yapmamız konusunda bir ara ısrar etti ama şaka yapıyordu tabii. Yani... Sanırım...

Jeremy, Marsten'a arazisini verdi en sonunda. Tam olarak neresi olduğunu söylemek gerekirse, Wyoming. Marsten aldığı yeri beğenmeyince Jeremy, Wyoming yerine Utah'ı vermekle tehdit etti. Marsten insanların giydiği ucuz şapkalar ve kalitesiz pantolonlarla ilgili bir şeyler geveledi ağzında. Milletin emekli olmak için gittiği ıssız bir yere razı olmak istemeyecekti elbette. Kendi yaşam tarzına uygun bir arazi elde etmek için mutlaka bir gün geri dönecekti, ama şu an için ona teklif edileni kabul etmek zorundaydı.

Clay'in iyileşmesi biraz zaman aldı. Oldukça uzun zaman aldı demek daha doğru olur sanırım. Bir bacağı ve dört kaburga kemiği kırılmış, omuzlarından biri çıkmıştı. Her yeri o kadar morarmıştı ki yatmak, oturmak ya da ayakta durmak fark etmeksizin her yeri acı içindeydi. Yorgunluktan ölmüş, aç ve susuz bırakılmış, üzerine bir de bir gergedana günlerce yetecek kadar ilaç verilmişti. Tam olarak iyileşeceğine emin olana kadar, yatağının başında duran sandalyenin üzerinde bir hafta bekledim. Bir haftanın sonunda da sadece yemek yapmak için başından ayrıldım. O da sadece Jeremy'nin yemekleri eninde sonunda hepimizi öldüreceği içindi.

Toronto'ya dönmem gerekiyordu. Bunu dağ evindeki o korkunç günden beri biliyordum, ama bahaneler uydurup duruyordum sürekli; Jeremy'nin benim yardımıma ihtiyacı var. Clay çok hasta. Arabanın benzini bitmiş. İşime hangi bahane yararsa yani. Ama geri dönmem gerekiyordu, çünkü Philip beni bekliyordu. Onun gördüklerini öğrenmem, bu konuda neler düşündüğünü, nasıl karşılık vereceğini görmem gerekiyordu. Bu sorunu da hallettikten sonra Stonehaven'a dönebilirdim. Artık

yaşamak için hangi evi seçeceğim konusunda bir fikir ayrılığı yoktu. Belki de hiçbir zaman olmamıştı.

Ben Stonehaven'a aittim. Bu düşünce hâlâ içime dert oluyordu. Belki de bunu kabul etmekte zorlanmamın tek sebebi, bana zorla yaptırılmaya çalışılan her şeyi düşüncesizce reddetmeye çalışmamdı. Ama Clay haklıydı, burada mutluydum ben. İnsanların ahlak kuralları çerçevesinde, buradaki yaşayış biçimini yargılayan bir yanım hep olacaktı elbette. Ama Stonehaven'da mutlu olmadığım zamanlarda bile, Jeremy'ye, Clay'e hatta kendime kızgın olduğum zamanlarda bile garip bir şekilde burada mutluydum, kendimle barıştım ve tatminkârdım.

İnsan dünyasında peşinden kovaladığım her şey burada da vardı. İstikrar mı istiyorum? Ne yaparsam yapayım beni hoşgörüyle karşılayacak bir ev vardı burada. Aile mi istiyorum? Anne, baba, kardeş gibi basit etiketlendirmelere dahil olmayan, beni her zaman sevecek bir Sürü vardı burada. İstedğim her şeyin Stonehaven'da olduğunu fark ettiğime göre, insani tarafımı tamamen gömüp, dünyanın geri kalanını terk mi edecektim peki? Elbette hayır. Kendimi her zaman daha büyük bir dünya içinde bulma isteğim hiçbir zaman sönmeyecekti ve yıllar süren terapiler de alsam bu asla değişmezdi. İnsan dünyasındaki işime devam edecek ve Sürü'nün Stonehaven'daki hayatının beni yordduğu zamanlarda, geri dönmek üzere tatillere çıkacaktım, hepsi bu. Stonehaven benim yuvamdı ve ben bu gerçeği inkâr etmekten artık vazgeçmiştim.

Kendi gerçeğimi de inkâr etmekten vazgeçmiştim. Kurt tarafımdan bahsetmiyorum, o tarafımı yıllar önce kabullenmiştim. Belki de hayatımdaki bir sürü şeye mazeret olarak onu gösterebildiğim içindir. Ne zaman kendimi huysuz ve sinirli hissetsem kurt kanını suçladım. Ne zaman diğerlerinin üzerine yüklensem kurt kanını suçladım. Ruh geçişleri mi? Kızgınlık mı? Hepsi kurt kanı yüzündendi. Ama artık kendime de itiraf etmem gerekiyordu. Kurtkadın olduğum için değildi bütün bunlar. Jeremy'ye bak. Antonio'ya, Nick'e, Logan'a, Peter'a bak. Onlar, benim suçu kurt kanına attığım o özelliklerden hiçbirini

taşıımıyordu. Bırak onları, sokaktan geçen herhangi bir yabancı bile bu özelliklere sahip değildi. Kurtkadın olmak, öfkeli olmak için bana bahaneler vermiş, Clay beni ısırmadan önceki özelliklerimin hiçbir şekilde sınır tanımadan yüzeye çıkması için fırsat tanımıştı sadece. Bunu bilmek ve bunu kabul etmek çok farklı şeylerdi elbette. Kabul etmek kısmında biraz daha uğraşmam gerekebilirdi.

Clay'in Toronto'dayken bana söylediği bir şeyi anlayabilmem için neredeyse bir ay geçmesi gerekti. Bana, neden başka birini değil de Philip gibi birini seçtiğimi ve bunun neden yürümeyeceğini söylemişti. Clay'in berbat bir hâlde olduğunu anladığımız günden sonraki birkaç hafta, onun bir sonrakine çıkıp çıkmayacağını bilmediğimiz günlerle geçmişti. Yani en azından bana öyle geliyordu. Bilinçsiz bir şekilde yanımda yatarken göğsünü izledim, nefes alışverişleri durmasın diye. Şüphelendiğim bir şey olduğunda Jeremy'yi çağırdım. Hayır, Jeremy'ye çığlık attım. O da koşa koşa geldi. Elbette Clay'in nefes alışverişleri normaldi, ama Jeremy bana hiçbir zaman fazla tepki veriyormuşum gibi hissettirmedi. Clay'i baştan ayağa yeniden kontrol edip, geçici nefes bozukluğu ya da uyku apnesiyle ilgili bir şeyler geveledikten sonra, beni Clay'in iyi olduğuna yeniden ikna edene kadar başımdan ayrılmadı. Üçüncü haftanın sonunda, Clay'in bilincinin yerinde olduğu zamanlar daha da arttı ve artık ben bile en sonunda hayati tehlikeyi atlattığına inandım. Clay'in yanı başından ayrıldığımı sanmayın sakın. Ayrılmadım. Ayrılamazdım. Jeremy her ne kadar benim bir şeyler yemem, koşuya çıkmam için nöbeti devralmayı tavsiye etse de, bunun benim akıl sağlığım için gerekli olduğunu ikimiz de biliyorduk.

Üçüncü hafta bittikten sonra, bir gün duştan çıktım ve Clay'in başını beklemeyi yirmi dakika önce bıraktığım pozisyonda Jeremy'yi gördüm. Onun, Clay'in gözaltındaki mor halkaları, belirgin elmacık kemiklerini inceleyişini izlediğim-

de, Clay'in durumunun iyi olduğunu ve iyi olmaya da devam edeceğini anladım. Biz yedi yirmi dört onu izlemeye devam etmesek de iyi olacaktı.

"Daha iyi hissediyor musun?" diye sordu arkasını dönmeden.

"Çok daha iyiyim, evet."

Ben yanına yaklaşırken elini uzattı. "Yakında uyanır merak etme. Karnı guruldamaya başladı."

"Aman akşam yemeğini kaçırmayın."

"Yemek demişken, bu akşam dışarı çıkıyoruz. Seninle ben. Takım elbise, kravat ve tıraş olmayı gerektiren bir yerlere... Yani en azından benim için. Antonio, Nick'le beraber kalıyor. Bu gece Clay'e onlar bakacak."

"Hiç gerek yo-"

"Çok gerek var. Dışarı çıkman, aklını dağıtman gerek. Clay iyi olacak. Her ihtimale karşı senin cep telefonunu yanımıza alırız."

Başımila onaylayıp Jeremy'nin yanındaki sandalyeye otururken, bir anda Clay'in ne demek istediğini anladım. Sonra da, bu daha önce nasıl aklına gelmedi diye kendime kızdım. Neden Philip'i seçmiştim? Cevap Stonehaven'a ayak bastığım andan beri burnumun ucundaymış. Philip bana kimi hatırlatıyordu? Jeremy'yi elbette.

Dışarıdan bakıldığında Jeremy ve Philip'in hiç alakaları yoktu tabii. İkisinin de ne el hareketleri birbirine benziyordu, ne de mimikleri. Philip'te Jeremy'nin sahip olduğu, duygularına hükmetme yetisi yoktu. Onun otoriterliği yoktu. Ama bunlar benim Jeremy'nin hayran kaldığım özellikleri değildi zaten. Benim Philip'te gördüğüm Jeremy'nin silik bir yansıması gibiydi; onun sonsuz sabrı, içten gelen iyiliği, çevresindeki herkese önem vermesi... Hiç farkında bile olmadan, bana Jeremy'yi hatırlatan birini neden seçmiştim? Çünkü Jeremy benim için, elinde çiçeklerle çıkagelen, işleri ne kadar elime yüzüme bulaştırırsam bulaştırayım beni her zaman affeden

beyaz atlı prens gibiydi. Kurduğum bu hayalle ilgili yolunda gitmeyen tek şey, Jeremy için hiçbir zaman romantik hisler beslememiş olmamamdı. Onu bir arkadaş gibi, bir lider gibi seviyordum. Hayatımda yoksunluğunu çektiğim bir baba figürüydü benim için, daha fazlası değil. Benim için ideal erkeğin insan formunu bulduğumda, onu sevebileceğimden emin olduğum, ama hiçbir zaman âşık olmayacağım bir erkeği de bulmuştum aynı zamanda.

Bu beni daha iyi hissettirdi mi peki? Elbette hayır. Philip'i bir türlü sevemememe bir bahane bulmuş olmakla birlikte, sorunun ondan kaynaklandığını, onda olmayan bir şey yüzünden olduğunu da söylemek istiyordum. Ama sorun bende idi ve her zaman bende olmuştu. Ben bir hata yapmıştım ve ne kadar iyi bir insan olursa olsun, bunun cezasını Philip çekmek zorundaydı.

Toronto'ya dönüşümü beş hafta erteledikten sonra, en sonunda gitmeye karar verdim. Clay öğleden sonra uykusundaydı, ben de hemen yanında uykuya dalmak üzereydim. İşte o zaman anladım, bir daha karar değiştirmeden önce o anda Stonehaven'dan ayrılmam gerektiğini. Kalktım ve Clay'e uyandığında okuması için bir not karaladım. Jeremy dışarıda duvarı tamir ediyordu. Ona nereye gittiğimi söylemedim. Akşam yemeği yemeden gitmememi, beklersem eğer beni havaalanına bırakabileceğini falan söyleyecekti ve o zamana kadar ben fikrimi yine değiştirecektim. Bunun olmasına izin veremezdim.

Philip'e geleceğimi haber vermedim. Sesini duyarsam eğer yanına gitmekten vazgeçeceğimden korkuyordum çünkü. Doğrudan eve gittim ve kapıyı çalmadan içeri girdim, evde değildi. Kanepeye kurulup beklemeye başladım. Bir saat sonra, koştuğu için nefes nefese kalmış bir hâlde kapıdan girdi. Kapıyı bir hışıyla açtı, beni gördü ve durdu.

“Merhaba,” dedim yüzüme bir gülümseme kondurmaya çalışarak.

Gözlerindeki korkuyu gördüğümde aramızdaki bu şeyin hiçbir zaman yürümeyeceğini anlamıştım. Herhangi bir insanla ne kadar yakınlaşırsam yakınlaşıyım, benim taşıdığım bu küçük sırrı öğrendiklerinde korkmaya hep devam edeceklerdi. Bunu halledebilmemin bir yolu yoktu.

“Merhaba,” diyebildi o da en sonunda. Bir an duraksadı, kapıyı kapattı ve yüzündeki teri sildi. Gördüklerini hazmedebilmek için kendine yeterince zaman tanıdıktan sonra, elindeki havluyu koridor masasının üzerine bıraktı ve oturma odasına geldi. “Ne zaman geri döndün?”

“Yeni sayılır. Nasılsın?”

“İyi. Çiçeklerini aldım. Teşekkür ederim.”

Derin bir nefes aldım. Tanrım, diyalog kurmak bu kadar zor bir şey miydi? Neden bu kadar garipti her şey? Hep böyle mi olmuştu? Önceden nasıl konuştuğumuzu bile hatırlayamıyordum. Philip’le ilgili bildiğim her şey uçuvermişti sanki aklımdan.

“Sağlığın... Hımm... Yerinde olmalı. Koşabildiğine göre yani.”

“Yürüyorum. Koşamıyorum. Henüz değil.”

Hemen karşımdaki koltuğa oturdu. Yeniden derin bir nefes aldım. Bu böyle gitmeyecekti, bu işi halletmenin kolay yolu yoktu.

“O gün gördüklerin...” diye başladım konuya.

Hiçbir şey söylemedi.

“O gün beni şey yaparken gördüğünde...”

“Ben hiçbir şey görmedim.” Sesi olabildiğine yumuşaktı. Duyulmuyordu neredeyse.

“Gördün, biliyorum. Ve konuşmak istiyorum.”

Gözleri benimkilerle buluştu. “Ben bir şey görmedim.”

“Philip, biliyorum...”

“Hayır.” Bunu tükürür gibi söylemişti. Geriye yaslandı ve başını salladı. “Ben o günle ilgili hiçbir şey hatırlamıyorum,

Elena. Sen işe gitmiştin. Kuzenin sana bakmaya eve geldi. Sonra iki adam seni görmek için geldiklerini söylediler. Sonra da birileri beni bıçakladı. Tüm hatırladıklarım bunlar.”

Yalan söylediğini biliyordum. Sürü’nün selameti için onu konuşturmam, ne bilip ne bilmediğini öğrenmem ve ona gerekli açıklamaları yapmam gerekiyordu. Ama yine de bir tarafım bu işi olduğu gibi bırakmanın Philip için daha iyi olacağını söylüyordu. Bırak, kendi mantık çerçevesinde açıklık getirsin. Ya da getirmesin. En azından bu kadarını ona borçluydum.

“Ben gitsem iyi olur.”

Ayağa kalktım. Hiçbir şey söylemedi. Bavullarımın koridorda, kendi kutularının yanında dizilmiş olduklarını gördüm.

“Evin kira sözleşmesini yenilemedim,” dedi. “Ben... Sana söylemeyi planlıyordum. Anlatacaktım ama...”

“Üzgünüm.”

“Biliyorum.”

Eve geldiğinden beri ilk defa gözlerimin içine bakıyordu. Yüzünde belli belirsiz bir gülümseme bile vardı hatta. “Yine de güzeldi her şey. Bir hata da olsa, güzeldi. Bir gün Toronto’ya gelersen eğer bana haber verirsin belki. Bir şeyler içeriz.”

Başımla onayladım. Bavullarımı alırken gözüm koridor masasının üzerine gitti.

“Çekmecede,” dedi Philip sakince.

Arkamı dönüp bir şeyler söylemek istedim, ama gördüğüm tek şey Philip’in sırtı oldu. Yatak odasına gidiyordu. Kapıyı arkasından kapattı.

“Özür dilerim,” dedim fısıldayarak.

Lobinin kapısını açıp elimde iki bavulla apartmandan çıktım. Philip’e eşyalarımın geri kalanını bağışlamasını ya da isterse çöpe atabileceğini yazdım bir not kâğıdına. Orada benim

ihtiyacım olan hiçbir şey kalmamıştı artık. Yalnızca iki bavul almıştım ki her şeyi öfkeyle bıraktığım sanılmasın. O evden almak istediğim tek bir şey vardı; koridor masasının çekmesinden aldığım o şey. Hâlâ elimdeydi. Apartmanın dış kapısının önünde durdum ve bavulları yere bıraktım. Elimi açtım, Clay'in nişan yüzüğü sokak lambalarının ışığının altında, avcunun içinde pırıl pırıl parlıyordu.

Clay.

Clay konusunda ne yapacaktım şimdi ben?

Yaşadığımız onca şeye rağmen ona istediği şeyi veremedim hâlâ. Ölüm bizi ayırıcaya kadar onun yanında kalacağıma yemin edemedim. Ama onu seviyordum. Onu tüm kalbimle seviyordum. Hayatımda başka bir adam olmayacaktı, hayatımın geri kalanı boyunca başka bir sevgili edinmeyecektim. Ona bunun sözünü verebilirdim. İsteddiği diğer şeylere gelince, bunun yeterli olmasını ummaktan başka çarem kalmıyordu.

“Demek buradasın.”

Bir anda kafamı kaldırdım. Sarı sokak lambasının ışığını engelleyen Clay tam karşımda duruyordu. Bir anlığına hayal gördüğümü sandım. Bir adım öne geldi, yaşadığı çileyi daha tam atlatamadığı için sol ayağını hâlâ sürüyerek yürüyordu.

“Notumu okumadın mı?”

“Not mu?”

Başımı salladım. “Senin burada olmaman gerek. Dinlenmen lazım.”

“Gitmene izin veremedim. Sana derdimi anlatmadan olmaz.”

Ayaklarımın dibindeki bavullara baktığımda, evi terk ettiğimi değil, aksine eve girmekte olduğumu sandığımı anladım. Hımm. Arada bir böyle şeyleri açıklamamakta fayda olduğunu düşünüyorum. En azından şu anın keyfini çıkarmaktan zarar gelmez sanırım. Evet, bende de biraz sadistlik var ama sadece özel durumlarda.

“Derdin neymiş peki?” diye sordum.

Bana doğru bir adım daha geldi. Elini uzatıp dirseğimden tutarak kolumu kendine yaklaştırdı ve elimi göğsünün üzerine koydu. Tişörtünün üzerinden kalp atışlarını hissedebiliyordum. Güm güm atıyordu, ama bu doğaçlama gerçekleşen Toronto gezisinden kaynaklanıyor da olabilirdi.

“Seni seviyorum. Biliyorum, bunu daha önce de milyon kere duydun ama başka ne söylerim, bilmiyorum.” Bir elini kaldırıp yanağımı okşadı. “Sana ihtiyacım var. Sensiz geçirdiğim son sene cehennem azabı gibiydi. Geri döndüğünde, bir daha gitmemen için ne yapmam gerekiyorsa yapmaya karar verdim. Numara yok. Öfkeden kudurmalar yok. Biliyorum pek beceremedim. Hatta aradaki farkı anlamamış olmana bile şaşmam ama çabalıyordum. Çabalamaya da devam edeceğim. Benimle gel. Lütfen.”

Başımı kaldırıp gözlerinin içine baktım. “Neden yukarı çıktın?”

Gözlerini kırttı. “Hı?”

“Saldırıya uğradığın gün. Daniel’in ve LeBlanc’ın yukarı çıktıklarını görmüştün, değil mi?”

“Evet...”

“Benim evde olmadığımı biliyordun. Az önce telefonda konuşmuştuk.”

“Evet...”

“Yani evdeki tek kişinin Philip olduğunu biliyordun. Ama yine de yukarı çıkıp onu kurtarmaya çalıştın. Neden?”

Clay bir an duraksadı. “Çünkü Philip’i kurtarmamı isterdin.” Başparmağıyla yanağımı okşadı. “Biliyorum duymak istediğin cevap bu değil. Vicdanım el vermediği için Philip’i kurtarmak istediğimi duymak istiyorsun ama sana yalan söyleyemem. Benden hissetmemi istediğin şeyleri hissedemem. Philip ölseydi ya da yaşasaydı umurumda olmazdı. Onu kurtardım, çünkü başına kötü bir şey gelseydi senin incineceğini biliyordum.”

“Teşekkür ederim,” dedim onu öpmeden hemen önce.

“Cevabımı beğendin demek,” dedi, yüzüne her zamanki sırıtışını yerleştiren.

“Verebileceğin en güzel cevabı verdin. Şimdilik.”

“Öyleyse Stonehaven’da kalıyorsun.”

Kocaman bir gülümsemeyle cevap verdim. “Hiç gitmek istememiştim ki. Sana bıraktığım notu okuma zahmetine katlan-saydın bilirdin. Bana engel olmak için buraya kadar gelmene gerek kalmazdı.”

“Sen...” Başını geriye atıp bir kahkaha attıktan sonra beni kucakladı ve yüzünü boynuma gömüp öptü. “Bunu hak ettim sanırım.”

“Bunu ve daha fazlasını.” Sırıttım, dudaklarından öptüm ve onu izlemeye koyuldum.

“Ne oldu?” diye sordu.

“Sen yokken bu hikâyenin, ‘ömürlerinin sonuna kadar mutlu yaşadılar’ diye bitmeyeceğini düşünmeye başlamıştım. Ama yanılmış olabilirim.”

“Ömürlerinin sonuna kadar mı?” diye sırttı. “Sonsuza kadar demek istedin herhâlde?”

“Yani şimdi, sonsuza kadar olmasa da belli bir süre diyebiliriz sanırım.”

“Tamam, öylesi bana da uyar.”

“Bir iki gün mutlu yaşadılar, olsun bence.”

“Bir iki gün mü?” Suratını astı. “Ben biraz daha uzun sürer diye düşünüyordum. Tamam, sonsuza kadar olmaz belki ama. En azından seksen ya da doksan sene sürer.”

“Şansını daha fazla zorlama istersen.”

Bir kahkaha attı ve boynuma sarıldı. “Hallederiz bir şekilde.”

“Evet,” dedim gülümseyerek. “Halletmeye ben de hazırım.”

YAZAR HAKKINDA

Kelly Armstrong, Kanada, Ontario'da, ailesi ve çok sayıda kedisiyle birlikte yaşıyor. Çok satan Women of the Other World serisinin, çok ilgi gören, Darkest Power serisinin ve nişancı bir kadının hayat hikâyesinin anlatıldığı Exit Strategy ve Made to be Broken adlı iki macera romanının yazarı. Daha ayrıntılı bilgi için www.kelleyarmstrong.com sayfasını ziyaret edebilirsiniz.

Kelley Armstrong ve diğer Orbit yazarlarıyla ilgili daha ayrıntılı bilgi almak için www.orbitbooks.net adresine üye olarak aylık bilgi alabilirsiniz.

TEŞEKKÜRLER

Yazdığım ilk kitap olması açısından, yalnızca bu kitabın yazım aşamasında değil, elimden çıkan her hikâyede, her şiirde ve her edebi karalamada emeği geçen, teşekkür etmem gereken çok kişi var. Aileme, arkadaşlarıma, öğretmenlerime, yazar dostlarıma ve yazdıklarını öven ya da eleştiren herkese teşekkür ederim. Özellikle de eski üyesi olduğum Londra'nın İsimsiz Yazarları grubuna teşekkürü bir borç bilirim. Bu roman orada doğdu ve onların desteği olmasaydı orada ölürdü.

Bu kitabın bir düşünceden çıkıp, yayınlanmış bir roman olması sürecine yardım edenlere gelince; bu romandaki potansiyeli görüp, dünyalar harikası menajerime tavsiye eden yazar asistanım Brian Henry'ye, dünyalar harikası diye tabir ettiğim, işi böyle mucizelerle çalışmak olan Helen Heller'a, Viking US'de çalışan Sarah Manges ve Carol DeSanti ile birlikte onların yaptıkları işe olan aşklarına ve nokta atışı yapan tavsiyelerine, bana ilk defa şans tanıyan Little, Brown and Co., UK, Antonia Hodgson'a, bütün yardımları ve teşvikleri için Random House Kanada'daki Anne Collins'e ve son olarak, çalışma odasının kapısının kapalı olduğunu görünce akşam yemeğini hazırlaması gereken kişinin kendisi olduğunu anlayan kocam Jeff'e ve yine çalışma odasının kapısının kapalı olduğunu görünce mutfaktan istediği kadar abur cubur aşırabileceğini bilecek büyüyen kızım Julia'ya teşekkürlerimi sunarım.





/agapiyayınları



/agapiyayınları



/agapiyayınları



BÜTÜN

**“BÜTÜN GECE BOYUNCA BUNA KARŞI
SAVAŞTIM... DOĞA ANA KAZANACAK...
KAZANAN HER ZAMAN O OLUR.”**

Elena Michaels, sevgilisinin bir kurtadam olduğu-
nun onun tarafından ısırılıp da hayatı sonsuza dek
değişene kadar bilmiyordu. Sevgilisi tarafından
ihanete uğradığı için deliye dönen Elena, ne
değiştiğini kabullenmek, ne de yardım etmek
istediğini söyleyen bir grup karizmatik ve cana
yakın kurtadamdanda oluşan Sürü’de hayatına
devam etmek istiyordu.

Ama ardı ardına gerçekleşen acımasız cinayetler
Sürü’yü tehdit etmeye başladığında Elena içinden
çıkılmaz bir tercih yapmak zorunda kalacaktı. Ya
bu yeni yaşamı gerçekten anlayan tek insanları
terk edecek, ya da hayatını berbat eden bu
adamı kurtarmalarına yardım edecekti.



/agapiyayınları



/agapiyayınları

22

www.agapiyayınları.com



U413025